

Do černého

Dick Francis

1

Přijal jsem práci, kterou předtím čtyři jiní spisovatelé odmítli jenže, já měl tehdy hlad.

O rok dříve mi sice hladovění v brlohu připadalo jako věc celkem přijatelná, ale moje současná existence v mrazivém podkroví tety mého přítele, ve sněžném lednu, bez dostatečných prostředků, aby se člověk pořádně najedl a zahřál, nutně vedla k nebezpečí unáhleného rozhodnutí.

Za tu situaci jsem si mohl samozřejmě sám. Snadno jsem si mohl najít manuální práci. Nikdo mě nenutil třást se v lyžařském dresu zimou, skrčený nad sešitem okusovat konec tužky s pocitem nedůvěry sám v sebe, ve své schopnosti, s pocitem pochyb nad tím, co mi občas problesklo hlavou.

Život ve spartánském nepohodlí nevyplynul ze sebebičování, z hloubi neúspěchu, spíš jsem gravitoval v éterické ledové tříšti mezi opojnou radostí z toho, že mi přijali k vydání první román, a vědomím, že román vypluje do světa literatury za velmi dlouhou dobu. Pocit po převzetí první zálohy, když jsem z ní zaplatil staré dluhy, současné výdaje a nájem na šest měsíců dopředu, byl velmi příjemný.

Zkusím to vydržet, řekl jsem si a rozloučil se s představou pevného příjmu. Pokud knížku nevydají do dvou let, smírím se s tím, že moje puzení psát krásnou literaturu je pouhá chiméra a já se musím vrátit k obyčejnému životu.

Vzdát se pravidelného příjmu bylo jistě hodně odvážné. Jenže já předtím zkoušel psát, než jdu do práce nebo po práci, ve vlaku nebo o víkendech, a nezploдил jsem nic. Říkal jsem si, že když budu sám a nebudu mít na práci nic, nač bych se mohl vymlouvat, tak se ukáže. Sice jsem začínal být podchlazený, ale stejně jsem se nepřestával radovat, jak jsem přece jenom pootevřel dveře do země zaslíbené.

Upřímně řečeno jsem věděl víc než dost o tom jak přežít za drsné situace, takže mě představa krušných časů nijak neděsila. Vlastně jsem se na ně docela těšil, aspoň si vyzkouším vlastní vynalézavost. Jen mi jaksi nedošlo, že když člověk jen tak sedí a přemýšlí, prostě vychladne. Netušil jsem, že duševní práce, mozková aktivita ubírá teplo nečinným rukám a nohám. Kdykoli jsem se předtím ocitl v nízkých teplotách, vždycky jsem se pohyboval.

Dopis od Ronnieho Curzona mě zastihl jedno obzvlášť chladné dopoledne, kdy povrch oken podkroví přítelovy tety pokrývala jinovatka jako krajková záclona. Okno hledělo z výšky na Temži u Chiswicku, na bahno při odlivu, na racky plachtící ve větru, okno představující mou radost. Pomáhalo mi formulovat myšlenky. Postavil jsem si tedy křeslo na stupínek, abych u toho okna mohl sedět a psát a dívat se přitom přes zahrady Kew k zalesněnému obzoru. Nedokážu napsat jedinou větu, dívám-li se na prázdnou stěnu. V dopise stálo:

Milý Johnne, nechcete se zastavit u mne v kanceláři? Přichází v úvahu americké vydání Vaší knihy, což by Vás mohlo zajímat. V každém případě bychom si o tom mohli promluvit.

Váš Ronnie

(Proč nemáte telefon jako každý normální člověk?)

Americká práva! Neuvěřitelné.

V tu ránu bylo tepleji. S americkými právy se setkávají jenom úspěšní autoři, ne malí lidé potácející se v neprobádané oblasti, týraní pochybami a nejistotou, lidé potřebující, aby jim někdo věčně opakoval, že jejich kniha je dobrá, že je skutečně dobrá, ať si přestanou lámat hlavu.

„Přestaňte si lámat hlavu,“ řekl Ronnie bodře, když mě k sobě zavolal po přečtení mého rukopisu. Rukopis jsem mu bez předchozí dohody donesl na stůl několik týdnů předtím. „Nelamte si hlavu, jsem si jistý, že vám najdu nakladatele. Nechte to na mně. Uvidíme, co se dá dělat.“

Ronnie Curzon, literární agent s vemlouvavým darem cestáka, skutečně vydavatele našel. Našel tak vznešeného nakladatele, o jakém bych nikdy ani nesnil.

„Vydávají hodně titulů,“ vysvětloval Ronnie vlídně, „takže si můžou dovolit riskovat nějakého toho začátečníka, i když je dnes všechno mnohem těžší než bývalo,“ povzdechl si, „hranice rentability je přímo tyranská.“ A rozzářil se. „Zvou vás na oběd, aby se s vámi seznámili, tak aspoň něco.“

Už jsem si zvykl, jak rychle Ronnie přecházel od pesimistické k optimistické náladě. Řekl mi jedním dechem, že když budu mít štěstí, prodám dva tisíce výtisků, a že jistá spisovatelka prodává brožovaná

vydání svých děl po miliónech.

„Stát se může všechno,“ povzbuzoval mě.

„Taky člověk může pěkně spadnout na nos, co?“

„Nelamte si hlavu.“

Tentýž den, kdy mě zastihl dopis o amerických právech, jsem tedy vykročil z domu tety svého přítele k Ronnieho kanceláři. Vydal jsem se na cestu dlouhou čtyři míle k High Street v Kensingtonu a protože jsem se už přece jen trochu poučil, vyrazil jsem později dopoledne. Aby nebylo příliš brzy, pokud možno před polednem. Věděl jsem, že tou dobou Ronnie obvykle nabízí svým návštěvníkům víno a posílá pro sendviče. O svém nuzném životě jsem mu neřekl nic, Ronnie byl štedrý ke každému, měl to v povaze. Trochu jsem se přepočítal, protože když jsem dorazil, Ronnie měl zavřené dveře, které jindy bývaly dokořán.

„Má tam klienta,“ řekla Daisy.

Daisy byla usměvavá, což je u recepční vzácné. Měla zářivé, velké bílé zuby a tmavou tvář. Houšť vlasů. Mluvila velmi kultivovaně. Po večerech studovala itaštinu.

„Řeknu mu, že jste tady,“ prohlásila. Sáhla po telefonu, zmáčkla knoflík a chvíli se radila se svým šéfem.

„Máte počkat,“ řekla. Přikývl jsem a odevzdaně usedl do nepříliš pohodlného křesla pro čekající.

Ronnieho kancelář tvořila větší hala, kde měla psací stůl Daisy a její sestra Alice. Alice se starala o složité účetnictví agentury. U stěn stály registratury, na poličkách krabice se šanony, ve středu místnosti velký stůl, kde se povalovaly knížky.

Z haly vedla chodba. Po její jedné straně byly dveře do tří místností, do pracovny Ronnieho a jeho dvou společníků, na druhé straně dveře do velké prostory bez oken, skladu připomínajícího knihovnu, kde od podlahy až do stropu byly srovnané stohy knih, jak je Ronnie a předtím jeho otec nastřádali. Knížky, kterým pomohli na svět.

Trávil jsem v hale dost dlouhou dobu a prohlížel si přitom nástěnku s připíchnutými obálkami těch knih, které byly ještě v prodeji. Už po několikáté jsem snil o tom, jak asi bude vypadat moje dítě. Jak jsem už zjistil, začínající autoři nemají mnoho co mluvit do grafické úpravy.

„Přenechte to profesionálům,“ utěšoval mě Ronnie. „Ti vědí nejlíp, co knížku prodá.“

Napadlo mě věcně, že se to nikdy nedá předem odhadnout. No nic, musím jen doufat.

Ronnieho dveře se otevřely a vykoukla z nich nejdřív jeho hlava, pak i krk a kus ramene.

„Pojďte dál, Johne.“

Vešel jsem do jeho místnosti s psacím stolem, otočnou židlí, dvěma křesílky pro hosty, skříňkou a dobře tisícem knížek.

„Odpusťte, že jsem vás nechal čekat.“

Tvářil se omluvně, jako kdybychom se domluvili na přesné hodině. Kdykoli mě zval dál do své pracovny, projevoval přímo nadšení nad mým příchodem. Jenomže tak se choval ke každému. Ronnie byl vskutku dobrý agent.

Byl při těle a plný energie, trochu jako medvídek. Menší, s hladkými tmavými vlasy, měkké, suché dlaně, vždy v důstojném obleku a bílé košili s kravatou. Jako by dával najevo, že autoři ať si třeba chodí v bleděmodrých a červených lyžařských dresech a sněhulích, k serióznímu podnikateli patří vlněný flanel.

„Dnes je opravdu zima,“ zadíval se shovívavě na moje oblečení.

„No, v kanálech mrzne bláto.“

Přikývl. Poslouchal mě jen napůl, pohledem sledoval klienta usazeného v jednom z křesel, jako by tam trávil už celý den. Nabyl jsem dojmu, že Ronnie pod slupkou pohostinství tlumí netrpělivost. Bylo to zvláštní, jak jsem ho znal, byl vždy upřímně dobromyslný.

Obrátil se ke svému hostu: „Tremayne, seznamte se s vynikajícím mladým autorem.“

Protože Ronnie tvrdil o všech svých autorech, že jsou vynikající, i když život dokazoval opak, neupadl jsem do rozpaků.

Tremaynovi to taky nijak nezaimponovalo. Tremaynovi bylo asi šedesát, byl šedovlasý, velký, statný, vypadal sebejistě a nepotěšilo ho, že jsem je vyrušil.

„Ještě jsme se nedomluvili,“ prohlásil nevrle.

„Jenže teď je čas na skleničku vína,“ reagoval Ronnie, jako by neslyšel. „Co si dáte, Tremayne?“

„Gin s tonikem.“

„Já myslím... jestli chcete bílé nebo červené?“

Po krátké odmlce odpověděl Tremayne s podrážděnou rezignací: „Tak tedy červené.“

Ronnie se obrátil ke mně a dokončil představování: „To je Tremayne Vickers. A co vy, Johne, červené?“

„Výborně.“

Ronnie se začal činit. Přestěhoval stohy knih a papírů, udělal na stole místo, sháněl skleničky, přinesl láhev a vývrtku a pak soustředěně naléval.

„Tak ať nám to jde,“ řekl s úsměvem a podal mi sklenku. „Na úspěch!“ obrátil se k Vickersovi.

„Úspěch! Jaký úspěch? Všichni ti pisálkové si myslí, že vyrostli do nebe.“

Ronnie se na mě podvědomě ohlédl. Věru že jsem nebyl malý.

„A od vás už nechci slyšet, že nenabízím dost vysoký honorář,“ zlobil se Tremayne. „Měli by být rádi, že mají takovou šanci.“ Krátce se na mě podíval a pak se nezdvořile zeptal: „Kolik vy si vyděláte za rok?“

Usmál jsem se stejně jako Ronnie a neodpověděl.

„Víte něco o dostizích?“ zeptal se.

„O koňských dostizích?“

„Samozřejmě že o koňských.“

„No, moc toho nevím.“

Ronnie se do toho vložil: „Tremayne, John není ten druh spisovatele, co hledáte.“

„Spisovatel jako spisovatel. Psát dokáže kdekdo. Říkáte, že dělám chybu, že hledám někoho slavného.

Tak teda dobře, najděte mi někoho, kdo není slavný. Říkáte, že tady váš kamarád je vynikající. Tak proč to nezkusit s ním?“

„Totiž,“ začal Ronnie opatrně. „Vynikající je jaksi... je to jenom slovo, že? Je zvědavý, schopný a impulsivní.“

Pobaveně jsem se na svého agenta usmál.

„Takže není vynikající?“ odsekl Tremayne uštěpačně a otočil se ke mně. „Co jste doteďka napsal?“

Ochotně jsem odpověděl: „Šest instrukčních průvodců a jeden román.“

„Průvodců? Jakých průvodců?“

„Jak žít v džungli nebo v Arktidě nebo na poušti a tak.“

„Byly určené pro lidi, kteří mají rádi drsné dovolené,“ vysvětloval Ronnie se shovívavou ironií těch, kdo dávají přednost pohodlí. „John předtím pracoval pro cestovní kancelář specializovanou na vysílání neohrožených jedinců do nepohody.“

„Ach tak,“ Tremayne se bez nadšení zadíval na svou sklenku vína a po chvíli se podrážděně ozval: „Přece sakra musí existovat někdo, kdo by na tuhle nabídku skočil.“

Spíš abych udržoval konverzaci, než abych to chtěl skutečně vědět, jsem se zeptal: „Co vlastně chcete, aby vám někdo napsal?“

Ronnie mávl rukou, jako by chtěl říct: Neptejte se, ale Tremayne bez zaváhání odpověděl.

„Historii mého života.“

Zamžikal jsem a Ronnie povytáhl obočí.

Tremayne dodal: „Člověk by čekal, že všichni ti vševědové, co píšou o dostizích, se na to pohnou, že by si to považovali za čest, ale oni mě šmahem odmítli.“ Tvářil se uraženě. „Všichni čtyři!“

Odříkal jejich jména. Jména tak velká, že i já jsem je znal, ačkoli jsem se o dostihy mnoho nestaral.

Zadíval jsem se na Ronnieho. Tvářil se odevzdaně.

„Musejí být ještě jiní,“ namítl jsem mírně.

„Jo jsou, ale ty bych nepustil ani do dveří.“ Tremaynův nevrlý tón jistě představuje jeden z důvodů, proč má nesnáze, napadlo mě a přestal jsem se o něj zajímat. Ronnie to okamžitě zaznamenal a hned se rozveselil. Jestli bychom si prý nedali sendviče.

„Doufal jsem, že se naobědváme společně u mě v klubu,“ řekl Tremayne mrzutě. Ronnie váhavě poznamenal, že má moc práce a ukázal na hromadu papírů na svém psacím stole.

„Většinou obědvám jen takhle v poklusu,“ řekl.

Přešel ke dveřím a z nich vysunul jenom hlavu a rameno jako předtím.

„Daisy?“ zavolal do chodby. „Brkněte dolů do krámu, ať nám donesou sendviče, ano? Jako obvykle pro všechny, spočítejte, kolik nás je. Tady jsme tři.“

Vrátil se bez dalších řečí. Tremayne se nadále tvářil mrzutě a já vděčně popíjel víno.

V Ronnieho pracovním bylo teplo. Taky dobré. Sundal jsem si bundu od lyžařské soupravy, pověsil ji přes opěradlo křesílka a znovu se spokojeně usadil v červeném svetr. Ronnie jako obvykle jistě trpěl křiklavou barvou mého oblečení. Jenže já upřímně řečeno mívám pocit, že je mi v červeném tepleji. Psychologii barev jsem nikdy nepodceňoval. Ti z mých přátel z cestovní kanceláře, kteří se oblékali do vojenského khaki, byli v hloubi duše důstojníky.

Tremayne si dál stěžoval na své nesnáze a zřejmě mu vůbec nevadilo, že u toho sedím a poslouchám.

„Já jim nabídl, aby u mě bydleli,“ vykládal. „Tak co už můžu víc! Všichni řekli, že podíl z prodeje za těch podmínek, co nabízím, by jim nezaplátil vynaloženou práci. Namyšlený hajzlové.“ Zasmušile popíjel a

šklebil se, jak mu to nechutnalo. „Tu knížku by sakra prodalo už moje jméno! Já jim to říkal, ale měli tu drzost, že to popírali. I Ronnie tvrdí, že by byl příliš malý okruh čtenářů.“ Zamračil se na mého agenta. „Ronnie taky soudí, že když tu knihu nenapíše vynikající uznávaný autor, tak mu to nikdo nevydá. A možná mu ji nevydá nikdo, ani kdyby ji autor toho druhu napsal. Jenomže ten se se mnou nebude bavit, když nebude mít zaručený prodej. Takže je vám jasný, proč jsem v úzkých.“

Zřejmě ode mne očekával odpověď, a tak jsem přikývl.

„Prý se dostávám do kategorie sebepropagace! To je prostě urážka. Ronnie tvrdí, že jsou společnosti, co vytisknou a vydají cokoli, co jim člověk dá, ale člověk si ten náklad musí sám zaplatit. To bych ale musel někomu zaplatit, aby tu knížku napsal, a potom ji sám prodávat, protože bych vlastně byl vydavatel. A Ronnie říká, že se mi v životě nepodaří prodat tolik, aby to pokrylo výdaje, natož na tom vydělat. Podle jeho názoru proto taky žádný nakladatelství tu knížku nevezme, prostě by nešla na odbyt. Tak se vás teda ptám, proč by neměla jít na odbyt? Proč?“

Potřásl jsem hlavou. Pochopil jsem, že předpokládá, že vím, kdo je, že všichni vědí, kdo je. Neměl jsem odvahu mu říct, že jsem o něm v životě neslyšel.

Pak do věci vnesl trochu světla: „Uznejte,“ řekl, „trénoval jsem dobře tisíc vítězů. Dvakrát vítěze Velký národní, dvakrát Champion Hurdles, jednou Zlatej pohár, jednou Whitbread. To je historek, že byste je nespočítal. Dětství... dorůstání... úspěch. Sakra, přeci jsem měl zajímavý život.“

Nenacházel slova. Napadlo mě, že asi každému připadá jeho vlastní život zajímavý, včetně všech tragédií, včetně všeho. Každý z nás má co vyprávět. Potíž je v tom, že je příliš málo těch, kteří si o tom chtějí číst, a ještě méně takových, kteří jsou za to ochotní zaplatit.

Ronnie nám znovu nalil pro útěchu a pronesl přednášku o smutném stavu knižního trhu, který se právě ocitl na periodickém dně, protože je inflace, jsou vysoké úroky a těžko se splácují hypotéky.

„Knižky většinou kupují lidi s hypotékami,“ vysvětloval. „Neptejte se mě, proč tomu tak je. Na každou hypotéku sice připadá pět lidí, kteří do stavebnictví ukládají, a když jsou vysoké úroky, tak tihle lidé mají větší zisk a tím pádem mají víc peněz na utrácení, jenomže právě ti zřejmě knížky nekupují.“

Tremayne i já jsme tuhle sociologickou informaci přijali dost tupě. Ronnie nám potom ještě řekl, že pro nakladatele v moderním světě je obrat hezká věc, ale ztráty jsou horší a je čím dál těžší najít uplatnění pro okrajovou knížku. Samozřejmě mne tím víc těšilo, že právě ta moje uspěla. Vzpomněl jsem si, co mi řekla ta nakladatelská dáma, když jsme spolu obědvali:

„Ronnie by ukecal i čerta. Tvrdí, že je třeba chytit nové autory všeho typu, když je jim tak kolem třiceti, jinak že za deset let nebudeme mít žádné slavné jméno. Nikdo ovšem nemůže tušit, jak to s vámi bude za deset let. Ronnie samozřejmě namítá, že všichni velcí lososi začínali jako potěr. Takže vám neslibujeme celý svět, ale dáváme vám příležitost. To ano.“

Člověk taky nic víc než příležitost nemůže žádat, pomyslel jsem si.

Pak se konečně objevila ve dveřích Daisy a oznámila, že už donesli jídlo. Šli jsme všichni do haly, kde z velkého stolu uprostřed místnosti odklidili knihy a rozložili tam talíře, nože, ubrousky a dva velké tácy s lákavě vyhlížejícími sendviči ozdobenými petrželí.

Ronnieho společníci se vynořili ze svých místností a připojili se k nám, takže nás včetně Daisy a její sestry bylo dohromady sedm. Podařilo se mi pořádně se najíst, aniž to ostatní zpozorovali. V sendvičích bylo hovězí, šunka, sýr a slanina. Dříve běžné, nyní přepych. Zdarma jsem se najedl, že to vydalo za snídani, oběd i večeři. Byl bych si přál, aby mě Ronnie k sobě zval častěji. Tremayne si nepřestával stěžovat na nedostatky dostihových psavců. V jedné ruce skleničku, v druhé sendvič. Sendvičem gestikuloval a já soucitně a mlčky přikyvoval, žvýkal a předstíral, že pozorně poslouchám.

Snažil se působit co možná sebevědomě, ale jeho sebejisté vystupování mi zvláštním způsobem připadalo falešné. Skoro jako by chtěl, aby o něm někdo napsal knihu na důkaz, že vůbec žil, fotografie a různé záznamy mu zřejmě nestačily.

„Kolik vám je let?“ zeptal se najednou uprostřed řeči.

Odpověděl jsem s plnými ústy: „Třicet dva.“

„Vypadáte mladší.“

Nevěděl jsem, jestli mám říct: To je dobře, nebo: Lituju, tak jsem se usmál a pokračoval v jídle.

„Dokázal byste napsat životopis?“

„To nevím, nikdy jsem se o to nepokoušel.“

„Pokusil bych se o to sám,“ řekl bojovně. „Jenže na to nemám čas.“

Chápavě jsem přikývl. Kdybych se chtěl vrhnout na biografické dílo, určitě bych si nezvolil jeho životopis. Ronnie se vynořil vedle Tremayne a odvedl si ho. Já dojídal sendvič s hovězím a čalamádou a poslouchal Daisyino vyprávění o jejích problémech s počítačem. Sledoval jsem Ronnieho, jak na druhém konci

místnosti blokuje Tremayna a nechává se bombardovat jeho nářky. Když na tácech zbyly jenom zvadlé kousky petržele, Ronnie se s Tremaynem energicky rozloučil, ale ten se pořád neměl k odchodu.

„Já vám skutečně teď už nic nevymyslím,“ opakoval Ronnie a potřásl Tremaynovi rukou. Pomalu ho přitom manévroval ke dveřím. „Nechte to na mě, uvidíme, co se dá dělat. Zas se ohlaste.“

Tremayne konečně mrzutě a nevrle odešel.

Ronnie si nedopřál ani chvilku odpočinku. Obrátil se ke mně a řekl: „Tak pojďte, John, odpusťte, že to tak dlouho trvalo.“

A zavedl mě zpět do své místnosti.

„Tremayne se mě ptal, jestli jsem někdy psal životopis,“ poznamenal jsem a sedl si na své místo do křesla pro hosty vedle psacího stolu.

Ronnie se na mě krátce zadíval, usadil se ve svém koženém křesle a zvolna se otáčel i s křeslem ze strany na stranu, jako kdyby se chystal k nějakému rozhodnutí. Pak se konečně zastavil a zeptal se:

„Udělal vám nabídku?“

„Ne tak docela.“

„Osobně bych vám radil, abyste o tom ani neuvažoval.“ Než jsem ho stačil ubezpečit, že mě to ani ve snu nenapadlo, už pokračoval: „Sluší se, abych přiznal, že je dobrý trenér dostihových koní a že ve svém oboru má jméno. Taky se sluší, abych řekl, že jako člověk je lepší, než jak se vám nejspíš jevil. Taky mi připadá na místě uznat, že má za sebou skutečně zajímavý život. Jenže to nestačí. Všechno záleží na způsobu, jak se to napíše.“ Odmlčel se a povzdechl si. „Tremayne mi to nechce věřit. Chce nějaké známé jméno především z prestižních důvodů, ale jak jste slyšel, v podstatě si myslí, že psát dokáže každý. Nemá představu, jak se věci mají.“

„Najdete mu někoho?“

„Za těch podmínek, které nabízí, těžko.“ Ronnie se zamyslel. „Nakonec vám to můžu říct, když se na vás obrátím. Chce, aby příslušný spisovatel aspoň měsíc bydlel u něj, v jeho domě, aby prošel všechny jeho výstřížky a záznamy a uskutečnil s ním podrobné rozhovory. Žádný z významnějších autorů na tohle nepřistoupí, ti mají jiné zájmy. Tremayne taky chce sedmdesát procent ze zisku z prodeje, který stejně nebude nijak zvláštní, žádný úspěšný autor nepřistoupí na pouhých třicet procent.“

„Třicet procent... včetně zálohy?“

„Ano. Záloha nebude o nic větší než ta vaše, pokud bude jaká.“

„Ale to je nuzota.“

Ronnie se usmál. „Málokdo se psaním užívá. Já myslel, že to víte. Ostatně...“ předklonil se, opustil téma Tremayne a dodal energicky: „No nic, teď k těm americkým právům...“

Ukázalo se, že newyorský literární agent, který občas spolupracoval s Ronniem, se mého nakladatele zeptal, jako se ho běžně ptával, jestli náhodou nemá něco zajímavého. Nakladatel ho odkázal na Ronnieho. Ronnie se mě tedy dotázal, jestli bych souhlasil, kdyby poslal do Ameriky kopii mého rukopisu tomu agentovi, který se pokud se mu kniha bude zdát, pokusí ji udat americkému nakladateli.

Nehnul jsem ani brvou, ale chtělo se mi lapat po dechu a křičet.

„Takže jak?“ zeptal se Ronnie.

„Já... samozřejmě budu rád.“

„To jsem očekával. Nic vám neslibuju, to je vám doufám jasné. Ten agent si to prostě jen prohlídne.“

„Ano.“

„Jestli si vzpomínáte, tak jsme zdejšímu nakladateli dali jenom britská práva a práva pro Commonwealth. To znamená, že máme dost místa k manévrování.“ Chvilí ještě hovořil o různých technických podrobnostech a možnostech, kterým jsem rozuměl jen tak zpola, budil ve mně naději a pak ji zase tlumil, jak to uměl. Nakonec jsem měl přece jenom pocit, že se třeba stane zázrak, ačkoli možná taky ne. Trh prý je teď špatný, všechno je těžké, ale nakladatelská mašinérie se musí pořád krmit, takže moje knížka jako kdyby byla balík sena. Prý mně dá vědět, jakmile něco od newyorského agenta uslyší.

„Jak vám to jde s novou knížkou?“ zeptal se.

„Pomalu.“

Přikývl. „Druhá kniha je vždycky obtížná. Jen se nevzdávejte.“

„Ne.“

Vstal, omluvně se ohlédl na hory nevyřízených písemností a potřásl si se mnou pravicí. Poděkoval jsem mu za oběd. Prý jsem kdykoli vítán, dodal automaticky a já na něm viděl, že už myslí na další práci.

Opustil jsem ho, prošel chodbou a cestou ven se zastavil u Daisy.

„Můj rukopis poletí do Ameriky,“ řekl jsem a zavíral si přitom bundu na zip. Měl jsem pocit, že někomu tu dobrou zprávu sdělit musím.

„Ano,“ rozzářila se. „Odeslala jsem ho minulý pátek.“

„Ale nepovídejte!“

Když jsem šel k výtahu, nevěděl jsem, jestli se mám smát, anebo jestli se nemám náhodou trochu zlobit, že mě Ronnie žádal o souhlas k něčemu, co už provedl. Kdyby mi jednoduše oznámil, že knížku odeslal, nebyl bych se samozřejmě zlobil, byla to nakonec jeho povinnost, aby se snažil pro mě udělat co nejvíc. Považoval bych za normální, kdyby se mě neptal. Měl na to právo.

Sešel jsem do mrazivého odpoledne o dvě patra níž a vzpomínal na kroky, které mě zavedly až k Ronnieho dveřím. Jedna věc totiž byla knihu napsat, druhá najít nakladatele. Předtím jsem napsal šest útlých knížek. Sice všechny vyšly a byly v prodeji, ale patřily k mé práci v cestovní kanceláři, která mě za to, že jsem je sepsal, velice slušně platila a kromě toho mě vysílala na daleká, zapomenutá místa sbírat zkušenosti. Cestovní kanceláři moje knížky patřily, sama je vydala, ale o romány zájem neměla.

Odnesl jsem tedy svůj drahocenný, na stroji opsaný rukopis k jednomu malému, ale uznávanému nakladateli (adresu jsem si našel v telefonním seznamu) a předal ho jedné hezké slečně, která slíbila, že ho dá do „různého“ a časem se k němu dostane.

Různé, jak mi pak vysvětlila s dolíčky ve tvářích, byla kupa rukopisů neznámých autorů, která se u nich den po dni hromadila. Prý si mou knížku přečte v autobuse cestou do práce a z práce a prý se mám přijít zeptat tak asi za tři týdny.

Za tři týdny se ještě stále usmívala, i dolíčky měla, a sdělila mi, že moje knížka není „jejich žánr“, protože prý většinou vydávají „vážnou literaturu“. Řekla, že bych si měl vyhledat agenta, ten by prý určitě věděl, komu to nabídnout. Dala mi seznam jmen a adres.

„Zkuste některého z nich,“ řekla. „Mně se ta knížka moc líbila, takže vám přeju štěstí.“

Zkusil jsem Ronnieho Curzona jen z toho důvodu, že měl kancelář na kensingtonské High Street, odkud jsem měl blízko domů. Když jsem se řídil instinktem, vedlo to někdy k dobrému, někdy ke zlému. Ale kdykoli mi instinkt něco přikazoval hodně silně, řídil jsem se jím. Ronnie patřil k dobrému. To, že jsem si vybral chudobu, se dalo snést. Že jsem přijal Tremaynovu nabídku, bylo propastné.

2

Když jsem se vracel z Ronnieho kanceláře do Chiswicku, neměl jsem vůbec v úmyslu se s panem Tremaynem Vickersem znovu setkat. Dočista jsem na něj zapomněl. Přemýšlel jsem o knížce, na které jsem pracoval, a jak dostat hrdinu z heliového experimentálního balonu, který uletěl a porouchaly se mu pumpy. Balon mi dělal starosti. Možná to budu muset celé ještě promyslet. Možná bych měl začít znovu. Hrdina v balonu byl bez sebe strachy a já měl pocit, že přesně vím, jaké to je. Od chvíle, kdy jsem začal psát romány, jsem si uvědomoval, že nejhorší je, když člověk něco nepopíše pravdivě. Z toho jsem měl největší strach, to mě zaskočilo.

Knížka, kterou mi přijali k vydání, se jmenovala DALEKÁ CESTA DOMŮ. Obecně v ní šlo o přežití a hlavně o skupinu lidí, kteří po katastrofě zůstali izolovaní od světa a museli přežít jak duševně, tak fyzicky. Jistě, nebylo to žádné originální téma, ale držel jsem se pravidla, že člověk má začít psát o něčem, co skutečně dobře zná, a umění přežít jsem ovládal.

V zájmu toho, abych osobně přežil další týden nebo deset dní, jsem se cestou poblíž domu tety svého přítele zastavil v obchodě s potravinami. Utratil jsem peníze určené na zásoby: dva pytlíky s polévkou, bochník chleba, krabici špaget, krabici ovesných vloček, jedno mléko, květák, mrkev. Zeleninu můžu ukusovat ve stavu syrovém, když dostanu hlad, a jinak se budu živit polévkou s chlebem nebo polévkou se špagetami a mlékem s ovesnými vločkami.

Občas si osladím život něčím kořeněným nebo čajem. Sladkosti a máslo jsem si dopřával zřídka. Dřív jsem to bez nich nemohl vydržet. Jinak jsem si kupoval jednou měsíčně lahvičku s vitamínovými pilulkami, abych měl všechno, co tělo potřebuje a po čem se mu třeba stýská. Moc pestrá strava to nebyla a občas jsem měl hlad, nicméně jsem si zachoval výborné zdraví.

Otevřel jsem dveře a hned v hale narazil na tetu.

„Dobrý den, můj milý,“ řekla. „Je všechno v pořádku?“

Vyprávěl jsem jí o Ronniem a že posílá mou knížku do Ameriky. Její hubený obličej se rozzářil. Bylo jí asi padesát, byla už babička, rozvedená, milá, příjemná, světlovlasá, nenáročná a dost nudná. Pochopil jsem, že nájemné, které jí platím (platil jsem jí pětinu toho, co jsem platil za svůj předchozí byt), považuje spíš za úplatu za souhlas, že vpouští do domu cizího člověka, než za nezbytný peníz. Nicméně mi dovolila, abych si nechával mléko u ní v ledničce, taky si u ní můžu umýt nádobí, osprchovat se a jednou týdně si vyprat. Hlavně nesmím hlučet a nikoho zvat. Na tom všem jsme se přátelsky dohodli. Nechala mi přidělat zvláštní elektroměr na mince, schválila mi topinkovač, elektrickou konev a malý vaříč. Taky mi dovolila,

abych nechal udělat zásuvku na televizi a na holicí strojek.

Když jsem jí byl představován, mluvilo se o ní jako o „tetě“, takže jsem jí „teto“ říkal a ona mě zřejmě považovala za vzdálenější odrůdu synovce. Už jsme spolu takhle harmonicky žili deset měsíců, bok po boku, ale bez jakýchkoli vzájemných nároků nebo vazeb.

„Je velká zima... je vám tam nahoře dost teplo?“ zeptala se vlídně.

„Ano, děkuju.“ Elektrická kamínka pojídala peníze, takže jsem je skoro vůbec nezapínal.

„Tyhle staré domy... v těch bývá na půdě vždycky zima.“

„Já jsem v pořádku,“ uklidňoval jsem ji.

Řekla: „Dobře, můj milý,“ vlídně jsme jeden na druhého zamávali a já šel nahoru. Musel jsem si připomínat, že jsem žil za polárním kruhem a že jestli si nedokážu poradit s londýnskou zimou v podkroví, musím se za sebe stydět. Nosím hedvábné úpletové spodní tričko s dlouhými rukávy a dlouhé spodky, přes to svetr, džíny a ještě lyžařskou soupravu, spím ve spacím pytli určeném pro severní pól. Taky mi v noci zima nebývá. Mrznu, když píšu.

Vysoko nahoře ve svém hnízdě jsem se asi dvě hodiny snažil vymyslet řešení situace heliového balonu, ale nakonec jsem vlastně uvažoval o nervových pochodech. Čím to, že člověk ze strachu a hrůzy neohluchne? Čím to, že děs vždycky postihne střeva? Člověk v balonu nevěděl, čím to je, a taky o to nedbal. Bylo mu příliš zle. Napadlo mě, že bych si možná měl vymyslet pohoří, do kterého by narazil, aby pak musel čelit problému jak se dostat z výšin dolů jen pomocí prstů u rukou a nohou a pevného odhodlání. To by bylo snadnější, takové situace jsem znal a věděl jsem, že základem všeho je najít z vrcholu nejdelší cestu, neboť ta je vždy nejmenší příkrá. I strmé hory spadají často na jednu stranu pozvolně.

V mém podkroví, kde kdysi bydlela nejmladší z tetiných dcer, byl prošlapaný růžový koberec, na stěnách světlé tapety s růžovými kytičkami. Byla tam postel, prádelník, malá skříň, stůl a dvě židle a neuvěřitelné množství beden, krabic a zavazadel, obsahujících všechny moje pozemské statky: oblečení, knihy, věci do domácnosti, sportovní vybavení, všechno prvotřídní a v dokonalém stavu. Věci, jež jsem si opatřil kdysi, když jsem na to měl. Drahé lyže v pouzdře stály v rohu, v polystyrénových krabicích odpočívaly špičkové fotoaparáty s příslušenstvím. Udržoval jsem v pořádku větruvzdorný, pískuvzdorný, hmyzuvzdorný stan, který se během několika vteřin sám postavil, a váží jen tři libry. Pravidelně jsem kontroloval své věci na lezení a videokameru. Počítač s laserovou tiskárnou jsem ještě používal, ale většinou jsem ho měl pečlivě přikrytý. Do zásuvky jsem uložil průkaz opravňující k řízení helikoptéry. Ten ovšem už neplatil, protože jsem celý rok nelítal. Zakonzervovaný život, pomyslel jsem si, jako zkamenělý. Občas mě napadlo, že bych si mohl dovolit lepší jídlo, kdybych něco prodal. Jenomže by se mi třeba za lyže nikdy nepodařilo dostat tolik, kolik jsem vydal, a upřímně řečeno mi přišlo hloupé a jaksi kanibalské požírat věci, z kterých jsem se kdysi tolik radoval. Ostatně většinou představovaly pracovní nářadí patřící k mému bývalému povolání, a co já věděl, jestli je nebudu ještě někdy potřebovat. Byla to moje záchranná síť. Cestovní kancelář, kde jsem pracoval, mě ubezpečila, že mě rádi znovu přijmou, až mě to bláznění přejde.

Kdybych byl tušil, že se odhodlám udělat to, co jsem udělal, mohl jsem se na to včas připravit, mohl jsem šetřit dlouho předem. Jenomže mezi okamžikem, kdy puzení psát začalo být neodolatelné, a mezi okamžikem, kdy jsem se konečně rozhodl, uplynulo pouze šest týdnů. I když touha psát, byť skrytá, ve mně tkvěla mnohem, mnohem déle, možná celý život.

Heliový balon...

Druhou zálohu na Dalekou cestu domů mi měli vyplatit až při vydání knížky, a k tomu mělo dojít až za rok. Malé částky, které jsem si oddělil na jídlo na týden, už taky nemohly dlouho vydržet a já už těžko mohl jíst míň, než jsem jedl. Aspoň že nájem mám zaplacený do konce června. Kdyby se mi tak podařilo dopsat tu věc s tím balonem, kdyby mi to vzali a kdyby zaplatili stejnou zálohu jako na první knížku, pak bych to třeba dva roky zvládl. Kdyby obě knížky propadly, vzdal bych to a přesedlal zpátky ke snadnějším svízelmům v divočině.

Tu noc poklesla teplota v Londýně hluboko pod nulu a ráno byl tetin dům promrzlý na kost.

„Nemáme vodu,“ řekla nešťastně, když jsem sešel dolů. „Ústřední topení už nefunguje a docela všechny trubky zamrzly. Zavolala jsem instalatéra a ten říká, že jsou tady kolem na tom všichni stejně, že musel všechno povypínat. Prý s tím nic nenadělá, dokud nezačne tát, pak prý přijde a spraví, kde co poteče.“

Bezmocně se na mě zadívala. „Je mi to strašně líto, můj milý, ale než tohle skončí, chystám se přestěhovat do hotelu. Dům musím zavřít, takže si najeden, na dva týdny musíte najít něco jiného. Samozřejmě, že vás tu potom nechám o to déle, takže na tom neproděláte.“

Říct, že jsem byl zdrcený, je slabé slovo. Pomohl jsem jí pozavírat a utáhnout všechny kohoutky a

přesvědčit se, že vypnula bojler. Pak mi dovolila, abych si od ní zatelefonoval. Hledal jsem novou střechu nad hlavou.

Dovolal jsem se jejímu synovci, který ještě stále pracoval u mé někdejší firmy.

„Nemáš ještě nějakou tetu?“ zeptal jsem se.

„Probůh, cos udělal s touhletou?“

Vysvětlil jsem mu, o co jde. „Nemohl bys mi půjčit tak šest stop na podlaze, kde bych si mohl rozložit spacák?“

„A proč nepotěšíš své rodiče a nezajedeš za nimi na Kajmany?“

„Je tu drobná překážka, nemám na letenku.“

„No kdyby bylo nejhůř, tak u mě můžeš tak jednu dvě noci přespát, ale nastěhovala se tam teď Wanda.

Víš přece, jak to mám miniaturní.“

Wandu jsem moc nemiloval. Poděkoval jsem mu a řekl, že mu dám vědět. Marně jsem si lámal hlavu kam se vrátit.

Zcela zákonitě mě napadl Tremayne Vickers. Zavolaal jsem Ronnieho Curzona a zeptal se ho bez oklik:

„Nemohl byste mě prodat tomu trenérovi dostihových koní?“

„Cože?“

„Nabízí snad zdarma byt a stravu.“

„Moment, moment, na mě nesmíte takhle zprudka, hezky pomalu.“

Tak jsem to s ním probral pomalu, ale on byl proti.

„Uděláte líp, když budete pracovat na své nové knížce.“

„Jo, to je sice fakt, jenomže čím výš vystoupí heliový balon, tím řidší je vzduch, tím nižší je tlak, tím víc se balon roztahuje a stoupá, až praskne.“

„Cože?“

„Já jen že je příliš velká zima na psaní. Myslíte, že bych svedl, co chce Tremayne?“

„Patrně byste to řemeslně zvládl dobře,“

„Jak dlouho mi to může trvat?“

„Nepouštějte se do toho.“

„Řekněte mu, že jsem přece jen vynikající a že jsem schopen a ochoten okamžitě začít.“

„Vy jste se zbláznil.“

„Aspoň se poučím o dostizích. Nakonec proč ne, třeba se mi to bude v knize hodit. Jo, na koni jezdit umím, to mu řekněte.“

„Ty vaše nápady vás jednou budou stát život.“

Měl jsem ho brát vážně.

Nikdy jsem se nedozvěděl, co Ronnie vlastně Tremaynovi řekl, ale když mi v poledne zavolaal, tak mluvil vítězoslavně a současně zasmušile.

„Tremayne souhlasí, abyste tu knížku psal vy. Zdá se, že jste mu včera nějak padl do oka.“ Z telefonu zněl převážně truchlivý hlas. „Přistoupil na to, že vám zaplatí –“ a Ronnie vyslovil částku, která by mě uživila až do léta. „Dostanete to ve třech splátkách, první čtvrtinu po měsíci práce, další čtvrtinu až schválí celý rukopis, zbývající polovinu honoráře až kniha vyjde. Pokud seženu nakladatele, který by to vzal, zaplatí on, jinak Tremayne. Taky souhlasí s tím, že dostanete čtyřicet procent ze zisku, ne jen třicet. A bude vám platit režijní výlohy, což znamená třeba cestovné, když budete chtít zajet promluvit s lidmi, kteří ho znají. Mimochodem, to je dost důležité. Připadá mu zvláštní, že nemáte auto, ale já jsem mu připomněl, že lidi z Londýna jsou často bez auta. Prý můžete používat jeden z jeho vozů. Potěšilo ho, že jezdíte na koni. Máte si vzít s sebou jezdecký oblek. Taky smokink, protože ho někam zvou jako čestného hosta, na nějakou večeři nebo co. Přeje si, abyste tam šel s ním, abyste byl při tom. Řekl jsem mu, že jste vynikající fotograf, takže taky chce, abyste si přivezl foťák.“

Ronnieho jednoznačná nechuť k celému podniku by mě možná od věci odradila, ale tetička mi předtím dala lhůtu vystěhovat se z domu do tří hodin.

„Kdy mě Tremayne očekává?“ zeptal jsem se Ronnieho.

„Tremayna strašně potěšilo, že se ho vůbec někdo hodlá ujmout, když ho ty jedničky odmítly. Říká, že by uvítal, kdybyste přijel co nejdřív, třeba už dnes. Chcete jet už dnes?“

„Ano.“

„Bydlí ve vesnici Shellerton v Berkshiru. Máte mu prý zavolat, kterým vlakem přijedete, že vás někdo bude čekat v Readingu na nádraží. Nadiktuju vám telefonní číslo.“ Přečetl mi je.

„Výborně, a děkuju vám, Ronnie.“

„Neděkujte, já... koukejte, napište jednu nebo dvě perfektní kapitoly a já se tu knihu pokusím umístit na

základě těch dvou kapitol. Hlavně koukejte psát romány. To je vaše budoucnost.“

„Myslíte to vážně?“

„Samozřejmě, že to myslím vážně.“ Byl překvapený, že se ptám. „Tedy musím říct, že na člověka, který se nebojí v džungli, máte zvláštní nedostatek sebedůvěry.“

„Protože v džungli se víc vyznám.“

„Radši se sbalte, ať vám neujede vlak,“ řekl a popřál mi štěstí.

Nakonec jsem nejel vlakem, ale autobusem, protože je mnohem lacinější. V Readingu na autobusovém nádraží na mě čekala mladá žena v prošívaném kabátku a vlněné čepici, roztřesená zimou. Prohlédla si mě od hlavy k patě, zkontrolovala lyžařský komplet a tmavé vlasy a došla zřejmě k názoru, že já jsem já. Jak řekla, ten spisovatel.

„Vy jste ten spisovatel?“ řekla celkem přátelsky energickým hlasem zvyklým velet.

„John Kendall.“

„Já jsem Mackie Vickersová. Píšu se M-a-c-k-i-e,“ odhláskovala. „Ne Maggie. Ten váš autobus měl zpoždění.“

„Jsou špatné silnice,“ řekl jsem omluvně.

„Tady venku je to ještě horší.“ Byla tma a velká zima. Odvedla mě k opodál stojícímu hranatému vozu značky Jeep a otevřela zadní dvířka. „Hodte si tam věci. S ostatními se seznámíte cestou.“

Ve voze už jak se ukázalo seděli čtyři lidé. Všichni promrzlí. Všem se ulevilo, že jsem konečně dorazil. Naložil jsem si věci a nastoupil. Seděl jsem vzadu vedle dvou tmavých postav, které se posunuly, abych se vešel. Mackie Vickersová si sedla za volant, nastartovala, uvolnila ruční brzdu a vjela do proudu aut. Do nitra vozu příjemně začal dýchat teplý vzduch z topení.

„Pan spisovatel říká, že se jmenuje John Kendall,“ oznámila Mackie do éteru. Nenásledovala žádná zvláštní reakce.

„Sedíte vedle Tremaynova vrchního státníka,“ pokračovala Mackie, „a jeho ženy.“

Tmavá postava po mém boku se ozvala: „Já jsem Bob Watson.“ Žena neřekla nic.

„Tady vpředu vedle mne sedí Fiona a Harry Goodhavenovi.“

Fiona i Harry se taky neozvali. Ve voze panovala atmosféra, ve které jaksi konverzace uhasínala, sotva začala. Přitom to se zimou nemělo co dělat. Jako by tam bylo pod mrakem.

Mackie jela dalších několik minut mlčky. V žlutavém světle se soustředila na silnici pokrytou rozbředlým sněhem. Vyjížděli jsme z Readingu po hlavní, provoz byl hustý a pomalý, auta se plazila v procesí blikajících koncových světel a proklínajících šoférů.

Pak se Mackie trochu potočila a řekla: „Odpustíte, ale my dnes nejsme zrovna nejlepší společníci. Strávili jsme celý den u soudu, takže nemáme tu pravou náladu. Musíte to s náma nějak vydržet.“

„Nevadí.“

Nevadí nebylo asi to pravé. Jim to asi vadilo.

Jako kdyby chtěla to napětí rozbít, Fiona vybuchla: „Já prostě nepochopím, že můžeš být takový idiot!“

„Prosím tě dej pokoj,“ řekl Harry. Zřejmě tuhle výčitku neslyšel poprvé.

„Přece jsi sakra věděl, že Lewis byl opilý.“

„To není podstatné, to nikoho neomlouvá.“

„Neomlouvá, ale vysvětluje. Víš sakra dobře, že byl opilý.“

„Všichni říkají, že byl opilý,“ řekl Harry klidným, věcným tónem. „Ale já to přece nemůžu objektivně vědět, já ho pít neviděl.“

Bob Watson vedle mne zašeptal: „Lže,“ ale Harry ho neslyšel.

„Jenže Nolana zavřou,“ řekla Fiona hořce. „Uvědomuješ si to? Kvůli tobě ho zavřou do vězení!“

„Nemůžeš vědět, jestli ho zavřou nebo nezavřou,“ namítal Harry. „Porota ho zatím za vinného neprohlásila.“

„Ale prohlásí, to snad je jasné. Budeš za to moct ty. Sakra, vždyť jsi byl pod přísahou. Stačilo říct, že Lewis byl opilý. Teď si porota myslí, že nebyl a že tím pádem ví, jak se všechno sběhlo. Takže si samozřejmě taky myslí, že Lewis lhal, když tvrdí, že si nic nepamatuje. Proboha, vždyť celá Nolanova obhajoba stála a padala s tím, že si Lewis nic nevybavuje. Jak můžeš být takový idiot.“

Harry neodpovídal. Atmosféra ještě zhoustla a já měl pocit, že se dívám na film od polovičky a nedokážu pochopit, o co vlastně jde.

Mackie nic nekomentovala a zahrnula z hlavní silnice Great West Road na dálnici M 4. Na neobydleném úseku mezi zasněženými kopečky rázem mohla jet rychleji. Sněhové krystalky se třpytily v záři našich reflektorů.

„Bob tvrdí, že Lewis byl opilý,“ trvala na svém Fiona. „A ten by to měl vědět, protože roznášel pití.“

„Třeba porota uvěří Bobovi.“

„Vždyť mu taky věřili, dokud sis tam nešel stoupnout ty a dokud jsi to celé nepomrvil.“

„Víš co? Mělas jít svědčit ty,“ bránil se Harry. „Ty bys byla klidně odpřísáhla, že měl totální okno a že jste ho museli seškrabávat z koberce, i když jsi u toho vůbec nebyla.“

Bob Watson řekl: „Nebyl tuhej.“

„Vy se do toho nepleťte, Bože,“ odsekl Harry.

„Pardon,“ zašeptal Bob Watson.

„Stačilo úplně, abys odpřísáhl, že Lewis byl opilý.“ Fiona už začínala zuřit. „Nic víc od tebe obhajoba nechtěla. Jenže tys to neřekl. Nolanův advokát by tě nejradši zabil.“

Harry se unaveně bránil: „Ty sis tam nemusela jít stoupnout a nemuselas odpovídat státnímu žalobci. Přece jsi slyšela, když se ptal, jak vím, že byl Lewis opilý? Jestli jsem ho nechal dýchat do balónku? Jestli jsem mu odebral vzorek krve nebo vzorek moči? Podle čeho jsem poznal, že je opilý, jestli znám klinické známky opilosti. Přece jsi ho slyšela, mlel to kolem dokola. Pořád. Kolik skleniček jsem viděl Lewise vypít, jak vím, co v těch skleničkách bylo a jestli vím z osobní zkušenosti, že Lewis mívá v opilosti okno?“

„Tuhle otázku ale vyloučili,“ poznamenala Mackie.

„Obžaloba si s tebou hrála jako kočka s myší. Udělali z tebe dočista blbce...“ Fiona si nedala pokoj. Byla skutečně rozlíčená.

Bylo mi Harryho skoro líto.

Dojeli jsme na křižovatku u Chieveley a z dálnice odbočili na silnici A 34 na Oxford. Mackie moudře volila hlavní silnici a nevzala to kratší cestou přes hory, i když se ta cesta podle mapy nabízela. Vyhledal jsem si předtím Tremaynovu vesnici na mapě, protože moudrý člověk se napřed přesvědčí, kam vlastně jede, zvláště když je to v hloubi Berkshire na míle od nejbližšího města.

Konečně nastalo kýžené ticho, Fiona zmlkla, ještě než jsme dojeli k ukazateli na Shellerton. Mackie zpomalila, dala směrovku a opatrně zahrnula z hlavní silnice na velice úzkou silničku pouze nahrubo protaženou. Pokrýval ji zahnědlý, špinavý zmrzlý sníh v hrudkách. Ty skřípěly pod pneumatikami, ledová tříšť praskala. Uvnitř vozu se zamlžovala okna a Mackie netrpělivě rukavicí stírala přední sklo.

Podél cesty nebyly žádné domy dobře celou míli, jak jsem později zjistil. Taky tam nebyl provoz. Kdo nemusel, ten tudy nejel. Přestože Mackie jela velice opatrně, občas bylo cítit, jak se zadek vozu smýká a auto je na několik nebezpečných vteřin neovladatelné. Motor v nízké rychlosti pracně kvílel, jak se namáhal do mírného kopce.

„Je to horší než ráno,“ řekla Mackie ustaraně. „Je to perfektní kluziště.“

Nikdo neodpovídal. Doufal jsem stejně jako všichni ostatní, že se nám podaří vyjet na vrchol stoupání, aniž začneme klouzat zpátky. Podařilo se, ale spád na druhé straně kopce vypadal ještě nebezpečnější. Mackie znovu setřela přední sklo a velmi opatrně namířila do pravotočivé zatáčky.

V tu chvíli se uprostřed cesty ve světlech reflektorů objevil kůň. Tmavý kůň s tmavou přikrývkou připevněnou obříšním, hlavu vztyčenou leknutím. Ve světlech se zaleskla jeho srst, zablýskly doširoka otevřené oči. Čas jako kdyby zůstal stát.

„Zatraceně!“ křikla Mackie a šlápla na brzdu.

Vůz zákonitě dostal smyk a přestože Mackie ihned zase brzdu uvolnila, nebylo to samozřejmě nic platné, ba možná naopak.

Vyděšený kůň se pokusil odskočit z vozovky na pole. Mackie se soustředila na to, aby se mu vyhnula, a současně bojovala se smykem. Špatně odhadla zatáčku i rychlost, i když upřímně řečeno takovou situaci by zvládl jedině kaskadér.

Auto se svezlo na kraj cesty, kola se několikrát otočila na zasněženém travnatém břehu, pak vyjela na něj, vůz se naklonil a překotil se na bok do zamrzlého, vodou naplněného příkopu. Led praskal, jako když střílí z pistole. Jeli jsme pomalu, takže náraz nebyl ničující, ale stejně to byla pořádná rána, až nám zuby cvakly. Kola na straně vozovky skončila v příkopu, střechou se auto opíralo o břeh. Leželo prakticky na boku. Rychle jsem otevřel dvířka vzhůru k nebi a vysoukal se ven ještě předtím, než motor zhasl.

Vítr se mi mrazivě zakousl do tváře. Ledový vítr je nemilosrdný nepřítel, smrtící pro všechny, kdo k němu nemají dostatečnou úctu.

Bob Watson ležel na své ženě. Sáhl jsem dovnitř vozu, chytil ho za šaty a táhl ven. Snažil se mi vykrotit a naléhavě volal: „Ingrid!“ Pak zděšeně křikl: „Je tu mokro... je ve vodě.“

„Pojďte ven,“ řekl jsem velitelsky. „Spolu ji pak vytáhneme. Honem polezte! Ještě ji tam takhle zatlačujete. Takhle byste ji nikdy nevytáhli.“

Konečně začal uvažovat logicky a dovolil mi, abych mu pomohl ven a aby se odtud mohl natáhnout pro svou ženu. Přidržel jsem ho, on držel ji a spojenými silami jsme Ingrid vytáhli na silnici.

Příkop byl pod ledovým příkrovem plný kalné mrznoucí vody. Jak jsme Ingrid vytahovali, voda ve voze stoupala a Fiona vpředu křičela na Harryho, ať jí pomůže ven. Harry, jak jsem s hrůzou zjistil, byl skrčený pod ní a hrozilo mu, že se utopí.

Jediný reflektor, který ještě svítil, náhle zhasl.

Mackie se ani nepohnula. Nesnažila se zachránit. Otevřel jsem dvířka u jejího sedadla a zjistil, že je omráčená, napůl v bezvědomí. Byla připoutaná.

„Pomozte nám odtud,“ křičela Fiona.

Harry se pod ní ve vodě snažil narovnat, mlátil sebou, těžko říct jestli proto, aby zachránil sebe nebo ji. Hmatal jsem kolem Mackie, až jsem našel přezku bezpečnostního pásu, stiskl ji a pás uvolnil. Vytáhl jsem Mackie ven a předal ji Bobu Watsonovi.

„Posaďte ji tamhle na břeh, ale napřed smetěte z trávy sních. Zůstaňte u ní a chraňte ji před větrem.“

„Bobe,“ nařikala Ingrid, bezradně stojící na cestě. Nejspíš myslela, že by se její manžel měl přednostně věnovat jí. „Bobe, já tě potřebuju, je mi nanic.“

Bob se po své ženě ohlédl, ale pak vzal do náručí Mackie a opatrně ji posadil. Trochu se pohnula, začala nařikat, ptát se, co se stalo. Bylo jasné, že projevuje známky života.

Nikde žádná krev, pomyslel jsem si. Ani kapka. Máme kliku. Pomalu jsem se ve tmě rozkoukal.

Vylekaná Fiona se ke mně natáhla, a když jsem jí podal ruce, lehce z vozu vyskočila, pružně a šikovně.

Pustil jsem ji a sklonil se pro Harryho. Ten si mezitím uvolnil bezpečnostní pás, hlavu už držel nad vodou a nebyl už tolik vyděšený. Vyšplhal se z vozu sám a celý mokrý se vydal za Mackie. Bylo vidět, že o ni má starost. Převzal ji od Boba Watsona.

Ingrid stála na cestě promočená, schlíplá, vyděšená, bezradná, v slzách. Vítr byl nemilosrdný, nelítostný... nesmírně nebezpečný. Člověk snadno podcení, jak rychle dovede ledový vítr zabít.

Obrátil jsem se k Watsonovi: „Svlékněte svou ženu.“

„Cože?“ Pootevřel ústa.

„Svlékněte jí mokré věci, nebo dočista zmrzne. Začněte shora. Vrchní půlku těla. Všechno jí svlečte a natáhněte jí mou lyžařskou bundu, ale rychle, dokud je teplá.“ Otevřel jsem si zip, sundal bundu a složil ji tak, aby se v ní moje teplo udrželo co nejdéle. Cítil jsem, jak mi bodavý mráz proniká svetrem a spodním prádlem. Jako kdybych na sobě nic neměl. Zaplať pánbůh, že jsem se nenamočil.

„Já Ingrid pomůžu,“ nabídla se Fiona, když Bob stále váhal. „To chcete říct, abych jí svlékla i podprsenku?“

„Ano, všechno.“

Zatímco se obě ženy věnovaly rozpínání knoflíčků a svlékání, šel jsem dozadu k převrácenému vozu a ke své úlevě zjistil, že zadní dvířka jdou otevřít. Vyhrnul jsem si rukávy a doslova jako ryby vytáhl svá zavazadla. Těsně za mnou se Harry zasmušile díval, jak z nich stéká voda.

„Všechno bude mokré,“ vzdychl.

„Nebude.“ Cestoval jsem výhradně s vodotěsnými, pískuvzdornými a hmyzuvzdornými zavazadly, a to i po anglickém venkově. Nahmatal jsem pod vodou taky hliníkovou brašnu s kamerou, vytáhl je ven a postavil vedle dvou speciálních vaků.

„Co si vyberete,“ zeptal jsem se Harryho, „župan nebo smokink?“

Dal se do smíchu.

„Svlékněte se, jinak z vás bude ledulák. Začněte horní půlkou.“

Všichni byli oblečení k soudu a ne na výlet. Mackie a Watson, kteří se nenamočili, taky nebyli na současnou situaci dostatečně připravení.

Bob Watson si znovu vzal na starost Mackie a Harry se soukal z mokrého kabátu, obleku, košile a kravaty a přivíral oči bolestí, jak se do něj zakusoval chlad. Spodní tričko měl přilepené k tělu, takže jsem mu musel pomoci.

„Jakže se jmenujete?“ ptal se sevřenými zuby, celý roztřesený.

„John.“

Podal jsem mu tmavomodrý hedvábný nátělník a dlouhé spodky, dva svetry, šedivé kalhoty a župan.

Ještě jsem nezažil, aby se někdo oblékal tak rychle. Moje boty mu byly asi o číslo větší, jak si s úsměvem stěžoval. Poskakoval vedle mne a natahoval si je přes suché ponožky.

Fiona zatím převlékla Ingrid od hlavy po pás a čekala, co dodám na spodní polovinu. Sundal jsem si vysoké boty a lyžařské kalhoty a ona je pomáhala Ingrid obléct, přičemž se trochu směšně snažila zakrýt přede mnou její nahotu. Překvapilo mě to. Na stud věru nebyl čas. Mé boty na Ingrid vypadaly obrovské a lyžařský oblek jí byl o dobrých devět palců delší.

Pro sebe jsem chystal tmavomodré sako a jezdecké boty. Cítil jsem, jak mi vlněnými ponožkami chlad

proniká na kůži.

„Čvachtá mi v botách,“ řekla Fiona a dívala se mi závistivě na boty. „Taky jsem mokrá až ke krku. Už tam nic nemáte?“

„Vemte si tyhle.“

„No... to přece...“ Zadívala se mi na nohy v ponožkách a váhala.

Vrazil jsem jí boty a sako do rukou. V zásobě zbývaly jenom lakýrky, které jsem jí dát nemohl, protože by jí padaly z nohou.

Doloval jsem znovu ve svém cestovním vaku, našel černé ponožky, jezdecké kalhoty a tričko. „Pomůže vám to?“ zeptal jsem se jí.

Vděčně si ode mne vzala oblečení a šla se schovat za Ingrid, aby se převlékla. Já si natáhl černé večerní boty a oblékl si smokink. Lepší něco než nic. Když se Fiona znovu objevila, třásla se ještě víc. I když už byla v suchém, pořád nebyla dost teple oblečená. Ale jediné, co jsem ještě našel mezi svými věcmi, byl igelitový pytel, ve kterém jsem předtím měl smokink. Zvětšil jsem díru pro ramínko a navlékl pytel Fioně přes hlavu. Možná se jí nelíbilo, že má přes sebe nápisy Čistírna, Čistírna, Čistírna, igelit ji však přece jen chránil před ledovým větrem a bránil úniku tělesného tepla.

„No vida,“ prohlásil Harry s překvapujícím humorem, když si nás ve tmě prohlédl. „Díky Johnovi se možná dožijeme toho, že ještě uvidíme Shellerton. Radši se všichni dejte do pohybu, já tu zůstanu u Mackie a počkáme, až někdo pojede.“

„Ne,“ prohlásil jsem. „Jak je daleko do vesnice?“

„Přibližně míli,“

„Tak jdeme všichni. Mackie poneseme. Je příliš zima, věřte mi. V takové zimě se tady čekat nedá.

Vezmeme ji na andělíčka, co říkáte?“

Vzali jsme tedy s Harrym poloomezovanou Mackie na andělíčka a vydali se k vesnici. Bob Watson nesl v jednom z mých ranců mokré věci a Fiona nesla zbývající suché. Ingrid mi vzala kameru a chtěla nám svítit na cestu dynamem z mé cestovní výbavy.

„To se musí mačkat,“ ukázal jsem jí jak. „Není to na baterky. Sviťte tak, abychom viděli, kam šlapeme.“

„Zaplať pánbůh, že nesněží,“ poznamenal Harry. Hvězdy se nicméně schovávaly za hrozivým mrakem. Díky sněhu však nebyla úplná tma. (Jediná výhoda, kterou sníh má.) Byl jsem upřímně rád, že to nemáme do vesnice příliš daleko. Ne že by byla Mackie tak těžká, ale po ledové cestě se špatně šlo.

„Copak tudy nic nejezdí?“ zeptal jsem se podrážděně, když jsme ušli asi půl míle a neprojel žádný vůz.

„Do Shellertonu vedou jiné dvě silnice,“ řekl Harry. „Sakra, ale ten vítr je opravdu děs, mně snad upadnou uši.“

Taky mi bylo zima na hlavu, až to bolelo. Mackie a Fiona měly klobouky a Ingrid bylo hej v kapuce mé prošíváné větrovky. Bob Watson měl čepici. Ingrid jsem dal své rukavice. Mně a Harrymu ruce umrzaly, jak jsme na nich nesli Mackie. Škoda, že jsem nevzal víc ponožek, mohli jsme si je navléci na ruce.

„Už to není daleko,“ řekl Bob. „Jakmile zajdeme tamhle za zatáčku, vesnici už uvidíme.“

Měl pravdu. Pod námi-se objevila světlá slibující přístřeší a teplo. Jen aby nevypadl proud.

Když už jsme docházeli, probudila se Mackie k plnému vědomí a ptala se, co se vlastně stalo.

„Dostali jsme smyk a skončili v příkopu,“ řekl Harry stručně. „Ten kůň! Je ten kůň v pořádku? Proč mě nesete? Postavte mě.“

Zastavili jsme a postavili ji, ale začala se potácet a držela se za hlavu.

„Nevrazili jsme do toho koně?“

„Ne,“ uklidňoval ji Harry. „Poslyš, my tě radši ještě poneseme.“... „Co se stalo s tím koněm?“

„Ztratil se někde na planinách. Hele Mackie, my tě vezmem, jinak bychom tady zmrzli.“ Harry v mém županu máchal rukama, aby se zahřál a pak si strčil ruce do podpaždí. „Probůh, radši pojďme.“

Mackie odmítla nechat se nést, a tak jsme všichni kráčeli k vesnici, temné postavy klouzající po svahu, navzájem se přidržující. Snažili jsme se neupadnout, byli jsme promrzlí až na kost. Napadlo mě, že jsem měl vzít lyže, a v tu chvíli bych přísahal, že od rána uběhla nekonečně dlouhá doba.

Když jsme přicházeli k prvním stavením, zjistili jsme, proč po téhle cestě nikdo nejezdí. Blokovaly ji dva vozy, které dostaly smyk a srazily se.

„Uděláme nejřp, když půjdeme k nám,“ řekla Fiona roztřeseným hlasem, sotva jsme bouračku obešli. „K nám je to nejbliž.“

Nikdo se nepřel.

Vykročili jsme dlouhou vesnickou uličkou bez osvětlení a zůstali stát u tmavé zavřené garáže vedle otevřené hospody.

„Co takhle dát si panáka?“ zeptal se Harry napůl žertem.

Fiona řekla přísně: „Já myslím, že se toho dneska o pití namluvilo víc než dost. A jak jsi teď nahastrošený, můžeš jedině domů.“

Byla taková tma, že jsem neviděl, jak se Harry tváří. Všichni se zdrželi komentáře. Pak Ingrid namířila světlo dynama na příjezdovou cestu vinoucí se kolem menších domků a končící u zasněžené zahrady před velkým georgiánským domem.

Fiona řekla: „Pojďte tudy,“ a odvedla celé mlčící procesí k postranním dveřím. Shýbla se a vyndala klíč, který byl pod kamenem.

Jakmile jsme se ocitli vevnitř, pryč z větru, bylo to, jako by se člověk znovu narodil. Teplo v rozlehlé kuchyni, do níž jsme se všichni natěsnali, představovalo přímo pohádkový luxus. V kuchyni bylo světlo a já si tam poprvé prohlédl své spoláčnický.

3

Všichni až na Ingrid se viditelně třásli, včetně Johna Kendalla. Všichni měli ztrápené, promodralé tváře.

„Bože, to bylo peklo,“ vzdychla Fiona.

Byla starší, než jsem myslel, přes čtyřicet, ne přes třicet. Pytel z čistírny jí sahal až po kolena a přikrýval jí ruce. Vypadala skoro komicky.

„Sundejte mi tenhle nesmysl,“ řekla, „a nesmějte se sakra.“

Harry jí ochotně stáhl pytel přes hlavu. Spadl jí klobouk a uvolnily se stříbřitě plavé vlasy. Spadaly jí na ramena. V jediném okamžiku se změnila z běženkyně v přitažlivou ženu v jezdeckých kalhotách, tmavomodrém saku a bílém roláku.

Přestože byla urostlá, rukávy jí byly příliš dlouhé, což bylo štěstí, protože si v nich předtím mohla hřát ruce jako v rukavicích. Upřeně se na mě dívala přes celou kuchyň. Zvědavě si prohlížela člověka, jehož šaty měla na sobě. Viděla vyššího, hubeného, mladého tmavovlasého mužského v džínách, rudém svetru a ve zcela nevhodném smokinkovém saku.

Usmál jsem se na ni. Určitě poznala, že ji pozoruju s obdivem. Rázem ožila, ohlédla se po ostatních nečekaných hostech a přešla k velkým kamnům vyhřívajícím místnost. Nadzdvihla litinový plát a vpustila do místnosti vlnu horkého vzduchu. Špatná nálada, která z ní předtím cestou čišela, zmizela. Z Fiony se stala rozumná, schopná, rázná paní.

„Něco horkého k pití,“ řekla energicky. „Harry, postav vodu a přines hrnky.“

Harry, asi tak vysoký jako já, ale světlovlasý, modrooký, uposlechl, jako kdyby byl zvyklý plnit rozkazy. Šel taky pro lžičky, rozpustnou kávu a cukr. V mém modrém županu vypadal, jako by se chystal do postele. A taky byl starší, než jsem si původně myslel. Bylo mi jasné, že on i Fiona jsou na tom finančně velmi dobře, že jsou možná dokonce bohatí. Kuchyně byla veliká, individuálně zařízená, mísila se v ní moderní technika s pohodlím obývacího pokoje. Z chování domácího pána a paní i z jejich způsobu řeči vyzařovala přirozená nevědomá sebejistota plynoucí z pevného společenského postavení.

Mackie se nejistě usadila u velkého stolu uprostřed místnosti a třesoucími se prsty si osahávala spánek.

„Dívala jsem se na toho koně,“ opakovala. „Musela jsem se uhodit do hlavy o okno. Je auto v pořádku?“

„To těžko,“ řekl Harry suše. „Leží ve vodě a ta do rána zmrzne. Dvířka na mé straně zařvala, když jsme se překotili. Dovnitř natekla bahnitá voda z příkopu.“

„Zatraceně,“ vzdychla Mackie. „To nám ještě chybělo.“

Krčila se v prošívaném světle hnědém kabátě, ještě se třásla a bylo těžké představit si, jak asi vyhlíží, když je jí teplo. Díval jsem se na její zrzavé kučery, přivřené oči, bledé rty a svaly napjaté rozčilením.

„Je Perkin doma?“ zeptala se jí Fiona.

„Předpokládám že ano, doufám že ano.“

Fiona se vzpamatovala dřív než ostatní. Možná to bylo taky tím, že byla ve vlastním domě, že byla doma.

Šla k telefonu upevněnému na zdi a namačkala číslo. Nevěděl jsem, kdo je Perkin, ale zřejmě se jí ozval a vyslechl celou sérii špatných zpráv.

„Ano,“ Fiona všechno zopakovala, „ano řekla jsem, že vůz leží nabouraný v příkopu... v tom dolíku pod kopcem, když se sjede z A 34. Nevím sakra, čím to byl kůň... Ne, máme za sebou hnusný den u soudu, poslyš, nemohl bys sem pro všechny zajet? Mackie je v pořádku, ale praštila se do hlavy... je tu s námi taky Bob Watson a jeho žena... Jo, toho spisovatele jsme vyzvedli, je tu taky. Prosím tě, Perkine, seber se a probůh přijď. A přestaň plácet.“

Zprudka zavěsila.

Harry nalil vřelou vodu na rozpustnou kávu v řadě hrníčků, pak vzal do jedné ruky mléko, do druhé láhev brandy a ptal se přítomných, co jim má do kávy přilít. Všichni až na Ingrid si řekli o brandy. Harry nalil takové dávky, že to kávu zaručeně zchladilo.

Kdybychom byli ještě venku, alkohol by nebyl zrovna to nejchytřejší, ale v teple z nás ten nejhorší vnitřní třes vyhnal. Bob Watson si sundal čepici a hned omládl. Byl menší, statný, hnědovlasý a budil sebejistý dojem. Dovedl jsem si představit, jak asi vypadal jako kluk. Měl jistě kulatý obličej, choval se s přirozenou drzostí skrývanou jenom tolik, aby ho nepřiváděla do nesnází. Ve voze řekl, že Harry lže, ale řekl to tak tiše, že ho Harry nemohl slyšet. To asi je pro Boba Watsona typické, pomyslel jsem si.

Ingrid v mém lyžařském dresu měla drobný, hubený, docela hezký obličej. Popotahovala. Seděla u stolu vedle svého muže mlčky, věčně v jeho stínu.

Harry stál zády opřený o kamna, hřál si ruce na šálku s kávou a pobaveně se na mne díval. Přišlo mi, že když není v napjaté situaci, asi se tak tváří vždycky.

„Vítejte v Berkshiru,“ řekl.

„Děkuju.“

„Já bych byl zůstal u auta a čekal, až někdo pojede kolem,“ řekl.

„Taky jsem si myslel, že někdo pojede,“ přikývl jsem.

Mackie opakovala: „Doufám, že ten kůň je v pořádku,“ jako když uvízne jehla na gramofonové desce.

Ostatním jak se zdálo bylo upřímně jedno, jestli příčina jejich neštěstí nehodu přežila, a mne napadlo, možná nespravedlivě, že Mackie se k tomu pořád vrací, aby všem připomněla, že ona bouračku nezavinila.

Pomalou jsme se zahřívali a na všech bylo vidět, že se jejich vnitřní teplota pomalu blíží teplotě pokoje, jako červené víno. Ingrid si stáhla kapuci mé lyžařské bundy a odhalila měkké hnědavé rozčuchané vlasy. Nikomu se jaksí nechtělo do řeči. Na přítomné padly podobné chmury jako předtím po cestě. Všem se ulevilo, když se venku ozval zvuk kol, praskla dvířka a blížily se kroky ohlašující Perkinův příchod. Nepřišel sám. Do kuchyně jako první vkročil Tremayne Vickers. Jeho zvukný hlas a síla osobnosti zasmušilou skupinu popíjející kávu rázem probudily.

„Takže jste to pěkně podělali, co?“ zahlaholil s přátelským despektem. „Silnici jsme nezvládli, co?“

Mackie se okamžitě stáhla do obranné pozice a přednesla věc o koni, jako kdyby si to předtím už zkoušela.

Muž, který vstoupil za Tremaynem, vypadal jako jeho rozmazaná kopie. Byl stejně velký, stejně statný, měl stejné rysy, jen mu chyběla Tremaynova rozhodnost. Pokud ten člověk je Perkin, napadlo mě, je to určitě Tremaynův syn.

Tremaynova kopie se nevrle osopila na Mackie: „Proč jste nejeli delší cestou? Kdybyste měli rozum, nebrali byste to zkratkou.“

„Dnes ráno to bylo v pořádku,“ bránila se Mackie, „já tamtudy jezdím vždycky. To ten kůň...“

Tremayne se zadíval na mne. „Takže jste tu. To je dobře. Už jste se se všemi seznámil? Tohle je můj syn Perkin a jeho žena Mackie.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že jsem předtím Mackie pokládal buď za Tremaynovu ženu, nebo možná dceru. Nenapadlo mě, že by mohla být jeho snacha.

„Proč proboha na sobě máte smokink?“ zeptal se Tremayne a díval se na mě vyteřštěně.

„Skončili jsme v příkopu,“ řekl Harry stručně. „A váš přítel spisovatel nám půjčil suché oblečení. Sám si přidělil smokink. Mně ho nesvěřil, chytrák. Já mám na sobě jeho župan a Ingrid lyžařský komplet. Fiona je oblečená do jeho věcí od hlavy až k patě.“

Tremayne se na nás zmateně podíval, ale pak se rozhodl, že to teď řešit nebude. Místo toho se zeptal Fiony, jestli se jí při bouračce nic nestalo.

„Fiono, moje milá.“

Fiona, jeho milá, ho ujistila, že se jí nestalo nic. Choval se k ní trochu galantně, ona k němu přirozeně a přátelsky. Uvědomil jsem si, že asi ve všech mužích budí přání trochu si zaflirtovat.

Se zpožděním se Perkin zeptal Mackie, co její hlava. Nejdřív ji podrážděně napadl, pak teprve se snažil projevit starostlivost. Mackie se na něj chápavě, unaveně usmála a mně v tu chvíli přišlo, že ona je určitě tím, kdo je tolerantní, kdo dělá kompromisy a o všechno se stará. Je dospělý člověk pečující o hezkého, nezralého muže.

„Stejně si myslím, že byla od tebe pitomost jet tam tou silnicí.“ Dával najevo, že za své zranění může sama, ale bylo taky možné, že se chová tak, jak se chová, protože se předtím vylekal. Jako když rodiče nařežou milovanému dítěti, které ztratí a zase najdou. „A u tý odbočky je výstraha, že je silnice zavřená. Je zavřená už od chvíle, kdy tady v poledne byla bouračka. Dvě auta.“

„Žádná výstraha tam nebyla,“ namítla Mackie.

„Ale kdepak. Musela tam být. Prostě sis jí nevšimla.“

„Nebylo tam nic,“ prohlásil Harry a my všichni se k němu přidali, že jsme nic neviděli.

„Stejně...“ Perkin se nechtěl vzdát.

„Poslyš,“ řekla Mackie, „kdybich se měla rozhodovat teď, tak tam-tudy samozřejmě nepojedu, ale ráno to skutečně bylo docela v pořádku. Zkrátka jsem tamtudy jela a tím to končí.“

„Všichni jsme viděli toho koně,“ řekl Harry, a já slyšel v jeho hlase humorný tón a tušil jsem, co si myslí o Perkinově chování.

Perkin se na něj zmateně podíval a přestal Mackie napadat.

Tremayne prohlásil: „Co se stalo, stalo se,“ jako by to byla jeho životní filozofie, a dodal, že neuškodí zavolat na policii, až se vrátí domů, což bude za chvíli.

„Jo a to vaše oblečení,“ Fiona se obrátila ke mně, „máme to poslat do čistírny se svými mokkými věcmi?“

„Ne, to nechte být. Já si pro to zítra dojdou.“

„Dobře.“ Nepatrně se usmála. „Je mi jasné, že jsme vám zavázaní. Nemyslete si, že to nevíme.“

„Co že nevíte?“ zeptal se Perkin.

Harry řekl: „Ten člověk nás zachránil od zmrznutí.“

„Od čeho?“

Ingrid se zasmála. Všichni se na ni zadívali. „Pardon,“ zašeptala a okamžitě se stáhla.

„Nejspíš nás zachránil před smrtí,“ řekla Mackie suše. „No nic, jedeme domů.“

Vstala. Zřejmě jí už bylo líp, protože se zahřála, vypila okořeněnou kávu a taky se jí zřejmě ulevilo, když se její tchán nepřidal k jejímu muži a nezačal jí dělat výčitky jako on.

„Kdo z nás,“ dodala pomalu, „pojede zítra do Readingu?“

„Probůh, já jsem na to v tu chvíli úplně zapomněla,“ vzdychla Fiona.

„Někdo z nás tam musí,“ řekla Mackie. Bylo jasné, že se nikomu nechce.

Po chvíli se ozval Harry: „Já pojedu, vezmu s sebou Boba. Fiona a Ingrid jezdit nemusí. Mackie...“ zarazil se.

„Pojedu s tebou,“ řekla. „To mu dlužím.“

„Já pojedu taky,“ přidala se Fiona. „Nakonec je můj bratranec a sluší se, abychom ho podpořili. I když tedy po tom, co dneska předvedl Harry, si nedovedu představit, jak se mu podívám do očí.“

„Co provedl Harry?“ zeptal se Perkin.

Fiona pokrčila rameny a poodstoupila. „To vám poví Mackie.“ Jak se zdálo, Fiona byla sice ochotná Harryho napadat vši silou, ale vlkům ho předhodit nechtěla. Tušil jsem, že to Harry pěkně slízne, až odejdeme. V tu chvíli už se na svou ženu trochu ustrašeně a současně rezignovaně díval...

„Tak pojďme,“ řekl Tremayne. „Pojďte, Bobe.“

„Ano pane.“

Vybalil jsem si, že Bob Watson je vlastně Tremaynův vrchní stájník. Šel s Ingrid ke dveřím. Za ním následovala Mackie s Perkinem. Odložil jsem hrníček na kávu a poděkoval Harrymu za životabudič. „Zastavte se zítra touhle dobou pro ty šaty a na skleničku, na normální skleničku, ne na takovouhle nouzovou.“

„Děkuju, přijdu rád.“

Přátelsky přikývl, Fiona taky. Vzal jsem pytel se svými suchými věcmi a brašnu s kamerou a vyšel za Tremaynem a ostatními do zasněženého světa. Všech šest se nás namačkalo do velkého volva, Tremayne k volant, Perkin vedle něj, dozadu Ingrid Bobovi na klíně, vedle ní Mackie a já. Na konci vesnice Tremayne zastavil a nechal Boba a Ingrid vystoupit. Ingrid se na mě krátce usmála a řekla, že lyžařský oblek a boty mi Bob přinese ráno, jestli prý to stačí. Samozřejmě, řekl jsem.

Odešli k zahradní brance před malým, tmavým domkem a Tremayne znovu vyjel z vesnice. Brumlal si přitom, že ho soudní jednání připraví na další den o vrchního stájníka.

Mackie a Perkin se zdrželi komentáře a já pořád ještě neměl tušení, o co vlastně u toho soudu jde. Neznal jsem řádně své společníky, proto se neslušelo, abych se vyptával.

„To jsme vás moc neuvítali, John, co?“ řekl Tremayne přes rameno. „Máte s sebou psací stroj?“

„Ne, mám pero. A magnetofon!“

„Předpokládám, že víte, co děláte.“ Mluvil vesele a s mnohem větší důvěrou, než jakou jsem cítil já. „Zítra můžeme zahájit,“ dodal.

Plížili jsme se opatrně asi tak míli po podobném povrchu, na jakém jsme se předtím nabourali. Pak Tremayne projel impozantní branou a zastavil před velkým domem, kde za záclonami zářila spousta tlumených světél. Obyvatelé velkých domů zřídka chodí hlavním vchodem, a tak jsme i do tohoto domu vešli vedlejším, ne sice do kuchyně, ale do haly s kobercem na podlaze, odkud vedly dveře na všechny strany.

„Zatraceně studená noc,“ řekl Tremayne a prošel do dveří vlevo. Ohlédl se na mne, abych ho následoval. „Pojďte dovnitř. Jako doma. Tohle je obývací pokoj pro celou rodinu. Najdete tu noviny, telefon, pití, všechno možný. Pokud tu budete, je vám k dispozici všechno, na co si vzpomenete.“

Velká místnost vypadala útulně, i když byla opravdu rozlehlá, ale nebyla zařízená jako od architekta. Střídal se tam všechny možné vzorky a barvy, bylo tam mnoho fotografií, vánočních květin a v kamenném krbu hořela velká polena.

Tremayne sáhl po telefonu a stručně informoval místní policii, že jeho vůz leží v příkopu na vedlejší silnici, že je všechno v pořádku, žádný úraz, pro auto pošle ráno. Jakmile splnil povinnost, přešel ke krbu a hřál si u ohně ruce.

„Perkin a Mackie bydlí v oddělené části domu, ale tenhle pokoj je pro všechny,“ řekl. „Pokud chcete třeba někomu nechat vzkaz, tak ho tady připíchněte na tu nástěnku.“ Ukázal na židli, na níž stála korková deska připomínající nástěnku u Ronnieho. Do desky byly zapíchané bez ladu a skladu červené špendlíky. Jeden z nich přidržoval vzkaz, na kterém bylo napsáno PŘIJDU K VEČEŘI.

„To je vzkaz od mého mladšího syna,“ řekl Tremayne, když si zprávu přečetl. „Je mu patnáct a je s ním samá potíž,“ dodal shovívavě. „Já myslím, že se tu brzy zaběhnete.“

„A... paní Vickersová?“ zeptal jsem se váhavě.

„Myslíte Mackie?“

„Ne... vaše paní?“

„Jo tak. Ne. Moje žena odešla. Ne že by mi to vadilo. Ale prostě jsme tu jenom my dva, já a Gareth, syn. Mám ještě dceru, vzala si Francouze a žije poblíž Paříže. Mají tři děti, občas sem jezdí a dělají mně tady z toho kůlničku na dříví. Dcera je nejstarší, pak přijde Perkin. Gareth je o hodně mladší.“

Servíroval mi fakta zcela suše. S tím budu muset něco udělat, pokud má za něco stát to, co napíšu. Možná však je příliš záhy na to, aby dával najevo nějaké city. Byl rád, že jsem přijel, ale když jsme spolu osaměli, trochu zrozpáčitěl, snad se opravdu ostýchal. Má, co chtěl. Získal svého spisovatele a nervózní napětí, jaké jsem na něm viděl u Ronnieho, zmizelo. Tremayne ten večer běžel jenom na poloviční obrátky.

Když do místnosti vstoupila Mackie, Tremayne se okamžitě našel a znovu jako by získal sebedůvěru. Mackie přinesla kbelíček s ledem a zadívala se na svého tchána, jako by chtěla odhadnout jeho náladu. Zřejmě zjišťovala, jestli z něj ještě nevyprchala shovívavost, kterou vůči ní prokázal u Fiony a Harryho. Očividně se uklidnila a odnesla led na stůl, kde stály láhve a sklenky. Začala připravovat pití. Odložila prošívání kabátka a klobouk. Měla na sobě modré úpletové šaty a vysoké černé boty. Rudohnědé, nakrátko ostříhané vlasy se jí hezky kadeřily na pěkné hlavě. Byla však ještě stále bledá, nenalíčená, a vypadala stísněně.

Namíchala gin s tonikem a odnesla ho Tremaynovi. Přikývl na poděkování, jako kdyby mu takhle sloužila častěji.

„A co vy?“ obrátila se ke mně. „Co vy, John?“

„Ta káva mi stačila.“

Mírně se usmála. „To určitě.“

Abych pravdu řekl, měl jsem hlad, neměl jsem žízeň. Protože v domě tety mého přítele netekla voda, zkonsumoval jsem za celý den když nepočítám tu kávu –jenom kousek chleba a dvě sklenice napůl zmrzlého mléka. Tiše jsem doufal, že Gareth „přijde k večeři“ co nejdřív.

Objevil se Perkin. Nesl si sklenici hnědavé tekutiny, nejspíš coca-colu. Klesl do jednoho křesla a začal znovu bédovat nad ztrátou vozu. Jako kdyby si neuvědomoval, že může být rád, že neztratil ženu.

„Ale co, přece je ten zatracený křáp pojištěný,“ řekl Tremayne rozhodně. „Ze servisu pro to zajedou, ráno vytáhnou auták z příkopu a pak nám řeknou, co se s tím dá dělat. Jestli vůbec. Ať už je to tak nebo tak, není to žádná tragédie.“

„Co si ale počneme bez džípu?“ huhlal Perkin.

„Koupíme si jiné,“ prohlásil Tremayne.

Jednoduché řešení Perkinu umlčelo a Mackie se zatvářila vděčně. Sedla si na pohovku a zula vysoké boty, protože prý jsou mokré od sněhu a mrznou jí nohy. Třela si prsty u nohou a zadívala se na moje černé lakýrky.

„Ty boty jsou spíš na tancování,“ poznamenala, „ne na to, abyste v nich nosil ženské přes kluziště. Moc se vám omlouvám.“

„Nosil?“ zeptal se Tremayne s povytaženým obočím.

„Ano. Já vám to nevyprávěla? John s Harrym mě nesli dobře míli. Tu bouračku si vybavuju, ale pak mám nějaké okno, začala jsem vnímat, až když jsme byli u vesnice. Jen si jako matně pamatuju, že mě nesli...”

ale nejasně... že mě nesli na andělíčka... Věděla jsem, že nesmím spadnout... ale trochu to bylo, jako kdyby se mi to všechno zdálo.“

Perkin se zadíval nejdříve na ni a potom na mne. Asi se mu to moc nelíbilo.

„No to mě podrž,“ vydechl Tremayne.

Usmál jsem se na Mackie a ona na mne. To se Perkinovi určitě nelíbilo. Budu si muset dávat pozor, napadlo mě. Přijel jsem za prací, ne abych způsobil v rodině rozkol. Nesmím se do ničeho plést a až odjedu, musí všechno zůstat, jak bylo, než jsem přijel.

Byl jsem vděčný za teplo sálající z krbu. Sundal jsem si sako od smokinku a odložil je na židli. Rázem jsem si přestal připadat jako dekadentní výstředník. Uvažoval jsem o tom, kdy slušnost dovolí, abych se zmínil o jídle. Nebýt toho, že jsem musel zaplatit lístek na autobus, byl bych si koupil aspoň čokoládu, abych se udržel při životě. Přemýšlel jsem taky, jestli bych od Tremayna mohl za jízdenku chtít úhradu. Pitomá úvaha.

„Sedněte si, Johne,“ řekl Tremayne a ukázal na křeslo.

Poslušně jsem usedl.

„Tak jak bylo u soudu?“ zeptal se pak Mackie. „Jak to šlo?“

„Bylo to hrozný,“ oťrásla se. „Nolan vypadal tak... zranitelně. Porota věří v jeho vinu. Určitě v ni věří. A Harry odmítl odpřisáhnout, že Lewis byl opilý...“ Přivřela oči a zhluboka vydechla. „Lituju, že jsme ten večírek vůbec pořádali.“

„Co se stalo, stalo se,“ řekl Tremayne zasmušile. Napadlo mě, kolikrát asi jeden každý z nich litoval toho, co se stalo a stát nemělo.

Tremayne se podíval na mě a pak na Mackie. „Už jste Johnovi řekli, o co jde?“ Zavrtěla hlavou a Tremayne mi aspoň částečně věc vysvětlil. „Měli jsme tu vloni v dubnu večírek. Slavili jsme vítězství ve Velké národní s Top Spin Lobem. Slavili! Byla tu spousta lidí, určitě přes sto, a samozřejmě tu byla taky Fiona a Harry. S těma už jste se setkal. Já pro ně trénuju. Byli tu taky její bratřenci, Nolan a Lewis. Jsou to bratři. Nikdo vlastně neví, co přesně se odehrálo, ale prostě ten večírek končil, většina lidí už odešla, a jedna mladá dívka umřela. Nolan tvrdí, že nešťastnou náhodou. Lewis byl u toho... měl by dokázat vypovědět, jak to vlastně bylo, ale tvrdí, že byl tak opilý, že si nic nevybavuje.“

„Byl opilý,“ vmísila se do toho Mackie. „Bob dosvědčil, že byl opilý. Bob mu donesl v průběhu večera nejmíň dvanáct skleniček.“

„Bob Watson vypomáhal jako barman,“ vysvětloval Tremayne. „Vždycky nám takhle pomáhá, když máme hosty.“

„Já už žádný večírek nechci,“ řekla Mackie.

„A oni Nolana obžalovali z vraždy?“ zeptal jsem se do krátkého ticha.

„Obžalovali ho z trestného činu ublížení na zdraví s následkem smrti,“ řekl Tremayne. „Státní žalobce se snaží dokázat, že to bylo úmyslně. V tom případě by to ovšem byla vražda. Nolanovi právníci se to snaží změnit na neúmyslné zabití s kvalifikací buďto nedbalosti nebo nešťastné náhody. Celý ten případ už se táhne měsíce. No nic. Zítra to skončí.“

„On se odvolá,“ řekl Perkin.

„Ještě ho neprohlásili vinným,“ namítla Mackie.

Tremayne se obrátil ke mně: „Mackie a Harry tehdy vešli do obývacího pokoje a tam našli Nolana stát nad tou dívkou ležící na podlaze. Lewis seděl v křesle. Nolan tvrdí, že to děvče vzal za krk a chtěl s ním jenom zatřást, ale že jak ji za ten krk vzal, tak prostě najednou byla bezvládná, spadla na podlahu, a když se pak Mackie s Harrym snažili ji probrat, zjistili, že je mrtvá.“

„Patolog dnes u soudu vypověděl, že zemřela následkem škrcení,“ řekla Mackie, „ale taky řekl, že někdy stačí velmi málo síly a tlaku na to, aby to člověka zabilo. Říká, že to byla vagová smrt, což prý znamená, že bloudivý nerv vagus přestane fungovat. To prý se může stát snadno. No a vagus udržuje srdeční činnost. Patolog tvrdí, že je vždycky velké riziko vzít někoho nečekaně za krk, i třeba z legrace. Přitom není pochyb, že Nolan na to děvče zuřil, na tu Olympii, tak se jmenovala. Měl na ni vztek už celý večer a státní žalobce někde vylovil kohosi, kdo údajně slyšel, jak Nolan říká: Já tu kurvku uškrtím. Což by samozřejmě dokazovalo, že měl v úmyslu ji za ten krk vzít...“ Odmlčela se a znovu vzdychla. „Ono by vůbec k soudu nedošlo nebýt Olympiina otce. Původně totiž patolog řekl, že to skutečně mohla být nešťastná náhoda, a pokud nedojde k žalobě, že to tak uzavrou. Ale Olympiin otec trval na tom, že Nolana zažaluje. On to prostě nevzdá. Je jak posedlý. Dřepěl u toho soudu a díval se na nás jak čert.“

„Kdyby to záleželo na něm, seděl by Nolan dávno ve vazbě a nebyl by doma na kauci,“ řekl Tremayne. Mackie přikývla. „Žaloba – to je otec Olympie, tedy jeho právníci chtěli, aby Nolana vzali do vazby už dnes, ale soudce rozhodl že ne. Takže Nolan s Lewisem odjeli k Lewisovi. Boží vědí, v jakém jsou asi

stavu po tom, jak to u soudu probíhalo. Upřímně řečeno, Olympiín otec by zasloužil, aby ho někdo uškrtil za to, kolik trápení způsobil.“

Připadalo mi, že to byl spíš Nolan, kdo způsobil hodně trápení, ale nechal jsem si to pro sebe.

Tremayne pokrčil rameny. „No co. Stalo se to v tomhle domě, ale nemá to zaplat' pánbůh s členy mojí rodiny nic společného.“

Mackie se tvářila, jako kdyby si tím nebyla tak docela jistá. „Jsou to naši přátelé,“ namítla.

„Ani to ne,“ řekl Perkin a zadíval se na mne. „Fiona a Mackie jsou přítelkyně. V tom to je. Mackie sem poprvé přijela za Fionou a jáse s ní u Fiony setkal...“ krátce se usmál, „no a tak se stalo, že jsme se vzali.“

„A žili spolu šťastně až do smrti,“ doplnila Mackie loajálně. Tužil jsem, že to pro ni občas je pracné. „Už jsme spolu dva roky, vlastně dva a půl.“

„Doufám, že tu věc s Nolanem do té mojí knížky nedáte?“ ozval se Tremayne.

„Asi ne. Určitě ne, jestli si to nepřejete.“

„Ne. Nepřeju. Já jsem se zrovna s někým loučil, když to děvče umřelo. Perkin mi to přišel říct a já musel celou věc řešit. Já ji vůbec neznal. Přišla s Nolanem. V životě jsem ji předtím neviděl, takže do mého života nepatří.“

„Dobře.“

Tremayne nedal najevo zvláštní uspokojení, jen přikývl. Když jsem ho viděl v jeho vlastním prostředí, doma, u krbu, jevil se jako statný člověk, výrazná osobnost, jako člověk zvyklý velet a vládnout ve vlastním království. O tomhle člověku bych měl psát. O muži s bohatými životními zkušenostmi, s moudrostí věku, o člověku úspěšném.

Tak tedy dobře, pomyslel jsem si. Mám-li dělat za koláče muziku, tak budu dělat takovou muziku, jakou bude chtít. Jenže kde jsou ty koláče?

Tremayne se ke mně obrátil a změnil téma hovoru. Už ho soudní líčení a všechno s tím související přestávalo bavit. „Zítřka,“ řekl, „by bylo dobře, kdybyste jel se mnou na ranní práci.“

„To pojedu rád.“

„Dobře. Takže vás v sedm vzbudím. První skupina vyjíždí v sedm třicet, těsně před rozedněním.

Samozřejmě za tohoto počasí, když takhle mrzne, nemůžeme pracovat na překážkách, ale cvaly budou, ty jsou za každého počasí. Však uvidíte ráno. Jen kdyby moc sněžilo, tak nepojedeme.“

„Dobře.“

Otočil se k Mackie. „Ty asi s první skupinou nepojedeš, co?“

„Ne, bohužel ne. Budeme se muset přichystat na cestu do Readin-gu.“

Přikývl a znovu se obrátil ke mně: „Mackie je moje asistentka.“

Zadíval jsem se na Mackie a pak na Perkina.

„Ano, to souhlasí,“ řekl Tremayne, jako kdyby mi četl myšlenky. „Perkin se mnou nepracuje, jenom Mackie. Perkin nikdy nechtěl pracovat jako trenér. Garet... no... možná, že to jednou po mně převezme Garet, ale zatím je příliš mladý, než aby věděl, co od života chce. Ovšem když si Perkin vzal Mackie, tak mi přivedl skutečně výbornou asistentku. Jde nám to spolu moc dobře.“

Mluvil upřímně a Mackie to viditelně těšilo. Zdálo se mi, že Perkinovi taky vyhovuje, že se věci mají tak, jak se mají.

„Tohle je velký dům,“ dodal Tremayne, „a protože Perkin s Mackie si zatím nemůžou dovolit vlastní barák, tak jsme tenhleten rozdělili, aby měli vlastní půlku. Však to brzy poznáte.“ Dopil a šel si nalít ještě jednu skleničku. „Můžete pracovat v jídelně,“ řekl přes rameno. „Zítřka vám ukážu, kde najdete výstřižky z novin, videozáznamy a knihy formy a co budete potřebovat. Odnese se si to do jídelny. Já vám tam dám videopřehrávač.“

„Výborně.“ Pomyslel jsem si ovšem, že jídlo by se mi v jídelně líbilo víc.

Tremayne řekl: „Jakmile mrazy povolí, tak vás vemu na dostihy. Však se do všeho dostanete.“

„Jak se do všeho dostane?“ zeptal se Perkin překvapeně. „Přece o dostizích neví nic.“

„Ne nic, ale málo,“ namítl jsem.

Perkin nadzvedl obočí. „To teda bude skvělá kniha.“

„Je spisovatel,“ bránil mě Tremayne. „Všecko pochopí.“

Přikývl jsem. Musel jsem být na jeho straně. A je pravda, že jsem se rychle poučil o zvycích a způsobech života lidí ve vzdálených místech, takže se nepochybně zorientuju i v dostihovém bratrství doma v Anglii. Stačí poslouchat, dívat se, ptát, snažit se pochopit a věci si ověřovat. Použiju stejnou metodu, jakou jsem použil už šestkrát. Tentokrát k tomu nebudu potřebovat tlumočníka. Zda se mi podaří popsat Tremaynův život a život ostatních lidí kolem něj tak, aby to čtenáře bavilo, to ovšem byla svízelná, klíčová otázka.

Potom konečně zavanul ode dveří ledový vítr a s ním přiletěl Gareth. Svlékl ze sebe křiklavou strakatou prošívanou bundu a zeptal se otce: „Co je k večeři?“

„Co chceš,“ řekl Tremayne.

„Tak teda pizza.“ Tázavě se zadíval na mě. „Dobrej den. Já jsem Gareth.“

Tremayne mu řekl, jak se jmenuju a kdo jsem, že mám psát jeho životopis a budu bydlet s nimi.

„Fakt?“ zeptal se chlapec s vykulenýma očima. „Budete taky chtít pizzu?“

„Ano prosím.“

„Tak teda za deset minut,“ řekl. Obrátil se k Mackie. „Vy dva chcete taky?“

Mackie a Perkin zavrtěli současně hlavou a prohlásili, že půjdou k sobě. Bylo jasné, že s tím Gareth i Tremayne počítali.

Gareth byl asi pět stop a šest palců vysoký a zřejmě po svém otci zdědil energii a sebedůvěru. Měl ještě zcela chlapecký hlas, chraptivý a nejistý. Prohlédl si mě od hlavy k patě. Asi chtěl vědět, s kým bude muset bydlet. Netvářil se ani znechuceně, ani nadšeně.

„Slyšel jsem u Kokose zprávy o počasí,“ řekl otci. „Dneska prej je nejstudenější den za posledních pětadvacet let. U Kokosova táty dneska koním dali teplý deky.“

„My je našim dali taky,“ řekl Tremayne. „Předpovídali sněžení?“

„Ne, akorát že může bejt ještě několik dní zima. To jako kvůli východním větrům ze Sibiře. Jo, nezapomněls poslat školný?“

Tremayne zřejmě zapomněl.

„Tak kdybys jenom podepsal šek,“ řekl jeho syn. „Já jim to dám sám. Voni už začínají bejt netrpěliví.“

„Dobře. Šekovou knížku najdeš v kanceláři.“

„Jo.“ Gareth vzal bláznivou bundu, vyšel ze dveří a okamžitě se vrátil. „Poslyšte,“ obrátil se ke mně, „neumíte náhodou, teda čirou náhodou, neumíte vařit?“

4

Ráno jsem sešel dolů. V obývacím pokoji byla tma, ale v kuchyni se svítilo.

Nebyla to zámecká kuchyně jako u Fiony, zato tam byl veliký stůl se židlemi a pořádná starodávná kamna, z nichž sálalo teplo silnější než ranní mráz. Předpokládal jsem, že mi Tremayne půjčí kabát, abych měl co na sebe, až se budu dívat na koně, ale na židli jsem našel své vlastní boty, rukavice a lyžařský dres. Na oblečení byl zavíracím špendlíkem připíchnutý vzkaz. Děkuji mockrát.

Usmál jsem se, sundal zavírací špendlík s papírem, oblékl si lyžařské kalhoty, bundu a boty. Pak přišel Tremayne v prošívaném kabátě, látkové čepici a žluté šále. Dýchal si na ruce. Přinesl s sebou chlad hodný Arktidy.

„Á, tady jste,“ oddechoval. „To je dobře. Bob Watson vám přinesl oblečení, když přišel ráno ke koním. Tak jste připravený?“

Přikývl jsem.

„Já si jenom dojdu pro rukavice.“ Podíval se, jestli mám taky rukavice. „Venku je taková zima, že jsem to ještě nezažil. Dlouho tam nebudeme, protože strašně fouká. Tak jdem.“

Prošli jsme halou a já se ho zeptal na krmení.

„Bob Watson chodí v šest,“ řekl krátce. „Všichni koně v tréninku dostávají krmení brzy ráno. Hodně bílkovin, aby jim bylo teplo. Potřebujou energii. Plnokrevník, když dostává hodně bílkovin, vyprodukuje hodně tepla, což je dobře samozřejmě, v takovémhle počasí. Taky se nestává, aby u koní ve stájích zamrzla voda ve džberu, ať je venku zima, jaká chce. Samozřejmě že se snažíme ucpat škvíry kolem dvířek, aby dovnitř netáhlo, ale trocha čerstvého vzduchu být musí. Když je člověk moc zhejčká a ten čerstvej vzduch nemají, snadno chytanou virózu.“

Poslední slova už odnesl vítr, jak jsme vyšli ven. Chlad nás bodal do plic a já odhadl, že může být tak deset pod nulou a k tomu stejné vlhko jako včera večer. Nepředpokládal jsem, že by mráz vydržel tak dlouho jako v roce šedesát tři, kdy byla nejstudenější zima od roku 1740.

Hlavní dvůr. Večer tam byla tma a dohromady nic k vidění. Teď se všude svítilo a panoval tam živý ruch.

„Bob Watson není jen tak obyčejný vrchní stájník,“ vysvětloval

Tremayne. „Je šikula na všechno a náležitě se tím pyšní. Dokáže všechno. Je truhlář, instalatér, dovede namíchat beton, prostě všechno co je zapotřebí, aby to tady vypadalo a fungovalo, a většinou si taky sám vymyslí, jak a co udělat.“

Předmět jeho chvalo zpěvu nám vyšel vstříc. Všiml si, že jsem v lyžařském, a přijal moje díky.

„Všechno připravený, šéfe,“ obrátil se k Tremaynovi.

„Dobře, tak je vyvedte, Bobe, a pak se koukejte vypravit, když musíte do Readingu.“

Bob přikývl, dal jakýsi pokyn a ze všech možných vrat se vynořily postavy vedoucí koně s jezdci v ochranných přilbách a koně s příkrývkami. Jak procházela světlem a tmou s oblaky páry kolem hlav a pod kopyty jim skřípala škvára, vzbudila ve mně ta veliká, krásná zvířata takový pocit rozčilení a radosti, že jsem poprvé začal pociťovat nadšení z práce, které jsem se upsal. Byl bych si přál, abych uměl malovat, jenže žádné plátno, žádný film nedokáže člověku přiblížit takovou skvělou zemitost, ryzost života, vůni a zvuky mrazivého dvora.

Bob se pohyboval všude, pomáhal stájníkům do sedel, až vytvořili řadu. Bylo jich možná dvacet. Koně na silných dlouhých nohách odešli zadní branou, jezdci příkře, pohupující se v sedlech.

„Je to nádhera,“ řekl jsem Tremaynovi.

Ohlédl se na mne. „Takže vás koně vzali, jo?“

„Vás taky, že? Ještě pořád?“

Přikývl a prohlásil: „Já je miluju.“ Jako kdyby to byla samozřejmost. Pak dodal: „Protože máme džíp v příkopu, musíme jet na cvaly traktorem. Nevadí vám to?“

„Jistěže ne,“ řekl jsem. A tak se stalo, že jsem se s tréninkem dostihových koní seznamoval z výšky, z kabiny traktoru s velkými koly obtočenými řetězy. Pak jsem se od Tremayna dozvěděl, že s traktorem byl už na drahách jeden z jeho pracovníků velmi záhy ráno, aby trochu zkypřil půdu, aby byla pro koně bezpečnější. Tremayne teď řídil traktor sám s lehkostí dlouholeté zkušenosti. Většinou se nedíval, kam jede, ale rozhlížel se kolem.

Jak jsem viděl, stáje a dům stály na samém kraji travnaté pahorkatiny, takže koním stačilo přejít silnici a ocitli se na dráze. Povrch vozovky byl posypaný, aby to koním na ledě neklouzalo.

Tremayne vyčkal, až celá jeho skupina přejde, pak jel za koňmi v dostatečné vzdálenosti, aby je nevylekal. Když se koně oddělili doprava, pokračovali jsme dál přes zmrzlé hroudy bláta vzhůru do kopce k obzoru, za svítání čím dál zřetelnějším.

Vál vítr. Tremayne poznamenal, že bezvětrí je na rozlehlých planinách táhnoucích se přes celý Berkshire a Wiltshire stejně vzácné jako poctivý žebrák. Když se rozednilo, byl den jasný, nebe čisté a bledé. Nad vršky poprášenými sněhem zvolna modralo. Když Tremayne zastavil a obklopilo nás ticho a samota, snadno jsem si dovedl představit, jak tahle krajina vypadala už před tisíci lety, po celé věky nezměnná, a že je taková, jaká byla ještě dřív, než do ní vkročil člověk.

Tremayne věcně poznamenal, že kdybychom jeli dál až k příštímu vršíčku, ocitli bychom se poblíž překážek a proutěnek, na kterých se učili jeho koně skákat. Řekl, že dnes koně poběží jen volnější cvaly na celoroční dráze. Pěšky jsme se pak vydali od traktoru po sněhem poprášené trávě k malému kopečku, odkud bylo vidět úzký hnědý pruh země, táhnoucí se z kopce a mizející dole za zatáčkou.

„Tady poběží proti nám,“ řekl Tremayne. „Na celoroční dráze máme piliny, nezamrznou a nekloužou.

Nevykládám vám něco, co byste už třeba věděl?“

„Ne, jen vykládejte.“ Něco zabručel a zdvihl dalekohled tak silný, že jím snad viděl jezdcům i do hlavy.

Ohlédl jsem se, kam se dívá, ale trvalo mi dost dlouho, než jsem na tmavé dráze rozeznal pohybující se body. Připadalo mi, že se pohybují pomalu, že jim to trvá dlouho. Byla to však iluze. Jakmile se přiblížili, poznal jsem, jak neuvěřitelnou rychlostí se řítí, svaly napjaté, kopyta bušící do tiché země.

Přicvávali postupně po dvou nebo v trojicích. „Tihle dva patří Fioně,“ poznamenal Tremayne s dalekohledem u očí, když nás míjeli dva hnědáci. Pak řekl: „Tamhle z těch ten vlevo je můj vítěz Velký národní, Top Spin Lob.“

Se zájmem jsem přihlížel, jak kolem nás cválá klenot jeho stájí a jak zastavuje, když doběhl na vrchol stoupání. Najednou vedle mne Tremayne ztuhl a řekl rozčileně: „Co to sakra...?“

Ohlédl jsem se dolů pod kopeček, kam mířil svým dalekohledem, ale neviděl jsem nic jiného než další trojici koní cválající vzhůru, dva vpředu, jeden o kousek pozadu. Teprve když byli koně skoro až u nás, uvědomil jsem si, že ten zadní je bez jezdce.

Koně nás minuli a nahoře na kopci zpomalovali do kroku. Tremayne si ulevil jadrným slovem.

„To stájník spadl?“ zeptal jsem se slabomyslně.

„Určitě jo,“ odsekl Tremayne a díval se dalekohledem. „Jenže ne můj.“

„Jak to myslíte?“

„Chci říct, že to není můj kůň,“ řekl Tremayne. „Podívejte se na něj, nemá moji deku, není osedlaný a nemá uzdu. Copak to nevidíte?“

Když jsem věděl po čem koukat, tak jsem to viděl. Tremaynovi koně měli světle hnědé příkrývky s příčnými červenými a modrými pruhy. Pokrývaly koním hrudník a zadek a nesahaly na nohy, aby se mohli volně pohybovat. Kůň bez jezdce měl těžší hnědavou příkrývku.

„Možná si budete myslet, že jsem se zbláznil,“ řekl jsem, „ale možná to je ten kůň, co včera utekl a byl na

silnici, když jsme se nabourali. Chci říct, viděl jsem ho sice jenom na zlomek vteřiny, ale vypadal tak. Byl tmavý a měl podobnou přikrývku.“

„Skoro všichni koně mají na noc takovouhle deku,“ řekl Tremayne, „ale to neznamená, že nemáte pravdu. To ostatně hned zjistím.“

Zamířil dalekohled na další blížící se dvojici svých koní a pečlivě a klidně je sledoval, než se začal zabývat cizím koněm.

„To byli poslední,“ řekl, když nás dvojice minula. „Tak, a teď se půjdeme podívat, co se děje.“

Vykročil podél dráhy směrem ke koním a já ho následoval. Brzy jsme došli na vrchol stoupání, kde po zasněžené trávě kroužila celá skupina. Z koní stoupala mračna páry po namáhavém výkonu. Rýsovali se tmavě proti slunci nad východem, skoro černí, lesklí. Nádherní. Úchvatný pohyb, mráz, nezapomenutelné ráno.

Kousek vlevo od skupiny stoupala pára z koně bez jezdce. Byl neklidný, pud mu kázal připojit se ke skupině, nezkrotná povaha mu současně poroučela dát se na útěk.

Tremayne došel ke svým koním a promluvil se stájníky.

„Víte někdo, čím to je kůň?“

Všichni potřásli hlavou.

„Tak jeďte pomalu ke stájím. Vemte to po celoroční dráze, dnes tam nikdo nebude. A dejte pozor přes silnici.“

Stájníci přikývli a začali se řadit stejně jako předtím ve stájích. Vzdalovali se v oblacích páry ke dráze.

Tremayne se obrátil ke mně: „Prosím vás, jděte zpátky k traktoru a nedělejte rámus, ať ho nepolekáme.“

Zadíval se na koně bez jezdce. „Nahoře v kabině traktoru najdete provaz, přineste mi ho sem prosím, a jděte pomalu, až se budete vracet.“

„Dobře.“

Přikývl. Vydal jsem se za svým úkolem a Tremayne sáhl do kapsy, vytáhl dvě kostky cukru, položil je na dlaň, nabídl uprchlíkovi a promluvil na něj.

„No tak kamaráde! Hezky pomalu. No tak pojď. Přece musíš mít hlad...“ Mluvil klidně, vmlouvavě.

Odešel jsem bez chvatu, vyzvedl provaz z kabiny traktoru, a když jsem se opatrně pomalu vracel přes vrchol kopce, stál už Tremayne těsně u koně, levou rukou ho krmil a pravou držel za hřívu.

Zůstal jsem stát a pak jsem se znovu dal do pohybu. Kůň se zachvěl, otočil se ke mně. Cítil jsem, jak se poplašil. Jako elektrizovaný. Velmi pomalými, nenápadnými pohyby jsem na provazu udělal velikou smyčku, pak jsem zvolna šel dál. Smyčku jsem nechal volnou, visela mi až po kolena, nesnažil jsem se udělat menší, ta by koně mohla vylekat.

Tremayne mě sledoval, nepřestával na koně klidně mluvit a nabízel mu jednu kostku za druhou. Šel jsem pomalu opatrně dál a snažil se v sobě utlumit strach a neklid. Zůstal jsem stát asi, tak dva kroky od zvířete.

„No vidíš, jak seš hodnej,“ uklidňoval koně Tremayne a pak zcela stejným tónem řekl mně: „Pokud si myslíte, že by se vám povedlo hodit mu tu smyčku přes hlavu, tak to udělejte.“

Učinil jsem poslední dva kroky a aniž jsem se zastavil, šel jsem dál podél koně z druhé strany, než stál Tremayne, takže hlava koně docela přirozeně zapadla do visící smyčky. Tremayne odsunul ruku koni od huby tak, abych mohl smyčku dotáhnout. Klidně, pomalými pohyby jsem pak smyčku zatáhl, až koni bez násilí přilehla kolem šíje.

„Výborně. Teď mi podejte ten provaz,“ řekl Tremayne. „Odvedu ho k nám na dvůr. Umíte řídit traktor?“

„Ano.“

„Tak počkejte, až budu tamhle dole z dohledu. Nebylo by dobrý, aby se polekal a zdrhnul nám. Já bych ho neudržel.“

„Dobře.“

Tremayne vytáhl z kapsy ještě několik kostek a zdvořile je nabídl koni jako předtím. Pak jemně zatáhl za provaz. Kůň jako kdyby se rozmýšlel, jestli má přijmout ztrátu svobody. Nakonec zvolna vykročil za Tremaynem. Oba šli pomalu po tmavé, pilinami pokryté dráze směrem k domovu.

Jde za žrádlem a za teplem, pomyslel jsem si. Možná že mám s tím koněm mnoho společného. Vlastně jsem se taky rozhodl pro částečnou ztrátu svobody.

Pokrčil jsem rameny. Jak by řekl Tremayne, co se stalo, stalo se. Sešel jsem dolů k traktoru, po chvíli jsem se s ním vydal zpátky a zaparkoval tam, odkud jsme vyjeli.

Ve sluncem ozářené kuchyni stál Tremayne u stolu a dopáleně hovořil do telefonu.

„Člověk by si sakra myslel, že už si někdo musel všimnout, že mu chybí kůň.“ Chvilí poslouchal a pak řekl:

„No já tady mám jednoho navíc, takže mně dejte vědět.“ Položil víc než energicky sluchátko. „Zatím to nikdo policii nehlásil, věřil byste?“

Sundal si plášť, šálu, čepici a pověsil všechno na jediný věšák. Měl na sobě vzorovaný svetr přes nápadnou kostkovanou rozhalenku. Páté přes deváté jako obývací pokoj. To bylo zřejmě podle jeho vkusu.

„Dáte si kafe?“ zeptal se a šel ke kamnům. „Nebude vám vadit, když vás nechám, abyste si sám udělal snídani? Když se rozhlídnete, najdete všechno, co potřebujete.“ Postavil těžkou konev s vodou na plotnu a šel k lednici, ze které vyndal chleba, nějakou žlutou pomazánku a skleničku s marmeládou. „Chcete topinky?“ zeptal se a položil dva krajíce chleba na drátěnou mřížku v troubě. „Taky jsou tam ovesné vločky, jestli radši vločky, nebo si můžete udělat vajíčko.“

Řekl jsem, že mi stačí topinky, a dostal následně příkaz, ať dohlédnu, aby se nespálily. Tremayne mezitím vyřídil dva telefonické hovory. Oba mi připadaly naprosto nesrozumitelné.

„Tálíře jsou tamhle,“ ukázal na příborník. Našel jsem tálíře, hrnečky, v zásuvce nože, vidličky a lžičky. Tremayne dodal: „Pověste si bundu v šatně. Tamhle vedle.“

Pokračoval v telefonickém hovoru energicky a rozhodně. Šel jsem si pověsit bundu, uvařil kávu a udělal topinky. Tremayne zase energicky zavěsil a odešel do haly.

„Dee-Dee,“ křikl, „kafe!“

Vrátil se a zasedl k jídlu. Pokynul mi, ať se k němu připojím, což jsem učinil. Pak se ve dveřích objevila drobná hnědovlasá paní v džínách a obrovském šedém svetru, sahajícím jí až po kolena.

„Dee-Dee,“ řekl Tremayne s plnými ústy, „tohle je John Kendall, spisovatel.“ Obrátil se ke mně: „Dee je moje sekretářka.“

Zdvořile jsem vstal a paní mi bez úsměvu řekla, ať si zase sednu. Sledoval jsem ji, jak jde ke kamnům, aby si udělala kávu. Působila jako kočky, měkká, tichá, plíživě se pohybující, zcela nezávislá a do sebe uzavřená.

Tremayne se díval, jak ji sleduju, a pobaveně se usmál. „Však vy si na Dee-Dee zvyknete,“ řekl. „Já bych bez ní nemohl být.“

Přijala poklonu, aniž hnula brvou. Sedla si na krajíček židle, jako by se chystala k ústupu.

„Obvolejte lidi a zeptejte se, jestli se jim neztratil kůň. Pokud si s tím někdo dělá hlavu, tak je tady u mne a nic mu není,“ řekl Tremayne. „Dali jsme mu pít, dali jsme mu krmení. Byl přes celou noc na planinách, jak se zdá. Někdo dostane asi pěkně vynadáno.“

Dee-Dee přikývla.

„Jo, džíp máme v příkopu na naší silničce kousek na jih od hlavní. Mackie tam dostala smyk, ale nikomu se nic nestalo. Zavolejte do servisu, ať vůz vytáhnou.“

Dee-Dee přikývla.

„Jo, tady John bude pracovat v jídelně. Cokoli by potřeboval, tak mu dejte. A cokoli bude chtít vědět, tak mu řekněte.“

Přikývla.

„Zavolejte kováře, ať sem zajde, dva koně ztratili na dráze podkovy. Stájníci je našli, takže nový podkovy nepotřebujeme.“

Dee-Dee znovu přikývla.

„Kdybych tu náhodou nebyl, až přijde veterinář, poproste ho, až vykastruje toho hřebečka, ať se podívá na Watebourn! Zdá se mi, že má zánět na levý přední.“

Dee-Dee přikývla.

„Jo a taky se postarejte, aby nám včas přivezli seno. Už nám dochází. A ať se nevymlouvají na to, že je sních.“

Dee-Dee se usmála. I úsměv měla jaksi kočičí, ale zdaleka ne jako koťátko. Napadlo mě, jestli má taky kočičí drápy.

Tremayne snědl topinky a pokračoval v udělování pokynů.

Jak se zdálo, Dee-Dee nedělalo potíže si všechno zapamatovat. Když na ni přestala dopadat palba rozkazů, vzala hrneček a řekla, že si kávu dopije v kanceláři při práci.

„Je naprosto spolehlivá,“ řekl Tremayne, když zmizela. „Nejmíň deset trenérů se snaží ji přetáhnout,“ ztišil hlas. „Jeden jezdec amatér se k ní zachoval jako hulvát. Nemůže se s tím pořádkem srovnat, takže na to beru ohled. Kdybyste ji náhodou přistihl, že brečí, tak je to tím.“

Upřímně jsem žasl nad tím, jaké porozumění dokáže mít pro lidi, a uvědomil jsem si, že je moje chyba, když jsem nepoznal, co se za Tremaynovým suverénním vystupováním všechno skrývá. Nejenže miloval koně, nejenže potřeboval, aby někdo zaznamenal, co prožil, nejenže miloval Gareta a radoval se z něho bylo v něm ještě mnohem víc, zatím nepoznaného, skrytého, co možná odhalím a možná ne.

Další půlhodinu strávil u telefonu. Bral hovory, vytáčet čísla, prostě v tu denní dobu, jak jsem později zjistil,

se zřejmě očekává, že trenéři jsou doma, a telefonuje se jim. Když jsme snědli topinky a vypili kávu, sáhl po cigaretě z balíčku ležícího na stole a z kapsy vytáhl laciný zapalovač.

„Kouříte?“ zeptal se a přistrčil mi balíček s cigaretami.

„Nikdy jsem to nezkoušel.“

„Je to dobrý na nervy,“ řekl a zhluboka vdechl kouř. „Doufám, že nejste fanatickej nekuřák.“

„Ne, já to docela rád čichám.“

„To je dobře,“ zatvářil se potěšeně. „Myslím, že spolu dobře vyjdem.“

Řekl, že v deset zase pojedou s traktorem na dráhu dívat se na práci druhé skupiny. Do té doby už první skupina dostane krmení, vodu, a stájníci se nasnídají. Řekl, že už s ním jezdit nemusím, ať se zatím usadím v jídelně a všechno si tam uspořádám podle svého. Protože kvůli mrazům nepřicházelo v úvahu, že by se někde pořádaly dostihy, uvolil se, že bychom mohli společně strávit odpoledne a že by mi mohl vyprávět o svém dětství. Jakmile se začnou běhat dostihy, čas už nebude mít.

„To je dobrý nápad,“ řekl jsem.

Přikývl. „Tak pojďte, já vám ukážu, kde co je.“

Vešli jsme do haly pokryté kobercem. Ukázal na protilehlé dveře.

„Tamhleto je obývací pokoj, to už víte. No a tam vedle kuchyně...“ šel kousek dál a otevřel zavřené dveře... „je moje jídelna. Myji moc nepoužíváme. Budete si tu muset trochu zatopit, jak koukám.“

Rozhlédl jsem se po pokoji, se kterým jsem se později tak důvěrně seznámil. Rozlehlá místnost s mahagonovým nábytkem, bohatými tmavorudými závěsy, důstojnými zlatobéžově pruhovanými tapetami a tmavozeleným kobercem. Ne, tuhle místnost Tremayne nezařizoval, byla příliš formální.

„To bude výborné,“ řekl jsem rychle.

„Dobře.“ Zavřel dveře a zadíval se na schody, po kterých jsme večer předtím šli do ložnic. „Tohle schodiště jsme postavili, když jsme dům rozdělili. Tahle chodba, tady vedle schodů, vede do Perkinovy a Mackiiny poloviny. Pojďte se mnou, já vám ukážu.“ Šel přede mnou po světle zeleném koberci. Na stěnách po obou stranách chodby visely obrázky koní, na konci byly dvoukřídlé, bíle natřené dveře.

„Tudy,“ řekl Tremayne. „Tudy se jde do hlavní haly. To je vlastně nejstarší část domu.“

Vešli jsme do velké, dřevem obkládané prostory s naleštěnou podlahou, po obou stranách v půvabném oblouku schodiště na galerii.

Pod galerií mezi schody byly další dveře. Tremayne k nim přešel, otevřel je a přede mnou se objevil salon se zlatým a bleděmodrým nábytkem, stejně formálním jako v jídelně.

„Tohle je hlavní salon,“ řekl. „Ten máme společný, jenomže ho málokdy používáme. Naposledy jsme tu měli ten zatracenej večírek...“ odmlčel se. „No nic. Jak řekla Mackie, nevím nevím, kdy zas něco takového uspořádáme.“

Škoda, pomyslel jsem si. Dům byl jak stvořený pro večírky. Tremayne zavřel dveře a ukázal přes halu.

„Tamhle je hlavní vchod. Ty dvojité dveře po pravý straně vedou k Perkinovi a Mackie. Postavili jsme jim tam kuchyň a další nový schodiště. Prostě jsme to naplánovali jako dva oddělený domy s tím, že tahleta prostřední část je společná.“

„Je to vynikající,“ řekl jsem upřímně a taky trochu, abych ho potěšil.

Přikývl. „Jo, šlo to celkem dobře rozdělit. Nakonec takhle velikánskej dům dneska už nikdo nepotřebuje. Jenom to vytápění!“ V hale skutečně byla zima. „Dům byl z větší části postavený v roce devatenáct set šest. Je edwardiánský. Patřil Windberryovým, ale o těch jste asi nikdy neslyšel.“

„Ne, neslyšel.“

„Otec to od nich koupil za babku v době krize. Žiju tady od narození.“

„Byl váš otec taky trenér?“

Tremayne se dal do smíchu. „Ale co vás napadá. Zdědil celé jmění, v životě nepracoval. Rád chodil na dostihy, a tak koupil několik steeplerů, postavil je tady do stájí, co zely prázdnotou, když se místo kočárem začalo jezdit autem, a najal pro koně trenéra. Když jsem potom dospíval, tak jsem prostě koně převzal. Postavil jsem další stáje a dneska mám padesát boxů. Všechny plný.“

Vedl mě zpátky do svého vlastního království a zavíral za námi dveře.

„Tak to by asi bylo všechno,“ řekl, „až na kancelář.“

Když jsme došli do jeho vlastní haly, zamířil k posledním dveřím a já ho následoval do další velké místnosti, kde za psacím stolem seděla Dee-Dee. Vypadala malá.

„Tohle Windberryovi používali jako kulečnickový sál,“ řekl Tremayne. „Když jsem byl kluk, tak jsme tu hrávali.“

„Máte sourozence?“

„Jednu sestru,“ řekl krátce a podíval se na hodinky. „No já vás tu nechám s Dee-Dee. Uvidíme se později.“

Energicky odešel. Za malou chvíli, zřejmě poté, co si oblékl kabát, čepici a šálu, jsem slyšel, jak za ním zabouchly dveře na dvůr. Asi dvěma bouchá běžně, říkal jsem si, je to u něj normální, nevzteká se.

Dee-Dee se bez nadšení zeptala, co pro mě může udělat.

„Vám se to s tím životopisem nezdá?“ zeptal jsem se.

Zamžikala. „To jsem neřekla.“

„Vidím to na vás.“

Chvíli si hrála s nějakými papíry. Nepodívala se mi do očí.

„On už se tím zabýval několik měsíců,“ řekla pak. „Pro něho je to velká věc. Já si myslím... když už se teda ptáte... měl to vydržet a měl počkat, až se najde někdo lepší...“ zaváhala, „teda někdo, kdo je známější. S vámi se setkal a hned příští den jste se ukázal tady. Já si myslím, že to bylo trochu expres. Navrhovala jsem, že bychom se o vás měli něco dozvědět, ale on prohlásil, že mu stačí slovo Ronnie-ho Curzona. Tak vás tu máme.“ Vzhledla. Najednou se tvářila vášnivě. „Zaslouží si to nejlepší!“

„Aha.“

„Co myslíte tím aha?“

Chvíli jsem neodpovídal, ale rozhlížel se po kanceláři zařízené každý pes jiná ves. Zbytky klasicistických dekorativních prvků potlačovaly moderní police, registratury, skříňky. Byla tam i kopírka, počítač, fax, telefony, trezor, televizor, spousta magnetofonových kazet, lepenkové krabice, stohy novin a nástěnka se vzkazy připíchnutými špendlíky s červenou hlavičkou. Stál tam taky starožitný psací stůl, u něj velikánské kožené křeslo. To bylo zřejmě Tremaynovy království. Na zemi ležely všelijak přes sebe poskládané perské koberce různých barev, pod nimi starý šedivý koberec. Na stěnách byly hlavně obrázky koní v cíli. Na věšáčkách visely pestré barevné košile žokejských dresů.

Přestal jsem se rozhlížet a soustředil se na Dee-Dee.

„Čím víc mi pomůžete, tím větší bude mít šanci.“

Tvářila se zarputile. „To není nikde psáno.“

„Dobře. Čím větší mi budete dělat obtíže, tím menší bude mít šanci.“

Zadívala se mi upřeně do očí. Bylo jasné, že je proti mně stále ještě zaujatá, ale logika věci ji přece jen trochu zarazila.

Usuzoval jsem, že jí může být asi tak čtyřicet. Byla hubená, ale ne vychrtlá, aspoň pokud jsem mohl vidět v objemném svetru. Plet' měla docela pěknou, krátce ostříhané vlasy, nevýraznou tvář, byla mírně nalíčená, bez šperků, ruce drobné a pevné. Vypadala do sebe uzavřená, možná ze zvyku, možná to bylo tím, jak se k ní zachoval ten jezdec amatér.

Jak dlouho tady už pracujete?“ zeptal jsem se nezúčastněně.

„Asi osm let,“ odpověděla bez zaváhání.

„Potřebuju především alba s výstřižky.“

Málem se usmála. „Nemáme.“

„Musíte mít,“ protestoval jsem rozčileně. „Zmiňoval se o výstřižcích.“

„Ano, jenomže nejsou v albech, jsou v krabicích.“ Ukázala hlavou. „Tamhle ve skřínce. Vemte si tam, co chcete.“

Přešel jsem místnost a otevřel bílá dvířka. Uvnitř jsem našel na policích od podlahy až do výšky hlavy řady bílých lepenkových krabic jako na košile, osm palců hlubokých, všechny popsané černým fixem daty.

„Asi tak před třemi nebo před čtyřmi lety jsem je dala do nových krabic,“ řekla Dee-Dee, „protože ty starší se už pomalu rozpadaly. Noviny zežloutly a snadno se trhají, však uvidíte.“

„Můžu si to odnést do jídelny?“

„Co mě se týká, klidně.“

Vzal jsem čtyři krabice a vydal se s nimi na cestu. Za chvíli vidím, že jde za mnou.

„Počkejte,“ řekla, když jsme došli do jídelny. „Mahagon se snadno poškrábe.“

Přešla k rozměrnému příborníku a ze zásuvky vytáhla velký kus zeleného sukna, jímž zakryla oválný stůl.

„Na tohle si to můžete dát,“ řekla.

„Děkuju vám.“

Odložil jsem krabice a šel si pro další náklad. Nosil jsem tak dlouho, až jsem je všechny přenesl. Dee-Dee se mezitím vrátila k psacímu stolu, ke své práci, spočívající převážně v telefonování. Pak jsem krabice řadil podle dat a přitom slyšel Dee-Dee hovořit. Když jsem se podíval na nejstarší datum, uvědomil jsem si, že je ještě z doby před Tremaynovým působením, protože určitě nezačal trénovat jako dítě. Ze zažloutlých cárů novin jsem se dočetl, že pan Loxey Vickers z Shellerton House v Berkshiru koupil Tripl Subjekta, šestiletého valacha za rekordní cenu (1200 guineas). Žasnoucí žurnalista poznamenal, že dům

by člověk koupil levněji.

Vzhlédl jsem s úsměvem a zjistil, že Dee-Dee váhavě stojí ve dveřích.

„Mluvila jsem s Fionou Goodhavenovou,“ řekla suše. „Jak je jí?“

„Dobře. Zdá se, že je to vaše zásluha. Proč jste se ani nezmínil, co jste včera pro všechny udělal?“

„Nezdálo se mi to důležité.“

„Nejste náhodou blázen?“

„No řekněme, že se mi to nezdálo důležité v souvislosti s tím, jestli dokážu nebo nedokážu napsat Tremaynův životopis tak, jak by si zasloužil.“

„Pane bože!“ Zmizela, ale hned se vrátila. „Když otočíte tamhle tím termostatem, budete tady mít víc tepla.“

Zmizela, než jsem jí stačil poděkovat. Pochopil jsem, že byl nastolen mír nebo přinejmenším příměří.

Po čase se vrátil Tremayne. Slyšel jsem ho energicky mluvit do telefonu v kanceláři. Za chvíli přišel do jídelny a sdělil mi, že se konečně našel někdo, komu chybí kůň.

„Přiběhl přes kopec z vedlejší vesnice. Posílají pro něj dopravní box. Jak vám to jde?“

„Čtu si o vašem otci.“

„Blázen! Byl posedlý představama, jak asi vypadá to, co sní, když se mu to dostane do žaludku. Nutil vždycky sluhu, aby jednu porci ode všeho, co bylo na stole, dal zvlášť do kbelíku a aby to tam zamíchal. Když se otci nelíbilo, jak to vypadá, tak prostě nevečeřel. Kuchař se z toho málem zbláznil.“

Dal jsem se do smíchu. „Co vaše maminka?“

„Ta už byla po smrti. Dokud maminka žila, tak to s tátou šlo. Zbláznil se až potom.“

„Kolik vám bylo, když... už byla po smrti?“

„Deset, když umřela. Byl jsem stejně starý jako Gareth, když utekla jeho matka, takže vím, jak se můj syn asi cítí. Jenže jeho matka žije a Gareth ji občas vídá. Já si maminku upřímně řečeno moc nepamatuju.“

Po chvíli jsem se ozval: „Jak moc se vás můžu vyptávat?“

„Ptejte se, na co chcete. Pokud nebudu chtít odpovídat, tak to prostě řeknu.“

„Dobře... Řekl jste, že váš otec zdědil celé jmění. Nechal... odkázal vám ho?“

Tremayne se zasmál. „Jo, i když co bylo jmění před sedmdesáti nebo osmdesáti lety, už dneska žádný jmění není. No, svým způsobem mi to odkázal. Nechal mi tenhle dům, naučil mě základy hospodaření s půdou, naučil mě to, co se sám naučil od svého táty a co vlastně nepoužil. Děda majetek shromažďoval, otec utrácel. Já jsem spíš po dědečkovi, ačkoli jsem ho nepoznal. Občas vysvětluju Garethovi že to, co si můžeme dovolit, si vlastně dovolit nemůžeme. Nechci, aby se naučil zbytečně utrácet.“

„A co Perkin?“

„Perkin?“ Tremayne jako kdyby měl na okamžik prázdný pohled. „Perkin vůbec nemá smysl pro peníze. Žije ve vlastním světě a bavit se s ním o penězích nemá smysl.“

„A co v tom vlastním světě provozuje?“

Tremayne se zatvářil, jako by pro něj cíle jeho syna byly naprostým tajemstvím, jako kdyby s ním trochu ztrácel trpělivost a přitom se jím pyšnil.

„Vyrábí nábytek,“ řekl. „Sám si ho navrhuje, sám ho dělá. Kus po kuse. Dělá příborníky, stoly, paravány, všechno možný. Za dvě stě let to budou drahocenný starožitnosti. To jenom abyste věděl, jaký má Perkin vztah k penězům,“ povzdechl si. „Nemohl udělat nic lepšího než si vzít chytrou holku, jako je Mackie. Ta mu ty věci prodává a stará se, aby aspoň něco vydělal. Sám předtím prodával za míň, než obnášely provozní náklady. Je to s ním beznadějný.“

„Když je spokojený...“

Tremayne ponechal spokojenost svého syna bez komentáře a zeptal se, jak jsem na tom s magnetofonem.

„Nenamočil se vám včera večer? Vydržel tu koupel?“

„Jistě. Mám všechny věci v nepromokavém obalu. To už ze zvyku.“

„Džungle a pouště?“ Vzpomněl si, jaké jsem měl povolání.

„Hm.“

„Tak si pro ten magnetofon skočte a začnem. Přinesu sem televizor z kanceláře a video, abyste se podíval na dostihy, co jsme vyhráli. Jo a kdybyste chtěl něco k obědu,“ uvědomil si najednou, „většinou jím sendviče s hovězím, kupuju je po padesáti a dávám je do mrazicího boxu.“

Oba jsme si dali napůl rozmrzlé, nezajímavé sendviče s hovězím, a mě napadlo, že Tremayne sice má zvláštní způsob vedení domácnosti, ale ještě můžu být rád, že jídlo před večeří nemíchá v kbelíku.

V týž den asi v půl sedmé jsem si došel do Shellertonu pro šaty ke Goodhavenovým, k Fioně a Harrymu. Tmy přibývalo, ale zimy jak se zdálo nikoli. Taký vítr už byl mírnější než ráno.

Předtím jsem nahrál plné tři hodiny Tremaynova prazvláštního dětství a obešel jsem s ním všechny koně při večerních stájích. Zastavil se u všech vrátek, aby se podíval, jak se daří obyvatelům, aby promluvil se stájníkem a nabídl mrkev zvědavé koňské hlavě, kterou laskavě a s vlídným mručením poplácal.

Jak jsme procházeli mezi řadami boxů, vyprávěl mi, že všichni koně dostanou vlněné přikrývky přes ty prošíváné, navrch jutu proti mrazu, což se Všechno pečlivě připevní řemením. Čeká je taky hlavní krmení za celý den, pak je pozavírají na noc, aby měli klid až do rána.

„Jeden z nás to tady vždycky před spaním projde,“ řekl. „Buď Bob nebo Mackie nebo já, abychom se přesvědčili, že koně nekopou do zdí nebo tak. Když je ticho, je všechno v pořádku, a dávám si pozor abych je nerušil.“

Jako padesát dětí, řekl jsem si, když je člověk uloží do postele.

Zeptal jsem se ho, kolik má stájníků. Prý jedenadvacet a samozřejmě Boba Watsona, který vydá za šest dalších. Pak má ještě hlavního cestovního stájníka, ten jezdí s koňmi na dostihy, a člověka pečujícího o dráhy. Když připočítá Mackie a Dee-Dee, je to dvacet šest zaměstnanců. Poznamenal, že ekonomické potíže knižního trhu nejsou nic proti potížím dostihových trenérů.

Když jsem mu připomněl, že se chystám k Fioně a Harrymu pro šaty, nabídl mi, že mě odveze.

„Já rád chodím pěšky,“ řekl jsem.

„No nazdar.“

„Uvařím, až se vrátím.“

„To ale nemusíte,“ namítl. „Nedovolte Garethovi, aby vás využíval.“

„Když jsem to slíbil, tak to udělám.“

„Mně je osobně dost jedno, co jím.“

Ušklíbl jsem se. „To je možná dobře. V každém případě se vrátím hned po Garethovi.“

Zjistil jsem předtím, že mladší Tremaynův syn každé ráno jezdí na kole ke svému příteli Kokosovi, odkud oba kluky vozí deset mil do města, kam docházejí jako externisté do internátní školy. V internátní škole se vyučování většinou táhne dlouho, proto se Gareth zřídka vrací před sedmou, často později. Vzkaz PŘIJDU K VEČEŘI byl zřejmě běžný. Tremayne řekl, že ten vzkaz sundává jedině když ráno s určitostí ví, že se vrátí až po večeři, když už je čas na spaní. Pak prý nechává jiný vzkaz a vždycky napíše, kam jde.

„Je ukázněný,“ poznamenal jsem.

„Ano. Vždycky byl.“

Došel jsem na hlavní ulici v Shellertonu a pochodoval ke Goodhavenovým. Před domem stály tři nebo čtyři vozy. Došel jsem ke kuchyňským dveřím a zazvonil.

Po chvilce čekání mi otevřel Harry. Když mě viděl, přestal se tvářit nepohostinně. Vítal mě s viditelným potěšením.

„Ale dobrý večer, pojdte dál. Já na vás úplně zapomněl. Fakt je, že máme za sebou zase odporný den v Readingu. Naštěstí jsme dojeli bez úrazu, takže aspoň to.“

Vešel jsem do domu, Harry za námi zavřel a na chvíli mě zdržel.

„Počkejte, nejdřív ze všeho vám řeknu, že tu je Nolan a Lewis. Oba. Nolana odsoudili za zabití z nedbalosti. Dostal šest měsíců na dva roky. Nejde si tedy sednout, ale nálada veselá není.“

„Já se vůbec nemusím zdržet, nechci rušit.“

„Prosím vás udělejte mi tu radost a pojdte dál, aspoň se atmosféra trochu odlehčí.“

„Pokud budu co platný...“

Přikývl a vedl mě dál přes kuchyň do teplé haly a pak do růžovo-teného obývacího pokoje s kretonovými potahy.

Fiona otočila hlavou: „Kdo je to?“ Pak mě zahlédla kráčet za Harrym. „Páni, já úplně zapomněla!“

Přišla ke mně a podala mi ruku. To formální gesto mi po předchozím večeru přišlo zvláštní.

„Tohle jsou mí bratřenci,“ řekla. „Nolan a Lewis Everardovi.“

Zadívala se na mě, jako by chtěla říct: Mlčte, a tak jsem mlčel.

„To je Tremaynův přítel,“ vysvětlila stručně. „John Kendall.“

Mackie, vyčerpaně sedící v křesle, mi taky kývla. Všichni ostatní postávali se skleničkami v rukou. Harry mi rovněž strčil do ruky něco světle zlatého, ať si sám zjistím, v čem vlastně led plave. Byla to whisky.

Neměl jsem předtím vůbec žádnou představu, jak Nolan a Lewis vypadají, ale když jsem je viděl, oba mě překvapili. Byli menší, Nolan byl celkem hezký a vypadal tvrdě, Lewis byl jakoby oteklý a měkký. Oběma mohlo být tak kolem třiceti. Měli tmavé vlasy, tmavé oči, namodralou bradu. Očekával jsem, že se budou trochu podobat Harrymu, možná ne tváří, ale jinak. Na první pohled bylo však jasné, že jsou úplně jiní.

Harry byl vychovaný, s vytrvalým humorem. Nolan sice mluvil dikcí a tónem vzdělance, ale arogantně, a každé druhé slovo sprosté. V první větě nám sdělil, že nemá náladu na hosty, že ho serou, čímž neuvedl do rozpaků ani Fionu ani Harryho. Oba se tvářili znaveně a tolerantně. Napadlo mě, že jestli Nolan tenhle způsob užíval u soudu, není divu, že ho uznali vinným. Člověk si snadno dovedl představit, že by dokázal uškrtnout mladé děvče.

Harry řekl klidně: „John píše Tremaynův životopis. Ví o tom soudu a ví o večírku na počest Top Spin Loba. Je náš přítel a zůstane tady.“

Nolan se na Harryho díval bojovně, Harry na Nolana klidně.

„O tom soudu ví kdekdo,“ řekla Mackie. „Dneska ráno to bylo ve všech novinách.“

Harry přikývl. „Pokračování zítra.“

„Nepovažuji to za roztomilý žert. Když jsme odcházeli, tak nás fotografovali,“ řekl Lewis dotčeně. Jeho hlas zněl podobně jako bratrův, jen o něco výš, a jak jsem postupně zjistil, nepoužíval vulgární slova. Spíš měl ve zvyku používat eufemismy jako „roztomilý“, „libozvučný“, nebo „opominout“ místo poněkud silnějšího výrazu. Pokud by tak mluvil Harry, vyznívalo by to jako žert. Z Lewisových úst to zavánělo opatrností a vlastně i zbabělostí.

„Prosím tě, seber se trochu, pokud můžeš,“ řekl Harry klidně. „Veřejnost za týden nebude vědět, o co šlo.“ Nolan souvětím obsahujícím několik jadrných slov namítl, že si věc zapamatují všichni, na kom záleží, včetně členů Jockey Clubu.

„Pochybuju, že by ti zastavili činnost,“ namítl Harry. „Nakonec nešlo zas o takový zločin, jako kdybys třeba nesplatil dluh bookmakerovi.“

„Harry!“ okřikla ho Fiona.

„Odpusť, zlato,“ zamumlal a za sklopenými víčky skryl, co si myslí.

Tremayne i já jsme si při požívání sendvičů přečetli dva referáty o tom, co se odehrálo. Jeden byl v dostihových novinách, druhý v bulvárním plátku. Tremayne přitom nespokojeně bručel a já se z novin dozvěděl několik faktů, které mi předtím večer Vickersovi jaksi opomněli sdělit.

Za prvé: Nolan, Fionin bratranec, byl jezdec amatér (v obou článcích označený jako dobře známý). Často jezdil Fioniny koně v tréninku u Tremayna Vickerse. Nolan Everard byl kdysi krátce zasnoubený s Magdalenou Mackenzieovou (Mackie), která se pak provdala za Perkina Vickerse, Tremaynova syna.

Naše zdroje udávají, že všechny tři rodiny, to jest Vickersovi, Goodhavenovi a Everardovi, jsou ve velmi přátelských vztazích. To obžaloba věděla a naznačila, že všechny tři rodiny se spikly, aby Nolana bránily před zaslouženým trestem.

V novinách byla i fotografie půvabné Olympie (snímky dodal její otec). Světlovlasá školačka, na záběru vypadala nedospěle. Typ nevinné oběti. Jak se zdálo, nikdo nenabídl vysvětlení, proč Nolan řekl, že tu kurvu uškrtní. Jak jsem Nolana poznal, přísahal bych, že tenhle výrok pronesl ještě barvitěji.

„Ono jde o něco jiného,“ řekla Fiona. „Nejde ani tak o to, jestli mu Jockey Club zakáže dostihové závodiště, protože to nepředpokládám, jsem si jistá že ne. Necháávají jezdit skutečné zločince, spíš jde o to, jestli ho nechají jezdit jako amatéra.“

Harry se s hraným soucitem obrátil k Nolanovi: „V tvém případě asi končí naděje, že by tě mohli přijmout za člena Jockey Clubu, co, kamaráde?“

Nolan se zatvářil rozzuřeně a jedovatě odsekl, že Harry mu věru mnoho nepomohl, když odmítl přísahat, že Lewis byl opilý namol.

Harry neodpověděl, jenom pokrčil rameny a dolil Lewisovi. Měl už prázdnou sklenku.

Když člověk vzal v úvahu všechno, co Nolana omlouvalo, co musel protrpět při čekání, jak to dopadne, jestli půjde do vězení nebo ne, když k tomu člověk připočítal, jaký nápor pro něj muselo představovat vědomí, že skutečně zabil mladou ženu, byť nerad, plus jistotu, že odsuzující soudní rozsudek znamená doživotní pokoření, když člověk tohle všechno uvážil, stejně se mu Nolan jevil nepříjemně, ošklivě nevděčný.

Jeho rodina a přátelé pro něj udělali, co mohli. Myslel jsem si, že je docela dobře možné, že Lewis skutečně křivě přísahal a že Harry pokud jde o jeho opilství měl ke křivě přísaze blízko. Na poslední chvíli od jednoznačného výroku ucouvl, nepronesl přímou lež, a já bych si byl na něj vsadil. Bylo pravděpodobné, že kdyby všichni museli jít znovu k soudu s úmyslem Nolana podpořit, svědčili by stejně.

„Podle mého by ses měl odvolat,“ prohlásil Lewis.

Nolan víc než jadrně namítl, že mu jeho obhájce doporučil, ať radši nepokouší štěstí, a že to Lewis velice dobře ví.

„Advokáta můžem vynechat,“ odsekl Lewis.

Jenomže když se odvolá, může se stát, že dostane ještě vyšší trest, aspoň myslím,“ varovala Fiona. „Taky

by ti mohli zrušit podmínku, a to se mi zdá úplně nepředstavitelné.“

„Olympiin otec po rozsudku zuřil,“ řekla Mackie zasmušile a přikyvovala. „Ten chtěl, aby Nolana zavřeli na doživotí. Život za život. Vykřikoval to.“

„Není dost dobře možné odvolávat se proti rozsudku jenom proto, že se ti nelíbí,“ vmísil se do toho Harry.

„Musel bys mít nějaký právní důvod, musel bys dokázat, že u soudu došlo k nějaké chybě.“

Lewis nedal pokoj: „Když se Nolan neodvolá, jako kdyby přiznal vinu, že ho tak roztomile obžalovali.“

Nastalo hlasité ticho. Pochopil jsem, že všichni Nolana za vinného považují, i když do různé míry.

Nepokoušet štěstí byla nejspíš dobrá rada.

Zadíval jsem se pátravě na Mackie s vědomím, že kdysi byla s Nolanem zasnoubená. Projevovala jenom starostlivost, nezdálo se, že by v ní ještě přetrvávala láska nebo naopak pocit nějaké křivdy. Nolan se staral jenom o sebe.

Fiona se mě zeptala: „Zůstanete na večeři?“

Harry se přidal: „Prosím zůstaňte.“ Ale já zavrtěl hlavou.

„Slíbil jsem, že Garetovi a Tremaynovi uvařím.“

„No nazdar,“ vydechl Harry.

„Aspoň budou mít změnu od té jejich věčné pizzy,“ řekla Fiona.

„Mají pizzu devět večerů z deseti. Garet ji vždycky strčí do mikrovlnné trouby.“

Mackie se zvedla. „Už abych šla, Perkin čeká na zprávy.“

Nolan použil opět celou řadu silných slov, mezi nimiž poznamenal, že kdyby se Perkin namáhal a dostavil se do Readingu, už by věděl, jak to dopadlo.

„Přece jsme ho nepotřebovali,“ namítl Harry mírně.

„Olympie umřela v domě, kde on bydlí,“ řekl Lewis, „takže by člověk očekával, že ho snad bude zajímat, jak to proběhne.“

Nolan jadrně konstatoval, že ani Tremayne ho moc nepodpořil.

„Oba mají práci,“ namítla Mackie. „Mají toho moc, to dobře víš.“

„Tím chceš říct že my ne?“ odsekl jedovatě Lewis.

Mackie si povzddechla. „Ber to, jak myslíš.“ Pak se obrátila ke mně, „Přijel jste Tremaynovým vozem?“

„Ne, šel jsem pěšky.“

„Aha... nechcete, abych vás svezla domů?“ S díky jsem přijal a Harry nás šel vyprovodit.

„Tady máte pytel s oblečením,“ řekl. „Skutečně nevím, jak vám poděkovat.“

„Prosím vás, není zač. Rád pomůžu kdykoli.“

„To už snad radši ne.“

Dívali jsme se s Harrym na sebe s oceněním, jaké se objevuje na počátku vznikajícího přátelství. Taky mě napadlo, že kdyby Nolan skončil ve vězení, Harryho by to asi ze všech přítomných trápilo nejmíň.

„Není vždycky takový,“ poznamenala Mackie, když jsme vyjžděli. „Chci říct, Nolan není vždycky takový.“

Někdy je milý a zábavný. Lépe řečeno býval takový, než došlo k téhle věci.“

„Přečetl jsem si v novinách, že jste byli snoubenci.“

Usmála se. „Ano, to jsme byli. Asi tři měsíce. Ale to už je pět let.“

„Jak k tomu došlo?“

„Poznali jsme se v únoru na honebním plese. Zнала jsem ho od vidění a z doslechu jako Fionina bratrance, jezdce amatéra. Já vyrostla v prostředí honebních dostihů a na ponících jsem jezdila, než jsem se naučila chodit. Řekla jsem mu tehdy, že občas jezdím k Fioně na návštěvu. Řekl, že svět je malý.“

Strávili jsme potom spolu celý večer a... prostě... taky celou noc. Vzniklo to náhle, jako když uhodí blesk.

Ale Perkinovi to nevyprávějte. Stejně... je zvláštní, že člověk dokáže úplně cizímu člověku říct něco, co by jinak neřekl. Odpusťte, zapomeňte, co jsem řekla.“

„Dobře. Jak se stalo, že vás to přešlo?“

„No, bylo to jako na houpačce. Trávili jsme spolu všechen čas, on mě po dvou týdnech požádal, abych si ho vzala, a já řekla že ano. Vznášela jsem se v oblacích. Fakt. Jezdila jsem na dostihy a dívala se, jak jezdí... Připadal mi úchvatný. Taky pořád vítězil, tvrdil, že mu přináším štěstí.“ S úsměvem se odmlčela.

„A pak co?“

„Pak skončila překážková sezóna. Začali jsme se chystat na svatbu... já vlastně nevím, jak to bylo.“

Nejspíš jsme se teprve pak pořádně poznali. Přesně si nevzpomínám, kdy jsem zjistila, že je to všechno nesmysl. Nolan začal být podrážděný, občas dokonce vzteklý, takže jsem jednoho krásného dne řekla: Poslyš, ono by nám to asi nešlo, co? On se mnou souhlasil, a tak jsme si padli do náručí, uronili nějakou tu slzu a já mu vrátila prstýnek. Konec.“

„Měli jste štěstí,“ poznamenal jsem.

„Ano. Ale jak jste to vlastně myslel?“

„No že jste z toho vyvázli a ušetřili si mizerné manželství a ještě mizernější rozvod.“

„Máte svatou pravdu.“ To už jsme dojžděli před Tremaynovův dům a zastavovali. „Jsme od té doby přátelé, ale Perkin je v Nolanově přítomnosti vždycky nesvůj. Víte, Nolan je v sedle vynikající, skvělý a statečný, Perkin až tak moc dobrý není. Taky si spolu, když jsme sami, moc o koních nevyprávíme. Vlastně je to docela příjemná změna. Marně Perkinovi říkám, že by měl být Nolanovi vděčný, že jsem jeho zásluhou byla volná, když se Perkin objevil na scéně, ale Perkin si nejspíš nemůže pomoci.“

Povzdechla si, rozeplula bezpečnostní pás a vystoupila.

„Poslyšte, jste mi sympatický, ale Perkin má sklon k žárlivosti.“

„Budu vás ignorovat,“ slíbil jsem jí.

Zářivě se usmála. „Stačí trochu staromódní škrobenosti při vzájemném styku.“ Obrátila se k odchodu, ale pak se zarazila. „Jdu do domu naším vchodem. Máme svůj, Perkin a já. Podívám se, co dělá a jestli už skončil s prací. Nejspíš se stavíme na skleničku. To děláme touhle denní dobou často.“

„Dobře.“

Otočila se a odešla. Já jsem šel Tremaynovým vchodem a připadalo mi, že tady už bydlím věky. Přitom jsem si k vlastnímu úžasu uvědomil, že jsem tu teprve od včerejška, kdy jsem se vzbudil v tetině ledničce. Tremayne mezitím v obývacím pokoji zapálil oheň v krbu, nalil si gin a tonik a stál poblíž tepla.

Znechuceně vyslechl výsledek soudního jednání.

„Jo, zavinil to, ale potrestanej nebude,“ přikývl. „Taky způsob úhybného řešení.“

„Vy si myslíte, že vina se má vždycky potrestat?“

Zasmušile se na mne podíval. „Ptáte se, abyste odhadl, co jsem zač?“

„Asi ano.“

„Jenomže na to je těžko odpovědět. Když se mám držet pravdy, tak vám řeknu, že nevím.“ Otočil se a přiložil do ohně poleno. „Nalejte si.“

„Děkuju. Mackie říkala, že se možná zastaví.“

Tremayne přikývl. Považoval to za samozřejmé. Zatímco jsem váhal, jestli si vyberu whisky nebo gin, protože jsem neměl rád ani jedno ani druhé, vešel Perkin. Otázku nápojů vyřešil jednoduše. Zašel do kuchyně a donesl si sklenici coca coly.

„Co vy máte vlastně rád?“ zeptala se Mackie, když si všimla, jak váhám, zatímco si sama míchala gin s tonikem.

„Nejspíš víno. Červené.“

„Vino by mělo být v kanceláři, Tremayne ho tam má pro majitele, když se přijdou podívat na koně. Já tam dojdu.“

Beze spěchu odešla a vrátila se s lahví bordeaux a s vývrtkou. Obojí mi podala.

Když jsem si nalil, Tremayne se zeptal: „Stojí to víno za něco?“

„Určitě,“ řekl jsem a přičichl k zátce.

„Pro mě je víno prostě ovocná šťáva. No ale jestli vám chutná, tak ho dáme na seznam nákupů.“

Mackie vysvětlovala: „Seznam nákupů se nemění, visí připíchnutý v kuchyni na nástěnce. Kdo jde nakupovat, bere ho s sebou.“

Perkin zabořený v křesle poznamenal, že bude nejlepší, když si zvyknu nakupovat sám, zvlášť jestli rád jím.

„Tremayne občas vezme na nákup Gareta,“ řekl, „a tím to končí. Nebo nakupuje Dee-Dee, když už dojde mlíko nebo už tři dny chybí kafe.“ Zadíval se na mne a pak na Mackie. „Mně to připadalo normální, dokud jsem si nevzal rozumnou ženskou a hospodyní.“

Žena se na něj usmála. Přišlo mi, že se Perkin chová s mnohem větší přirozeností než předcházející večer, i když se na mne stále ještě díval trochu nepřátelsky. Tremayne se ho pak zeptal, co si myslí o Nolanově rozsudku a Perkin se zadíval do skleničky, jako kdyby tam hledal inspiraci.

Nakonec řekl: „No, vlastně jsem rád, že ho nezavřeli.“

Po tak dlouhé odmlce a zamyšlení trochu mlhavá odpověď, ale na Mackie jsem viděl, že se jí ulevilo. Ze všech přítomných záleželo na Nolanovi jako na člověku jenom jí. Zadíval jsem se na otce a syna a uvědomil si, jak velice se od sebe liší, i když jsou si podobní. Když si člověk odmyslel Tremaynovy stříbrné vlasy a Perkinovy hnědé, trochu pozapomněl na Tremaynovu statnou šíji a postavu a věk, pak si opravdu byli hodně podobní. Jenomže zatímco z Tremayna vyzařovala síla, Perkin byl jaksi plachý, zatímco Tremayne byl vůdčí typ, Perkin byl matný, zatímco Tremayne miloval živé koně, Perkin mrtvé dřevo. Pak jsem si najednou uvědomil, že Tremayne nejspíš chce, aby někdo sepsal všechno, co dokázal, aby vznikla kniha, která se bude předávat z pokolení na pokolení právě proto, že Perkinovo dílo bude mít cenu

teprve za dvě stě let. Uvažoval jsem i o tom, jestli se vlastně silný otec netouží vyrovnat svému slabému synovi. Pak jsem tu myšlenku zahnal jako příliš složitou a rafinovanou a taky mne napadlo, že pro placeného životopisce jsou podobné úvahy nevhodné.

Garet přiběhl domů jako obvykle a přinesl s sebou život. Kriticky se na mě zadíval, jak sedím v křesle a popírám víno.

„Já myslel, že jste slíbil...“ začal. Pak se zarazil, pokrčil rameny a zřejmě si vzpomněl na dobré vychování. Potlačil zklamání.

„Ale jistě,“ řekl jsem.

„Fakt? Ted’?“

Přikývl jsem.

„No prima, ukážu vám mrazicí box.“

„Nech ho na pokoji,“ zarazila ho Mackie vlídně. „Nech ho dopít.“

Perkin na tu naprosto nevinnou poznámku ihned podrážděně reagoval: „Když slíbil, že uvaří, tak ať uvaří.“

„Samozřejmě,“ řekl jsem vesele a vstal. Podíval jsem se na Tre-mayna. „Pokud souhlasíte?“

„Ano, u mne jste až na další dobře zapsaný,“ řekl. Což se Perkinovi taky nezdálo, protože to vlastně byl souhlas, chvála. Ale Garet byl spokojený.

„Máte to u táty dobrý,“ řekl potěšeně a vedl mě do kuchyně. „Jak jste si to u něj tak zařídil?“

„Nijak.“

„Jo, a jak jste si to vlastně zařídil u mě?“ zeptal se žertovně a pak si sám odpověděl. „Nijak, tím to asi bude. Vy prostě jste, jaký jste, a to stačí. Už nic dalšího nemusíte. Jo, tak mrazák máme tamhle ve skladu. Ze skladu se jde do garáže. Pojdte, já vám ukážu, jsou to tamhle ty dveře.“ Ukázal na těžké dveře s důkladným zámkem. „Mám tam kolo,“ dodal.

Našel jsem dva mrazicí pulty. Oba velké a s neuvěřitelným obsahem.

„Tomuhle říká táta pizzér,“ řekl, když otevřel dvířka.

„V tom jsou pizzy, jo?“

„Jo, právě.“

V mrazicím boxu byly skutečně samé pizzy, dobře do poloviny.

„My se prokousáváme od shora dolů,“ řekl Garet věcně, „a pak ten mrazák jednou za dva, za tři měsíce zase naplníme.“

„To má logiku.“

„Většina lidí si myslí, že jsme cvoci.“

Zavřel první box a otevřel druhý, ve kterém byly čtyři balíky hovězích sendvičů po padesáti. Bylo tam taky asi deset krájených chlebů (prý na topinky), velký krocan (toho dostal Tremayne k vánocům), bohatství čokoládové zmrzliny (tu prý rád Garet) a pytle ledových kostek do koktejlů.

Tak za tohle jsem prodal duši? pomyslel jsem si zoufale.

„No dobře,“ řekl jsem pobaveně, „copak máme ve spíži?“

„V jaký spíži?“

„Tak v kredenci.“

„Pojďte se kouknout.“ Garet zavřel druhý mrazák. „Co uvaříte?“

Neměl jsem nejmenší tušení. Nakonec jsme společně s Tremaynem a Garetem pojedli zapečené hovězí, vydolované z rozmrazených sendvičů, nakrájené na kousíčky a smíchané s instantní houbovou polévkou (ta představovala objev). Všechno jsem to posypal tak asi na dva prsty osmaženou strouhankou.

Garet fascinovaně sledoval moje jednoduché, prosté kuchařské umění, a než jsem se nadál, vyprávěl jsem mu, jakou jsem vyvinul vynalézavost, když jsem žil v končinách, kde nejsou žádné obchody.

„Smažení červi nejsou vůbec marní,“ řekl jsem.

„Vy si děláte legraci.“

„Ne, jsou samá bílkovina. Ptákům dělají velice dobře a nakonec jaký je v tom rozdíl? Červi nebo šneci.“

„Vy byste fakt dokázal žít z toho, co se najde v přírodě? Úplně sám?“

„Jasně. Jenomže kdyby člověk jedl kupříkladu jenom králíky, tak by umřel na podvýživu nebo špatnou výživu.“

„Jak to, že tyhle věci znáte?“

„To byla moje profese, moje povolání.“ Vyprávěl jsem mu o těch šesti instrukčních průvodcích, jež jsem napsal. „Společnost, kde jsem pracoval, mě vysílala do vzdálených míst, abych tam vymýšlel dovolené pro lidi, kteří mají rádi tvrdé podmínky. Musel jsem si ověřit, jak se potom naši klienti vyprostí ze svízelných situací, které se v tom či onom místě nabízely, třeba... kdyby je potkala ta smůla, že by přišli o všechny věci v rozbouřené řece. Napsal jsem o tom a naši zákazníci pak do těch nehostinných končin

nesměli bez mé knížky vyrazit. Přiznávám, že jsem si vždycky říkal, že když člověk píše knížku o tom, jak si má počínat v mezní situaci... jako že třeba všechno ztratí za povodně, tak by ten dotyčný asi ztratil i tu knížku, ale naproti tomu jsem doufal, že si třeba něco z ní zapamatuje, něco z toho, co já už vím.“

Garet mi pomáhal na strojků dělat strouhanku a řekl skoro závistivě: „Jak se vůbec stalo, že jste s tím začal?“

„Můj tatínek strašně rád tábořil, měl rád přírodu. Pracoval v bance, vlastně v ní ještě pracuje, ale každou volnou chvíli, kterou vyšetřil, vyrazil do divočiny. I s námi. Bral jsem to jako samozřejmost. Potom jsem vyšel ze školy a zjistil jsem, že co jsem se od táty naučil, se vlastně velice hodí do příručky pro cestovatele. A tak to začalo.“

„Ještě pořád táboří? Jako váš otec?“

„Ne, už ne. Maminka má artritidu, už s ním nechce jezdit, a tatínka to bez maminky nebaví. Teď pracuje v jedné bance na Kajmanských ostrovech. Už je tam tři nebo čtyři roky. Mamince to tam dělá moc dobře.“

Garet se bez rozpaků zeptal: „Kde jsou Kajmanské ostrovy?“

„V Karibském moři, jižně od Kubu a západně od Jamajky.“

„Co mám dělat s tou strouhankou?“

„Dej ji na pánev.“

„Byl jste vy někdy na Kajmanských ostrovech?“

„Ano, byl jsem tam o vánocích. Poslali mi peníze na letenku jako dárek.“

„Vy ale máte kliku.“

Na chvíli jsem přestal krájet hovězí a uvažoval o tom, co řekl.

„Jo, vlastně mám, ale ty máš taky fajn tátu.“

Viděl jsem na něm, že mu to udělalo velkou radost, a uvědomil jsem si, že i když Tremaynova domácnost je poněkud zvláštní, výchova mladšího syna se mu daří.

Přestože Tremayne tak okázale dával najevo, že ho jídlo nezajímá, hovězí mu očividně chutnalo. My tři hladové duše jsme snědli všechno do posledního drobečku. Okamžitě mě povýšili na vrchního kuchaře, což mi docela vyhovovalo.

Tremayne řekl, že zítra můžu jít nakoupit, a bez jakýchkoliv okolků vytáhl náprsní tašku a dal mi tolik peněz, kolik by nám všem třem vystačilo na celý měsíc, přestože jsem chtěl nakoupit jenom na týden.

Začal jsem se bránit, že mi dal moc, ale Tremayne vlídně namítl, že nemám tušení, kolik co stojí.

Pomyslel jsem si, že by se divil, jak přesně do posledního penny vím, kolik co stojí, ale nemělo smysl se přít. Uschoval jsem si peníze a zeptal se, co rádi jedí.

Garet bez zaváhání řekl: „Brokolici.“

„Zelný salát,“ přidal se Tremayne.

Potom Garet otci vyprávěl o smažených červech a zeptal se mě, jestli některé z těch instrukčních knížek nemám s sebou.

„Ne, bohužel ne. Nenapadlo mě přivést je.“

„A nedají se sehnat? Chci říct, já bych si je koupil za ušetřený kapesný. Chtěl bych je mít. Dostanou se koupit?“

„Občas ano, ale taky můžu požádat tu moji cestovní kancelář, aby nám poslala celou sadu,“ navrhl jsem.

„To udělejte,“ řekl Tremayne. „Já to zaplatím. My bychom se všichni rádi na ty knížky podívali, aspoň předpokládám.“

„Ale tati...“ bránil se Garet.

„Tak teda dobře,“ vzdychl Tremayne. „Dvě sady.“

Začal jsem si vážit toho, jak jednoduše Tremayne řeší problémy, a hned ráno, když jsem ho traktorem zavezl na planiny, aby se podíval, jak jeho koně pracují, a když jsme po návratu vypili pomerančovou šťávu, kávu a snědli topinky, zavolaal jsem svému příteli do cestovní kanceláře a požádal ho, ať to s těmi knížkami zařídí.

„Ještě dnes?“ zeptal se a já řekl ano. Nabídl, že když budu chtít, pošle zásilku expres. Domlouval jsem se chvíli s Tremaynem, a ten to považoval za dobrý nápad. Ať prý to pošlou na nádraží do Didcotu, tam že můžu zajet, až pojedu ráno nakoupit.

„Dobře,“ řekl můj přítel. „Máš je tam zítra odpoledne.“

„Pozdravuj tetu a děkuju.“

„Ta asi omdlí,“ rozesmál se. „Tak zatím nazdar.“

Tremayne se pak dal do čtení novin. V obou denících otiskli rozsudek, ale nezaujali žádný postoj.

Nepostavili se ani proti Nolanovi, ani na jeho stranu. V obou článcích však citovali velice štědře Olympiina otce. Představovali ho čtenářům jako smutného, posedlého člověka, jehož přirozený zármutek se zvrátil

ve zničující hněv. Člověku ho bylo líto z celé řady důvodů. Tremayne si to všechno přečetl, zabručel a zdržel se komentáře.

Den se vyvíjel stejně jako předchozí. Dee-Dee si přišla do kuchyně pro kávu a pro instrukce, a když Tremayne odešel za druhou skupinou koní, vrátil jsem se do jídelny ke svým krabicím s výstřižky. Rozhodl jsem se, že použiju opačnou metodu než včera a začal jsem od nejnovějších výstřižků, od kterých jsem se propracovával do minulosti.

Jak jsem zjistil, články z novin a časopisů vystřihovala Dee-Dee. Počínala si určitě mnohem důkladněji než ten kdosi, kdo to dělal před ní, protože krabice z posledních osmi let byly podstatně plnější.

Odložil jsem nejnovější krabici, ještě poloprázdnou, a propracovával se od ledna do prosince předchozího roku. To byla pro Tremayna dobrá sezóna, protože v ní nejen s Top Spin Lobem zvítězil ve Velké národní, ale zaznamenal i další úspěchy do té míry významné, že vzrušily dostihové novináře. Na všech výstřižcích se Tremayne na fotografii usmíval, dokonce i na snímku u článku o mrtvé dívce Olympii, což bylo méně vhodné.

Nemohl jsem si pomoci, přece jenom mě to zajímalo, takže jsem pročetl všechny zprávy o Olympiině smrti v nejrůznějších novinách. Jejich počet naznačoval, že tehdy nejspíš někdo šel a nakoupil všechny deníky, které byly k dostání. Když jsem se tím vším prokousával, nedozvěděl jsem se mnoho nového. Zajímavé bylo jedině, že Olympii ve dvou článcích nazvali žokejka, což je slovo, které nesnáším. Jak se ukázalo, jela v několika honebních dostizích pro dámy. V těch novinách honební dostih pro lidi neznalé popsali jako dostih, při němž nehoní jezdci lišku, ale jeden druhého. Žokejce Olympii bylo třiatdvacet let, pocházela ze spořádané středostavovské rodiny, zaměstnaná byla jako instruktorka v jezdecké škole v Surrey. Její rodiče, což nebylo nijak překvapující, byli zdrcení.

Do jídelny přišla Dee-Dee, nabídla mi další kávu a povšimla si, co právě čtu.

„Ta Olympie, ta byla na mužský jako čert,“ řekla suše. „Já byla na tom večírku a z ní to přímo táhlo. Jen si nenechte namluvit, že spořádaná, skromná učitelka jízdy! Tůdle.“

„Opravdu?“

„Jo. Její otec ji líčil jako sladkou, nevinnou světici. Možná tomu dokonce i sám věří. Nolan mu v tom neodporoval, protože by mu to stejně nebylo pomohlo, takže pravdu neřekl nikdo.“

„A co byla pravda?“

„Nenosila spodní prádlo,“ řekla Dee-Dee klidně. „Měla na sobě jenom dlouhý červený šaty bez ramínek, po straně rozstřížený až bůhví kam. Jen se zeptejte Mackie. Ta to dobře ví, protože se pokoušela ji vzkřísit.“

„Hm... ovšem celá řada žen nenosí spodní prádlo,“ namítl jsem.

„Nepovídejte.“ Pobaveně se na mne podívala.

„Já už se dávno přestal červenat.“

„Tak dobře. Chcete nebo nechcete to kafe?“

„Chci prosím.“

Odešla do kuchyně a já dál pročetl výstřižky. Propracoval jsem se od SMRT V SHELLERTONU NIKDO NESTÍHÁ až k OLYMPIIN OTEC VZNESL žalobu a PŘÍPAD NOLANA EVERARDA JDE K SOUDU. Pak nastalo ticho, jak se sluší, je-li případ „sub judice“. Další výstřižky jsem nenašel.

Za hrstkou statistických údajů, jaké vycházejí na konci dostihové sezóny, jsem zahlédl zajímavost readingských novin z jednoho červnového pátku.

Titulek hlásal: pohřešuje se stájnice. U kratičkého článku byla opět usměvavá fotografie Tremaynova.

Angela Brickellová, sedmnáctiletá, zaměstnaná jako stájník u významného trenéra dostihových koní

Tremayna Vickerse, se v úterý dopoledne nedostavila do práce a od té doby nebyla ve stájích spatřena.

Vickers udává, že stájnici často odcházejí, aniž dali výpověď, ale podivuje se nad tím, že si pohřešovaná nevyzvedla plat. Kdokoli by věděl o pohřešované, necht' se přihlásí na policii.

Rodiče Angely Brickellové podobně jako rodiče Olympie byli podle údajů tisku zdrcení.

6

V následujícím týdnu se o zmizení Angely Brickellové rozepsaly celostátní deníky. Ty připomněly i smrt Olympie, k níž v Shellertonu došlo dva měsíce předtím. Nevyvozovaly však z toho žádné závěry.

Angela, jak jsem se dočetl, žila v ubytovně stájí spolu s pěti dalšími dívkami, které o ní říkaly, že je náládová. Na neostře fotografií nevypadala jako mladá žena, tak dětský obličej měla, a výzvy POMOZTE NÁM NAJÍT TUTO DÍVKU se mohly těžko setkat s úspěchem, pokud by ten snímek byl jediný výchozí bod.

Nikde se neobjevilo, že by se děvče našlo, a asi po týdnu výstřižky o té události vymizely.

V červenci nebyly výstřižky vůbec žádné, zřejmě dostihové bratrstvo čerpalo dovolenou. V srpnu se objevily další články o zahájení nové sezóny v Devonu. Další VICKERSOVA VÍTĚZSTVÍ.

Nolan zvítězil s jedním z Fioniných koní. Známy amatér, nyní propuštěný na kauci, obžalovaný z ublížení na zdraví následkem smrti...

Počátkem září se Nolan objevil v novinách znovu. Tentokrát jako svědek u vyšetřovací komise Jockey Clubu, kde obhajoval Tremayna obviněného z dopování jednoho ze svěřených koní.

Četl jsem to s vytřeštěnými očima. Přestože jsem Tremayna znal tak krátce, zdálo se mi, že je ten poslední, kdo by riskoval kariéru pro něco tak hloupého. A dozvěděl jsem se, že u jednoho z jeho koní našli stopy povzbuzujících prostředků teobrominu a kofeinu. Obě substance patří k zakázaným.

Kůň, o kterého se jednalo, zvítězil v dostihu amatérů v květnu. Patřil Fioně a jel ho Nolan, který tvrdil, že nemá tušení jak, kdo a kdy mohl koni drogy dát. Prý se ten den o koně staral sám, protože Tremayne na dostihy nejel. Tremayne poslal koně pod dohledem hlavního cestovního stájníka a pomocníka, ale ani jeden ani druhý nechápali, jak je možné, že zvíře dostalo drogu. Paní Fiona Goodhavenová také nenabídla žádné vysvětlení, ačkoliv ona i její muž na dostizích byli a dostihy sledovali.

Jockey Club tehdy dospěl k závěru, že nelze zjistit kdo drogu podal, ani jak, protože nebylo možné vyslechnout stájníka, který o koně pečoval, lépe řečeno stájníci, neboť Angela Brickellová je toho času nezvěstná.

Angella Brickellová. No nazdar, pomyslel jsem si.

Tremayna nicméně uznali vinným a musel zaplatit pokutu tisíc pět set liber. Prostě ho pláclí přes ruku.

Když Tremayne od jednání odcházel, údajně pokrčil rameny a řekl: „Takové věci se stávají.“

Reportér dodal, že droga teobromin v kombinaci s kofeinem se běžně vyskytuje v čokoládě. No vida vida, pomyslel jsem si. V dostihovém světě se nikdo dlouho nenudí.

Další část roku probíhala klidně, výstřižků bylo málo, přestože se tam vyskytla řada významných vítězství. STÁJE V DOBRÉ FORMĚ, DALŠÍ BODY PRO VICKERSE, JEDNO VÍTĚZSTVÍ ZA druhým, takové a podobné titulky se objevovaly v různých novinách či časopisech.

Prošel jsem rok a pak jsem jen tak seděl a uvažoval. Vtom přišel Tremayne. Z kabátu mu ještě čísel chlad. „Tak co, jak to jde?“ zeptal se.

Ukázal jsem na hromádku výstřižků vysypaných z krabice. „Četl jsem si poslední rok. O všech těch vítězích.“

Ze široka se usmál. „Všechno nám vycházelo. To bylo k neuvěření. To se tak prostě stane, že věci vycházejí, a jiný roky má člověk ve stájích virózy, koně se sesypávají nebo umřou majitelé. Prostě je všechno špatně. Tak už to prostě chodí. Jednou je člověk nahoře, jednou dole.“

„Objevila se nakonec Angela Brickellová?“ zeptal jsem se.

„Co? Ta? Ne. Nána jedna. Boží vědí, kam se poděla. I ten nejposlednější člověk kolem dostihů ví, že koním v tréninku se nesmí dávat čokoláda. Je to škoda, protože koně ji rádi, ale kdekdo ví, že když dáte koni čokoládu, tak mu dostih nevyhraje, jenomže co se dá dělat, pravidla jsou pravidla. Čokoláda je stimulans, nedá se svítit. Smůla.“

„Měla by z toho ta dívka potíže, kdyby zůstala?“

Zasmál se. „Z mé strany určitě. Já bych ji vyrazil. Jenže ona zdrhla ještě předtím, než vyšlo najevo, že ten kůň byl pozitivní. Ten test byl jenom rutina, vítěze občas prostě testují.“ Odmlčel se a sedl si na židli proti mně. Zamyšleně se díval na hromádku výstřižků. „Víte, to mohl udělat kdokoli. Kdokoli ve stájích. Třeba taky sám Nolan, i když boží vědí proč. No nic,“ pokrčil rameny. „Prostě se to občas přihodí, protože dneska mají testování strašně přesný. Ale taky už trenérům nezakazují činnost, zaplat' pánbůh, když se občas v analýze objeví něco, co tam být nemá. Na to se musí schumelit něco velkého a musí být úplně jasný, že to není náhoda. Ale to víte, něco trenér riskovat musí. Že se mu někde objeví uličník, nebo prostě jenom čirá zlomyslnost. Takže člověk dělá, co může, aby něčemu podobnému předešel, a tiše se modlí.“

„Tohle do té knihy napíšu, kdybyste chtěl.“

Pátravě se na mě zadíval. „Takže jsem si nakonec přece jenom vybral dobrého spisovatele, co?“

Potřásl jsem hlavou. „Ne, ale vybral jste si takového, který bude dělat, co může.“

Usmál se. Zdálo se mi že spokojeně, a po obědě (měli jsme hovězí sendviče) jsme se dali do práce zase společně. Zaznamenával jsem jeho mladá léta s výstředním tatínkem. Dozvěděl jsem se, že Tremayne ve zdraví na duchu i na těle přežil všelijaké roztomilosti. Kupříkladu ho otec poslal do Leicestershiru k jedné honební rodině, aby tam vydělával čištěním sedel a postrojů, a o rok později ho zase půjčil jako stájníka jednomu hráči póla do Argentiny.

„Ale to bylo zneužívání dítěte,“ namítl jsem.

Tremayne se pobaveně zasmál. „Nikdo mě neznásilnil, jestli vám jde o tohle. Táta mě prostě půjčil, pak mi sebral všechno, co jsem vydělal, a když jsem se proti tomu ozval, dostal jsem holí. No fér to nebylo, ale řekl, že to je dobrá životní zkušenost. A že dobrá životní zkušenost je i poznání, jaký je snášet nefér chování. Prý nemám nikdy očekávat, že se ke mně život zachová fér. Já vám jenom opakuju, co táta říkal mně, jenomže vy máte štěstí, protože já vás u toho nemlátím.“

„Zaplatíte mi?“

Upřímně se zasmál. „O to se vám stará Ronnie Curzon,“ tvářil se pobaveně. „Nařezal vám někdy otec?“

„Ne. On na to nevěřil.“

„Já taky ne. Fakt. Nebil jsem Perkina ani Gareta. Prostě jsem to nedokázal. Moc dobře jsem si pamatoval, jaký to je. Ale na druhý straně víte, je fakt, že mě táta vzal s sebou do Argentiny a pak kolem světa. Viděl jsem řadu věcí, který většina anglických kluků nevidí.“

Taky jsem promeškal hodně školy. Táta byl blázen, to je jistý, ale postaral se mi o náramnou školu života. Já bych to ani jinak nechtěl.“

„Musel jste být hodně odolný,“ poznamenal jsem.

„To jistě,“ přikývl. „To člověk v tomhle životě potřebuje.“

Ano, pomyslel jsem si, potřebuje. Jenomže odolná povaha není zase tak běžná. Spousta dětí v Tremaynově situaci by se sesypala, zatímco Tremayne jen získával a kvetl. Začal jsem si zvykat na jeho stoicismus a hlavně čím dál tím víc na Tremayna.

Asi uprostřed odpoledne, když jsme přestali se záznamem, mi půjčil svoje volvo, abych zajel do Didcotu a vyzvedl balíky s knížkami na nádraží. Taky abych nakoupil pro domácnost. Varoval mě, abych si dal pozor a snažil se nespadnout do příkopu, pokud to zvládnú. Silnice sice už byly v lepším stavu, nejkřutější zima povolila, ale předpověď počasí ještě hlásala několik dní mrazu. Nakoupil jsem jídlo s luxusní velkorysostí, vyzvedl knížky a vrátil se do Shellertonu. Tremayne ještě dohlížel na večerní stáje.

Přišel do domu s Mackie. Oba podupávali, dýchali si na prsty a povídali si o stavu koní.

„Bude lepší, když ráno pojeděš Selkirka,“ řekl Tremayne. „Je trochu bujný pro toho svého stájníka.“

„Dobře.“

„A nezapomeň říct Bobovi, aby řekl stájníkům, že musej na koně hodit deky, když budou jenom klusat.“

„Já jim to připomenu.“

„Dobře.“

Zahlédl mě v kuchyni ukládat nákup a zeptal se mě, jestli knížky došly. Řekl jsem že ano.

„Výborně, tak je přineste do obývacího pokoje. Pojď Mackie, je čas na gin a tonik.“

Velká polena v krbu v obývacím pokoji nikdy zcela nevyhasla. Tremayne šikovně shrnul žhnoucí oharky, naházel na ně několik třísek a čerstvé poleno. Oheň se znovu rozhořel. Večer probíhal stejně jako oba předchozí, a Perkin dorazil jako herec na nárazku a zašel si pro coca colu.

Tremayne s lichotivou dychtivostí otevřel balíky s knihami a podal některé z nich Mackie a Perkinovi. Já je důvěrně znal, ale je kupodivu překvapily. Nebylo mi jasné proč.

Knihy byly trochu větší než běžná kapesní vydání, byly asi tak velké jako videokazety, byly vázané, s lesklým povrchem a s barevnými nápisy s černou konturou. bezpečný návrat Z džungle měl nápis zelený, bezpečný návrat Z pouště oranžový, bezpečný návrat Z moře modrý, bezpečný návrat Z polárních krajů fialový, bezpečný návrat ZE SAFARI červený a bezpečný návrat Z divočiny rezavě hnědý.

„No to mě podržte! To jsou opravdické knihy!“ žasl Tremayne.

„Co jste myslel?“ zeptal jsem se ho.

„No... že to budou brožury. Nanejvýš tenký brožovaný knížky.“

„Cestovní kancelář chtěla, aby byly dobře vypravené, a taky praktické.“

„To muselo dát hodně práce,“ poznamenala Mackie a listovala stránkami Polárních krajů. Dívala se na ilustrace.

„No, ono se tam spousta technik přežití opakuje, abych byl upřímný. Hodně je stejného, ať jste, kde jste.“

„Jako kupříkladu co?“ zeptal se Perkin útočně jako obvykle.

„Třeba zakládání ohně, hledání vody, budování přístřeší. Takové věci.“

„Ty knihy jsou fascinující.“ Mackie si teď prohlížela Moře. „Jenže jak často se v dnešní době stane, že by lidi ztroskotali na opuštěném ostrově?“

Usmál jsem se. „Moc často ne. Lidi spíš zajímá představa problému přežití. Jsou dokonce školy, kam se lidé chodí školit o přežití, než odjedou na dovolenou. Upřímně řečeno, nejnebezpečnější končina ze všech jsou britské hory ve studené mlze, když člověk není správně oblečený. Stane se každý rok, že to řada lidí nepřežije.“

„Vy byste přežil?“ zeptal se Perkin.

„Ano. Jenže to začíná tím, že bych se nikdy neocitl v takové situaci v nevhodném oblečení.“

„Umění přežít začíná, než člověk vyrazí,“ četl Tremayne první stránky Džungle. Pak pobaveně vzhledl a citoval dál. „Umění přežít je stav mysli.“

„Ano.“

„Ten já mám.“

„To určitě ano.“

Všichni tři si četli v knížkách s nelíčeným zájmem, listovali nazdařbůh, četli z různých konců. Perfektně dokázali správnost předpokladů cestovní kanceláře, že základy umění přežít fascinují i zhýčkané intelektuály, pokud jim ovšem nehrozí, že by to umění museli použít ve skutečném životě.

Garet vrazil do toho poklidu jako čert ze škatulky. ,

„Co tu všichni děláte?“ zeptal se, a pak zahlédl knížky. „Páni, už jsou tady.“

Sáhl po Bezpečném návratu z divočiny a ponořil se do stránek. Seděl jsem, popíjel víno, a tak mě napadlo, jestli se někdy stane, že uvidím čtyři lidi současně číst Dalekou cestu domů...

„To je opravdu syrové,“ řekla Mackie po chvíli a odložila knížku. „Stahování a vyvrhování zvířat. Fuj.“

„Kdybys hladověla, tak by ses to naučila,“ namítl Tremayne.

„Já bych to udělal za tebe,“ řekl Garet.

„Já taky,“ přidal se Perkin.

„Dobře, tak budu hledět, abych nikde neztroskotala bez vás dvou,“ řekla mile. „Zůstanu v táboře a budu mlít zrní.“ Pak se zatvářila na oko zděšeně a zakryla si rukou ústa. „No nazdar, snad mi to feministky prominou.“

„Otrava musí být všechny ty injekce,“ řekl Garet. Otázka rovnoprávnosti obou pohlaví ho zřejmě nezajímala.

„Lepší je mít očkování než dostat nějakou nemoc, to tady píšou,“ namítl Tremayne.

„No jo, tak jo.“

„Ty jsi taky dostal injekci proti tetanu.“

„To je fakt,“ přikývl Garet. Pak se zadíval na mne. „Vy jste dostal všechny ty injekce?“

„Obávám se že ano.“

„I tetanus?“

„Ten hlavně.“

„Tady je toho fůra o první pomoci,“ řekl a listoval dál.

„Jak zastavit krvácení... kde zatlačit... A je tu i hotová mapa arte-rií. Jak zasáhnout proti jedům...

spolknout uhlí!“ Podíval se na mě. „To myslíte vážně?“

„Jistě,“ řekl jsem. „Naškrábat si živočišné uhlí nebo ohořelé dřevo do vody a vypít to. Živočišné uhlí dopraví jed střevem tak, že nenadělá žádnou škodu, když tedy má člověk štěstí.“

„Páni,“ vydechl Tremayne.

Jeho syn četl dál.

„Tady píšete, že se dá pít i moč, když se destiluje.“

„Ale Garet!“ okřikla ho Mackie znechuceně.

„No dovol, tady to stojí. Moč je sterilní a nemůže způsobit žádné onemocnění. Moč převařte a zachytte kondenzovanou páru, čímž získáte destilovanou vodu, vhodný a bezpečný nápoj.“

„Ale John!“ Mackie se to nelíbilo.

„Je to pravda,“ potvrdil jsem s úsměvem. „Nedostatek vody je vražedný. Máte-li oheň a nemáte vodu, tak aspoň víte co udělat.“

„To bych nemohla.“

„Umění přežít je stav mysli,“ opakoval Tremayne. „Nikdy nevíš, co bys dokázala, kdybys musela.“

Perkin se mě zeptal: „Pil jste to někdy?“

„Destilovanou vodu?“

„Ne. Víte, co myslím.“

Přikývl jsem. „Ano jistě. Musel jsem to vyzkoušet pro ty knížky. Destiloval jsem taky spoustu jiných věcí, špinavou vodu v džungli, mokré bláto a hlavně mořskou vodu. Jestliže tekutina, se kterou člověk zachází, nekvasí, pak páraje čistá H₂O. A když vyvaříte mořskou vodu, úplně ji vyvaříte, zůstane vám sůl, což je taky prospěšné.“

„A co když ta tekutina kvasí?“ zeptal se Garet.

„Tak se z ní odpařuje alkohol.“

„Jo, to je fakt. Já mám dojem, že nás to učili ve škole.“

„Takže si můžete v divočině klidně opatřit gin a tonik?“ ozval se Tremayne.

Řekl jsem s gustem: „Určitě bych vás dokázal v divočině opít, ale na gin bych potřeboval jalovcové keře a k výrobě toniku zase chinovník. Pochybuju, že by se tyhle dva keře vyskytly na stejném místě. Ale co člověk ví.“ Odmlčel jsem se. „V džungli by taky asi byla potíž s kostkami ledu.“

Tremayne se upřímně zasmál. „Byl jste někdy v situaci, že byste tyhle vědomosti musel použít, abyste si opravdu zachránil život?“

„Ne doopravdy. Žil jsem s pomocí těch metod celé týdny, ale někdo o mně vždycky věděl. Věděli, kde jsem, taky jsem měl krytá záda. Zkoušel jsem prostě, co se dá a co se nedá, co je praktické a rozumné v té či oné oblasti, kde moje společnost chtěla zahájit dobrodružné dovolené. Nikdy se mi třeba nestalo, abych se zřítíl s letadlem v horách a pak musel přežít. To ne.“

V Andách v roce 1972 došlo k letecké havárii, kdy se lidé navzájem pojídali, aby si zachovali život. Přišlo mi, že Mackie to radši vyprávět nebude.

„Stalo se vám někdy, že jste se dostal do průšvihů?“

„Někdy.“

„Jako třeba co? Vyprávějte.“

„No třeba... Poštípal mě hmyz, nebo jsem snědl něco, co mi nedělalo dobře.“

Všichni se tvářili, jako by to byly všední starosti, ale mně tehdy, když se mi to asi dvakrát přihodilo, bylo tak zle, že jsem na to nechtěl ani myslet.

Pak jsem jim vyprávěl taky pravdivou, dramatičtější historku: Jednou mi v Kanadě rozmetl tábor medvěd a pak tam celé dny kroužil kolem. Nemohl jsem k věcem, které jsem potřeboval. To bylo dost napínavé.“

„fakt?“ Gareth žasl.

„Ano. Ale nakonec se nic nestalo. Medvěd odešel.“

„Neměl jste strach, že se vrátí?“

„Sbalil jsem všechno a odsunul se jinam.“

„Páni,“ vydechl Gareth.

„Medvědi žerou lidi,“ řekl jeho bratr káravě. „Ne aby tě napadlo se po Johnovi opičit.“

Tremayne se na svoje syny zadíval: „Víte vy dva, co je náhradní prožitek?“

„Ne,“ řekl Gareth. „Co je to?“

„Snění,“ ozvala se Mackie.

Perkin dodal: „Když někdo trpí za tebe.“

„Garetovi to snění dovol,“ přikývl Tremayne. „Je to přirozený, určitě ho nenapadne jít honit medvědy.“

„Kluci někdy dělají hlouposti, Gareth taky.“

„No počkej,“ bránil se jeho bratr. „Kdo vylezl na střechu a pak nemohl dolů?“

„Buď zticha,“ okřikl ho Perkin.

„Nechte toho, vy dva,“ řekla Mackie unaveně. „Proč se pořád hádáte?“

„Proti Lewisovi s Nolanem to není nic,“ řekl Perkin. „Ti se hádají doopravdy, do krve.“

Mackie zamyšleně řekla: „Od Olympiiny smrti se nepohádali.“

„Ne v naší přítomnosti,“ namítl její manžel. „Nevíš, jak se k sobě chovají, když u toho nikdo není.“

Nesměle, protože mi do toho vlastně nic nebylo, jsem se zeptal: „Proč se vlastně hádají?“

„Proč se vůbec lidi hádají?“ ozval se Tremayne. „Tihle dva jeden druhému záviděj. Vy jste se včera večer s nima setkal, že jo? Nolan je frajer a má švih, Lewis je opilec, ale myslí mu to. Nolan je v kondici a má odvahu, Lewis je troska, ale když je střizlivý, tak má talent na rozmnožování peněz. Nolan perfektně střílí, Lewis se netrefí do ničeho. Lewis by byl rád vynikající žokej, Nolan by chtěl být boháč. To se nesplní ani jednomu ani druhému, a proto si navzájem záviděj, tak je to.“

„Jsi na ně příliš přísný,“ vzdychla Mackie.

„Ale mám pravdu a ty to dobře víš.“

Nepopírala to.

Řekla: „Třeba je ta věc s Olympií sblížila.“

„Jsi hodná holka a vidíš na každým jenom to lepší,“ usmál se Tremayne.

„Ruce pryč od mé ženy,“ zahrozil Perkin. Snad žertem.

Tremayne to vzal s humorem. Asi byl zvyklý na synovy majetnické reakce. Odvrátil se od něho, změnil téma a zeptal se mě: „Jak moc umíte jezdit na koni?“

„Já... na dostihovém koni jsem nikdy neseděl.“

„A jinak?“

„Jezdil jsem jezdecké koně, koně na rančích, pony na jezdeckých stezkách, arabské koně v poušti.“

„Hm,“ zamyslel se. „Nechcete ráno jet mého koně se skupinou na práci? Abychom věděli, jak na tom jste?“

„Dobře,“ řekl jsem asi bez nadšení, protože se mě okamžitě zeptal: „Nebo se vám nechce?“

„Ale ano, určitě.“

„Tak teda dobře. Mackie, pokud budeš na dvoře dřív než já, řekni Bobovi, ať Johnovi osedlá Touchyho, jo?“

„Dobře.“

„Touchy zvítězil v cheltenhamském Zlatém poháru,“ poučil mě Garet.

„Ale nepovídej! Takže to nebude jen tak nějaký kůň.“

„Nedělejte si starosti,“ usmála se Mackie. „Je mu patnáct a chová se skoro jako gentleman.“

„Shazuje lidi výhradně v pátek,“ řekl Garet.

Druhý den, v pátek ráno, jsem vyšel na dvůr v jezdeckých kalhotách, v botách, lyžařské bundě a v rukavicích. Měl jsem trochu trému. Neseděl jsem na koni, na žádném koni skoro dva roky, a ať si říkala Mackie, co chtěla, představa klidného znovuzahájení jízdy v sedle se určitě nekryla se sedlem steeplera, třeba už byl v penzi.

Touchy byl velký, s mohutnými svaly. Musel být samozřejmě statný, když unesl Tremayna. Bob Watson se na mě ušklíbl, podal mi helmu, vyhodil mě do sedla a mně se shora zdálo, že země je hrozně daleko. No co, řekl jsem si. Musím si to trochu užít. Když jsem už řekl, že umím jezdit, tak je nejvyšší čas, abych to zkusil a taky dokázal. Tremayne mě kriticky sledoval s hlavou ke straně. Řekl mi, abych se zařadil za Mackie, která povede celou skupinu. Sám prý pojede traktorem. Stačí, když si dám po celoroční dráze ostrý cval, až si to odjede ostatní.

„Dobře,“ řekl jsem.

Mírně se usmál a odešel. Vzal jsem do rukou otěže a soustředil se, abych se moc nezostudil.

Vedle mne se vynořil Bob Watson.

„Držte ho fest, než vyrazíte na cval,“ řekl. „Jinak vám veme ruku.“

„Děkuju,“ řekl jsem, ale Bob už byl mezitím pryč.

„Všichni ven,“ rozkázal a ze všech boxů vyšli koně a v umělém světle vytvořili kruh. Z nozder jim stoupala oblaka páry, kroužili, jak na ně Bob vyhazoval stájníky. Všechno probíhalo stejně jako včera, jenomže teď jsem byl součástí dění. Jako kdyby ožil starý Munnigsův obraz. Zvláštní.

Následoval jsem Mackie ven ze dvora, přes silnici a na dráhu na planinách. Zjistil jsem, že Touchy ví co dělat, že je zkušený a má to naučené a že reaguje spíš na tlak nohou než na otěže. Měl hubu tvrdou stářím.

Mackie se několikrát otočila, jako by se chtěla přesvědčit, že jsem se nevypařil, a sledovala mě, jak s ostatními kroužím. Zvolna se roze-dnívalo a my čekali, až Tremayne dojede na vrchol kopce.

Mackie zajela ke mně a zeptala se: „Kde jste se naučil jezdit?“

„V Mexiku.“

„Vás učil Španěl.“

„Ano.“

„Učil vás jezdit se založenýma rukama?“

„Ano. Jak jste to poznala?“

„Tak. Napadlo mě to. Ale když jedete Touchyho, držte lokty u těla.“

„Děkuju.“

Usmála se a odjela, aby určila pořadí, ve kterém koně půjdou na cval.

Všude ještě ležel sníh. Bylo jasné, krásně mrazivé jiskřivé ráno. Lednový rozbřesk na planinách, jaký člověk nikdy nezapomene.

Koně vyráželi po dráze poseté pilinami, skupinka po skupince, až už jsme zbyli jenom Mackie a já.

„Pojeďu po vaší pravici,“ řekla, když mě zezadu dojela. „Aby Tremayne viděl, jak vám to jde.“

„To vám pěkně děkuju,“ řekl jsem uštěpačně. „Však vy si poradíte.“

Najednou se zapotácela a já napřáhl ruku, abych ji přidržel.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se ustaraně. „Po tom, jak jste se praštila do hlavy, jste měla zůstat ležet.“

Byla bledá. Oči měla jako talíře. Polekala mě.

„Ne... já...“ třaslavě se nadechla. „Jenom jsem měla pocit... já...“ znovu se zakymácela, až jsem si myslel, že omdlí. Natáhl jsem se k ní, vzal ji pravou rukou kolem pasu a pevně ji držel, aby nespadla.

Svezla se na mě celou vahou a přitom nepřestala držet otěže, takže její kůň byl těsně vedle mého. Hlavy koní se téměř dotýkaly.

Sáhl jsem levou rukou po jejích otěžích a pravou jsem ji přidržel. Její kůň zadkem trochu couvl, oddálil se od mého, takže Mackie sklouzla ze sedla a nakonec mi zůstala ležet přes kolena a na Touchyho plecích. Pevně jsem ji přidržel.

Nemohl jsem ji nechat spadnout, ale taky jsem nemohl z koně seskočit, aniž ji pustím. Takže jsem ji oběma rukama táhl, jak se dalo, až jsem ji na Touchyho vytáhl tak, že napůl seděla, napůl ležela přede mnou v sedle. Držel jsem ji v náručí.

Touchymu se to moc nelíbilo, a jak Mackiin kůň ostře uhnul do strany až na délku otěží, napadlo mě, jestli ho nemám pustit, přestože na něj všude číhala ledová nebezpečí. Mně by se pak ovšem nejspíš podařilo dojet s Touchym do stájí, ačkoli nese dvojnásobný náklad. Třeba by nás už nic horšího než Mackiino bezvědomí nepotkalo. V tu chvíli bylo nejdůležitější pomoci Mackie. Věci, které se zdály nemožné, najednou možné byly.

Touchymu jsem dal jednoznačný pokyn nohama a on se poslušně vydal směrem k domu. Rozhodl jsem se, že otěže Mackiina koně budu držet tak dlouho, jak to bude možné, a ejhle, kůň jako zázrakem pochopil, že se jde domů, a už se nevzpíral. Ušli jsme tak asi tři kroky, když vtom se Mackie náhle probrala. Jako když člověk otočí vypínačem a rozsvítí se.

„Co se stalo...?“

„Omdlela jste. Spadla jste na mě.“

„To není možné.“ Pochopila však, že to možné je. „Pustte mě dolů,“ řekla, „chce se mi zvracet.“

„Udržíte se na nohou?“ zeptal jsem se ustaraně. „Já bych vás radši takhle dovezl domů.“

„Ne.“ Překulila se na břicho a pomalu sklouzla na zem. „To jsem ale pitomá,“ řekla. „Teď už jsem v pořádku. Na mou duši. Podejte mi otěže.“

„Mackie...“

Najednou se ode mne odvrátila a začala křečovitě zvracet do sněhu.

Seskočil jsem z Touchyho, držel přitom otěže obou koní a pokoušel se jí nějak pomoci.

„Páni,“ řekla chabě a hledala papírový kapesník. „Musela jsem něco sníst.“

„Po mém jídle to není.“

„Ne, to ne.“ Našla kapesník a nepatrně se usmála. Včera večer se s Perkinem zdrželi na moje grilované kuře. „Mně už je zle několik dní.“

„To je po otřesu mozku.“

„Ne. Mně bylo špatně už předtím. Nejspíš napětím z toho soudu.“

Několikrát se zhluboka nadechla a vysmrkala se. „Teď jsem úplně v pořádku. Já to nechápu.“

Zmateně se na mě dívala, pak jsem na ní viděl, jak se jí v hlavě rozbřesklo a vzápětí se jí rozsvítila i celá tvář. Úžasem, nadějí... a radostí.

„Ach,“ řekla blaženě. „Myslíte... chci říct, mně je po ránu špatně už celý týden... víte, dva roky jsme se marně snažili a já jsem už přestala doufat. Ostatně jsem taky netušila, že je člověku takhle zle už od začátku... Chci říct, neměla jsem představu... mám to vždycky hodně nepravdivé.“ Zarazila se a dala se do smíchu. „Neříkejte to Tremaynovi, Perkinovi taky ne. Ještě chvíli počkám, až si budu úplně jistá. Ale já si jsem jistá! To vysvětluje všechno, co se mi nezdálo v tom posledním týdnu. Jako třeba že mě svědčí bradavky. Určitě mám hormony vzbouřené. Já tomu pořád nemůžu uvěřit. Já se snad zblázním!“

Napadlo mě, že jsem nikdy v životě neviděl tak prosté, ryzí štěstí, a hrozně jsem jí to přál.

„Je to jako zjevení,“ řekla. „Jako kdyby mi to přišel zvěstovat anděl... pokud to není svatokrádež.“

„Nebudte si příliš jistá,“ řekl jsem opatrně.

„Nesmysl. Já to teď prostě vím.“ Najednou jako kdyby si uvědomila, kde jsme. „Tremayne se bude vztekat, že nejedeme.“

„Zajedu nahoru a řeknu, že vám není dobře a že jste jela domů.“

„Ne, to nepřichází v úvahu. Mně je dobře. Nikdy v životě mi nebylo líp. Je mi nádherně, skvěle, dobře.

Pomozte mi do sedla.“

Snažil jsem se ji přesvědčit, že by si měla odpočinout, ale vytrvale odmítala. Nakonec jsem se vzdal, vyhodil ji do sedla a sám se vyškrábal na Touchyho široká záda. Vzala otěže, jako by se nic nestalo, a vyrazila po dřevěných pilinách středním cvalet. Ohlédla se, jestli za ní jedu. Dojel jsem ji v domnění, že tímhle rozumným tempem poběžíme dál, jenomže sotva jsem ji dojel, přidala. Těžko jsem na ni mohl volat, ať počká, že už jsem dlouho na koni neseděl a že bych snadno mohl spadnout. Místo toho jsem přitiskl lokty k tělu, jak mi poradila, a doufal, že mě štěstí neopustí.

Na posledním úseku dráhy Mackie pobídla koně do ostrého cvalu a tím tempem jsme taky oba míjeli Tremayna. Koutkem oka jsem ho zahlédl stát na malém vyhlídkovém vršíčku, i když jsem byl plně soustředěný na rovnováhu, a jak držím otěže, a co je přede mnou mezi Touchyho ušima.

Touchy díky bohu zpomalil, když zpomalila Mackie, a vychovaně zastavil, aniž mě shodil, přestože byl pátek. Byl jsem udýchaný, ale taky nadšený. Říkal jsem si, že bych tomu snadno propadl mít šanci takhle ještě jednou dvakrát jet...

„Kde jste sakra byli?“ zeptal se Tremayne, když k nám dojel a když jsme se přidali ke skupině. „Já myslím, že jste to vzdal.“

„My jsme si povídali,“ řekla Mackie.

Tremayne se zadíval na její zářící obličej a nejspíš došel ke zcela mylnému závěru. Ale nic nekomentoval. Vydal pokyn, aby všichni jeli zvolna dolů po cvalové dráze, potom sesedli a zbytek cesty koně vedli jako obvykle.

Mackie se zařadila jako první a mě požádala, abych jel poslední a přesvědčil se, že všichni došli domů v pořádku. Úkol jsem splnil. Tremayne s traktorem za námi jel v uctivé vzdálenosti.

Přišel do kuchyně, kde jsem právě vytahoval z lednice pomerančovou šťávu a bez dlouhých řečí se zeptal: „O čem jste si s Mackie povídali?“

„Však ona vám to řekne,“ usmál jsem se.

Vyštěkl útočně: „Mackie je tabu.“

Odložil jsem pomerančovou šťávu a narovnal se. Nenapadlo mě, co na to mám odpovědět.

„Jestli vás zajímá, jestli se mi Mackie líbí, tak líbí, je skvělá, ale samozřejmě je tabu. Ani jsme neflirtovali, ani jsme jeden druhého nepokoušeli, nic. Nic z toho, co máte na mysli. Ne.“

Asi minutu se ještě mračil a pak řekl: „Tak teda dobře.“ Napadlo mě, že je svým způsobem vůči Mackie stejně majetnický jako Perkin.

O chvíli později pojídal topinku, kterou jsem mu opekl, a už na věc zapomněl.

„Můžete s námi jezdit každý ráno, když budete chtít,“ řekl.

Musel vidět, že mě to těší. „Pojedu velice rád.“

„Takže domluveno.“

Den uběhl už navykklým způsobem: výstřizky, sendviče s hovězím, magnetofonová nahrávka, večer společně na skleničku, vrátil se Gareth. Vařila se večeře.

Dee-Dee už vůči mně neměla žádné výhrady. Zato Perkin ano.

Tremayne zřejmě přijal moje ranní prohlášení. Mackie se usmívala do svého toniku a snažila se na mne nedívat. Bála se, že na nás poznají společné tajemství.

V sobotu ráno jsem zase vyjel s Touchym, ale Mackie se neukázala. Zatelefonovala Tremaynovi, že jí není dobře. Pak s Perkinem přišla do kuchyně v době snídaně. Perkin ji držel velice majetnicky kolem ramen.

„Chtěli bychom ti něco říct,“ obrátil se k Tremaynovi.

„Jo?“ Tremayne se právě zabýval nějakými písemnostmi.

„Jo. Teď poslouchej... budeme mít miminko.“

„Aspoň si to myslíme,“ řekla Mackie.

Tremayne se na ně okamžitě soustředil. Bylo vidět, že se velice raduje. Neměl ve zvyku dávat najevo city, takže nevyskočil a nezačal je objímat, ale předl jako kočka a blaženě mlátil do stolu pěstí. Jak jeho syn, tak jeho snacha jistě viděli, že se raduje, a tvářili se velmi spokojeně. Byli na sebe pyšní. Pak si s námi sedli, vypili kávu, spočítali si, že miminko by se mělo narodit v září, ale kdy přesně, tím si nebyli jistí.

Mackie se na mě ostýchavě usmála a Perkin proti tomu nic nenamítal. Vypadali oba zamilovaně, uvolněně, jako kdyby potíže s početím dítěte mezi nimi předtím způsobovaly napětí, které teď zmizelo.

Po všem tom vzrušení jsem celé dopoledne pracoval na výstřizcích, tentokrát bez kávy od Dee-Dee, protože ta v sobotu do práce nechodila. Gareth měl ráno školu a připíchl na nástěnku vedle stálého vzkazu přijdu na večeři další vzkaz ODPOLEDNE FOTBAL.

Tremayne si stěžoval, že pořád ještě nejsou dostihy, dokonce ani v televizi, a pak mi nadiktoval všechno o svém mládí a o tom, jak s otcem navštívil vykřičený dům.

„Otec trval na madam. Ta řekla, že už je dávno na odpočinku, ale nakonec mu přece jenom vyhověla.“

Prostě tomu starému šarmérovi nedokázala odolávat,“ vyprávěl.

Večer jsem pro nás tři udělal skopové kotlety s hráškem a neloupanými bramborami.

V neděli ráno se ve stájích zastavili Fiona s Harrym podívat se na své koně a vypít potom s Tremaynem v obývacím pokoji skleničku.

Přišel s nimi i Nolan, Lewis ne. Přišla taky Harryho tetička, paní Goodhavenová. Mackie, Perkin a Gareth se seskupili jako při běžném obřadu.

Mackie to nevydržela a nenechala si šťastné zprávy pro sebe, takže ji potom Fiona s Harrym objímali.

Perkin se tvářil důležitě a Nolan skoro srdečně blahopřál. Tremayne otevřel láhev šampaňského.

Asi tou dobou o deset mil dál v hlubokém lese našel lesník zbytky toho, co kdysi bývalo Angelou Brickellovou.

Shellerton však v tu neděli zachoval klid, neboť zpočátku nikdo netušil, čí kosti tam vlastně leží v suchém listí a křoví pod spícími duby.

Lesník odešel domů na nedělní oběd a po jídle zatelefonoval na místní policii. Řekl si, že to o tu hodinu nebo i trochu déle jistě počká, když jsou ty kosti tak staré.

Když jsme všichni u Tremayne připili na budoucího Vickerse, ukázal Gareth Fioně dvě z mých instrukčních knížek a Fiona je celá ohromená ukázala Harrymu. Nolan jakoby znuděně sáhl po Safari a prohlásil, že honit tygry v Africe může jenom absolutní cvok.

„V Africe nejsou tygři,“ poznamenal Gareth.

„To je fakt, proto by to taky byl cvok.“

„Jo tak... to měl být žert.“ Gareth si uvědomil, že Nolanovi naletěl. „Náramně vtipný.“

Nolan, přestože byl z přítomných nejmíň urostlý, jako by v místnosti zabíral nejvíc místa, dokonce víc než Tremayne. Jako by byl nabitý živočišnou energií a z ostrých rysů jako by jiskřila statická elektřina. Dovedl jsem si snadno představit, že Mackie tomu jiskření podlehla jako zasažená bleskem, a Olympie možná skutečně zemřela následkem jeho surovosti... Jedno bylo jisté: Člověk na Nolana reagoval instinktivně, nikoli racionálně.

Harryho teta se zadívala na Polární kraje povýšeně, jako by jí někdo předložil brak.

„Je to takové drsné,“ řekla líným, vznešeným hlasem připomínajícím Harryho, ale bez jeho smyslu pro humor.

„Jo,“ Harry se obrátil ke mně. „Já vás pořádně nepředstavil. Teta Goodhavenová je spisovatelka.“

Viděl jsem, jak se snaží tlumit světylka škodolibosti v očích. Fiona se na mě zadívala s nepatrným úsměvem a mně najednou došlo, že se oba tváří, jako kdyby mě pro vlastní potěšení předhodili lvům. Určitě očekávali, že bude zábava, a to pořádná.

„Eriko,“ dodal Harry, „tyhle knížky psal John.“

„A taky jeden román,“ bránil mě Tremayne. Já si do té chvíle neuvědomil, že bych obranu potřeboval.

„Román taky vyjde knižně, A teď píše můj životopis.“

„Román,“ řekla Harryho tetička opět tím lenivým, vznešeným hlasem. „A vyjde knižně... to je zajímavé. Já také píšu romány. Pod svým dívčím jménem Erika Uptonová.“

Takže mě skutečně předhodili literární lvici! Opravdové lvici. Erika Uptonová měla pětihvězdičkovou pověst, vyhrávala ceny, psala chytře, intelektuálně, elegantně, rafinovaně, s velkou hloubkou a s nesmírnými vědomostmi o problematice krvesmilstva.

„Ona je vaše teta?“ zeptal jsem se Harryho.

„Žena mého strýce.“

Tremayne nám nalil šampaňské, jako kdybych potřeboval posílit, a zašeptal: „Ta vás sežere.“

Skutečně, jak jsem se tak na ni přes pokoj díval, vypadala trochu jako šelma, i když jinak to byla štíhlá, inteligentně vyhlížející šedovlasá paní v šedých vlněných šatech, v botách s nízkými podpatky, bez ozdob a bez klenotů. Přímo ztělesnění tety, pomyslel jsem si, jenže málokterá teta je Erika Uptonová.

„O čem je ten váš román?“ zeptala se. Vytrvale hovořila nadřazeně, ale mně to nijak nevadilo. Měla na to právo.

Všichni ostatní spolu s ní čekali, co odpovím. Neuvěřitelné, pomyslel jsem si. Devět lidí v jediné místnosti zmlklo, nemluvili jeden přes druhého jako obvykle.

„Je to o přežití,“ odpověděl jsem zdvořile.

Všichni poslouchali. Všichni vždycky poslouchali Eriku Uptonovou.

„Jaké přežití?“ zeptala se. „Z hlediska lékařského, ekonomického, nebo tvůrčího?“

„Je to o cestovateli, které odřízne od světa zemětřesení, a o tom, jak si se situací poradí. Jmenuje se to Daleká cesta domů.“

„Jak zvláštní,“ řekla.

Nemyslí to urážlivě, pomyslel jsem si. Prostě si uvědomuje, že její dílo je na rovině, na jakou se já nikdy nedostanu, a má pravdu. Já jsem nicméně dostal podobný záchvat odvahy, jaký jsem měl na Touchym. Sice mi chyběla sebedůvěra, ale snažil jsem se uvolnit, prostě se do toho vložit.

„Můj agent říká,“ řekl jsem klidně, „že Daleká cesta domů je de facto o duševních následcích deprivace a strachu.“

Dobře poznala hrozenou rukavici. Viděl jsem, jak nepatrně ztuhla, pravděpodobně taky zaostřila.

„Jste příliš mladý, abyste mohl poučeně psát o duševních následcích,“ namítla. „Příliš mladý, než abyste měl vyžralou duši. Příliš mladý na to, abyste se dopracoval hloubky pochopení, jaké člověk získává teprve po těžkém životě.“

A co když má pravdu, napadlo mě. Kdy přestane být člověk příliš mladý?

Řekl jsem: „Vy nepřipouštíte, že by i spokojenost vedla k určitému porozumění?“

„Nepřipouštím, protože porozumění i pochopení se nejlépe daří na kamenité půdě. Pokud člověk netrpěl a nebyl chudý nebo ho netýrala melancholie, nevidí zcela jasně.“

To nebylo nijak špatné. Uvažoval jsem jak odpovědět.

„Já jsem chudý. Ano, dá se říct že ano. Jsem natolik chudý, že vidím, že chudoba je nepřítel morální síly.“

Zadívala se na mě, jako kdyby odhadovala jak na kořist.

„Člověk nemá příliš váhy, jestliže nemá dostatečnou představu o morální síle, jaké je třeba k odpuštění, pokání a k rozhřešení.“

Polkl jsem. „Já neusiluji o svatost, já se snažím získat pochopení a porozumění spojením představivosti a zdravého rozumu.“

„Nejste opravdový spisovatel.“ To bylo kruté nařčení. Nejhorší, jaké si mohla vymyslet.

„Píšu lidem pro pobavení.“

„Já,“ řekla stručně, „pro osvícenost.“

Na to bylo těžko co říct. Uklonil jsem se a suše jsem přiznal: „Vzdávám se.“

Potěšeně se zasmála a přestala být napjatá. Lvíce pohltila oběť a všechno bylo zase v pořádku. Odvrátila se a začala se bavit s Fionou.

Harry se ke mně přitočil. Sledoval, jak piju šampaňské na jedno nadechnutí.

„No, docela vám to šlo. Byl to hezký souboj.“

„Jenže mě probodla.“

„Jo, ale z toho si nic nedělejte. Byl to dobrý zápas.“

„Vy jste to na mě nachystal.“

Ušklíbl se. „Dnes ráno volala. Chodí k nám občas na oběd, tak jsem jí řekl, ať se zastaví. Prostě jsem nemohl odolat.“

„To jste dobrý kamarád.“

„Ale prosím vás, jen se přiznejte, že vás to docela bavilo.“

Povzdychl jsem si. „Jenomže na ni zdaleka nestačím.“

„Je dvakrát tak stará jako vy.“

„Tím hůř.“

„Ne, teď ale vážně,“ řekl, jako kdyby si myslel, že potřebuju morální vzpruhu. „Ty vaše průvodce, nebo ty knížky o přežití, jsou skutečně dobré. Nevadilo by vám, kdybych si některou půjčil domů?“

„Jsou Tremaynovy a Garetovy, vlastně nejsou moje.“

„Tak já si jim řeknu.“ Pátravě se na mě zadíval. „Ale že byste postrádal odvahu, to se nedá říct, co?“

Jak to myslíte?“

„No že jste se s ní utkal. Přestože jste nemusel.“

Pousmál jsem se. „Můj agent tomu říká impulsivní chování a tvrdí, že mě to jednoho dne zahubí.“

„Jste starší, než vypadáte,“ prohlásil záhadně a odešel si povídat s Tremaynem.

Mackie, která se do té chvíle vůbec nenapila, nastoupila na jeho místo, jako kdyby mi chtěla hojit rány.

„To nebylo fér, když řekla, že člověk jako vy má málo váhy,“ řekla. „Harry ji sem neměl vodit. Já vím, že si jí všichni náramně vážící, ale dovede lidi rozbrečet, to už jsem zažila.“

„Jenomže já neslízím. Pijete to šampaňské nebo ne?“

„Asi radši ne.“

„Tak byste ho mohla poskytnout raněnému...?“

Zešíroka se usmála. Vyměnili jsme si skleničky.

„Abych pravdu řekla, tak docela jsem Erice nerozuměla.“

„Ona neřekla nic víc, než že je chytřejší než já.“

„Ach tak.“

„Ach tak,“ přikývl jsem

„Jenže se vsadím, že by neuměla chytit člověka, když omdlí a padá z koně.“

Jak Tremayne správně řekl, Mackie byla velmi milá.

Ostatky Angely Brickellové se našly na panství Quillersedge na západním konci oblasti Chiltern. Lesník z Quillersedge telefonicky dojednal s místní policií, že ho vyzvednou v jeho domečku na panství a že pak zajedou policejním vozem co nejbliž k místu, kde kosti našel. Zbytek cesty dojdou pěšky.

Těch několik málo policistů, kteří měli v neděli odpoledne službu, si představilo, jak bude v lese mokrá podrost, jaká tam bude zima, a otřásl se.

V Tremaynově domě pokračovala neformální zábava. Fiona a Mackie seděly na pohovce, stříbrozlatá

hlava vedle tmavé dozrzava, a povídaly si o Mackiině miminku. Nolan se bavil s Tremaynem o koních, protože stále ještě doufal, že bude smět jezdit, až začne sezóna. Gareth obcházel hosty s bramborovými lupínky a sám jich snědl víc než všichni ostatní. Perkin nahlas předčítal jak se bezpečně vrátit, když se člověk ztratí.

„Jděte z kopce, nikoli do kopce,“ četl. „Lidé žijí v údolí, sledujte potoky nebo prameny, protože lidé žijí podél řek... Neumím si představit, že bych tuhle radu kdy upotřebil. Prostě se džungli vyhnu.“

„V jezerní oblasti by se vám možná hodila,“ namítl jsem mírně.

„Já prostě nerad chodím. Hotovo.“

Obrátil se ke mně Harry:, John, Erika se ptá, proč jste se ve svých knížkách vůbec nevěnoval horolezectví?“

„Protože jsem to nikdy nedělal a protože už vyšla spousta knížek o horolezectví.“

Erika, v očích ještě jiskru vítězství, se mě zeptala, kdo moji knížku chystá. Když jsem jí řekl jméno nakladatelství, zamyšleně povytáhla obočí a zdržela se poznámky.

„To je asi dobré nakladatelství, že?“ zeptal se Harry a veotech mu to cukalo.

„Slušné,“ připustila.

Fiona vstala a začala se loučit. Každého až na Gareta políbila, ten totiž uhnul. Mě taky nabídla tvář.

„Jak dlouho se tu zdržíte?“ zeptala se.

Tremayne odpověděl za mě: „Ještě nejmíň tři týdny a pak se uvidí.“

„Tak to musíte někdy přijít na večeri,“ řekla Fiona.

Když odešli, Mackie a Perkin odletěli domů na svém vlastním oblaku blaženosti a my s Tremaynem jsme posbírali skleničky a nastrkali je do myčky.

Garet prohlásil: „Mohli bychom si dát zase zapečený hovězí. Já bych ho udělal třeba k obědu.“

Asi v dobu, kdy jsme dojídali pečené hovězí, dva policisté a lesník dorazili k smutné hromádce kostí.

Nemesis se vydala do boje. Policisté přivázali provaz od stromu ke stromu, až vytvořili kolem místa nálezu kruh, a vysílačkami si vyžádali další pokyny. Zpráva o nálezu zvolna putovala, až dospěla k detektivovi vrchnímu inspektorovi Doonovi z policie v Thames Valley. Právě dospával po yorkshirském pudinku. Protože už se šefilo a věděl, že za hodinu bude tma, rozhodl se, že zítra brzy ráno sebere patologa a fotografa, pojedou se na místo podívat a nechá pořídít obrázky pro dokumentaci. Předpokládal, že kosti nejspíš patří někomu ze stovek mladistvých, kteří zaplavovali jeho rajón předchozí léto. Tři z nich zemřeli na předávkování drogami.

V Tremaynově domě jsme se s Garetem vydali ke mně do pokoje, protože Gareth se chtěl podívat, jak vypadá moje vybava na přežití. Věděl, že ji mám s sebou.

„Máte tam opravdu to, co je v těch knížkách?“ zeptal se, když jsem přinesl černou nepromokavou brašnu, přizpůsobenou jako ledvinka tak, aby ji člověk mohl nosit kolem pasu.

„Ne tak docela,“ odmíchl jsem se. „Mám tři různé vybavy. Jednu malou, tu s sebou nosím pořád. Tahle tady je na delší pochody a do obtížných oblastí. Ta, kterou jsem s sebou nevezl a kde mám spoustu věcí na táboření a přežití, ta je skutečně jenom pro divočinu. Mám ji sbalenou ve velkém batohu s krosnou.“

„To bych strašně rád viděl,“ vzdychl Gareth.

„Třeba jednou uvidíš.“

„Beru vás za slovo.“

„Počkej, nejdřív ti ukážu tu nejmenší soupravu,“ řekl jsem. „Ale to musíš seběhnout dolů. Mám ji v kapse lyžařské bundy v šatně.“

Ochotně odběhl a za chvíli se vrátil trochu zklamaně s menší plochou plechovou krabičkou, menší než je knížka, přelepenou izolační páskou.

„Je to tohle?“ zeptal se.

Přikývl jsem. „Otvírat opatrně.“

Poslechl a rozložil obsah krabičky na bílém přehozu přes postel. Pak začal nahlas odříkávat, co vidí.

„Dvoje sirky, kousek svíčky, malej kotouček tenkýho drátku, zuba-tej drátek, háčky na ryby, malá tužka, kousek papíru, jehla a nitě, dvě náplasti a igelitovej pytlík, seskládaněj ve svorce na papír.“ Tvářil se opravdu zklamaně. „S tím toho moc nedokážete.“

„Stačí mi to na zapálení ohně, řezání dřeva, můžu si s tím nachytat něco k jídlu, nasbírat vodu, vyrobit mapu a zašít ránu. Ten zubatý drát je vlastně pilka.“

Díval se na mě s otevřenými ústy.

„Kromě toho mám vždycky za pasem dvě věci.“ Sundal jsem pásek. „Podívej se. Tady mám kapsu na zip po celé délce pásku a tam mám peníze. Teď tam tedy mám peníze tvého otce. Náprsní tašku nenosím. Pak mám na tom pásku nůž a potom takový nástroj, který je dobrý na ledaco.“

„Můžu se podívat?“

„Jasně.“

Zavírací nůž v černém pouzdře zavřeném na suchý zip měl rafinovaně zubaté ostří, velice ostré, velmi nabroušené, otevřený měřil devět palců, zavřený jen pět. Gareth nůž otevřel, škul sebou a překvapeně se na něj zadíval.

„To je ale kudla!“ řekl. „Vy jste ho měl u sebe, i když jsme byli dole?“

„Mám ho vždycky při sobě. Váží jenom čtyři a půl unce, což je sotva jedna osmina kila. Co kolik váží, je taky důležité, to nezapomeň. Vždycky se snaž cestovat nalahko, pokud si musíš všechno sám nést.“

Otevřel další předmět připevněný na pásku. Bylo to malé kožené pouzdro asi třikrát dva palce velké a v něm plochý čtverhranný předmět o něco menší. Pouzdro i s obsahem vážilo tři a půl unce.

„Co je tohle?“ zeptal se a vzal předmět do ruky. „Tohle jsem nikdy neviděl.“

„To nosím s sebou místo normálního zavíracího nože, protože to má z jedné strany složené ostří a z druhé strany nůžky. To malé kulaté je zvětšovací sklo na zapalování ohně, když svítí slunce. Tadyhle těmi profilovanými hranami můžeš udělat díru do konzervy nebo otevřít láhev, šroubovat, pilovat si nehty a brousit nože. Tady po straně je měřítko v palcích a centimetrech, je to současně i pravítko, a tady vzadu to vyleštěné můžeš použít jako zrcátko na signalizování.“

„Páni.“ Vzal mi věc z ruky a díval se na svou vlastní tvář v naleštěném povrchu. „To je geniální.“

Začal vracet drobné předměty do plechové krabičky a poznamenal, že háčky na ryby nejsou člověku asi moc platné, když není u řeky.

„Na háčky na ryby můžeš chytat i ptáky, jdou na návnadu jako ryby.“

Vytřeštěně se na mě podíval. „Vy jste jedl ptáky?“

„Kuřata jsou taky ptáci.“

„Myslím obyčejný ptáky.“

„Jako holuby nebo vrány? Když má člověk hlad, sní všechno. Všichni naši předkové žili z toho, na co přišli. Bylo to samozřejmé.“

Pro Gareta bylo samozřejmé mít mrazničku plnou pizzy. Neměl vůbec představu, jaké to je být sám s přírodou jako v pravěku, a přestože teď projevoval zájem, sotvakdy tu představu získá.

Strávil jsem kdysi měsíc na opuštěném ostrově bez jakéhokoli vybavení, bez čehokoli, co má současný člověk. Jen jsem věděl, že na ostrově je voda a že mě tam po měsíci přijdou vyzvednout. Navzdory tomu, že jsem měl tyhle dvě základní jistoty, zkušenost a dovednost z minulosti, bylo těžké tam vydržet. Tehdy jsem právě zjistil, že umění přežít záleží spíš na stavu mysli než na stavu těla.

Cestovní kancelář, která mě tam vyslala, dala na mou radu a rozhodla se podobné dovolené nenabízet.

„A co kdybychom vyslali skupinu?“ zeptali se mě. „Ne jedince.“

„Skupina víc jí,“ namítl jsem. „A uvnitř skupiny vzniká ošklivé napětí. Zadělal byste si na vraždu.“

„Dobře, tak bychom je tam mohli vyslat s kompletním vybavením na táboření a se zásobami a vysílačkami.“

„Museli by si vybrat vedoucího, ještě než by vyjeli.“

I za těchto podmínek málokterá skupina „ztroskotanců“ přežila dovolenou bez potíží a komplikací, takže cestovní kancelář nakonec tento druh zájezdů vypustila z programu.

Gareth vrátil do krabičky kotouč tenkého drátu a zeptal se: „Předpokládám, že tenhle drát máte na ty pasti, co o nich píšete, co?“

„Jenom na ty nejjednodušší.“

„Některý ty pasti jsou ale rafinovaný.“

„Obávám se že ano.“

„Jo, takovej neškodnej králík si skáče a netuší, že pod listím je schovanej drát, takovej králík zakopne a šup, už je celej v síti anebo na něj spadne kláda. To jste vážně vyzkoušel?“

„Jistě, mockrát.“

„To mně se spíš líbí luk a šíp.“

„Ano, taky tam mám jak je co nejlíp vyrobit, protože je používali i naši předkové. Jenže není tak snadné trefit se do pohybujícího se cíle. Pokud je ten cíl malý, tak se nemůžeš trefit vůbec. To se nedá srovnat s perfektně vyrobeným moderním lukem s kovovými šípy, když střílíš do nepohyblivého terče jako třeba při lukostřeleckých soutěžích. Proto jsem radši líčil pasti.“

„A to jste se nikdy do ničeho lukem a šípem netrefil?“

Usmál jsem se. „Když jsem byl kluk, tak jsem u nás v zahradě sestřelil ze stromu jablko, protože mi dovolili jíst jenom padančata a já žádná nenašel. Smůla byla, že se maminka koukala z okna.“

„Jo maminka!“

„Tremayne říkal, že se s maminkou občas vídáš.“

„Jo, to jo,“ zadíval se na mě a pak sklopil oči. „Řekl vám táta, že moje máma není Perkinova maminka?“

„Ne,“ řekl jsem zvolna. „Tam jsme ještě nedošli.“

„Maminka Perkina a Jane umřela už hrozně dávno. Jane je moje sestra teda vlastně jenom napůl. Vzala si jednoho francouzskýho trenéra a žijou v Chantilly. To je takovej francouzskej Newmarket. Když jedu k Jane, tak je to u ní prima. Jezdím tam v létě. Vždycky na dva týdny.“

„Mluvíš francouzsky?“

Ušklíbl se. „Trochu. Vždycky když začínám mít dojem, že už mi to jde, musím domů. A co vy?“

„Francouzsky málo, španělsky víc, ale z obojího jsem vyšel.“

Přikývl a chvíli si hrál s izolační páskou, než ji vložil zpět do plechovky.

Díval jsem se na něj. Pak řekl: „Moje maminka je hodně často v televizi. Když táta říkal, že ji vídám, tak to myslel takhle.“

„V televizi! Ona je herečka?“

„Ne, vaří. Dělá takový ty programy, co občas jsou.“

„Vaří?“ Připadalo mi to neuvěřitelné. „Tvůj otec přece o jídlo nijak nestojí.“

„Jo, to sice tvrdí, ale co vy uvaříte, tak sní, že jo? Já bych řek, že když máma vařila všelijaký by bláznivý fantazie, co mu nechutnaly, tak z toho málem lez po stropě. Mně to bylo celkem fuk. Mně to teda nechutnalo taky, ale když potom máma odešla, tak jsme prostě začali jíst, co jsme měli rádi, a už jsme u toho zůstali. Teprve teďko poslední dobou mně přišlo, že bych si občas dal třeba vanilkovej krém, tak jsem to zkusil, ale připálilo se mi mlíko a chutnalo to hrozně. Věděl jste, že se mlíko dá připálit? No prostě máma se teď zase vdala. Já toho jejího moc rád nemám a tak se s nima nijak nezabývám.“

Řekl to tak, jako kdyby už o věci dál mluvit nechtěl, jako že řekl všechno, co chtěl říct, a že se rád vrátí k jednodušším věcem, třeba k umění přežít. Chtěl vidět obsah druhého vybavení v černém pouzdře.

„Tebe to nenudí?“ zeptal jsem se.

„Nemůžu se dočkat.“

Podal jsem mu pouzdro a nechal ho, aby si sám otevřel kapsy na zatahovací a na suchý zip. Opět rozložil obsah na posteli.

Pouzdro bylo nepromokavé a všechny předměty v něm uložené byly navíc zabalené každý zvlášť v malém igelitovém sáčku připevněném gumičkou, aby se dovnitř nedostal hmyz a písek. Garet otevřel jeden ze sáčků a zamračil se, když viděl, co v něm je.

„Vysvětlíte mně, k čemu je to dobrý,“ řekl. „Chci říct dvacet krabiček sirek, to je mi jasný, to je na zapalování ohně, ale nač máte třeba ty kuličky z vaty?“

”

„Protože dobře hoří, protože se nad nimi dobře rozhoří suché listí.“

„Aha. Ta svíčka je na svícení, že jo.“

„A taky na zapalování ohně. Vosk se dá použít na spoustu věcí.“

„A co je tohle?“ ukázal na malou tlustou špulku se žlutou nití.

„Zvláštní kevlarové vlákno pevné jako ocel. Na té špulce je ho sto yardů. Dá se z něj udělat síť, cokoli přivázat, dají se na to chytat ryby, dá se stočit do naprosto spolehlivého lana. Bohužel jsem to vlákno objevil, když už ty knížky byly napsané, takže už tam o něm není.“

„A tohle? Tahle sklenička s tou bělavou tekutinou, co k ní je přiba-lenej ten ulomenej štětec?“

Usmál jsem se. „O tom by ses dočetl v knize o divočině. To je fos-foreskující barva.“

Udiveně se na mě zadíval.

„No když někde táboříš a chceš se od tábora vzdálit a hledat jídlo nebo dříví na oheň, tak chceš trefit zpátky. To je základ. Takže jak tak jdeš, natřeš sem a tam strom nebo kámen vždycky tak, abys od jedné namalované skvrny dohlédl k té poslední, a tak se potom dostaneš zpátky k tábořišti, i když se setmí.“

„Dobrý,“ řekl.

„Ta malá kovová věc s tím držátkem je velice silný magnet. Ten je velmi šikovný, ale není nezbytný. Je dobrý na to, když třeba chceš vylovit z vody háček na ryby, když ti upadne. Uvážeš magnet na lanko a potopíš ho, protože háčky na ryby jsou velice drahocenné.“

Vzal do ruky malou cylindrickou nádobku, jakých bylo v brašně šest. „Tady jsou další háčky na ryby,“ řekl.

„Není tohleto z filmů? Já jsem si vždycky myslel, že pouzdra na filmy jsou černý.“

„Fuji dodávají film v těch průhledných. Já je používám, protože je vidět, co člověk dá dovnitř, a skoro nic neváží. Taky se dobře zavírají a nic do nich nepronikne. Jsou vynikající. V těch dalších pouzdrech jsou taky háčky na ryby, pak jehly a nitě, zavírací špendlíky, aspiriny, tabletky na čištění vody a tak všelijak.“

„A co je tohleto hrbolatý? Jo to je teleskop!“ zasmál se a potěžkal ho.

„Váží jenom dvě unce,“ poznamenal jsem, „ale zvětšuje osm na dvacet.“

Baterku odložil jako nezajímavou a obyčejnou, přestože sloužila současně jako kuličkové pero. Taky ho nijak nenadchla písťalka, přilepovací papírky a poskládaný kus hliníkové fólie (na balení jídla, když se peče ve žhavém uhlí, vysvětlil jsem). Co ho skutečně zaujalo, byl malý autogen, ze kterého vyšlehl ostrý modrý plamen.

„Dobrý. Tohle je opravdu paráda.“

„S tím zapálíš oheň se zárukou. Aspoň pokud ti stačí plyn, butan.“

„V těch knihách píšete, že oheň je to základní.“

Přikývl jsem. „Jak máš oheň, máš lepší pocit. Necítíš se tak osamocený. Taky musíš mít oheň, aby sis pře vařil vodu, aby byla určité pitná, a vůbec na vaření samozřejmě. Ohněm taky signalizuješ, kde jsi, když tě někdo hledá.“

„Taky kvůli teplu.“

„To taky.“

Garet došel k poslední součásti vybavení, ke koženým rukavicím, které považoval za zbytečnou změkčilost.

„Když máš rukavice, mnohem snáz za všechno vezmeš s větší silou, taky tě uchrání od drobných poranění, od škrábanců a tak. Nehledě k tomu, že jsou naprosto nepostradatelné, když chceš trhat kopřivy.“

„To já bych teda kopřivy trhat nechtěl.“

„No možná že ne, ale když se listí z kopřiv uvaří, tak je docela k jídlu. Nejlepší jsou ovšem stonky. Jsou z vláken. Když je pořádně natlučeš, změknou, takže s nimi můžeš svazovat větve a vybudovat přístřešek, můžeš z nich uplést kobereček, abys nemusel všechno dávat na zem, takže ti věci nezvlhnou. Taky se těmi koberci můžeš jako závěsy chránit před zvířaty.“

„Vy toho tolik víte.“

„Já začal tábořit, když jsem byl miminko, doslova.“

Metodicky zase všechno zabalil tak, jak to našel, a zeptal se, kolik celý vak váží.

„Asi dvě libry, to znamená necelé kilo.“

Najednou ho něco napadlo. „Vy nemáte kompas.“

„Ne, v tom vybavení není,“ přikývl jsem. Otevřel jsem zásuvku prádelníku a kompas vytáhl. Malý, plochý kompas naplněný tekutinou, zasazený v plastiku. Na kraji umělé hmoty bylo po obou stranách centimetrové měřítko. Ukázal jsem mu, jak se přikládá na mapy a jak si člověk určí trasu. Taky jsem mu vysvětlil, že kompas vždycky nosím v kapse u košile.

„Ale měl jste ho v šupletí,“ namítl.

„Protože není pravděpodobné, že bych se ztratil v Shellertonu.“

„Na planinách byste se ztratit mohl,“ řekl zcela vážně.

Sice se mi to nezdálo pravděpodobné, ale slíbil jsem mu, že kompas tedy budu nosit s sebou. Úkosem se na mě podíval.

Když jsem potom všechny věci položil na prádelník, uvědomil jsem si, jak málo času vlastně trávím v tom pokoji s nábytkem každý pes jiná ves a vybledlými potahy. Ještě nikdy jsem nepocítil potřebu se tam uchýlit, abych byl sám, ačkoli jsem jinak na samotu zvyklý. Zvláštní, že najednou sdílím život téhle rodiny, tolika lidí, jako kdybych vstoupil na jeviště do rozehrané divadelní hry a dali mi nečekaně roli. Mám tak strávit ještě tři týdny a potom odejít. Hra bude pokračovat beze mne, jako kdybych se vůbec na jevišti neobjevil. V tom okamžiku mě ta hra fascinovala a nechtěl jsem přijít ani o jednu scénu.

„V tomhle pokoji bydlel Perkin,“ poznamenal Garet, jako kdyby sledoval moje myšlenky. „Když barák rozdělili, tak si všechny svoje věci odnesl, ale předtím to tu bylo náramný,“ pokrčil rameny. „Nechcete se podívat ke mně do pokoje?“

„Velmi rád.“

Přikývl a šel napřed. Mezi jeho a mým pokojem byla koupelna, kterou jsme oba používali, o kousek dál se chodbou šlo k Tremaynovým pokojům, kam Tremayne občas mizel a vždycky za sebou práskl dveřmi. Garetův pokoj byl vpravdě chlapecký. Spal na stupínku, pod kterým měl psací stůl. Všude se povalovaly bílé předměty hodící se do vesmírného století a taky plakáty, kterých si zřejmě cenil. Po podlaze se válely šaty.

Zamumlal jsem cosi povzbudivého, ale on se zamračene rozhlédl a prohlásil, že pokud mu to táta dovolí, celý pokoj v létě předělá.

„Táta mi to nechal zařídit, když máma odešla, a tehdy to bylo prima. Teď už jsem na to moc velkej.“

„Tak už to v životě chodí.“

„Vždycky?“

„Skoro ano.“

Přikývl. Už asi poznal, že změny jsou nevyhnutelné a že nejsou vždycky k horšímu. Přátelsky jsme zase vyšli a zavřeli dveře za Garetovou minulostí. Sešli jsme do obývacího pokoje. Tremayne tam usnul.

Garet ucouvl, aby ho nevzbudil, a kývl na mě, abych šel za ním do hlavní haly. Zaklepal krátce na dveře Mackie a Perkina. Po chvíli Perkin otevřel.

„Můžeme jít na chvíli dál?“ zeptal se Garet. „Táta spí ve svém křesle. Víš, jak je, když ho člověk vzbudí.“

Perkin kývl a otevřel dveře natolik, abychom mohli vejít. Neprojevoval nadšení hlavně z mé návštěvy. Zavedl nás do obývacího pokoje. Na první pohled bylo vidět, že tam tráví s Mackie líné nedělní odpoledne čtením novin.

Mackie se chystala vstát, když mě viděla, ale pak si to rozmyslela, jako kdyby mě považovala za člena rodiny a ne za návštěvu. Usoudila, že se o sebe postarám sám. Perkin řekl Garetovi, že pokud chce colu, najde ji v lednici, jenomže Garet colu nechtěl.

V tu chvíli jsem si s leknutím uvědomil, že to bylo právě tady, v Perkinově a Mackiině obývacím pokoji, kde zemřela Olympie. Automaticky jsem se rozhlédl a přemýšlel, kde se to asi stalo, na kterém místě Mackie našla Nolana stojícího nad dívkou bez spodního prádla, dívkou v rudých šatech, a kde seděl Lewis, ať už opilý či ne.

V příjemné velké místnosti nebylo po tragédii stopy. Atmosféra byla domácká, člověka nezamrazilo, nikde nebylo cítit neštěstí. Bylo po soudním líčení, Nolan byl na svobodě, Olympie se změnila v popel.

Garet se zeptal Perkina: „Můžu Johnovi ukázat tvoji dílnu?“

„Jo, ale na nic nesahej. Myslím doslova na nic.“

„Slibuju na svou duši.“

Garet mě vedl přes Perkinovu a Mackiininu halu a já ho poslušně následoval. Pak otevřel dveře do zcela jiného světa, vonícího neuvěřitelně pronikavě syrovým dřevem.

Místnost, ve které Perkin vytvářel kopie starožitného nábytku, byla poměrně veliká, asi stejně jako ostatní pokoje v tom velkém domě.

Byl tam neuvěřitelný pořádek, což mě překvapilo. Naleštěná podlaha byla dokonale zametená, nikde žádné piliny, žádný dřevěný prach. Když jsem se tomu podívil, řekl Garet, že v dílně to tak vypadá vždycky. Perkin prý vždycky používá jen jeden nástroj, než si vezme další, tak ho ukládá. Dlátka, pilku atakdale.

„Je strašně metodickéj, pořádněj a nadělá s tím.“

Překvapilo mě, že u zdi stojí plynový vaříč. Garet viděl, kam se dívám a řekl: „Tam se ohřívá klíč a jiný svinstva, třeba lněný olej.“ Pak ukázal na opačný konec místnosti. „Tamhle má ponk, pilu, brusku. Jenže já ho zřídka vidím dělat. Nemá rád, když se na něj při práci lidi dívají. Prej se nemůže soustředit a hned se mu rozběhnou myšlenky.“

Garet to zřejmě považoval za hloupost, ale já si pomyslel, že kdyby se na mě lidi dívali při psaní, asi bych toho moc nenapsal.

„Na čem teď pracuje?“ zeptal jsem se.

„To já nevím.“

Šel kolem místnosti, díval se na překlížku postavenou u zdi a na úhledné hromádky dřevěných krychlíček různých barev, od exotické černé až po zlatý ořech. „Z toho dělá nohy,“ řekl.

Zastavil se u mohutného pracovního pultu silného jako řeznický špalek a poznamenal přes rameno: „Řek bych, že nejspíš začal dělat na tomhle.“ Přešel jsem k němu a uviděl nákras vitríny, neobvyklé a strohé.

Nejspíš proto, aby se lidé soustředili na obsah a ne na tvar.

Kresba byla zatížená dvěma kusy dřeva, jedno jsem odhadoval na třešňové, druhé na dubové. Napadlo mě, že mně jsou milejší stromy živé než mrtvé.

„Často kombinuje různé druhy dřeva,“ řekl Garet. „Dělá to potom takový pruhování. Ty jeho věci vypadají vlastně docela dobře a lidi je hodně kupují.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Fakt?“ řekl potěšeně. Asi se bál, že mi Perkinova práce nezaimponuje, jenže mně imponovala hodně.

Když jsme se chystali k odchodu, zeptal jsem se: „Ta nešťastná dívka zemřela v obývacím pokoji?“

Garet přikývl: „Jo, je to dost hrůza. Já ji neviděl, ale Perkin jo. Vešel tam hned po Mackie a Harrym, takže viděl, co se děje. Je to celý hnusný... Koberec byl tam, co ležela, zaneřáděnej, nedovolili jim to dlouho vyčistit a když jim to dovolili, tak už to nešlo. Takže museli koupit nověj koberec, pojišťovna ho sice zaplatila, ale Perkin se tváří, jako kdyby tam to svinstvo ještě bylo. Na to místo přestěhoval pohovku. Je to

všecko praštěný.“

Napadlo mě, že bych se možná choval podobně jako Perkin. Člověku se nechce chodit po místě, kde někdo zemřel. Vrátili jsme se do obývacího pokoje. Když člověk věděl po čem se dívat, snadno rozeznal, která ze tří pohovek je na nepatřičném místě. Zdrželi jsme se už jenom chvíli a vrátili se k Tremaynovi, který se mezitím vzbudil. Zíval a chystal se na večerní stáje. Nabídl mi, abych šel s ním, a já nabídku přijal. Pak jsem udělal k večeři zapékaný květák se sýrem a Tremayne ho bez mrknutí snědl. Než jsme se vydali spát, ještě zašel na dvůr. Vrátil se, zahřívával si ruce a zešířoka se usmíval.

„Konečně taje,“ řekl. „Odevšud kape, zaplať pámbůh.“ A skutečně, během jediné noci se svět změnil z bílého na zelený. Pro Shellerton a dostihový svět nastával nový život.

V jarním táni strávila Angela Brickellová poslední noc v tichém podrostu mezi drobnými tvory, kteří milosrdně očistili její kosti doběla. Na kostech nebylo nic hrozného, nic ošklivého, byly čisté, klidné, dávno odpočívaly v pokoji.

8

V pondělí ráno mě Tremayne povýšil z Touchyho na dosud aktivního steeplera, devítiletého valacha jménem Drifter. Dovolil mi taky jet normální cvaly. Provázelo mě štěstí a nespádl jsem. Tremayne ani Mackie nijak nekomentovali moje schopnosti či neschopnost, bavili se jenom o schopnostech koně.

Uvědomil jsem si, že mě považují za samozřejmost, což mě těšilo i lichotilo mi.

Když jsme se vrátili z planin, teď náhle hnědozelených, stál na dvoře cizí vůz a v kuchyni u kávy cizí muž. Byl ovšem cizí jenom pro mne, ostatní ho zřejmě znali.

Byl mladší, menší, hubený, kostnatý a čišelo z něj sebevědomí. Brzy jsem zjistil, že mluví skoro stejně jadrně jako Nolan, ale na rozdíl od něho s humorem.

„Nazdar Same,“ pozdravil ho Tremayne. „Tak co, už jste připravený na práci?“

„To si pište. Jsem už ztuhlej jako souložící panna.“

V duchu mě napadlo, kolik panen asi osobně seznámil se souložením. Vypadal na to.

Tremayne se obrátil ke mně: „Tohle je Sam Yaeger, náš jezdec.“ Samovi vysvětlil můj úkol a ještě dodal, že s ním taky ráno jezdím na práci.

Sam Yaeger na mě kývl a pátravě si mne prohlížel. Nepochybně odhadoval, jestli moje přítomnost pro něj znamená přínos nebo ztrátu. Prohlédl si mě důkladně od jezdeckých bot až nahoru v celé výšce. Protože měřím šest stop, nejspíš se uklidnil. Nemusel se bát, že kdy Proniknu do jeho dostihového teritoria.

Sám měl na sobě taky jezdecké kalhoty a křiklavě žlutou bundu.

Strakatá větrovka podobná Garetové visela přes opěradlo židle. Sam si taky přinesl modrozelenou helmu, na níž bylo vpředu napsáno YAEGER. Kdepak, Sam nebyl ostýchavý, ani do sebe uzavřený.

Když přišla pro kávu Dee-Dee, rázem ožila, jen ho spatřila.

„Dobrytro, miláčku žen,“ řekla.

Miláček žen se ji pokusil štipnout do pozadí, jak ho mójela, a Dee-Dee to zřejmě nijak nevadilo. Vida, vida, vida, pomyslel jsem si, takže ta přísná, vážná paní sekretářka v sobě kdesi skrývá přece jenom kus kočky. Uvažila si kávu a sedla si vedle žokeje. Ne že by s ním flirtovala, ale v jeho přítomnosti se nepochybně cítila dobře.

Udělal jsem topinky (to už byl můj stálý úkol), vyndal z lednice šťávu, máslo, marmeládu atakdále. Sam Yaeger pobaveně přihlížel s povytaženým obočím.

„Neříkal náhodou Tremayne, že jste spisovatel?“ zeptal se.

„Ano. Chcete topinku?“

„Jo, jednu, a ne moc tmavou. Vy ale nevypadáte na spisovatele.“

„To spousta lidí.“

„Spousta lidí co?“

„Nevypadají na to, co jsou.“

„A na co vypadám já?“ zeptal se. Měl jsem pocit, že je opravdu zvědavý na odpověď.

„Jako člověk, který zvítězil ve Velké národní a kromě toho loni v dalších osmdesáti osmi dostizích a na žebříčku žokejů se umístil jako třetí.“

„Vy jste špehoval?“ řekl překvapeně.

„Však já si vás taky brzy vyslechnu, abych se dozvěděl, co si myslíte o svém šéfovi jako o trenérovi.“

Tremayne s hranou přísností prohlásil: „Koukejte o mně mluvit s úctou.“

„No to se snad dá čekat, ne, do prkýnka.“

„Pokud máte rozum tak jo,“ přikývl Tremayne.

Rozdal jsem topinky a šel udělat další.

Při snídani Sam Yaeger plně ovládal scénu, a mě tak napadlo, jak asi vychází s Nolanem. Nolan byl cosi jako Samův negativ.

Když Sam s Tremaynem odešli, zeptal jsem se na to Dee-Dee. Zeptal jsem se jí na to v kanceláři, kam jsem si šel něco vyhledat ve starých knihách formy.

„Jak spolu vycházejí?“ zeptala se uštěpačně. „Nevycházejí spolu.“ Odmlčela se, jako by uvažovala, co mi může a co nemůže říct. Pak pokrčila rameny a pokračovala: „Samovi se nelíbí, že Nolan jezdí tolik koní odtud, z našich stájí. Nolan sice většinou jezdí Fioniny koně, což Sam bere, jenže Tremayne koně posílá na amatérské dostihy častěji než ostatní trenéři. Taky tím pádem víc vítězí, samozřejmě. Majitelé, pokud sázejí, jsou spokojení, protože proti Nolanovi můžete mít ledaco, ale nakonec každý musí uznat, že je vynikající žokej. Už po létaje na špičce žebříčku amatérů.“

„Proč se neprofesionalizuje?“ zeptal jsem se.

„Jo, ta představa Sama přímo děsí,“ řekla Dee-Dee klidně. „Ale já si myslím, že k tomu nikdy nedojde. Zvlášť ne teď, po tom rozsudku. Nolan jezdí radši jako amatér. Myslí si, že takhle je pán a Sam je kmán. Proto taky...“ náhle se odmlčela, jako kdyby se jí právě v tu chvíli něco vyjasnilo, než to stačila vyslovit. Zarazila se tak náhle, že mě to samozřejmě začalo zajímat. Aniž jsem dal co najevo, zeptal jsem se jakoby nic: „Co proto?“

Potřásla hlavou. „Ne, to by nebylo fér.“

„Prosím vás dopovězte to,“ řekl jsem klidně. Nechtěl jsem na ni tlačit. „Já to nikomu vykládat nebudu.“

„Pro tu knížku vám to k ničemu nebude,“ namítla.

„Třeba mi to pomůže pochopit, proč jsou věci takové, jaké jsou, čím to, že je stáj tak úspěšná, to přece nemůže být jenom Tremaynovými schopnostmi. Možná v tom hraje roli i to, že ti dva spolu soupeří a jeden chce druhému dokázat, že je lepší.“

Upřeně se na mě zadívala. „Vy ale dokážete myslet hned za dva rohy. Tohle mě nikdy nenapadlo.“ Chvilí se rozhodovala a já čekal. Nakonec řekla: „Ono nejde jenom o dostihy. Ono jde taky o ženské.“

„O ženské?“

„V tom taky soupeří. Tu noc, co Nolan chci říct, co Olympie zemřela...“

Už předtím jsem si všiml, že všichni říkají, „když Olympie zemřela“, nikdo nikdy neřekl, „když Nolan Olympii zabil“. Chybělo jen málo a Dee-Dee to porušila.

„Sam se rozhodl, že Olympii svede,“ řekla Dee-Dee, jako kdyby to byla samozřejmost. „Nolan ji na ten večírek přivedl a Sam po ní okamžitě vyjel.“ Mluvila o Samovi shovívavě, o Nolanovi kriticky, přestože na všechno doplatil Nolan.

„Sam... hm... znal Olympii předtím?“

„V životě ji neviděl. Vážně jsme ji neznali, Nolan si ji schovával pro sebe. No nic. Tehdy večer ji přivedl, ona se koukla na Sama a okamžitě se začala uculovat. Vím to docela přesně, protože jsem u toho byla. Sam takhle na ženské působí.“ Povyřádala obočí. „Nikomu to neříkejte, ale na mě působí taky. Já si prostě nemůžu pomoci, s ním je zábava.“

„To chápu.“

„Vážně? Olympie reagovala stejně. Trvalo chvíli, a mohl si s ní dělat, co chtěl. Samozřejmě ji začal osahávat hned, když Nolan na chvíli odešel pro pití. Než se Nolan vrátil, tak Olympie se Samem odešla. To už jsem vám řekla, že měla na sobě rudý šaty bez ramínek, po straně rozstřižený až bůhví kam... To je skoro jako vyzvání, že jo. Nolan si zřejmě myslel, že Sam s Olympií asi šli do stájí, tak je tam šel hledat, ale bezvýsledně!“

Znovu se zarazila, jako by si nebyl jistá, jestli je moudré, že mi to všechno vypráví, ale už se nedokázala zarazit.

„Nolan se vrátil, nadával, proklínal a mně řekl, že tu kurvu uškrtí, protože abyste rozuměl, on se vztekal na ni, ne na Sama. Že z něj udělala pitomce, z něj, z Nolana, ze vznešeného amatéra. Nechtěl z toho ale dělat veřejnou aféru, tak brzy přestal vykřikovat, ale zuřil dál. Takže tak to bylo, když teda chcete vědět, jak se to všechno stalo.“

„U soudu ovšem o tomhle nikdo nepromluvil.“

„No samozřejmě že ne. O tomhle vědělo jenom pár lidí, a byl by to motiv a Nolan by seděl.“

„To jistě.“

„Jenže on ji určitě nechtěl zabít, to všichni víme. Jo, kdyby byl napadl a zabil Sama, to by bylo jinačí.“

Poznamenal jsem zamračeně: „To jste nebyla vy, kdo u soudu poznamenal, že ho slyšel prohlásit, že tu kurvu uškrtí?“

„Samozřejmě jsem to nebyla já. Zřejmě to někdo musel slyšet, než Nolan došel ke mně. Říkal to cestou. Ostatní jenom nevěděli, proč to říká nebo co to říká. Tehdy se to nezdálo být nijak důležitý. Ode mne se

nikdo nedozvěděl, proč to tehdy Nolan vykřikoval, protože mě se na to nikdo nezeptal.“

„Obžaloba se jistě ptala Nolana, proč to řekl.“

„Jistě, samozřejmě, ale on tvrdil, že to říkal jenom tak, když ji nemohl najít, že o nic víc nešlo. Prostě to byl přehnaný výrok a ne výhrůžka.“

Povzdechl jsem si. „Sam neřekl, proč to vzniklo, protože by to ještě poškodilo jeho už tak jako tak pochybnou pověst, že?“

„Jo. A kromě toho byl přesvědčený, že Nolan to děvče zabít nechtěl. To mi sám pověděl. Tak se zmínil, že to nebylo poprvé, co měli jednu ženskou společně s Nolanem, občas prý přebíral holku Nolan jemu, jindy to bylo zase obráceně, všechno to brali vlastně jako legraci a určitě ne jako důvod k vraždě.“

„Myslím, že legrace to byla víc pro Sama než pro Nolana,“ namítl jsem.

„Asi máte pravdu.“ Napřímila se. „Já se tady flákám a musím dělat.“

„Moc jste mi pomohla.“

„Ale do knížky to nedávejte!“ řekla vyděšeně.

„Slibuju že ne.“

Uklidil jsem se do jídelny. Už jsem začínal mít přehled o běhu Tre-maynova života, takže jsem budoucí knížku začal členit do jednotlivých větších kapitol, kapitolám jsem přiděloval nadpisy a pak podtitulky. Zatím jsem ještě nenapsal jedinou větu a pronásledovala mě představa všech prázdných stránek, které musím zaplnit. Slyšel jsem, že jsou spisovatelé, kteří se vrhají na psací stroj jako na milenku. Já míval dny, kdy bych ochotně dělal cokoli, jenom bych nebral do ruky pero. Myšlenky i slova jsem ze sebe vždycky doloval pracně. Většinou jsem žasl sám nad sebou, že jsem si zvolil tohle povolání. Často jsem toužil po jednodušším životě pod hvězdami.

Na konec hrubého rozvrhu knížky jsem tužkou připsal Najdi si něco, co děláš rád, a věnuj tomu celý svůj život. Pak jsem se rozhodl, že to pro ten den stačí. Pokud se mi ta věta druhý den ještě bude líbit, možná ji tam nechám a budu pokračovat.

V hloubi lesa se detektiv vrchní inspektor Doone zamračeně díval na rozházené kosti Angely Brickellové, zatímco mu vysvětlovali, že jde o kosti mladé ženy, která zemřela pravděpodobně před necelým rokem. Fotograf fotografoval. Lesník označil místo nálezů na mapě. Patolog řekl, že není možné zjistit příčinu smrti bez bližšího vyšetření a pravděpodobně ani pak ne.

Malou úklonou projevíli úctu neznámé mrtvé, sbalili lebku a ostatní kosti do krabice ve tvaru rakve, odnesli do dodávky a odjeli.

Detektiv vrchní inspektor Doone usoudil, že nemá smysl hledat stopy kol nebo otisky bot či nedopalky cigaret. Vyzval však policisty, aby prohledali podrost v okolí, jestli nenajdou kusy šatstva, boty, cokoli, co nepodlehlo zkáze. A tak se pod pokrývkou tlejícího listí našly špinavé džíny, malá podprsenka, spodní kalhotky a tričko, na kterém byl ještě vpředu rozeznatelný vzorek.

Detektiv vrchní inspektor Doone sledoval své lidi, jak tyto smutné pozůstatky ukládají do igelitového pytle, a zaznamenal, že ani jeden kus nalezeného šatstva neležel v bezprostřední blízkosti kostí. Usoudil, že dívka byla nahá, když zemřela.

Hluboce si povzdechl. Takové případy se mu nelíbily. Sám měl dcery.

Tremayne se s druhou skupinou koní vrátil ve výborné náladě a pohvizdoval si mezi zuby. Zamířil přímo do kanceláře a vypálil na Dee-Dee palbu pokynů. Rychle vyřídil několik telefonických hovorů a pak přišel do jídelny, aby mi řekl, jak co je, a požádal mě o službu. Předpokládal (správně), že mu vyhovím.

Nabouraný džíp odsoudili do šrotu, zato se našel náhradní vůz v Newbury, starší landrover v dobrém stavu. Jestli prý bych byl tak hodný, zajel s Tremaynem do Newbury s volvem a vrátil se do Shellertonu landroverem.

„Samozřejmě,“ přikývl jsem.

Dostihový svět se zvolna probouzel k životu. Na windsorském závodišti se mělo běžet ve středu, Tremayne tam přihlásil čtyři koně a hodlal je nechat běžet. Prý by byl docela rád, kdybych jel s ním, abych viděl, co všechno patří k jeho práci.

„Pojedu velmi rád.“

Pak mi řekl, že večer chce jít hrát s přáteli poker a že se vrátí ve slušnou hodinu. Jestli prý budu doma s Garetem?

„Samozřejmě.“

„Je už dost starý na to, abych ho mohl nechat samotného, ale... prostě...“

„Jde o to, aby měl společnost,“ doplnil jsem.

Přikývl.

„Ochotně zůstanu doma.“

„Dee-Dee tvrdí, že vás zneužíváme,“ řekl náhle. „Má pravdu?“

„Ne,“ odpověděl jsem překvapeně. „Mě baví všechno, co tu dělám.“

„I vaření, i hlídání kluka, i to, že nouzově šoférujete a zaskakujete za stájníka?“

„Jistě.“

„Máte právo se vzepřít,“ řekl váhavě.

„Kdyby se mi něco nelíbilo, tak vám to zaručeně povím. Teď mě celkem těší, že sem takhle zapadám, že jsem k něčemu dobrý. Jasně?“

Přikývl.

„Takhle vás mnohem líp poznám a to potřebuju pro tu knížku.“

Tvářil se stále nejistě. Poprvé. Jako kdyby si poprvé uvědomil, že vlastně nechce odhalit celý svůj život a předložit ho veřejnosti. Jenomže já neměl v úmyslu odhalovat něco, o čem by si sám nepřál, aby bylo odhaleno, nechystal jsem žádný hloubkový rozbor osobnosti. Chystal jsem se napsat portrét na objednávku. Obraz života. V takovém případě se sluší namalovat nějakou tu pihu, ale nedávat pod zvětšovací sklo všechny vady krásy.

Den se rozvíjel podle plánu. Ve voze cestou do Newbury mi Tremayne navíc vyprávěl o svém dozrávání a o tom, jak začal sázet ve velkém (samozřejmě pod vedením svého otce). Otec mu radil, aby vždycky riskoval víc, než kolik si smí dovolit, jinak prý z toho člověk nic nemá, nepocítí dost vzrušení ani dost zoufalství.

„Měl samozřejmě pravdu,“ řekl Tremayne. „Jenže já jsem asi rozváznější. Hraju poker, sázím na koně, sázím málo, vyhrávám málo, prohrávám málo a nevzrušuje mě to. Mám tu majitele, co při dostihu zbělí jako papír. Vypadají skoro, že umřou, protože riskujou příliš. Otec by pro ně měl pochopení, já ne.“

„Ale vy jste přece riskoval během celého svého života,“ namítl jsem.

Chvilí se na mě nepřítomně zadíval. „Jo vy myslíte jako při trénování dostihových koní? To je fakt. Taky se dožiju nějakýho toho vzrušení, jako byl třeba Top Spin Lob, a je fakt, že se taky dožívám pěknýho zklamání a zoufalství. Jenže já dávám v sázku spíš duši a ne peníze.“

To jsem si zapsal. Tremayne jel rozumnou rychlostí a koutkem oka se zahleděl na můj notes. Těšilo ho, že jsem si poznamenal jeho slova. Já si s potěšením uvědomil, že ze stránek knížky bude hovořit on sám a já mu jen pomůžu, aby ožil.

Když večer Tremayne odešel hrát karty, požádal mě Gareth, ať ho naučím vařit.

Vzalo mi to dech. „Je to snadné,“ řekl jsem.

„Jak jste se to naučil?“

„Ani nevím. Asi od maminky,“ zadíval jsem se na něj. „Promiň, já zapomněl.“

„Moje maminka z toho dělala vědu. Nedovolila mi, abych se na ni díval, když vařila doma, prej sejí pletu pod nohy.“

Vzpomínal jsem, jak mně moje maminka vždycky dovolovala, abych prstem vyškrábal z mísy těsto na koláče. Ráda si se mnou povídala, zatímco na kamnech všechno možné bublalo.

„Dobře,“ řekl jsem, „tak co chceš k jídlu?“

Zašli jsme do kuchyně a Gareth nesměle navrhl: „Opravdickou ovčáckou pečení, ne takovou, co se koupí v potravinách ve škatuli a chutná po papíru a nenajed by se z toho ani trpaslík.“

„Tak tedy opravdovou ovčáckou pečení,“ přikývl jsem. „Nejdřív ze všeho ovšem musíš chytit toho ovčáka.“ Ušklíbl se a sledoval, jak chystám nakrájené hovězí, cibuli, koření, omáčku v prášku.

„Ta omáčka z pytlíku je vlastně podvod,“ poznamenal jsem. „Tvoji maminku by asi hodně pohoršila, jenže je to prima na zahuštění a maso je pak chutnější.“

Rozpustil jsem trochu prášku ve vodě, nalil na hovězí, nakrájel na— drobno cibuli, přidal koření, všechno jsem to v kastrůlku zamíchal,] přiklopil a nechal dusit na malém ohni.

„Tak. A teď se musíš rozhodnout, jestli chceš opravdové brambory anebo sušené bramborové hrudky.

Jaký vztah máš k loupání brambor?] Špatný? Tak tedy ty hrudky?“

Přikývl.

„Tady máš a počínej si podle instrukcí.“ Podal jsem mu krabici.

„Zahřej osm uncí vody a čtyři unce mléka,“ začal číst. Pak vzhlédl, „Jo chtěl jsem se vás zeptat... vy jste říkal, že se říční voda musí předtím pitím převařit. No jo, ale v čem?“

Usmál jsem se. „Nejlepší je plechovka od coca coly. Tu najdeš povalovat se skoro všude díky tomu, že náš národ má ve zvyku trusit odpadky. Pak stačí do plechovky dát vodu, trošku s ní zatřepat, několikrát vypláchnout, aby tam nebyli pavouci nebo nějaká špína. Ple— chovky od coca coly nicméně bývají čisté.“

„Prima,“ řekl nadšeně. „Dobře, takže na ty brambory potřebujeme ještě máslo, sůl... Nenapsal byste mi, co jste nakoupil minulej tejdén, abych si to mohl sám taky nakoupit a vařit, až tady nebudete?“

„Samozřejmě.“

„Já bych byl docela rád, kdybyste tu zůstal.“

Z jeho slov bolestně zazněla osamělost. Řekl jsem: „Budu tu ještě tři týdny,“ pak jsem se odmlčel. „Poslyš, co bys řekl tomu, že bychom třeba příští neděli, pokud bude slušné počasí, šli někam do polí nebo do lesa. Mohl bych ti ukázat některé věci, o kterých píšu v těch knihách... jak vypadají doopravdy.“

Rozzářil se. To byla moje odměna.

„Směl bych vzít s sebou Kokose?“

„Jistě.“

„Paráda!“

Spokojeně vmíchal bramborové hrudky do horké tekutiny. Výslednou směs jsme nasypali na dušené maso v zapékačce, kterou jsme vložili pod gril, aby se to shora hezky osmahlo. Konečný produkt jsme s potěšením zkonzumovali a pak všechno po sobě uklidili.

„Vezmeme s sebou výbavu k přežití?“ zeptal se.

„Samozřejmě.“

„A zapálíme oheň?“

„Ano, nejspíš na vašem pozemku, pokud s tím tvůj otec bude souhlasit. V Anglii nemůžeš zapalovat ohně jen tak, kde tě napadne, nebo přinejmenším bys neměl, pokud nejde o nouzovou situaci. Lidé sice ohně zapalují, ale správně si mají napřed vyžádat souhlas majitele pozemku.“

„Táta nám to určitě dovolí.“

„Ano, taky si myslím.“

„Už se nemůžu dočkat.“

V úterý ráno nahlásil patolog výsledky svého šetření detektivovi vrchnímu inspektorovi Doonovi.

„Kosti patřily mladé ženě, pravděpodobně vysoké asi pět stop, čtyři nebo pět palců. Stáří přibližně dvacet let. Mohla být o rok mladší nebo starší, o víc těžko. Na lebce zůstal malý kousek skalpu a v něm ještě několik vlasů. Vlasy jsou hnědé, asi čtyři palce dlouhé, ale z toho nemůžeme usoudit na jejich skutečnou délku.“

„Kdy asi zemřela?“ zeptal se Doone.

„Řekl bych že loni v létě.“

„A příčina smrti? Drogy? Podchlazení?“

„Pokud jde o drogy, to se možná dozvíme z analýzy vlasů. Uvidíme. Ačkoli vlastně máme problém.“

Doone vzdychl. „Jaký problém?“

„Má zlomenou jazyčku.“

Doone se zasmušil. „Jste si jistý?“

„Naprosto. Byla uškrcena.“

V Shellertonu uplynulo úterý bez zvláštních příhod. Jeli jsme na práci, nasnídali se, pak nastoupily výstřižky, oběd, magnetofonové záznamy, večerní sklenička, večeře.

Ráno jsem zastihl Dee-Dee tiše plakat nad psacím strojem. Podal jsem jí papírový kapesník.

„To nic,“ řekla a posmrkávala.

„Nechcete se vyzpovídat?“

„Já nevím, proč vám všechno říkám.“

„Protože poslouchám.“

Vysmrkala se a pak se na mě omluvně zadívala.

„Jsem dost stará, měla bych být chytřejší. Už je mi šestatřicet.“ Přiznala se ke svému věku skoro zoufale, jako by to bylo neštěstí.

„Tremayne mi řekl, že jste prožila nějaké zklamání v lásce,“ řekl jsem váhavě. „Neřekl mi, o koho šlo.“

„Zklamání! Prosím vás!“ popotáhla. „Já toho mizeru milovala. Chci říct, já mu dokonce žehlila košile.“

Chodili jsme spolu celou věčnost a on mě pak pustil k vodě v jediném okamžiku. A Mackie teďko čeká miminko.“ Oči se jí znovu zaplnily slzami a já pochopil, že zoufale touží po mateřství. Musí to být nesmírně silný instinkt, jestliže dokáže vyvolat tak nepopsatelnou bolest. Zármutek přinejmenším stejně silný, jaký vyvolala ztráta milého.

„Chcete něco vědět?“ řekla Dee-Dee zoufale. „Ten darebák nechtěl, abychom měli dítě, prý teprv až se vezmeme. On si mě vůbec vzít nechtěl, to je mi teďko jasné, já s tím teda čekala kvůli němu... a tak jsem promeškala... tři roky...“ Pracně polkla a vzlykla. „Řeknu vám, teď bych brala kohokoliv a ani bych netrvala na prstýnku. Prostě chci dítě.“

Poslední slova zakvílela tiše a zoufale. S tak silnou touhou by dokázala provést tragickou chybu, ačkoli těžko říct, co je pro ni lepší, jestli riskovat, nebo zůstat bezdětná. Ať tak či onak, bude litovat.

Otřela si oči. Ještě jednou se vysmrkala a pak se otřásla, jako by se snažila zkrátit slzy násilím. Když jsem se na ni znovu podíval, už klidně seděla a spořádaně psala. Ukázněná, do sebe uzavřená, jako kdybychom si o ničem nepovídali.

V úterý odpoledne vyslal detektiv vrchní inspektor Doone svoje lidi prohledat okolí místa, kde došlo k nálezu kostí. Řekl jim, aby se především dívali po botách nebo po čemkoli, co k přírodě nepatří. Ať použijí detektory na kov, ať prohledají uschlé listy. Dal jim pokyn, aby na mapě označili jakýkoli předmět, který najdou, a aby příslušné předměty náležitě popsali a dali přitom pozor, aby žádnou stopu nezničili. Zdůraznil, že jde o vyšetřování vraždy.

Když jsme se ve středu ráno vrátili s první skupinou, seděl v kuchyni zase Sam Yaeger. Tentokrát nepřijel svým vozem, ale půjčenou dodávkou. Chtěl si s ní odvézt barmské teakové dřevo, které mu Perkin nakoupil s velkoobchodní slevou.

„Sam má loď,“ vysvětloval Tremayne suše. „Takovou starou trosku, kterou pomalu přeměňuje na palác, co by se hodil pro harém.“

Sam Yaeger se vesele ušklíbl a nebránil se. „Ta loď už je prakticky prodaná,“ řekl. „To víte, každý jezdec musí koukat na zadní kolečka. Já kupuju starý lodě a když s nima skončím, jsou jako nové. Tu poslední jsem prodal jednomu posranejšímu novinovému magnátovi. Ty platěj za dobrou věc celý jmění. Šunt z umělé hmoty je neinteresuje.“

Život stále člověku připravuje překvapení, pomyslel jsem si.

„Kde máte tu loď?“ zeptal jsem se a chystal přitom topinky.

„V Maidenheadu na Temži. Koupil jsem si tam zbankrotovanou loděnici, ale to už je dýl. Vypadá to zvenku hrozně, ale to nakonec ani tolik neškodí. Pitomý zasraný zloděj si myslel, že tam není nic k ukradení.“

Když něco vypadá vošuměle, je to lepší než mít hlídáčího psa.“

„Předpokládám, že dřevo povežete do loděnice cestou na dostihy,“ řekl Tremayne.

Sam se na mě podíval s předstíraným úžasem. „To člověk fakt žasne, jak von na všechno přide, co?“

„To stačí, Same,“ řekl stroze Tremayne. Bylo mi jasné, že určil hranici, nad kterou si vůči němu Sam Yaeger už nesmí nic dovolit. Pak s ním začal hovořit o koních, kteří ten den odpoledne poběží ve Windsoru. Řekl mu, že Bluecheesecake je po období klidu lepší a ne horší, a aby s Just The Thing zacházel šetrně a nehnal ji, jakmile by viděl, že už nemůže. „Nechci ji zničit, když je ještě tak nezkušená.“ Sam se soustředil na věc. „Dobře, a co Cashless? Mám s ním jít zase do čela?“

„Co myslíte?“

„Běží v čele rád. Jenom holt když běžej lepší koně, tak mu utečou. Aspoň tak to bylo posledně.“

„Tak jděte v čele.“

„Dobře.“

„Nolan jede Telebiddyho v dostihu pro amatéry,“ řekl Tremayne. „Pokud mu to nezatrhne Jockey Club.“ Sam se zamračil, ale nic kritického neřekl. Tremayne mu pak oznámil, co se pojede následující den v Towcesteru a že mu v pátek neběží nic.

„V sobotu posílám pět nebo šest koní do Chepstow, takže tam pojedete taky. Jestli všechno půjde dobře, tak Nolan pojedou Fioniny koně v honebním dostihu Wilfred Johnstone v Sandownu. Mackie možná do Sandownu pojedou, to se teprve uvidí.“

Pak si přišla Dee-Dee pro kávu a jako předtím si sedla vedle Sama. Když jsem se tak na ty dva díval, řekl jsem si, že Sam je možná důsledný svůdce, ale určitě si nepřeje mít problémy s otcovstvím... Dee-Dee se možná podaří dostat ho do postele, ale otcovství na něj neušije. Smůla. Bude to muset zkusit jinde.

Tremayne dal Dee-Dee pokyny o transportu koní na sobotu. Jako obvykle se pokyny naučila zpaměti.

„A nezapomeňte zatelefonovat přihlášky na Folkestone a Wolverhampton. O přihláškách do Newbury rozhodnu ještě dnes dopoledne, než odjedu do Windsoru.“

Dee-Dee přikývla.

„Připravte pro Windsor dresy.“

Dee-Dee přikývla.

„Jo a zavolejte sedláři, aby si zajel pro ty pracovní dečky do správký.“

Dee-Dee přikývla.

„Tak jo. To bude všechno,“ obrátil se ke mně. „Do Windsoru vyrazíme v půl jedné.“

„Dobře.“

Nově koupeným landroverem odjel na planiny dívat se na druhou skupinu. Sam Yaeger zajel dodávkou k Perkinově polovině domu a naložil si teakové dřevo. Dee-Dee si odnesla kávu do kanceláře a já se odhodlaně pustil do třídění výstřížků. Každý rok jsem se snažil roztrždit podle důležitosti. Nejdůležitější výstřížky jsem dával nahoru.

Přibližně tou dobou detektiv vrchní inspektor Doone vešel do nepoužívané místnosti, kterou pro účel vyšetření kostí označili jako ZVLÁŠTNÍ ÚKONY. Rozložil na jednoduchém stole drobnosti, které jeho lidé objevili v lese.

Byly tam šaty, jež se našly na počátku, už vyschlé v teplém vzduchu vyhřívaném ústředním topením. Byl tam taky pár obnošených, deformovaných tenisů, ještě mokrých. Bývaly asi bílé.

Kromě těchto předmětů tam byly ještě čtyři prázdné, špinavé plechovky od nápojů, zrezivělá dětská hračka, lokomotiva, rozbité brýle proti slunci, složený kožený pásek s popraskanými stehy, láhev od ginu, časem nedotčený modrý hřeben z umělé hmoty, ožvýkaný gumový balónek, pozlacené propisovací pero, růžová rtěnka, obaly od čokolády, špičatá zahradnická lopatka a přetržený psí obojek.

Detektiv vrchní inspektor Doone zasmušile přecházel kolem stolu a díval se na věci na něm rozložené ze všech stran.

„Promluv na mě, děvče. Řekni mi, kdo jsi.“

Šaty ani boty neodpovídaly.

Přivolal své lidi a přikázal jim, aby se vrátili do lesa a hledali ve větším okruhu. Sám stejně jako včera probíral seznam pohřešovaných osob a snažil se najít tu, která by do všeho zapadala.

Věděl samozřejmě, že dívka mohla být zdaleka, že možná nebyla místní. Předpokládal však, že přece jen byla pravděpodobně nanejvýš padesát mil od domova. Podobné oběti zdaleka nepocházejí.

Rozhodl se tedy bez dalšího soustředit na místní pohřešované.

Měl seznam dvanácti mladistvých, které opakovaně opouštěly domov. Všechny přicházely v úvahu. Dále měl seznam mladistvých uprchlíc z ústavu, jména dvou pohřešovaných prostitutek a pak šest pohřešovaných z různých důvodů.

Jednou ze šesti byla Angela Brickellová. Uvedený důvod: „Pravděpodobně dopovala dostihového koně, kterého měla v péči. Utekla.“

Doone její jméno přešel a zamyslel se nad jménem nevydařené dcery jednoho politika. Důvod pohřešování: „Stýkala se s nevhodnou skupinou osob. Nezávládnutelná.“

Doone si pomyslel, že by nebylo špatné, kdyby to byla právě ona. Třeba by to prospělo jeho zmrazené kariéře.

9

Tremayne mi vysvětlil, že s ním na windsorském závodišti můžu všude, jenom ne do svatyně všech svatých, do vážnice. Jinak ho všude smím provázet, ale nebude prý mít čas se po mně ohlížet, takže se ho mám držet.

Poslušně jsem ho tedy sledoval, občas dokonce v poklusu. Když se zastavil, aby s někým promluvil, vždycky mě představil jako svého přítele Johna Kendalla, nikoli jako literáta. Nechal na mně, jak si poradím s informacemi, které se na mě řítily ze všech stran, zřídka kdy co vysvětloval a já celkem chápal, že toho musí vyřídít spoustu a na vysvětlování prostě nemá čas. Jeho čtyři koně přihlášení do dostihů jak se ukázalo běželi bezprostředně po sobě. Hned po příjezdu mě vzal na sendvič a skleničku a pak už probíhalo všechno v poklusu. Do vážnice, Pro sedlo a pouzdro se závažím obsahujícím správnou zátěž v olověných destičkách, k sedlání, aby osobně mohl přitáhnout obříšník a srovnat uzdečku, aby kůň dobře vypadal, pak do padoku za majiteli a dát poslední pokyny jezdcům, rychle na tribuny dívat se jak kůň běží, a zase dolů k odsedlání v naději, že přijde jako vítěz a pokud snad nikoli, tak vyslechnout žokejovu verzi proč. Znovu do vážnice, pro další sedlo a pouzdro se závažím, a tak to šlo kolem dokola.

Objevil se Nolan a ustaraně se Tremayna ptal, jestli náhodou neslyšel od někoho z Jockey Clubu, že by mu snad chtěli zakázat činnost.

„Ne. Tys něco slyšel?“

„Ani slovo. Je to k posrání.“

„Tak teda pojedeš,“ řekl Tremayne. „Radši se moc neptej, taky by ti mohli říct že ne. Buď klidný. Pokud ti budou chtít zakázat činnost, řeknou ti to včas. Teď se soustřeď na vítězství. Jsou tu majitelky Tele-biddyho a peníze je pálí v kapse, tak koukej odvést práci. Jasný?“

„Řekni jim, ať koukaj navolit lepší dar než minule, ať mě nesorou.“

„Nejdřív koukej zvítězit,“ poznamenal Tremayne.

Opět se vnořil do vážnice a nechal mě stát s Nolanem. Nolan byl oblečený jako gentleman, nikdo mu nemohl nic vytknout. Nicméně si trpce stěžoval, že lidi od zasraných sdělovacích prostředků ho začali zabírat, jakmile prošel hlavní branou. Ať se jdou vysrat, bez jejich pozornosti by se věru obešel, těch hajzlů podělanejch má dost a tak dále.

Nolan mluvil tak sprostě, že se v tom člověk víceméně utopil a po chvíli přestal tu špínu vnímat.

Totéž by se dalo říct i o Samu Yaegerovi. Ten s nedbale ohnutými zády postával vedle nás a poplácával Nolana po zádech, čímž ho úspěšně dráždil. Sam byl taky k nepoznání, jak úpravně byl oblečený, a já si vzápětí všiml, že mnoho žokejů se na dostihy dostavilo v obleku jako na schůzi správní rady. Pracovní oblečení mají růžové, rudé, ve všech možných barvách, co si kdo vymyslí, ale zřejmě chtějí dokázat, že jsou v první řadě vlastně podnikatelé.

Síla osobnosti Nolana i Sama jako kdyby se trochu naředila a otupila na čerstvém studeném vzduchu. Studeném asi stejně, jako byl studený vztah mezi Samem a Nolanem.

„Moc Bluecheesecaka nehoň,“ řekl Nolan. „Ne abys ho zkurvil před Kim Muirem v Cheltenhamu.“

Sam odsekl: „Žádnému amatérovi milosti dělat nebudu.“

„Kim Muir je ale hlavní cíl Bluecheesecaka.“

„Na to se vám vyseru.“

Ti dva snad nikdy nebudou dospělí, pomyslel jsem si. Školní hřiště může za mnoho.

Jak jsem však během odpoledne zjistil, když byli každý zvlášť, chovali se klidně, rozumně, sebejistě, a počínali si výborně.

Sam Bluecheesecaka nijak nešetřil. Díval jsem se na něj rezervním Tremaynovým dalekohledem a sledoval Samovu zlatou čepičku od startu až do cíle. Pozoroval jsem, jak se podél bariéry zvolna propracovává kupředu, jak se drží tak na třetím čtvrtém místě, zatímco jiní se snažili dostat na špici po zevní straně dráhy a postupně odpadávali. Dráha ve Windsoru měla tvar vlnité osmičky. Tam byla důležitá taktika. Chvílemi jsme pole viděli běžet přímo proti nám a pak bylo těžko říct, kdo vlastně je vpředu. Když pole obíhalo jeden z posledních oblouků, Bluecheesecake šel špatně na jednu překážku a skončil nosem u země. Sam se sedla vyletěl k nebi. Tremayne si vedle mě ulevil jadrným výrazem skoro nolanovským, ale kůň i jezdec se srovnali přímo zázračně, neupadli, a jak Sam později prohlásil, ztratili jen tak asi tři nebo čtyři délky.

Protože Samovi zbýval už jen malý časový prostor, aby ty délky nahnal, popřál koni sotva pár vteřin, aby se srovnal, a pak ho začal vyjíždět bez jakýchkoliv ohledů na vlastní bezpečnost. Nedíval se vpravo vlevo a vyjížděl koně opravdu naplno.

Tremayne odložil dalekohled a sledoval divoký finiš téměř lhostejně, ale když posledními několika skoky Bluecheesecake přece jenom strčil nos dopředu, spokojeně vydechl.

Ještě než diváci přestali jásat, Tremayne už běžel k odsedlání vítězů a já za ním. Přijal gratulace, prohlédl zpoceného, udýchaného koně, jestli nemá někde nějaké škrábance nebo poranění (neměl), krátce promluvil s lidmi od tisku, pak šel se Samem do váznice, aby přinesl sedlo pro Just The Thing.

Z váznice vyšel s Nolanem. Ten si vztekle stěžoval, že Sam Bluecheesecaka nepřiměřeně šval a zničil Nolanovi šanci pro Cheltenham.

„Cheltenham je až za šest týdnů,“ uklidňoval ho Tremayne. „Máme spoustu času.“ Nolan nepřestal nadávat.

Tremayne s neuvěřitelnou trpělivostí prohlásil: „Sam si počínal správně. Naprosto bezchybně. Ty ukaž, co umíš s Telebiddym.“

Nolan vztekle odešel. Choval se opravdu nepřiměřeně. Tremayne si vzdychl, ale neřekl nic. Uvědomil jsem si, že si nechá od Nolana líbit mnohem víc než od Sama, ačkoli se mi zdálo, že má Sama vlastně radši. Jenže v takových věcech hraje roli množství faktorů, společenské postavení, způsob chování, společní přátelé, kde co, co vyplývá z třídních rozdílů.

V dalším dostihu jel Sam Just The Thing. Byly to proutěnky, Sam jel s nenápadnou dovedností, vedl nezkušenou klisnu tak, aby před sebou měla volno, aby viděla na překážky a teprve ke konci dostihu ji trochu víc vyjížděl, aby pochopila, co se od ní očekává. Klisna skončila k Tremaynově nemalé radosti na důstojném třetím místě. Mně připadalo fascinující vidět, jak se uskutečňují plány, které jsem předtím vyslechl.

Když šel Tremayne z váznice k sedlání Telebiddyho na další dostih, podal mi obálku a poprosil mě, abych peníze uvnitř vsadil u totalizátoru na vítězství.

„Nemám rád, když lidi vidí, že sází,“ řekl. „Z toho je jasně znát, že jsem si hodně jistý, takže lidi sázejí taky, čímž se samozřejmě snižuje kurs. Většinou sází po telefonu u jednoho bookmakera, ale dnes jsem si chtěl napřed zjistit, jaká je dráha. Někdy při tání po tajícím sněhu to dovede být špatný. Nebude vám vadit, když tam zajdete?“

„Vůbec ne.“

Přikývl a chvátil pryč. Došel jsem k okénku totalizátoru a vsadil za Tremayna tolik peněz, kolik by mně stačilo na jídlo na celý rok.

Tremaynova údajně „malá sázka“ byla z mého pohledu malá jen relativně.

Přidal jsem se k Tremaynovi v padoku a zeptal se ho, jestli chce sázenku.

„Ne. Jestli kůň vyhraje, tak mi to vyberete, jo?“

„Dobře.“

Nolan v tu chvíli právě hovořil s majitelkami, choval se přímo perfektně a mluvil slušně. V dresu vypadal statně a nesmírně sebevědomě. V okamžiku, kdy se ocitl v sedle, jako by z něj veškerá arogance opadla. Stal se profesionálem, plně soustředěným, klidným a schopným.

Šel jsem za Tremaynem a za majitelem na tribunu a sledoval, jak dokonale a inteligentně si Nolan počíná. Tak výborně, že ostatní amatéři vedle něj vypadali jako víkendoví jezdci.

Na každou překážku šel skvěle, což nebyla náhoda nebo štěstí, prostě naváděl koně hlavou. Navíc mu nechyběla odvaha, pro kterou se do něj Mackie kdysi zamilovala.

Obě majitelky, matka s dcerou patřily k druhu, který se třese rozčilením. Ne že by byly úplně bílé jako stěna a na umření, ale jak jsem vyrozuměl z toho, co říkaly, vsadily si hodně. V průběhu celého dostihu, od startu až k cíli, si kousaly prsty a rty.

Nolan jako kdyby se rozhodl překonat Sama Yaegera, letěl přes poslední tři překážky a přišel první o deset délek. Tremayne si zhluboka oddechl, majitelky se začaly objímat, objímaly taky Tremayna, a přestaly se třást.

„Mohly byste Nolana za tenhle výkon odměnit v hotovosti,“ řekl Tremayne otevřeně.

Namítly, že by ho tím uvedly do rozpaků.

„Tak ty peníze dejte mně, já mu je předám a nikdo nebude v rozpacích.“

Majitelky prohlásily, že nejdřív ze všeho musí dolů, aby si odvedly svého vítěze, což taky učinily.

„Lakomý slepice,“ pošeptal mi Tremayne do ucha, když jsme se dívali, jak se popelí kolem svého koně a nechávají se fotografovat.

„Vy myslíte, že Nolanovi nic nedají?“ zeptal jsem se.

„No, ono je to proti pravidlům a ony to dobře vědí. Amatéři za vítězství nesmějí přijmout peníze. Ostatně Nolan si určitě na toho koně vsadil. Vždycky sází, když má tak jasnou šanci jako dnes. Je to výhoda, protože se můžu spolehnout, že ze sebe vydá opravdu všechno,“ poznamenal se suchým humorem.

„Víte, stejně to Jockey Club špatně vymyslel, když profesionálním jezdcům nedovoluje, aby sázeli na koně, co jedou.“

Šel znovu do váznice pro Samovo sedlo a pouzdro se zátěží pro Cashlesse a já se vydal k totalizátoru vyzvednout peníze za Telebiddyho. Zisk se přibližně rovnal sázce. Jak se ukázalo, Nolan jel horkého favorita.

Když jsem se o tom Tremaynovi zmínil v padoku, kde jsme se dívali, jak Cashlesse vodí kolem dokola, vysvětlil mi, že lidi automaticky sázejí na koně, kterého jede Nolan, a že Telebiddy už s Nolanem tu sezónu zvítězil dvakrát. Je vůbec s podivem, dodal, že totalizátor vyplácel tolik, kolik vyplácel, počítal s menším ziskem. Pak mě ještě požádal, abych mu prokázal tu laskavost, že si peníze u sebe nechám a předám mu je až cestou a ne na veřejnosti. Tudíž jsem se po závodisti pohyboval se jménem v kapse a s vědomím, že kdybych ty peníze ztratil, nemám šanci je nahradit. Levou rukou jsem je tedy stále přidržoval.

Šli jsme se na Cashlesse dívat z tribuny. Vyrazil v čele, jak se očekávalo, a udržel se tam až k posledním rozhodujícím padesáti yardům. Pak tři jezdci, kteří se drželi za ním, jako kdyby šlápli na plyn, a přestože Cashless nijak neubral, ostatní tři ho lehce minuli. Tremayne pokrčil rameny. „Nedá se nic dělat.“

„Necháte ho příště zase běžet v čele?“ zeptal jsem se, když jsme scházeli z tribuny.

„Asi jo. My už jsme zkoušeli nechat ho běžet víc vzadu a je to ještě horší. On prostě nedokáže ve finiši přidat, to je ta potíž. Je ochotný, ale těžko najít dostih, kde by měl šanci.“

Došli jsme k padoku, kde odsedlávali neúspěšné koně. Sam si přehodil otěže přes ruku, smutně se na Tremayna usmál a prohlásil, že Cashless dělal, co mohl.

„To jsem viděl,“ přikývl Tremayne. „Prostě se nedá nic dělat.“

Sledovali jsme Sama odcházejícího k váznici. Tremayne zamyšleně poznamenal, že by vlastně mohl Cashlesse přihlásit na některý amatérský dostih a zkusit, co by s ním dokázal Nolan.

„Vy je necháváte takhle soupeřit úmyslně?“ zeptal jsem se.

Tremayne se na mě zadíval koutkem oka. „Snažím se pro majitele udělat, co můžu. Nechcete jít na skleničku?“

Jak se ukázalo domluvil se, že se sejde s majitelkami Telebiddyho v klubovním baru. Když jsme tam dorazili, už slavily s lahví šampaňského. Byl tam taky Nolan, choval se k majitelkám neobyčejně hezky, ale na finanční efekt to nevypadalo.

Když obě ženy ve stavu blaženosti odešly, Nolan se vztekle zeptal Tremayna, jestli jim vůbec řekl, aby mu

něco daly.

„Ano, zmínil jsem se o tom,“ řekl Tremayne klidně, „ale s ničím nepočítej. Musíš se spokojit s tím, cos dostal od bookmakerů.“

„To jsem tedy dostal sakra málo,“ zlobil se Nolan, „a ještě to všechno nacpu těm zsranejm krvežíznivejm právníkům.“ Proklestil si cestu z baru ve spravedlivém rozhořčení, což byl patrně jeho nejběžnější stav myslí.

Tremayne ho pozoroval s nic neříkajícím výrazem a sklopenými víčky. Pak se zadíval na mne.

„Tak co, co jste se dověděl?“

„To co jste chtěl, abych se dozvěděl.“

Usmál se. „A možná i trochu víc, než co jsem chtěl. Já jsem vás dobře sledoval.“ Spokojeně si oddechl a odložil prázdnou skleničku. „Dvoje vítězství, to je lepší než průměr. To je dobrý dostihový den. Pojedeme domů.“

Ve stejnou dobu, kdy jsme s Tremaynem odjížděli domů, Tremaynovy vyhrané peníze bezpečně uložené v jeho kapse a nikoli v mojí, prohlížel si detektiv vrchní inspektor Doone další kořist z lesa.

Možno říct, že detektiv vrchní inspektor skoro předl. Mezi řadou nezajímavých zrezivělých drobných předmětů ležela totiž nejvýznamnější část kořisti, dámská kabelka. Detektivovi vrchnímu inspektorovi trochu pokazilo radost, že byla po straně roztržená, nejspíš od psa, protože na ní byly stopy psích zubů, takže většina obsahu chyběla. Nicméně tam zůstal pásek přes rameno s přezkou a dobře polovina plastického školního sáčku, ve kterém v zazipované kapsičce našel malé zrcátko a složenou obálku na fotografii.

Doone velmi opatrně obálku otevřel a uvnitř našel z jedné strany trochu promočený, ale jinak zcela ostrý barevný snímek muže stojícího vedle koně.

Zklamaný nad tím, že nenašel nic, co by opravdu usnadnilo identifikaci majitelky kabelky, sáhl Doone po telefonu. Volal patolog.

„Ptal jste se na zuby,“ řekl. „Takže podle nich ten záznam zubaře, co jste mi dal, zaručeně k nálezu kostí nepatří. To naše děvče mělo dobré zuby. Jeden nebo dva ztratila, ale neměla žádné plomby. Takže lituju.“ To ještě prohloubilo Doonovo zklamání. Dcera politika byla ze hry. Znovu v duchu procházel seznam pohřešovaných, obě prostitutky vypustil, a zarazil se u jména Angely Brickellové, stájnice. Angela Brickellová... kůň.

Bomba vybuchla v Shellertonu ve čtvrtek.

Tremayne byl nahoře u sebe, sprchoval se a oblékal před odjezdem na dostihy v Towcesteru, když zazvonil zvonek u dveří. Dee-Dee šla otevřít a po chvíli přišla do jídelny. Tvářila se tajuplně.

„Jsou tu dva chlapi,“ řekla. „Prý policajti. Ukázali nějakou průkazku, ale odmítají říct, co chtějí. Tak jsem je zatím zavedla do obývacího pokoje, než Tremayne přijde dolů. Prosím vás, nemohl byste tam jít a dohlédnout na ně?“

„Samozřejmě.“ Hned jsem se dal do pohybu.

„Děkuju.“ Vracela se do kanceláře. „Ať už chtějí, co chtějí, tak to asi bude otrava.“

Ihned jsem pochopil, jak to myslela. Oba muži jako by vynalezli slovo „šedivý“. Na první pohled vypadali naprosto nebarevně a nezajímavě. Policisté v totálním a úplném civilu.

„Můžu vám v něčem pomoci?“ zeptal jsem se.

„Jste Tremayne Vickers?“ ozval se jeden z nich.

„Ne, ale ten za chvíli přijde. Zatím bych vám třeba mohl prospět.“

„Ne, děkujeme, pane. Mohl byste pro něj prosím dojít?“

„Sprchuje se.“

Policista povytáhl obočí. Nevěděl, že se trenéři sprchují po ranní práci, nikoli před ní, než odjedou na dostihy, aspoň tak to měl ve zvyku Tremayne, jak mě Dee-Dee poučila.

„Vstává už v šest,“ poznamenal jsem.

Policistovi se rozšířily oči nad tím, jak mu čtu myšlenky.

„Jsem detektiv vrchní inspektor Doone z policejní stanice v Tha-mes Valley,“ řekl. „Tohle je detektiv konstábl Rich.“

„Těší mě,“ řekl jsem zdvořile. „Já jsem John Kendall. Nechcete si sednout?“

Sedli si opatrně na kraj židle a odmítli nabídnutou kávu.

„Potrvá to panu Tremaynovi dlouho?“ zeptal se Doone. „My bychom s ním rádi mluvili co nejdřív.“

„Ne, nepotrvá to dlouho.“

Při bližším nahlédnutí vypadal Doone asi na padesát, s prošedivělými světle hnědými vlasy a tmavším hustým knírem. Měl jasné hnědé oči, velké kostnaté ruce, a jak jsme postupně všichni zjistili, mluvil s lehkým berkshirským přízvukem. A mluvil rád.

Ovšem v průběhu prvních deseti minut, než k nám sešel Tremayne, se Doonova výřečnost mnoho neprojevila. Tremayne si zapínal knoflíčky u manžet modrobílé proužkované košile a sako si nesl pod paží.

„Dobrý den. Kdopak to tady je?“

V tu chvíli se za ním objevila Dee-Dee a zřejmě se mu chystala říct, kdo přišel, ale Doone ani ji ani mne nepustil ke slovu a představil se sám.

„Policie?“ podivil se Tremayne bez sebemenší známky neklidu. „O co běží?“

„Rádi bychom mluvili jenom s vámi, pane, o samotě.“

Jak? No dobře.“

Dal očima znamení, abychom se s Dee-Dee vytratili, a zavřel za námi. Vrátil jsem se do jídelny, ale za chvíli slyším, jak se otevírají dveře obývacího pokoje a jak mě Tremayne volá:

„Johne, pojdte sem prosím vás, ano?“

Vrátil jsem se tam. Doone sice cosi namítal, prý je zbytečné, abych tam byl a ani prý to není vhodné.

Tremayne však tvrdošíjně trval na svém. „Chci, aby to slyšel. Mohl byste prosím vás opakovat, co jste mi teď řekl?“

Doone pokrčil rameny. „Přišel jsem panu Vickersovi říct, že pozůstatky po mrtvé, které jsme našli, nejspíš patří mladé ženě, která tu kdysi pracovala.“

„Angela Brickellová,“ řekl Tremayne s povzdechem. „Ach.“

„Co znamená ach, pane?“ zeptal se Doone ostře.

„To znamená prostě ach. Chudák holka. Všichni si mysleli, že utekla,“ řekl Tremayne. „Přinesli fotografii,“ pokračoval. „Snaží se identifikovat jednoho člověka.“ Obrátil se k Doonovi. „Ukažte mu to. Nedejte jenom na mě.“

Doone mi neochotně podal fotografii v plastickém držátku.

„Znáte tohoto muže, pane?“ zeptal se.

Zadíval jsem se na Tremayna, ale ten byl zcela klidný.

„Řekněte mu, co si myslíte,“ vybídl mě.

„Je to Harry Goodhaven.“

Tremayne přikývl. „A Fionin kůň Chickweed. Ten, co údajně byl dopovaný.“

„Vy poznáte i koně?“ podivil se Doone.

Tremayne se na něj zadíval. „Jistě, koně mají tváře stejně jako lidi. Chickweeda bych poznal kdykoli.“

Ještě ho tady ostatně máme ve stájích.“

„A kdo je ten člověk, ten Harry Goodhaven?“ chtěl vědět Doone.

„Manžel majitelky koně.“

„Proč u sebe Angela Brickellová nosila jeho fotografii?“

„Ona nenosila jeho fotografii,“ namítl Tremayne. „Teda vlastně ano, ale spíš šlo o fotografii toho koně, toho chtěla mít při sobě, protože to byl kůň, o kterého se starala.“

Doone se tvářil nedůvěřivě.

„Pro stájníka jsou koně jako děti, jejich vlastní děti. Oni je milují,“ vysvětloval jsem. „Taky je chrání. Je zcela logické, že ta dívka měla u sebe Chickweedovu fotografii.“

Tremayne se na mě překvapeně zadíval. Ne nadarmo jsem celý týden poslouchal, o čem si stájníci povídají.

„John má naprosto pravdu,“ přikývl Tremayne.

Druhý policista, konstábl Rich, si po celou dobu pečlivě dělal poznámky, i když ne těsnopisné. Prostě jenom rychle psal.

Doone se zeptal: „Byl byste tak hodný a dal mi adresu toho člověka, toho Harryho Goodhavena?“

Tremayne odpověděl už trochu popuzeně: „Harry Goodhaven, ten člověk jak říkáte, je pan Henry Goodhaven, majitel panského domu v Shellertonu.“

V tu chvíli málem Doone řekl: Ach tak, a bylo vidět, že v duchu rychle přehazuje výhybky.

„Já už ale opravdu musím, už je tak jako tak pozdě,“ Tremayne se chystal k odchodu.

„Ale pane...“

„Můžete tu zůstat, jak dlouho chcete,“ řekl Tremayne. „Povídejte si s Johnem, promluvte si s mojí sekretářkou, s kýmkoli budete chtít.“

„Ale pane, vy asi dost dobře nechápete...“ Doone promluvil trochu zoufale. „Angela Brickellová byla uškrcena.“

„Cože?“ Tremayne se už na odchodu vylekaně zastavil. „Já myslel, že jste říkal...“

„Ano, já jsem říkal, že jsme našli kosti, ale teď když jste poznal... toho... koně, pane, tak jsme si už dost

jistí, že víme, komu patřily. Všechno ostatní odpovídá. Výška, věk, pravděpodobná doba smrti. A taky...“ chvíli zaváhal, jako kdyby sbíral odvalu, „je to jenom týden, co se u soudu projednával jiný případ mladé ženy, uškrtené... právě v tomto domě.“

Nastalo ticho.

Pak se Tremayne konečně ozval: „V tom nemůžete hledat žádnou spojitost. Smrt, ke které došlo tady v tomto domě, byla způsobená nešťastnou náhodou, ať už si členové poroty udělali závěr, jaký chtěli.“ Doone se nedal: „Měl pan Nolan Everard něco společného s Angelou Brickellovou?“

„Ano, samozřejmě že ano. Nolan Everard jezdí Chickweeda, to je ten kůň na fotografii. Samozřejmě že při své činnosti často Angelu Brickellovou vídal.“ Tremayne se na chvíli zamyslel. „Kde jste to říkal, že... se našly... její ostatky?“

„Já jsem nic takového neřekl, pane.“

„Tak kde teda?“

„Na to je zatím čas,“ řekl Doone trochu rozpačitě a já si v tu chvíli uvědomil, že nejspíš doufá, že to někdo ví a že on podle toho zjistí, kdo mladou ženu uškrtil.

„Chudák holka,“ řekl Tremayne. „No nic, vrchní inspektore, já teď prostě musím na dostihy. Můžete tu zůstat, jak dlouho chcete, a vyptávat se, koho budete chtít. John to vysvětlí mojí asistentce a vrchnímu státníkovi. John, řekněte prosím vás Mackie a Bobovi, o co běží, budete tak hodný? Kdyby bylo zapotřebí, můžete mi zatelefonovat do auta. Ale teď už musím jít.“

Nezadržitelně se vzdálil. Za chvíli jsme slyšeli, jak jeho volvo nastartovalo a jak vyjíždí. Doone se za ním díval trochu zmateně. Byla to jeho první zkušenost s Tremaynem a taky první zkušenost s tím, jak těžké je Tremayna od něčeho odvrátit.

„Tak tedy pane vrchní inspektore,“ řekl jsem klidně, „čím si přejete začít?“

„Vaše jméno pane?“

Řekl jsem mu, jak se jmenuju. Když mluvil se mnou, počínal si s mnohem větší jistotou. Neměl pocit, že mám přesilu.

„A vaše funkce tady?“

„Píšu dějiny stájí.“

Viditelně ho překvapilo, že je vůbec možné, aby se někdo takovou věcí zabýval, a poznamenal: „To je jistě velice zajímavé, to jistě.“

„Ano jistě.“

„A vy... znal jste zesnulou?“

„Angelu Brickellovou? Ne, neznal. Ztratila se loni v létě, pokud vím, a já jsem tu teprve krátce, asi deset dní.“

„Ale věděl jste o ní,“ řekl číhavě.

„Ano věděl, pojdte, já vám ukážu, jak jsem s o ní dozvěděl. Pojďte se podívat.“

Odvedl jsem ho do jídelny a ukázal mu stoh výstřížků. Vysvětlil jsem mu, že to je surovina potřebná ke vzniku knížky.

„Tohle je moje pracovna a tamhle v té hromadě výstřížků,“ ukázal jsem kde, „je o tom, jak Angela Brickellová zmizela. Tak jsem se taky o ní dozvěděl a víc nevím. Tady v tomhle domě jsem o ní neslyšel od svého příjezdu ani slovo.“

Probíral se výstřížky z minulého roku a našel články o ztracené dívce. Četl si, několikrát přikývl a výstřížky vrátil tam, odkud je vzal. Zřejmě ke mně získal určitou důvěru, a já si utvořil první představu o tom, jaká s ním může být potíž.

„Dobře pane,“ řekl už klidněji. „Tak mě prosím představte všem lidem, kteří tu jsou, a vysvětlete jim, proč se vyptávám. Taky prosím vás... zjistil jsem při podobných případech, kdy se našly jenom ostatky, že si lidé představují všechno možné, asi to hrozivě působí a já nevím co všechno, dělá se jim z toho špatně a pak se tím zbytečně ztrácí čas, takže bych vám byl vděčný, kdybyste všem sdělil, že tentokrát se našly jenom kosti, naprosto čisté kosti, nic, co by budilo hrůzu. Můžete o tom lidi ubezpečit. Žádný zápach, nic.“

„Děkuju vám,“ řekl jsem zaraženě.

„Kosti očistili hlodavci a hmyz, rozumíte?“ dodal.

„Nemyslíte, že už tohle samo o sobě lidem nebude dělat dobře?“

„Tak to příliš nezdůrazňujte, pro jistotu.“

„Ne.“

„Máme na policejní stanici oblečení té dívky, boty, kabelku, rtěnku... našlo se to v blízkém okolí, kde to moji lidé prohledali,“ zarazil se. Neřekl, kde prohledávali. Řekl jenom, že kosti byly očištěné živými tvory, takže to pravděpodobně bylo v přírodě. Což samozřejmě nebylo překvapující, jednalo se přece o stájnici.

„Taky bych vám byl vděčný, pane, kdybyste neříkal, že to děvče bylo uškrceno, až lidem budete sdělovat, že se našly její kosti.“

„Jak ale můžete vědět, že byla uškrcena, když z ní dohromady nic nezbylo?“

„Měla zlomenou jazyčku, to je kost na hrdle. Jedině přímý náraz anebo tlak způsobí, že se tahle kost zlomí. Nejčastěji k téhle zlomenině dochází tlakem prstů a ruky.“

„Ach tak, dobře. Jak myslíte. Asi bude nejlepší, když začneme se sekretářkou pana Vickerse, s Dee-Dee.“ Odvedl jsem ho do kanceláře a představil. Detektiv konstábl Rich nás sledoval mlčky jako stín a nepřestával si zapisovat. Vysvětlil jsem Dee-Dee, že se pravděpodobně našla Angela Brickellová.

„Ale to je výborný,“ řekla bezprostředně. Pak pochopila, že to asi tak výborné není. Doone se zeptal, jestli si může zatelefonovat. Dee-Dee mu okamžitě vyhověla. Doone zavolał svým lidem na stanici.

„Pan Vickers identifikoval koně jako toho, o kterého se Angela Brickellová ve stájích starala, muže identifikoval jako majitele koně. Lépe řečeno jako manžela majitelky. Můžu tedy teď skoro s jistotou říct, že v márnici máme Angelu Brickellovou. Prosím vás zařídte, aby to někdo sdělil jejím rodičům, ano? Bydlí směrem na Wokingham, adresu najdete u mě v kanceláři, ale udělejte to rychle, protože bych nerad, aby se to dozvěděli dřív od někoho z Shellertonu nešetrným způsobem. A prosím vás, sdělte to skutečně šetrně, ano? A pak jim ukažte ty šaty a kabelku, jestli ty věci poznají. Požádejte Mollie, ať k nim zajde, pokud je ve službě. Umí takovou věc lidem sdělit přijatelným způsobem a dovede je utěšit. Snažte se sehnat Mollie. A řekněte jí, ať s sebou vezme ještě některého konstábla, pokud bude chtít.“

Chvilí poslouchal a pak odložil sluchátko.

„To chudák děvče zemřelo před víc jak šesti měsíci,“ řekl Dee-Dee, „takže z ní zbyly jenom čistounké kosti.“

Dee-Dee se zatvářila, jako kdyby jí i to stačilo, aby se jí udělalo zle, ale já jsem správně předpokládal, že Doonova drsná lidskost ji nakonec utěší. S krátkými silnými prsty mi připomínal chirurga. Přestože na to nevypadal, počínal si neobyčejně zručně.

Zeptal se Dee-Dee, jestli nemá tušení, proč asi Angela Brickellová zmizela. Jestli neví, jestli byla nešťastná, nebo jestli se třeba nepohádala s přítelem.

„Nemám tušení. To, že dávala čokoládu Chickweedovi, jsme zjistili, teprve když už byla pryč. Byla to od ní pěkná pitomost!“

Doone se zatvářil zmateně, takže jsem mu vysvětlil problém s teo-brominem. „To je taky v těch výstřích,“ upozornil jsem ho.

„Našli jsme poblíž pozůstatků té dívky nějaké obaly od čokolády,“ řekl Doone, „ale čokoládu žádnou.“

Jedná se o to, co máme na našem seznamu pohřešovaných. Že patrně dopovala koně jí svěřeného?“

„Určitě.“

„Čokoláda,“ řekl znechuceně. „To věru nestojí za to, aby kvůli tomu člověk umřel.“

„Vy jste si myslel, že šlo o organizovaný dopink, o nějakou velkou věc?“

„Člověk musí myslet na všechno.“

Dee-Dee energicky prohlásila: „Angela Brickellová by v žádném organizovaném dopinku nejela. Nevím, jak vás to vůbec mohlo napadnout.“

Doone změnil téma a prohlásil, že by si rád pohovořil s ostatními zaměstnanci. Požádal Dee-Dee, aby zatím o celé záležitosti s nikým nemluvila, že to radši sdělí každému sám. Taky si nepřál, aby se rodiče dívky předčasně a nevhodnou formou dozvěděli, co se stalo.

„Přece to můžu říct Fioně?“ namítla Dee-Dee.

„Kdo je Fiona?“ zamračil se a snažil se rozpomenout.

Fiona Goodhavenová, co jí patří Chickweed.“

„Ach tak. Ne, té to neříkejte. Té už vůbec ne. Je mi milejší, když lidé reagují bezprostředně, řeknou, co je nejdřív napadne a ne teprve k čemu došli, když celou věc důkladně probrali se svými přáteli. První, bezprostřední reakce je vždycky nejlepší a nejcennější. To vím ze zkušenosti.“

Mluvil vmlouvavě, ne rozkazovačně, takže se Dee-Dee dokonce uvolila, že tamtamy nerozezvučí.

Nezeptala se ani, jak dívka zemřela. Pokud jí došlo, že Doonovy poznámky zapadají do scénáře vraždy, tak o tom pomlčela. Možná ani nechtěla slyšet, o co jde.

Doone mě požádal, abych ho dovedl do stájí. Cestou jsem mu řekl, že Mackie, Tremaynova snacha a asistující trenérka, je čerstvě v jiném stavu, a poprosil jsem ho, aby to měl na paměti, až se s ní setká. Ostře se na mě zadíval.

Dodal jsem: „Vy jste ohleduplný, tak jsem si myslel, že byste k tomu možná rád přihlédl.“

Trochu ho to vyvedlo z míry, ale nic mi neslíbil. Když jsme došli na dvůr, ukázalo se, že Mackie odešla

domů a že je tam jenom Bob

Watson. Mořil se s pilou, kladivem a hřebíky, vyráběl novou kouli na sedla do sedlovny. Našli jsme ho před ní a nebyl dvakrát nadšený, že ho rušíme v práci.

Představil jsem Boba Doonovi a Doona Bobovi. Doone mu sdělil, že se náhodně našly lidské kosti a že je důvodné se domnívat, že to jsou kosti Angely Brickellové.

„Ne! Fakt? Chudák holka. Co provedla? Spadla do lomu?“ zadíval se zmateně na dřevo, jež držel v ruce, jako by zapomněl, proč je drží.

„Proč vás napadlo zrovna tohle?“ zeptal se Doone zvědavě.

„No, místo toho lomu by byla lepší propast. To jsem plácnul jen tak,“ pokrčil rameny. „Já si myslel, že jednoduše utekla. Šéf tvrdil, že dala Chickweedovi sežrat čokoládu, jenže mně se to nezdálo. Totiž přece všichni víme, že se to nesmí. No nic. Kdo ji našel? Kam šla? Kam se poděla?“

„Našla se čirou náhodou,“ řekl Doone. „Nevíte, neměla nějaké trápení s mláďencem?“

„Co já vím tak ne. Jenomže to víte, tady je dvacet stájníků a stájnic a pořád se to střídá. Upřímně řečeno, já si ji moc nepamatuju, akorát vím, že byla sexy. Zeptejte se paní Goodhavenový, ta na ni byla vždycky hodná, a ostatních děvčat. Některý s ní bydlely v ubytovně. Proč se ptáte na mláďence? Doufám že nespáchala sebevraždu, nebo jo?“

Doone neřekl ani ano, ani ne a já pochopil, co měl na mysli, když říkal, že nejradši slyší, co lidi napadne nejdřív, bezprostřední reakci, co člověku přijde nejpravděpodobnější nebo co ho napadá, když se zeptáte poprvé.

Chvíli se ještě s Bobem bavil, ale já měl dojem, že už se toho mnoho nedozvěděl.

„Musíte si promluvit s Mackie,“ řekl nakonec Bob. „To je mladá paní Vickersová, holky se jí svěřují, říkají jí věci, co by mně nikdy neřekly.“

Doone přikývl a já ho kolem domu zavedl ke vchodu k Mackie a Perkinovi. Všudypřítomný Rich nám byl v patách. Zazvonili jsme u dveří. Otevřít nám přišel Perkin. Měl na sobě khaki kombinézu, vypadal zajímavě a krásně voněl dřevem a lněným olejem.

Dobrý den,“ řekl překvapeně. „Mackie se sprchuje.“

Doone tuto zprávu přijal už filozoficky.

Představil se a pak dodal: „Přišel jsem paní Vickersové říct, že se našla Angela Brickellová.“

„Kdo?“ zeptal se Perkin nechápavě. „Já jsem nevěděl, že se někdo hledá a žádnou Angelu neznám... kteráže Angela?“

Doone trpělivě vysvětloval, že Angela Brickellová se pohřešuje už víc jak sedm měsíců.

„Dobrý bože, opravdu? Kdo to vlastně je?“ Pak jako by se rozpomněl. „Poslyšte, a není to ta stájnice, co odtud před rokem utekla? Já vím, že kolem toho bylo trochu vzrušení.“

„Ano, to je ona.“

„No tak výborně, žena bude ráda, že se našla. Já jí to hned jdu říct.“

Chystal se před námi zavřít, ale Doone prohlásil, že by raději s paní Vickersovou mluvil sám.

„No jak myslíte. Tak pojďte a počkejte vevnitř. John, jdete taky?“

„Ano, děkuju.“

Zavedl nás do obytné kuchyně, ve které jsem do té doby nebyl, přistrčil nám proutěná křesla u kulatého skleněného stolu na gotických sloupcích. Záclony a potahy v kuchyni byly jasně modrozelené s jasně modrým vzorkem s výraznými modročervenobílými květy. Všechno kuchyňské zařízení bylo šedobílé, pruhované a naprosto moderní.

Perkin si jistě povšiml, že žasnu, a řekl pobaveně: „Tady zařizovala všechno Mackie. Je to trochu vzpoura proti vkusu.“

„Je to tu ale příjemné, takové veselé,“ namítl jsem.

Nevím proč, ta poznámka mu nebyla po chuti. V tu chvíli však vešla Mackie. Měla ještě vlhké vlasy, vypadala hezky a spokojeně. Když Doone začal se svým proslovem, reagovala jako všichni ostatní.

„Výborně! Kde se našla?“

Když jí začalo být jasné, jak se věci mají, zbledla a rázem ztratila dobrou náladu. Odpovídala na Doonovy otázky přímo a nevyhýbavě.

„Z toho, co jste nám tady pověděl,“ řekla nakonec suše, „je jasné, že se buďto zabila... nebo někdo zabil ji.“

„To jsem ale neřekl, madam.“

„No víceméně ano,“ povzddechla si. „Vyptáváte se na organizovaný dopink... na milence... ach můj bože.“ Krátce zavřela oči a pak se zadívala na Doona a na mne.

„Strávili jsme celé měsíce v úzkosti a trápení kvůli Olympii a Nolanovi. Měli jsme tu lidi od televize,

reportéři sem proudili v celých hejnech. Už jsme se z nich mohli zbláznit, jak se nás pořád vyptávali, a teď jsme konečně měli pocit, že už to je za námi, že to je pryč... Ne, to je neskutečné... já už to prostě nevydržím... prodělávat to všechno znova.“

10

Doone mě požádal, abych ho dovezl do vesnice. Tak jsem si půjčil lan-drover, jel před ním a zavedl ho až na příjezdovou cestu u Harryho a Fiony. Trochu mě překvapilo, že si přeje, abych ho provázel, a taky jsem mu to řekl. Vysvětlil mi zcela vážně, že zjistil, že lidé se cítí méně zastrašení, když k nim policista přijde v doprovodu někoho známého.

„Vy nechcete, aby se cítili zastrašení?“ zeptal jsem se. „Spousta policistů si to naopak přeje.“

„Nejsem jako spousta policistů.“ Nezdálo se, že by ho to urazilo. „Mám svůj vlastní způsob práce, a i když se občas liší od způsobu práce mých kolegů, vede k výsledkům a o ty přece především jde. Pravda, není to nejlepší způsob jak docílit povýšení,“ krátce se usmál. „Ale můžu vás ubezpečit, že většinu věcí vyřeším.“

„O tom nepochybuju, inspektore.“

„Mám tři dcery,“ povzdechl si, „a takové případy jako tenhle nemám rád.“

Stáli jsme na příjezdové cestě a dívali se na ušlechtilé průčelí pěkného georgiánského panského domu.

„Nikdy nedělejte závěry předem,“ řekl trochu duchem nepřítomně, ale jako kdyby mi radil. „Víte, jaká jsou dvě nejubožejší slova, která policista občas proneše, když se mu případ zhroutí?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Předpokládal jsem.“

„To si zapamatuju.“

Klidně, svým neagresivním způsobem se na mě zadíval a prohlásil, že je čas, abychom Goodhavenovy vyrušili.

Jak se ukázalo, byla doma jenom Fiona. Přišla nám otevřít dveře u kuchyně v tmavomodrém elegantním kostýmu s bílou hedvábnou halenkou se zlatým řetězem, na nohou lodičky s vysokými podpatky. Bylo vidět, že chvátá. Když mě viděla, omluvně se usmála. „Johnne, co pro vás mohu udělat? Právě odcházím na oběd. Můžeme to vyřídit rychle?“

„Já... tohle je detektiv vrchní inspektor Doone z policejní stanice v Thames Valley a detektiv konstábl Rich.“

„Policisté?“ zeptala se nechápavě, pak se najednou vylekala. „Stalo se něco Harrymu?“

„Ne ne, to se netýká Harryho, vlastně ne přímo. Jde o Angelu Brickellovou. Našli ji.“

„Angelu...? Ach tak, to j sem tedy ráda. Kam se vlastně poděla?“

Doone byl mistr v tom, jak pouhým mlčením sdělit to nejhorší.

„Ach ne,“ řekla Fiona po několika výmluvných vteřinách. „Je mrtvá?“

„Ano, obávám se že ano, madam,“ přikývl Doone. „Musím vám položit několik otázek.“

„Ach, ale...“ podívala se na hodinky. „Nemohlo by to počkat? Neodcházím na obyčejný oběd, zvou mě tam jako čestného hosta.“

Stáli jsme stále ještě ve dveřích. Doone se nepřel, jen vytáhl fotografii a zeptal se Fiony, jestli poznává muže na snímku.

„Samozřejmě, je to Harry, můj muž. A tohle je můj kuň Chickwe-ed. Kde jste k tomu přišel?“

„Bylo to v kabelce té mladé ženy.“

Fiona se zatvářila smutně a soucitně. „Ano, měla Chickweeda tuze ráda,“ řekla.

„Mohl bych přijít ještě jednou, až bude váš manžel doma?“ zeptal se Doone.

Fioně se viditelně ulevilo. „Ano, to bude nejlepší. Dnes po páté, nebo zítřa dopoledne. Předpokládám, že se zítřa zdrží asi tak do jedenácti. Takže já jdu, na shledanou, Johnne.“

Zmizela v domě, dveře nechala otevřené. Za chvíli, ještě jsme stáli vedle vozu, vidíme, jak znovu vychází, zamyká za sebou zadní dveře, schovává klíč pod kámen („Ale, ale,“ poznamenal Doone kriticky) a odjíždí ve svém pěkném BMW. Zlaté, zářivé vlasy. Vesele nám zamávala na shledanou.

„Kdybyste ji měl popsat jediným slovem,“ řekl Doone, „jak byste ji popsal?“

„Vyrovnaná,“ řekl jsem.

„To bylo rychlé.“

„Taková ona je. Vyrovnaná a spolehlivá.“

„Znáte ji už dlouho?“

„Deset dní jako ostatní.“

„Hm,“ zamyslel se. „Já žádných deset dní mít nebudu. Nebudu s nimi žít pod jednou střechou jako vy,

takže se vás možná ještě zeptám, jací ti lidé jsou. Lidé se často přestanou chovat přirozeně, když hovoří s policistou.“

„Ale Fiona ne. Myslím že nikdo, s kým jste dnes dopoledne mluvil.“

„Ano, to ano, ale s některými jsem zatím ještě nehovořil. Pak taky musím počítat s určitou loajalitou... Než jsem přijel, četl jsem zápis z části toho soudního líčení. Tady loajalita hraje dost značnou roli. Nezdá se vám? Vyrovnaná, pevná, spolehlivá loajalita, nemyslíte?“

Napadlo mě, že Doone sice vypadá šedě a nenápadně, že hovoří odzbrojujícím zpěvným hlasem, ale že se za tím neškodným exteriérem skrývá velice bystrý pozorovatel. V tu chvíli jsem uvěřil tomu, co mi do té chvíle tak docela jasné nebylo, že totiž asi opravdu většinu případů vyřeší.

Řekl, že by rád promluvil s ostatními stájníci, než se z jiných zdrojů dozvedí, co se stalo, a že by taky rád promluvil se stájníky. Chtěl začít se ženami.

Odvedl jsem tedy Doona a Riche do vesnice, do domu, kterému děvčata říkala ubytovna. Nikdy předtím jsem tam nebyl. Menší moderní dům ve slepé uličce, levně zakoupený ještě než ho dostavěli. Jak jsem se už dozvěděl od Tremayna, dům během let nabyl podstatně na hodnotě. Vysvětlil jsem Doonovi, že děvčata podle jména neznám, protože je vídám jenom při ranní práci a občas při večerních stájích.

„To chápu,“ řekl, „ale ony znají vás. Můžete jim vysvětlit, že nejsem vlk?“

Tím jsem si nebyl docela jistý, ale přání jsem splnil. Seděl na květované pohovce v obývacím pokoji, tvářil se otcovsky, takže vypadal, jako by tam patřil, mezi spoustu rostlin v květináčích, kolem samé hedvábné polštáře, módní časopisy a nespočetné fotografie koní.

Bez jakékoli dramatizace klidným hlasem sdělil přítomným, že Angela Brickellová pravděpodobně zahynula v ten den, kdy se nevrátila na večerní stáje, že se našly její šaty, její kabelka a její kosti a že samozřejmě je třeba celou věc vyšetřit. Položil jim otázky, které jsem už znal z paměti: jestli považují za možné, že Angela byla zapletená do dopingu koní, a jestli někdo neví, zda se nepohádala se svým mláďencem.

Dívky nám sdělily, že jenom čtyři z nich (celkem jich bylo šest) pracovaly ve stájích v době, kdy tam ještě byla Angela. Prý docela určitě koně nedopovala. Ta myšlenka jim přišla dokonce směšná. Prý na to neměla, řekla jedna z dívek nelichotivě. Taky prý neměla žádné blízké přátele. Byla náladová, do sebe uzavřená, na tom se shodly všechny, ale že by měla nějakého mláďence, žádná nevěděla. Možná prý se vyspala se Samem, ale na tom nebylo nic zvláštního. Kdo je Sam? Sam Yaeger, zdejší stálý jezdec, a prý nejenom na koních.

Ozval se rozpačitý smích. Doone, otec tří dcer, si ho správně vysvětlil a zatvářil se znechuceně.

„Pohádala se Angela se Samem Yaegerem?“

„Se Samem Yaegerem se nikdo nehádá,“ řekla nejchytřejší z děvčat trochu přídrzle. „S tím se spí. V posteli nebo na seně.“

Záplava smíchu.

Žádné z nich nebylo ještě dvacet, pomyslel jsem si. Štíhlé, plné nadějí a zkušeností.

Poněkud drzá dívka řekla: „Jenže Sama tady nikdo nebere vážně. S tím je prostě jenom legrace. I když s ním člověk něco má, tak se to nebere vážně. A když s ním nechcete nic mít, stačí říct ne. Většina z nás řekla ne. On nikdy nikoho k ničemu nenutí.“

Ostatním přišla představa, že by někoho nutil, šokující. „On to bere prostě jenom tak, víte?“

Napadlo mě, že Doone si možná myslí, že v Angelině případě to „jen tak“ nebylo.

Drzá dívka jménem Tansy se zeptala, kdy chudáka holku našli.

„Kdy?“ Doone se krátce zamyslel. „Někdo poprvé něco zpozoroval minulou neděli. Musím říct, že moc nespěchal, aby to ohlásil, protože mu bylo jasné, že tam v míru a pokoji leží už hodně dlouho. Když nás konečně zavolal a když ta zpráva došla ke mně, bylo už navečer a to jsem trochu pospával, protože jsem se přejedl yorkshirského pudinku, jak ho umí moje žena, je skvělý. Takže jsem se na to děvče jel podívat až v pondělí. Od té chvíle jsme se snažili zjistit, kdo to je. Máme seznam pohřešovaných, většinou děvčata, která odněkud utekla. A když jsme včera našli její kabelku a v ní tu fotografii, šli jsme si dnes ráno ověřit, jestli jde skutečně o tu pohřešovanou stájnici z našeho seznamu. Dá se tedy vlastně říct, že jsme ji našli až dnes ráno.“

Mluvil mile a vlídně, takže ho všechny považovaly za osobu přátelskou a ochotně si prohlížely fotografii, kterou nechal kolovat.

„To je Chickweed,“ přikyvovaly všechny souhlasně.

„Jste si jisté, že poznáte jednoho koně od druhého?“

„Samozřejmě, když je vidíme každý den.“

„A ten člověk?“

„To je pan Goodhaven.“

Doone jim poděkoval a zase fotografii schoval. Rich si pilně zapisoval, ale žádná z nich ho nebrala na vědomí.

Pak se Doone zeptal, jestli Angela Brickellová náhodou nevlastnila psa. Děvčata se zatvářila nechápavě a řekla že ne. Proč prý si myslíme, že měla psa. Protože se poblíž jejích kostí našel psí obojek, vysvětloval Doone, a okousaný míč. Ne, nikdo z nich nemá psa, řekly.

Doone se zvedl k odchodu, ale ještě dívky požádal, kdyby si na něco vzpomněly, aby mu vzkázaly.

Jako třeba na co?“ zeptaly se.

„No jak bych vám to řekl,“ začal vlídně. „Víme, že už nežije, ale rádi bychom věděli, proč zemřela a jak. Je vždycky lepší, když se tohle ví. Kdybychom některou z vás našli mrtvou, jistě byste si přály, aby se lidé dověděli, co se vám stalo, ne?“

Všechny přikývly.

„Kam vlastně šla?“ zeptala se Tansy.

Doone ji málem pohladil po hlavě, ale ovládl se. Kdyby se nebyl ovládl, byl by zkazil dobrý otcovský dojem, který vzbudil. Děvčata byla ochotná, to určitě, ale přece jen smýšlela feministicky a nesnášela, když je někdo patronizoval.

„Musíme ještě počkat na výsledek nějakých testů, slečno,“ řekl záhadně, „ale doufám, že se už brzy k věci vyjádříme.“

Všechny toto prohlášení přijaly se samozřejmostí. Rozloučili jsme se. Pak jsme projeli vesnicí k bungalovu poblíž domu Boba Watsona, kde bydleli svobodní stájníci.

Obyvací místnost vypadala zcela jinak než u děvčat. Nebyly tam žádné květiny, žádné polštáře, tu a tam se povalovaly noviny, prázdné plechovky od piva, pornografické časopisy, špinavé talíře a zabláčené boty. Jen televize a video byly v obou ubytovnách stejné.

Stájníci už všichni věděli, že se Angela Brickellová našla mrtvá, protože to jeden z nich vyslechl od Boba Watsona. Nezdálo se, že by k ní měli nějaký osobní vztah (v tomto směru reagovali stejně jako., děvčata), taky o ní mnoho nevěděli, neměli o ní zvláštní představu.

„Dobře jezdila,“ řekl jeden z nich a pokrčil rameny.

„No, byla trochu lehčí,“ řekl jiný.

Na fotografii okamžitě poznali Chickweeda a jeden ze stájníků se zeptal, jestli by mu policie nemohla ten obrázek dát, až už ho nebudou potřebovat.

„Proč?“ zeptal se Doone.

„Protože teď mám to zvíře na starosti já, proto. Rád bych měl jeho fotku.“

„V tom případě si poříďte nějakou jinou,“ poradil mu Doone, „protože tato fotografie podle práva náleží rodičům toho děvčete.“

„Tak to bychom měli,“ řekl po našem odchodu. „Co jste si vybral?“

„To je váš úkol,“ namítl jsem.

Usmál se. Jsme teprve na začátku. Kdyby vás něco napadlo, tak mi to řekněte. Jsem ochotný vyslechnout každého. Netrpím falešnou hrdostí. Vůbec mi nevadí, když mi laik řekne svůj názor nebo své závěry.

Prosím vás, tohle o mně rozhlase, ano?“

„Ano,“ přikývl jsem.

To odpoledne se v Shellertonu rozezvonil telefon a nepřestal zvonit řadu dní. I když se v domě všichni chovali zdrženlivě a zbytečně nehovořili, zpráva o věci se rozšířila jak lesní požár po celé vesnici a všichni věděli, že ve spojitosti s domem Tremayne Vickerse přišla o život další mladá žena. Noviny, které se to dozvěděly samozřejmě hned, žádaly údaje kde, kdy a proč se to stalo. Dee-Dee opakovala donekonečna, že nic neví. Málem se rozplakala. Vzal jsem to po chvíli za ni a hovořil do telefonu neobyčejně zdvořile, neobyčejně ochotně, a nic jsem přitom neřekl. Pravdou je, že jsem dohromady nic nevěděl.

V pátek jsem pracoval na knize a bral telefony. Na Doona jsem vůbec nenarazil, teprve v sobotu jsem se dozvěděl, že strávil den rozséváním strachu a zděšení.

Tremayne se mě předtím zeptal, jestli bych nechtěl jet do Sandownu s Fionou, Harrym a Mackie, prý by to možná pro mě bylo zajímavější, protože sám se chystá s pěti koňmi do Chepstow, kde se kromě toho musí ještě věnovat dvěma párům náročných majitelů. „Abych byl upřímný, trochu byste se mi tam pletl.

Takže snad jedte a pomáhajte Mackie.“

Zastával staromódní názor, že těhotné ženy jsou křehké, což Mackie snášela s láskou a shovívavostí.

Napadlo mě, jestli vůbec Tremayne tuší, že by se asi Perkinovi moc nelíbilo, kdybych Mackie pomáhal, a rozhodl jsem se, že se zachovám diplomaticky.

„Mackie jede s Fionou a s Harrym,“ řekl Tremayne, jako kdyby ho napadlo totéž co mě. , Ještě si ověřím,

jestli vás můžou vzít, ale soudím najisto, že místo mají.“

Měli místo. Vyzvedli Mackie i mě v domluvenou hodinu. Byli velmi rozčilení.

Harry řídil. Fiona se otočila dozadu, aby si mohla povídat s Mackie a se mnou. S hlubokými vráskami na čele nám sdělila, že je Doone včera dvakrát navštívil. Poprvé přišel celkem přátelsky, podruhé působil velmi nebezpečně.

„Ráno se zdál opravdu v pořádku,“ řekla Fiona. „Byl povídavý, příjemný, no a když přišel večer...“ otřásla se, přestože ve voze bylo teplo.

„Večer víceméně Harryho nařkl, že tu zatracenou holku uškrtil.“

„Cože?“ řekla Mackie. „To je absurdní!“

„Doonovi se to absurdní nezdá,“ řekl Harry zasmušile, „prý ji určitě někdo zaškrtil. Ukázal vám taky tu fotografii, co na ní jsem s Chickweedem?“

Mackie i já jsme přikýkli.

„Ten obrázek si nechal zvětšit, chci říct opravdu hodně zvětšit. Prohlásil, že chce mluvit jenom se mnou, aby u toho nebyla Fiona, a ukázal mi ten zvětšený obrázek, na kterém jsem jenom já, kůň ne. Pak chtěl, abych potvrdil, že na tom obrázku mám svoje vlastní brýle proti slunci. Řekl jsem že samozřejmě ano, pak se zeptal, jestli jsem měl na sobě svůj vlastní pásek, tak jsem taky přitakal, pak mě požádal, abych se dobře podíval na přezku pásku a já jsem namítl, že bych přece nenosil cizí věci. Ještě chtěl vědět jestli pero, které tam na tom snímku mám zastrčené do dostihového programu, je moje... To už jsem začal být podrážděný a zeptal jsem se, o co vlastně jde a co to má znamenat.“

Na chvíli se odmlčel a pak zasmušile pokračoval: „Je to k nevíře... ale oni prostě našli moje brýle proti slunci, můj pásek a moje zlaté pero poblíž toho děvčete. Nevím kde, Doone to odmítá prozradit, nevím proč, má nějaký nesmyslný důvod. Sakra já nemám tušení, jak se tam ty věci dostaly. Řekl jsem mu, že jsem ty věci neviděl už ani nepamatuju jak dávno, a on že prý mi věří, že ty věci určitě ležely poblíž Angely Brickellové celé měsíce... že jsem je tam upustil nebo i položil, když jsem tam byl s ní.“

Pak se odmlčel a nic víc nedodal.

Rozčilená i vyděšená Fiona řekla: „Doone chtěl vědět, co a kde Harry dělal v den, kdy se to děvče ztratilo, a dokonce chtěl Harrymu vzít otisky prstů.“

„On si myslí, že jsem ji zabil,“ řekl Harry, „to je úplně jasné.“

„Ale to je přece absurdní,“ opakovala Mackie. „To je tím, že tě nezná.“

„Kde jste ten den vlastně byl?“ zeptal jsem se. „Chci říct, třeba máte perfektní alibi.“

„Jo to třeba mám, jenže já si skutečně nepamatuju, kde jsem byl. Copak vy si pamatujete, kde jste byl v úterý odpoledne druhý týden minulého června?“

„Asi bych si nebyl jistý.“

„Být to třetí týden,“ řekl Harry, „tak jsme byli na Ascotu, na Královském Ascotu, v plné polní cylindr a tak.“

„My si vedeme díř,“ řekla Fiona nešťastně. „Vyhledala jsem si loňský rok, ale na ten druhý úterek tam nemáme napsáno vůbec nic a ani jeden z nás si nepamatuje, co jsme dělali.“

„Žádnou práci jste neměli, žádnou schůzku?“

Harry i Fiona zavrtěli hlavou. Fiona byla členkou dvou dobročinných výborů, ale ten den ani jeden z nich neměl schůzi. Harry, který vládl jménem skoro stejným jako Fiona, to jest značným (kdysi velmi úspěšně prodal továrnu na pneumatiky, sdělil mi Tremayne, a teď občas úspěšně a se slušným ziskem pracuje jako poradce pro jiné firmy, které se snažily najít velkou a bohatou společnost, aby je sežrala), Harry si vůbec nepamatoval, že by v červnu měl nějaké konzultace.

„Koncem května jsme jeli do Uttoxeteru dívat se, jak Nolan jede Chickweeda,“ vzpomínala Fiona ustaraně.

„Angela tam byla a o koně se starala. Ten den mu právě někdo dal ten teobromin a kofein. A pokud koni tu čokoládu nedala sama Angela, pak někomu zřejmě dovolila, aby to udělal. Pravděpodobně jen z obyčejné nedbalosti. No nic, Chickweed vyhrál a Angela se s ním vrátila do Shellertonu. Pak jsme ji viděli o několik dní později a dali jsme jí peněžní dárek, byli jsme rádi, že se tak dobře o koně stará. Totiž když je kůň úspěšný, je to taky trochu zásluha jeho stájníka. Pak už jsem tu nešťastnici snad vůbec neviděla, aspoň si to nevybavuju.“

„Já taky ne,“ přidal se Harry.

Probírali to znovu a znovu celou cestu do Sandownu, a mně bylo jasné, že nemyslí na nic jiného a nemluví o ničem jiném od okamžiku, kdy se od Doona dozvěděli o identifikaci Harryho věci.

„To tam snad někdo musel úmyslně dát, aby do toho Harryho namočil,“ řekla Mackie nešťastně.

Fiona s ní souhlasila, ale Doone zřejmě ne.

Harry řekl: „Doone si myslí, že to byla neplánovaná vražda. Ptal jsem se ho proč a on jenom řekl, že většina vražd není premeditovaná. Vraždy prý jsou většinou nesmyslné a zbytečné a lidé, kteří se

takových vražd dopustí z velkého rozčilení, často na místě činu upustí kdekdo a vůbec si to neuvědomí. Řekl jsem mu, že si nevzpomínám, že bych kdy s tím děvčetem mluvil, jedině ve společnosti své ženy, ale on se na mě jenom díval a bylo vidět, že mi nevěří. Řeknu vám, bylo to o nervy!“

„To je hrůza,“ řekla Mackie rozhořčeně. „Surovost.“

Harry se snažil ovládat, ale bylo na něm vidět, že není ve své kůži. Řídil nesoustředěně, prudce brzdil, prudce přidával. Fiona řekla, že zvažovali, jestli vůbec do Sandownu pojedou, protože věru dnes nemají náladu, ale pak se rozhodli, že si přece nenechají od Doona všechno zkazit. Doonovo podezření je však zcela jednoznačně vyvedlo z míry.

Když jsme pak spolu stáli v padoku a sledovali, jak Fionin výborný kůň, slavný Chickweed, prochází kolem před Wilfred Johnstone Hun-ter Chase, netvořili jsme nikterak veselou skupinku.

Jen jsme doufali, že Chickweedovi nikdo nedá čokoládu.

Fiona vyprávěla o Doonově nařčení Nolanovi. Nolan okamžitě prohlásil, že teď aspoň Harry ví, jaké to bylo žít pod hrozbou odsouzení za vraždu, a že s ním, s Nolanem, bude dodatečně víc cítit. Což se Harrymu moc nelíbilo. Nepříliš přátelským tónem namítl, že jeho, Harryho, nepřistihli, jak stojí nad mrtvou.

„No, moc daleko od toho nejsi, jak tak koukám,“ řekl Nolan popuzeně.

„Nolane!“ okřikla ho Fiona. Nepobavil ji. „Vy všichni už o tom přestaňte mluvit a ty, Nolane, se koukej soustředit na dostih. Harry, o té zatracené nešťastnici už ani slovo, ono se to nějak rozmotá. Musíme být trpěliví.“

Harry se na ni smutně a s láskou ohlédl přes rameno. Zadíval se taky na mě. V tu chvíli jsem si uvědomil, že vidím cosi, co jsem po chvíli rozpoznal jako strach. Možná jen počínající, ale určitě to byl strach. Do té chvíle se mi nezdálo, že by se strach k Harrymu hodil, zvláště ne poté, jak se choval v tom mrznoucím příkopě.

Mackie jako Tremaynova zástupkyně asistovala Nolanovi, když jezdci nasedali. Pak jsme všichni čtyři šli na tribunu, abychom se dívali na dostih. Vpředu Mackie s Fionou, Harry chvíli počkal a šel se mnou za nimi.

„Chtěl bych vám něco říct, ale tak, aby to Fiona neslyšela.“

„Spust’te.“

Rychle se rozhlédl, jestli nikdo není v doslechu.

„Doone řekl... Ježíši Kriste... řekl, že to děvče nemělo nic na sobě, když umřelo.“

„Probůh Harry!“ Cítil jsem, jak se mi úžasem otvírají ústa, honem jsem je pravně zavřel.

„Nevím co si počít,“ řekl.

„No nic, vůbec nic.“

„Doone se ptal jak to, že jsem si sundal pásek od kalhot.“

Hlas se mu ještě třásl rozčilením.

„Když je někdo nevinný, tak ho vinným neuznají,“ namítal jsem.

„Ale ano. Víte dobře, že se to stává,“ zoufal si.

„Ale ne při tak chabých důkazech.“

„Já to prostě Fioně nedokázal říct. Chci říct, my spolu vycházíme ohromně, ale co kdyby jí to začalo vrtat v hlavě... Já skutečně nevím, jak bych to snášel.“

Došli jsme k tribunám a vystoupali nahoru. Harry ztichl a nechal si své trápení pro sebe. Všechno přehlušoval křik bookmakerů a hlučící davy kolem nás. Koně cválali kolem tribun ke startu. Nolan jako vždy vypadal jako pravý profesionál, pod sebou statného hnědáka, kterého Fiona celý podzim jezdila po honech. Chickweed, jak mi řekla Mackie, byl Fionin miláček. Byl nejenom její majetek, ale taky její přítel. Chickweed kroužil kolem startu, pak se zařadil před prvním honebním dostihem jarní sezóny. Tremayne doufal, že v ní zvítězí třikrát nebo čtyřikrát.

V tu chvíli k nám dorazil obtloustlý zpocený Lewis, celý udýchaný. Říkal, že doběhl na poslední chvíli a ptal se, jestli Jockey Club nic nenamítá proti tomu, že Nolan jede.

„Zatím ani slovo,“ řekla Fiona. „Tak držíme palce.“

„Kdyby mu chtěli zarazit činnost,“ prohlásil Lewis moudře, zatímco ještě lapal po dechu, „tak by mu to přece už do dneška dali vědět. Třeba to našemu miláčkovi projde.“

„Tomu říkám bratrská láska,“ ušklíbla se Fiona.

„Však mi něco dluží,“ prohlásil Lewis zasmušile s takovou zavilos-tí, že jsme asi všichni v tu chvíli pochopili, o jaký dluh nespíš jde, i když jsme tomu předtím nechtěli věřit.

„Budeš trvat na splátce?“ řekl Harry uštěpačně.

„Děkuju ne,“ odsekl Lewis.

„Křivá přísaha není zrovna to nejlepší.“

Lewis se usmál takovým hadím úsměvem, zuby vyceněné.

„Já jsem z vás všech nejlepší herec, to si pište.“

Fiona si v tu chvíli musela uvědomit, že Lewis přece jenom nebyl tak úplně opilý a že vnímal, když Olympie umírala. Mackie se tvářila ztrápeně a Harry, kterému to bylo jasné od samého začátku, by byl filozoficky pokrčil rameny a bral to lehce nebyt sám tak ohrožený.

„No a co jste si představovali, že bych měl dělat?“ zeptal se Lewis, když viděl reakci přítomných. „To jsem měl říct, že jí vynadal do kurev a že ji chytil za krk a třepal s ní tak dlouho, až jí vylejzaly oči z důlků?“

„Lewisi!“ křikla Fiona. Nevěřila mu. „Mlč!“

Lewis se na mě nepřátelsky podíval a pak se zeptal, proč se všude pletu. Neodpověděl mu nikdo. Ani já ne.

Fiona křikla: „Už běž!“ Předstihla asi o půl vteřiny hlasatele. S dalekohledem na očích se soustředila na dostih.

„Na něco jsem se vás zdvořile zeptal,“ řekl Lewis ostře.

„Víte dobře proč,“ odpověděl jsem a sledoval dostih.

„Tremayne tady není,“ namítl. ,

„Poslal mě, abych si prohlédl Sandown.“

Chickweeda jsem snadno rozpoznal. Měl na čele velkou bílou hvězdu, i proto byl na fotografii tak snadno k poznání. Běžel při bariéře a bílou hvězdou pokyvoval.

Tempo dostihu se mi zdálo pomalejší než tempo, na které jsem si zvykl, a přes překážky se zdálo, že jdou koně s větším klidem. Byl to však omyl. Tremayne mě na to předem upozornil, řekl mi, že to je celkem snadná dráha pro vrcholné hvězdy, ale pro honební koně že je velice náročná. „Dívejte se, až půjdou přes těch sedm překážek na vzdáleném konci dráhy. Když jde kůň dobře na první, tak na ty ostatní automaticky taky. Když jde na první špatně, jde špatně na všechny. Nohy se mu zamotají a je ztracený. Nolan je mistr v tom, jak najet tu první.“

Dával jsem si na to pozor. Chickweed přes první překážku lehce přeletěl a všechny další zvládl jakoby bez námahy. Tremayne předtím taky řekl: „Kůň se nejlíp naučí skákat v honebním terénu. Potíží je, že honební koně nemívají potřebnou rychlost. Nicméně Chickweed je vytrvalý a tvrdý. Takový byl taky Oxo, co vyhrál před několika lety Velkou národní.“

Chickweed při druhém okruhu zopakoval svůj skvělý výkon a pak v čele o jednu délku proletěl dlouhým obloukem na konci dráhy, srovnal se na pond, třetí překážku před cílem, za kterou byla malá prohlubinka kdysi dávno naplněná vodou, teď zarostlá plevelem.

„Poběž!“ vybuchla Fiona, silně rozčilená. „Chicky, Chicky, poběž!“

Chicky-Chickweed jako kdyby ji slyšel, vznesl se do výšky, bílá hvězda mu svítila na čele. Pak se stočil doprava před poslední překážkou a cválal do mírného stoupání k cíli.

„Na tomhle kopečku už přišlo o vítězství moc koní,“ vyprávěl mi předtím Tremayne. „Tam se nejvíc vyplatí výdrž. Tam musí mít kůň rezervy. Kůň, který má dost síly na to, aby v stoupání zrychlil, zvítězí. Totéž máte v Cheltenhamu. Jak v Cheltenhamu, tak v Sandownu se může průběh dostihu za poslední překážkou dramaticky změnit. Unavení koně odpadají, když předtím celou dobu vedli.“

Chickweed snadno zvládl předposlední překážku, ale nesetřásl jednoho pronásledovatele.

„Já to nevydržím,“ vzdychla Fiona.

Mackie zdvihla dalekohled a ustaraně sledovala finiš. :

No co, je to přece jenom dostih, říkal jsem si. O co vlastně...

Pak jsem si sám odpověděl: Napsal jsem román. Co na tom záleží, jestli zvítězí nebo prohraje? O co vlastně běží?

Běží o to, že mi na něm záleží, protože jsem do něj tolik vložil. Tolik námahy a síly. Proto taky na dostihu záleží Tremaynovi a Mackie. Jenom dostih... nebyl to jenom dostih, bylo to něco, do čeho vložili svou dovednost.

Před poslední překážkou se začal Chickweedův pronásledovatel přibližovat.

„Ach ne,“ vzdychla Fiona a odložila dalekohled. „Nolane, dělej!“

Chickweed se přes překážku nádherně vznesl zbytečně vysoko a zbytečně ztratil čas. Jeho pronásledovatel skočil níž, rychleji, a dopadl dřív.

„Sakra,“ ulevil si Harry.

Fiona mlčela. Už se smířovala s porážkou.

Zato Nolan ne. Nolanovy agresivní pudy hořely naplno. Krčil se nad koněm jako démon a vysílal rozkazy, že prohra je nepřijatelná. Chickweed jako elektrizovaný změnil rozhodnutí zpomalit, když už ho stejně

někdo předběhl, a dal se znovu do boje. Žokej koně běžícího v čele s pocitem, že už má vyhráno, nepatrně zaspal, Chickweed toho využil a strčil hlavu vpřed těsně před cílovým sloupkem v okamžiku, kdy běží o všechno. Davy jásaly a vítaly ho, favorita, bojovníka, který se nikdy nevzdá.

V tu chvíli mi bylo jasné, že dostih vyhrál Nolan, nikoli kůň, Nolanovy schopnosti a Nolanova povaha ve spolupráci s Chickweedem. Díky Nolanovi jsem pochopil, že k umění jezdit dostihy nestačí odvaha a umění udržet se v sedle, ba ani taktika ani zkušenosti, ani cílevě-domost nestačí. Pro vítězství v dostizích stejně jako pro umění přežít je třeba určitý stav mysli.

Fiona, vítězoslavná poté, co už ztrácela naději, udýchaná, se zářícíma očima, chvátala s Mackie naproti vracejícím se hrdinům. Lewis, Harry a já jsme pomalu šli za nimi.

„Nolan je génius,“ řekl Harry.

„Ten druhý roztomilý žokej to pohnojil,“ prohlásil Lewis.

Člověk nemá nikdy nic předpokládat, pomyslel jsem si a vzpomněl si na Doona. Nikdy s ničím nepočítej, dokud opravdu nezvítězíš a nedržíš cenu v ruce.

Jenže Doone teď dělal závěr předem, sám se neřídil vlastní radou. Aspoň se to tak jevilo.

Šli jsme všichni na skleničku na oslavu, jen Mackie si dala zázvorové pivo.

Harry objednal povinné bublinky, ale srdce měl sevřené. Nolan byl v nádherné náladě, stejně Fiona. Lewis neochotně blahopřál. Já, pouhý divák, pořád ještě outsider, jen přihlížel. Šest nás stálo u baru, všichni jsme se usmívali, ale pavučina upředená z příznaků obou mrtvých mladých žen jako by všude číhala na kořist.

Vrátili jsme se do Shellertonu dřív než Tremayne z Chepstow. Fiona vysadila Mackie u její části domu a já došel k Tremaynově polovině pěšky. Odemkl jsem si půjčeným klíčem a rozsvítil jsem.

Na rodinné nástěnce byl vzkaz od Gareta: ŠEL JSEM DO KINA. PŘIJDU NA VEČEŘI. Usmál jsem se, postrčil polena v krbu, přihodil pár třísek, aby se oheň rozhořel, a trochu jsem mu pomohl měchem, Pak jsem si nalil víno a cítil se jako doma.

Pohodu narušilo zaklepání na dveře. Šel jsem se podívat, kdo jde, a na první pohled jsem mladou, rozpačitě, tázavě se usmávající ženu nepoznal. Byla docela hezká, hnědovlasá, nenápadná... Ingrid, manželka Boba Watsona.

„Pojďte dál,“ řekl jsem přátelsky. Ulevilo se mi, že jsem si vzpomněl, kdo je. „Ale nikdo není doma. Jsem tu sám.“

„Já myslela že třeba Mackie, paní Vickersová...“

„Je u sebe.“

„Aha, no já...“ váhavě překročila práh a já ji pobídl, aby šla dál do obývacího pokoje. Zůstala tam stát celá nesvá a nechtěla si sednout.

„Bob neví, že tu jsem,“ řekla ustaraně.

„To nevadí. Dáte si něco k pití?“

„Ne. Radši ne.“

Měl jsem pocit, že se k něčemu odhodlává. Pak to z ní konečně vyletělo.

„Vy jste byl na mě takovej hodnej tuhle večer. Bob říká, že jste mě zachránil od omrzlin, přinejmenším... taky od zápalu plic, to říkal. Dal jste mi svoje vlastní šaty. Já vám to nikdy nezapomenu. Nikdy.“

„Když na vás bylo vidět, jaká je vám hrozná zima. Nechcete si sednout?“

„Mně byla taková zima, až to bolelo,“ jako by neslyšela, že jsem ji vybídl, aby si sedla. „Já vím, že jste teď zrovna přišel... viděla jsem, jak jede kolem vůz paní Goodhavenový... Já jsem vlastně přišla za váma! Já to prostě někomu říct musím... Totiž, já myslela, že... prosť vám to asi bude nejjednodušší!“

„Tak se do toho dejte, mluvte. Poslouchám.“

Vyhrkla: „Angela Brickellová byla římská katolička jako já.“

„Ano?“ Nic mi to neříkalo.

Ingrid přikývla. „Dneska večer v místním rozhlasu povídali, že minulou neděli nějaký lesník našel to, co zbylo z Angely, v quiller-sedgeským panství. Ve zprávách hodně mluvili, jak policie vyšetřuje a jak pokračuje pátrání a že si myslejí, že nejspíš šlo o nezákonný čin. Nezákonný čin, takovej hloupej výraz! Proč rovnou nefeknou, že ji někdo oddělal! No prostě jak vloni zmizela, tak mě paní Vickersová požádala, abych dala dohromady všechny věci, co po ní zbyly v ubytovně a abych to sbalila a poslala jejím rodičům. Tak jsem to udělala.“

Odmlčela se a pátravě se zadívala na mě, jestli ji sleduju.

Zeptal jsem se opatrně: „Co jste našla mezi jejími věcmi? Něco, co vám vrtá v hlavě? Protože víte, že je mrtvá?“

Ingrid se viditelně ulevilo, že jsem ji přímo vybídl, aby mluvila.

„Já to zahodila, víte,“ řekla. „Byla to taková souprava, s kterou si člověk sám může udělat těhotenský test. A byla použitá. Našla jsem jenom prázdnou škatuli.“

11

Tremayne se vrátil domů a vyplašil Ingrid jako kočka myš.

„Co chtěla?“ zeptal se po jejím kvapném ústupu. „Mně se zdá, že se mě bojí. Je to taková myš.“

„Přišla mi říct něco, o čem si myslí, že by se mělo vědět,“ odpověděl jsem zamyšleně. „Asi chtěla, abych to dal dál místo ní.“

„To je celá ona. O co šlo?“

„Je dobře možné, že Angela Brickellová byla těhotná.“

„Cože?“ překvapeně se na mě podíval. „Těhotná?“

„Ano.“

Vyprávěl jsem mu o použitém testu. „Tyhle věci si lidé nekupují, ledaže k tomu mají pádný důvod.“

Zamyšleně řekl: „To asi máte pravdu.“

„Takže, v téhle stáji je dobře takových dvacet zdatných a chtivých chlapů a další tucty máte v Shellertonu a v celém dostihovém světě. Ovšem jestli byla těhotná, a z toho, co jsem slyšel od Doona o nálezů kostí, nevidím, jak by mohli určit jestli ano nebo ne, ale prostě jestli byla, tak to vůbec nemusí mít s její smrtí nic společného.“

„Ale může.“

„Byla římská katolička, říká Ingrid.“

„Co to s tím má společného?“

„Jsou proti přerušení těhotenství.“

Zadíval se do prázdna.

„Harry je v průšvihu. Víte o tom?“ zeptal jsem se.

„Ne. V jakém průšvihu?“

Vyprávěl jsem mu o Doonově nařčení, taky o tom, jak Chickweed zvítězil a jak Lewis víceméně přiznal, že lživě vypovídal a křivě přísahal. Tremayne si nalil náležitě velkou dávku ginu s tonikem a na oplátku mi vyprávěl, jak mizerný den strávil v Chepstow. „Jeden z mých koní se sesypal, další spadl na zadek za poslední překážkou, když měl dostih prakticky v kapse, Sam si vykloubil palec, má ho jak balon. Jinak je sice v pořádku, ale do příštího úterka těžko bude fit. To znamená, že za něj na pondělí musím najít náhradu. Jo a jedni majitelé věčně skučeli a na něco si stěžovali, že bych je nejradši vzal za hlavy a omlátil jim je o sebe, ale musel jsem se chovat zdvořile a to člověka někdy vážně vytočí, že by lez po zdi, to vám teda řeknu!“

Složil se do křesla, natáhl nohy a zadíval se na špičky bot.

„Řeknete Doonovi o tom testu těhotenství?“ zeptal se nakonec.

„Asi ano. Ingrid to tíží a jestli tu informaci nepředám, najde si jinou hláskou troubu.“

Povzdechl si. „To Harrymu moc neprospěje.“

„Ale taky neuškodí.“

„Je to motiv, a porota věří na motiv.“

Zabručel jsem: „Harryho nepoženu před soud.“

„Nolana pohnali, a kdyby se našel motiv, určitě by bručel. To jistě uznáváte.“

„Jenomže ten těhotenský test k ničemu není,“ namítl jsem. „Ingrid prázdnou škatuli zahodila, takže žádný důkaz neexistuje a jako by nikdy neexistoval. Nikde není psáno, že tu soupravu Angela použila a pokud ano, neví se, s jakým výsledkem. Taky se neví, s kým vším se vyspala.“

„Měl jste se dát na advokacii.“

Pak se dostavili Mackie a Perkin na obvyklou skleničku a výměnu novinek. Nálada byla zasmušilá a nerozptýlilo ji ani Chickweedovo vítězství.

„Že byla Angela těhotná?“ podívala se Mackie a potřásla hlavou. „Nic neříkala.“

„Třeba by o tom promluvila, kdyby měla příležitost, pokud byl ten test pozitivní,“ řekl Tremayne.

„Byla to od ní nedbalost,“ řekl Perkin. „S tou holkou byly jenom potíže a pořád jsou. Mackie to rozčiluje a přitom by měla mít klid a pohodu. Mně se to vůbec nelíbí.“

Mackie se natáhla a vděčně svému muži stiskla ruku. Čišela z ní radost z vlastního těhotenství, trvalá a stálá. Napadlo mě, že Angela Brickellová třeba byla taky ráda, že musí vyzkoušet soupravu na zjištění těhotenství, co kdo může vědět.

Dovnitř vrazil Gareth plný plánů na výpravu, na kterou jsem dočista zapomněl. Určitě to na mně bylo vidět.

„Ale vy jste slíbil, že nás všechno možný naučíte a že budem smět rozdělat oheň,“ řekl rozčileně a

zklamaně.

„Tak požádej tatínka o povolení.“

Tremayne vyslechl Garetovu prosbu o propůjčení kousku pozemku, kde by se mohl udělat táborák.

Povytláhl obočí a podíval se na mě.

„Vy se s tím opravdu chcete zdržovat?“

„No upřímně řečeno, sám jsem s tím přišel, i když poněkud nepřed-loženě.“

Garet zuřivě přikyvoval. „Kokos dorazí v deset.“

Mackie řekla: „Ale Fiona nás všechny pozvala, abychom dopoledne přišli zapít Chickwéeda a utěšit Harryho.“

„John to slíbil,“ bránil se Garet úzkostlivě.

Mackie se na něj shovívavě usmála. „Tak já tedy Johna omluvím.“

Nedělní ráno se vplížilo šedě a s mrholením, věru si žádalo elán ode všech, kdo si chtěli vyzkoušet jak přežít. Tremayne popíjel v kuchyni kávu a v půl desáté ještě musel svítit. Řekl, že bychom možná celý plán měli zrušit, ale jeho syn o tom nechtěl ani slyšet. Nakonec se domluvili na kompromisu a já musel slíbit, že se vrátíme po prvním kýchnutí. Vtom se objevil Kokos v jasně žluté pláštěnce, na kole a s jasným úsměvem.

Snadno uhádnout, jak přišel k přezdívkce. Celý zmoklý stál v kuchyni a stáhl si kapucu, pod níž se skrývala naježená kštice světle hnědých vlasů tvrdých jako dráty („Nejdou mu učesat,“ vysvětloval mi potom Garet).

Kokosovi bylo asi patnáct. Pod ježatou kšticí měl jasné inteligentní oči, velký nos, velké, měkké rty, jako kdyby se jeho tvář ještě nepřizpůsobila rozvíjející se osobnosti. Tak za rok za dva, pomyslel jsem si, už z něj bude mužský.

„Nahore nad jabloňovým sadem je kousek úhoru, tam smíte,“ ozval se Tremayne.

„Ale tati...“

„Lidé chtějící přežít si nemůžou vybírat,“ prohlásil jsem energicky.

Tremayne se zamyšleně zadíval nejdřív na mě a pak na Gareta, a nakonec přikývl, jako kdyby si v duchu něco potvrzoval.

„Únor není moc dobrý měsíc, pokud jde o jídlo,“ poznamenal jsem, „a krást bažanty, to by nebyl nejlepší nápad. Takže to trochu ošidíme a vezmeme si s sebou slaninu. A vy oba si vezměte rukavice a zavírací nůž. Vyjdeme za deset minut.“

Kluci šli rychle najít něco do deště pro Gareta a Tremayne se mě zeptal, co vlastně mám v úmyslu.

„Chci postavit přístřešek,“ řekl jsem, „založit oheň, najít něco k obědu a uvařit to. To by myslím mohlo stačit. Když člověk začíná skoro s holýma rukama, trvá všechno hrozně dlouho.“

„Jen je naučte vážit si toho, co mají.“

„Hm.“

Tremayne naši výpravu vyprovodil ke dveřím. Neměli jsme s sebou nic, jenom moje vybavení na přežití přidělané k pásku a kluci zavírací nože v kapsách. Drobný studený déšť padal zcela neúprosně, ale to nám nevadilo. Zamával jsem krátce Tremaynovi a Garet nás pak vedl brankou ve zdi, přes neudržovanou zahradu, další brankou a do mírného kopce mezi asi padesáti holými jabloněmi až na malou mýtinku částečně obehnanou polozbořenou kamennou zídkou na jedné straně a několika stromy a trnitým živým plotem z ostatních stran. Za tímto neúpravným ohrazením se rozprostíraly úpravné akry pečlivě zoraných polí, majetek souseda farmáře.

Garet se po našem terénu znechuceně rozhlédl a dokonce i Kokos se tvářil nešťastně. Já si však pomyslel, že Tremayne vybral místo dobře. Ať si tam počínáme jakkoli, poškodit nemůžeme nic.

„Tak,“ prohlásil jsem, „nejdřív ze všeho musíme vybudovat přístřešek pro oheň.“

„V tomhle dešti nic hořet nebude,“ namítl Garet kriticky.

„V tom případě snad půjdeme domů, ne?“

Oba se polekali.

„Ne,“ řekl Garet.

„Tak tedy dobře.“ Vytáhl jsem základní vybavení v plechovce a podal Garetovi ohebnou pilku. „Když jsme šli nahoru, minuli jsme nejmíň čtyři uschlé jabloně. Protáhni tady na koncích toho drátu skrz ta očka kousek klacku a pak s Kokosem jděte a jeden z těch stromů porazte a přitáhněte. Podřízněte ho co nejniž u země, pokud se vám to povede.“

Během tří vteřin odběhli, už zase s elánem. Já si začal prohlížet ten kousek půdy, který Tremayne správně nazval úhorem. Jak jsem viděl, bylo snadno možné se tu utábořit, protože všude byla slehlá, světle hnědá, nepokosená tráva. Dar z nebes.

Než se kluci vrátili, celí udýchaní a červení, a než přitáhli výsledek své práce, vyvrátil jsem několik kovových kůlů od plotu, nařezal větvičky trnitého křoví z živého plotu a natrhal uschlou trávu z trsů poblíž poslední řady jabloní. Pak jsme seběhli dolů do zpustlé zahrady, natrhali kopřivy na vázání a asi tak do hodiny poté, co jsme vyrazili z domu, jsme už svorně obdivovali pevný, stabilní, čtyři stopy na čtyři stopy velký přístřešek. Kostra byla kovová a měla mírně se svažující střechu z hustě spletených větvíček, na kterých byla celá kupa svazků suché trávy. Dívali jsme se, jak déšť stéká po vrchní vrstvě trávy a skapává po straně. Pod přístřeškem nepršelo.

Potom kluci samostatně vyrobili Čtvercovou stěnu z propletených větvíček na pevném rámu, kterou jsme opřeli o přístřešek z boku, takže tam nemohlo pršet ani ze strany. Gareth bez jediného mého slova pochopil, o co jde a věcně to vysvětlil Kokosovi.

„Dobře,“ řekl jsem. „Teď dojdete pro nějaké suché ploché kameny tamhle z té pobožené zídky a uděláme ohniště. Mokré kameny nenoste, protože po zahřátí praskají. Pak se všichni půjdeme porozhlédnout po něčem drobném a suchém, co by hořelo. Suché listí, chomáčky uvízlé na plotech nebo něco, co třeba najdeme v tom rozpadlém pařeništi dole v zahradě. Když něco najdete, strčte to do kapsy, ať se to uchová suché. Pak si musíme opatřit dostatek třísek. Taky budeme potřebovat suché dříví, pokud nějaké najdeme. A kdybyste viděli kravince, taky je doneste, protože ty hoří jako rašelina.“

Po další hodině usilovné práce jsme na oheň nanosili pod přístřešek trosky rámu na kukuřici z poboženého pařeniště a dostatek kletí na rozdělání ohně. Pak jsem s rukama pod přístřeškem klukům ukázal, jak se oloupe kůra z čerstvé větvičky a jak se suché dřevo pod kůrou podélně nařeže, takže se plátky dřeva zkrouť ven jako peříčko. Oba si to zkusili vlastním nožem. Gareth si počínal rychle a šikovně, Kokos měl obě ruce levé.

Nakonec jsme se sirkami, s kouskem svíčky a se suchým listím a uschlými květy a pomocí třísek z rámu na kukuřici, taky samozřejmě díky velkému štěstí (kravince nebyly), zapálili malý oheň. Čile hořel, přestože bylo tak mokro a sychravo. Gareth a Kokos se rozzářili, jako kdyby nečekaně vyšlo sluníčko. Kouř se kroutil a stoupal zpod okraje doškové střechy. Poznamenal jsem, že kdybychom takhle museli žít celé měsíce, mohli bychom pod stříšku zavěsit zbytky masa a rybu. Kouř jabloňového dříví krásně voní, ale dubové dřevo je na uzení lepší.

„My bysme takhle nemohli žít celý měsíc.“ Kokos si to zřejmě neuměl ani představit.

„V Sherwoodském lese za Robina Hooda nebylo vždycky sluníčko,“ namítl jsem.

Ulámali jsme z poražené jabloně všechny menší větvičky a postupně přikrmovali oheň. Pak jsme začali budovat aspoň základy přístřešku pro lidi. Zapřeli jsme kmen uschlého stromu jako střechu a zadní stěnu mezi dva živé stromy, natahali jsme k němu další kletí a ulámané větvičky trnitého křoví a propletili větvemi suchého stromu, na to jsme naházeli zezadu a shora další větve a uschlé rostliny, co jsme kde našli. Přístřešek jsme vystlali v silné vrstvě travou místo slámy. Tu a tam na nás kapka dopadla, ale nemokli jsme.

Po dlouhém, vydatném paběrkování jsme se naobědvali. Měli jsme všechno možné, co jsme shledali v zahradě. Zplanělou petržel, kosti-val, několik drobných kapustiček, zelený salát z jitrocele, šťovíku a pampelišek. No nazdar, řekl Gareth. Řekl jsem klukům, ať jsou rádi, že mají pampelišky, protože blatouchy jsou jedovaté. Kokos kategoricky odmítl třeba jenom uvažovat o tom, že by jedl červy, kterých bylo všude dost. Oba kluci se vrhli na slaninu, kterou jsme si opekli na klacku a měli takový hlad, že pak celou večnost žvýkali lýčí oloupané z mladé břízy bojující o život se živým plotem. Řekl jsem jim, že březová kůra je dobrá a výživná a Gareth prohlásil, že mi věří.

Napili jsme se nepříliš lahodné dešťové vody ze staré konve. (Vodu jsme si převařili v plechovce od coca coly, kterou Gareth našel v odpadcích.) Oba pánové odmítli kávu z kořínků pampelišky. Prý až příště půjdeme tábořit, vezmou s sebou čaj v pytlících.

Seděli jsme pod přístřeškem, oheň hořel, na kamenném ohništi oharky krásně žhnuly. Nepřestávalo pršet. Najedli jsme se a konec pokusu se zvolna blížil.

„Co kdybychom tu zůstali přes noc?“ navrhl jsem.

Oba se zatvářili zděšeně.

„To byste přežili, když máte přístřešek i oheň.“

„Ale bylo by to děsný,“ řekl Gareth. „Je hrozná zima.“

„Ano.“

Po krátkém mlčení Gareth dodal: „Přežít za každou cenu není vždycky legrace.“

„Často ne, ale je to otázka života a smrti.“

„Kdybychom byli s Robinem Hoodem v Sherwoodu, honili by nás šerifovi lidi,“ řekl Gareth.

„To by bylo nepříjemné.“

Kokos se podvědomě rozhlédl, jestli někde nečihá nepřítel, a při samém pomyšlení se otřásl.

„My tu nemůžeme zůstat přes noc, protože máme zítra školu,“ řekl.

Oběma se až směšně ulevilo. Pomyslel jsem si, že možná tak na jednu na dvě vteřiny si uměli představit, jaký byl ten starý, surový svět, kdy lidé bojovali za každý den, kdy hlad a zima byly běžné, nebezpečí všudypřítomné a kruté. Primitivní svět dávno před Robinem Hoodem, za druidů krácejících po prastarých berkshirských planinách, v době, kdy člověk ještě nevynalezl zákon a právo, před vznikem rituálů, zvyků, povinností. Doba, kdy silní žili a slabí umírali podle věčného zákona přírody.

Když ocelové nebe potemnělo v šed, rozmetali jsme oheň a žhnoucí oharky uhasili v mokré trávě. Pak jsme zbývající jabloně dřevo úhledně naskládali pod přístřešek a vydali se k domovu. Nenesli jsme skoro nic stejně jako předtím, když jsme se vydali na cestu.

Garet se ohlédl na přístřešek spletený ze stromových větví, na vyhaslé ohniště, a jako by mu to chvíli bylo líto. Potom však spolu s Kokosem běžel a skákal radostně zpět k důvěrně známým poutům civilizace.

„Páni, zaveďte mě k pizze, ke dvěma pizzám, možná ke třem,“ prohlásil Garet, jakmile vrazil do dveří.

Zasmál jsem se, odložil svůj bohatě využívaný lyžařský oblek a zanechal kluky v kuchyni. Sám jsem se odebral do teplého obývacího pokoje. Tam jsem našel skupinu zasmušilých duší zhroucenou v křeslech. Jejich myšlenky směřovaly ke zcela jiným špatným zítřkům, v nichž sice nehrozil hlad, ale nebezpečí ano. Harry, Fiona, Nolan, Lewis, Perkin, Mackie a Tremayne, všichni mlčeli, jako kdyby už všechno bylo řečeno. Dělalí dojem soudržné, pevně propojené skupiny. Napůl nepřítomně se na mě zadívali, na cizího člověka ve svém domě, na nečekanou postavu objevující se na scéně.

„Aha... to jste vy, Johnne,“ Tremayne se zavrtěl a vzpomátoval. „Jsou kluci živí?“

„Víceméně.“

Nalil jsem si víno a usadil se na volnou stoličku. Zasmušilost a tíhu myšlenek všech přítomných bylo doslova cítit a já tušil, že už vědí všechno, co vím já, možná ještě víc.

„Když to neudělal Harry, tak kdo tedy?“ zeptal se Lewis. Nikdo mu neodpověděl, protože ta otázka už zřejmě zazněla mnohokrát.

„Doone to zjistí,“ zabručel jsem.

Fiona se pohoršeně ohradila: „Vždyť on se o to vůbec nesnaží, vidí jenom Harryho. Je to neslýchané.“

V tu chvíli nicméně vstoupil živoucí důkaz, že Doone nevidí jenom Harryho, neboť přišel Sam Yaeger.

Nejdřív jsme slyšeli houkačku jeho auta, pak se přičítal osobně, krajně rozhořčený a pobouřený.

„Tremayne,“ zavolal ze dveří, ale pak se zarazil, když zaznamenal přítomnost celého klanu. „Aha, vy jste tu všichni.“

„Měl byste správně odpočívat,“ řekl Tremayne káravě.

„Jděte se s tím vycpat, s tím odpočíváním. Jsem doma, jo, lížu si rány, jak se mi nařídilo, a vtom se mi u dveří zjeví ten policajt. V neděli odpoledne! Copak ten chlap nikdy nespí? A chcete vědět, jakou roztomilost mi řekl? Že prej mu jedna vaše prokletá stájnice řekla, že jsem tu zasranou Angelu Brickellovou přeříz.“

Nastalo ticho, ale nikdo nežasl.

„Je to pravda?“ zeptal se Tremayne.

„Na tom nezáleží, záleží na tom, že to určitě nebylo v úterý loni v červnu. No, pak se mě ten Doone ptá, co jsem ten den dělal, jako bych si to moh pamatovat. Nejspíš na lodi, aspoň myslím. Nato se ten policajt ptal, jestli si píšu, kdy tam dělám. No uznejte, že se snad zbláznil, ne? Řek jsem mu, že nemám páru, co jsem moh dělat, třeba jsem sakra zrovna zpracovával dvě ochotné panny, co já vím, jenomže von nemá žádnéj smysl pro humor, nebo teda ho má trvale zablokovanej. Prostě řek, že to není žádná sranda.“

„Má tři dcery,“ poznamenal jsem, „takže mu to dělá starosti.“

„Já nemůžu za jeho zasraný komplexy,“ pravil Sam. „Řek, že si musí ověřit všecko, tak jsem mu teda na to řek, že to bude mít sakra práci, když si bude chtít ověřit všechny chlapy, se kterejma si kdy mohla užít. Nehledě na to, že byla teda sakra přející.“ Zarazil se. „Jo, jednu chvíli taky lasovala Boba Watsona.“

„Jenže Ingrid by nepřemohla,“ namítla Mackie. „Ingrid sice vypadá mírná jako beránek, ale měl byste ji vidět, když se vzteká. Ta si na Boba dobře dohlíží. Nevěří jedině stájnici v celém podniku. Pochybuju, že by Angela měla s Bobem šanci.“

„To se nikdy neví,“ řekl Sam tajemně. „Moh bych dostat něco k pití? Třeba colu?“

Je v lednici v kuchyni,“ řekl Perkin a ani se nepohnul, aby pro ni šel.

Sam přikývl, odešel a vrátil se se skleničkou. V patách za ním dorazil Garet s Kokosem a cestou se cpali pizzou.

Tremayne povytáhl obočí, když viděl jejich apetit.

„Máme strašnej hlad,“ vysvětloval jeho mladší syn. „Jedli jsme kořínky a kůru a listí pampelišek a nikdo se

zdravým rozumem by si nevybral Sherwood k životu, i kdyby ho pronásledovali šerifovi lidi.“

Sam se tvářil zmateně. „Vo čem to mluvíte?“ zeptal se.

„O umění přežít,“ řekl Gareth. Došel ke stolu, sáhl po Bezpečném návratu z divočiny a vrazil ho Samovi do ruky.

„To napsal John,“ řekl, „a ještě pět takovejch knížek. Takže jsme si postavili přístřešek a založili oheň a uvařili jsme si kořínky a převařili vodu na pití...“

„A co ten Sherwoodský les?“ zeptal se Harry. Bylo na něm vidět, že je přetažený, i když se usmíval.

„No že nám jako byla zima a byli jsme hladoví, ale aspoň za těma jabloněma nečíhali žádný pronásledovatelé,“ vysvětloval Kokos.

„Co...“ ozval se Sam.

Tremayne pobaveně vysvětlil přítomným, jak jsme strávili den.

„Něco vám povím,“ řekl Gareth zamyšleně, „člověk si uvědomí, jakou má kliku, že má postel a domov.“

Tremayne se na mě zadíval zpod přivřených víček. Tvářil se spokojeně. Jen je naučte vážit si toho, co mají, řekl předtím.

„Co takhle příště vyrobit nějaký luky a šípy,“ navrhl Kokos.

„K čemu?“ zeptal se Perkin.

„No na sestřelování šerifa a jeho lidí samozřejmě.“

„To by vás pak v Nottinghamu pověsili,“ řekl Tremayne. „Radši zůstaňte u pampeliškového listí.“ Zadíval se na mě. „Chystáte se ještě na něco?“

Než jsem stačil odpovědět, řekl Gareth: „Ano.“ Po krátké odmlce dodal: „Ne že by to bylo celý kratochvilný, ale aspoň jsme něco dělali. Já bych to bral znova. Dokázal bych už žít v zimě a v dešti... Teď jsem rád, že jsem to zažil.“

„Výborně,“ řekla Fiona upřímně. „Jsi prima kluk, Garete.“ To ho samozřejmě přivedlo do rozpaků, ale já s Fionou vřele souhlasil.

„Tak co?“ Tremayne se obrátil na mne.

„No, příští neděli bychom mohli zase společně vyrazit a vymyslet něco jiného.“

Jako co,“ chtěl vědět Gareth.

„To si ještě rozmyslím.“

Tenhle neurčitý příslib klukům zřejmě stačil. Vrátili se do kuchyně pro další zásoby, Sam stále listoval mojí knížkou. Pak poznamenal, že některé ze složitějších pastí se zdají být nebezpečné i pro lidi, nejen pro zvířata.

„Když někdo lovil zvěř v Sherwoodském lese, tak za to taky mohl viset,“ poznamenal Harry.

Samovi jsem přisvědčil. „Některé ty pasti člověk nemůže líčit, pokud neví s jistotou, že je úplně sám, že nikde nikdo není.“

„Jestliže Gareth získal sebejistotu v jednom dni,“ ozval se Nolan z hloubi svého křesla nepříteli vlídně, „co v tom případě jste? Superman?“

„Člověk pokorný,“ řekl jsem s ironií.

„Samá ušlechtilost, co?“ utrousil a dodal několik velehrubých slov. „Docela rád bych vás viděl jet steeple.“

„To já taky,“ řekl Tremayne upřímně. Vzal tu jedovatou poznámku vážně. „Možná, že bychom pro vás mohli požádat o licenci, Johne.“

Nikdo ho nebral vážně, ale Nolan byl dopálený. Nelíbil se mu sebemenší náznak možnosti, že by se někdo dobýval na jeho teritorium, i když to byl napůl žert.

V pondělí jsem našel Dee-Dee v slzách nad těhotenským testem Angely Brickellové. Neronila slzy soucitu, ale závisti.

V pondělí se taky u našich dveří objevil Doone. Chtěl si ověřit, kdy v minulosti Chickweed zvítězil a kdy u toho byl Harry.

„Pan Goodhaven?“ opakoval Tremayne. „Je to kůň paní Goodha-venové.“

„Ano pane, ale na té fotografii, která se našla u mrtvé dívky, byl pan Goodhaven.“

„Na té fotografii byl především kůň,“ namítl Tremayne. „To už jsem vám vysvětloval.“

Doone přikývl. „Ale kdybyste mi teď prosím sdělil ta data...“

S tlumeným vztekem Tremayne prolístoval knihu formy, a taky vlastní paměť a nakonec řekl, že vlastně Harry nikdy nebyl na dostizích bez Fiony, pokud ví.

„A co takhle čtvrtou sobotu v dubnu?“ zaskočil ho Doone.

„Když?“ Tremayne vzhlédl. „O co jde?“

„Váš hlavní cestovní stájník se domnívá, že ten den měla paní Goodhavenová chřipku, vybavuje si, jak o tom mluvila později ve Stratfordu, když její kůň zvítězil, ale neobstál v dopinkovém testu. Pamatuje si, jak

řekla, že je ráda, že je u toho, protože promeškala poslední vítězství koně v Uttoxeteru.“

Tremayne tu informaci mlčky vyslechl a strávil.

„Pokud pan Goodhaven jel do Uttoxeteru sám a paní Goodhavenová byla v tu dobu doma nemocná...“

„Poslyšte, vy opravdu nemáte tušení, o čem vlastně mluvíte,“ skočil mu do řeči Tremayne. „Angela Brickellová měla na starosti koně, nemohla se jednoduše sebrat a odejít od něj. Zpátky se vrátila s dopravním boxem. Kdyby se s tím dopravním boxem nevrátila, tak bych to věděl a vyhodil bych ji pro nedbalost.“

„Já ale vyrozuměl od vašeho hlavního cestovního stájníka, pane,“ pokračoval Doone zpěvným, ale neúprosným tónem, „že tehdy museli v Uttoxeteru na Angelu čekat, ačkoliv už byli připravení jet domů a nemohli ji najít, takže koně skutečně opustila, pane. Váš hlavní stájník tehdy rozhodl, že počkají půl hodiny. Objevila se na poslední chvíli a nevysvětlila, kde byla.“

Tremayne se na něj nechápavě zadíval: „Já o tom vůbec nic nevím.“

„Nejspíš vám to neřekli, pane. Nakonec žádná škoda nenastala... nebo ano?“

Doone nechal větu viset ve vzduchu a ponechal na každém, aby si sám představil, k jaké škodě mohlo dojít a co mohl Harry způsobit.

„Poslyšte, na dostihovém závodišti se nic zvláštního podnikat nedá, jako teda myslím intimního,“ řekl Tremayne, čímž dal jasně najevo, co ho napadlo. „Co nám tady nadhazujete, z toho nevěřím ani slovo.“ „Angela Brickellová zemřela šest týdnů poté,“ pokračoval Doone, „to už použila soupravu na těhotenský test.“

„Přestaňte s tím,“ řekl Tremayne. „Tohle jsou velice šeredný teorie, namířené proti slušnému, inteligentnímu člověku, který miluje svou ženu.“

„Ani slušní, inteligentní muži milující své ženy, pane, nejsou tak zcela imunní proti náhlým záchvatům vášně.“

„Ne, všechno jste si to špatně vymyslel,“ zlobil se Tremayne.

Doone si ho dlouze změřil, pak se obrátil ke mně.

„Váš názor, pane?“ zeptal se.

„Domnívám se, že se pan Goodhaven ničeho nedopustil.“

„To jako usuzujete z desetidenní zkušenosti?“

„Dvanáctidenní, ano.“

Chvilí přemýšlel, pak se zvolna zeptal: „Máte sám nějakou představu nebo tušení, kdo tu dívku mohl zabít? Ptám se vás na tušení, protože kdybyste něco věděl s jistotou, jistě byste mi to sdělil, že?“

„Ano jistě. A ne. Nemám žádnou představu ani tušení ani nic, jediné že to snad mohl být někdo, kdo se stájem nemá vůbec nic společného.“

„Pracovala tady,“ řekl suše, „a většina vrahů je z blízkého okruhu.“ Pátravě se na mě zadíval. „Vytváří se ve vás pocit soudržnosti tady s těmi lidmi, pane,“ řekl. „To je mi líto, protože jste jediný, kdo se smrti té dívky nemohl mít nic společného. Vždycky rád vyslechnu váš názor, ale jediné bude-li objektivní. Rozumíte mi?“

„Ano, rozumím,“ řekl jsem překvapeně.

„Ptal jste se pana Goodhavana na ten den, co jel na dostihy bez ženy?“ zeptal se Tremayne.

Doone přikývl. „Popírá, že by se tam dělo cokoli nepatřičného. To by popíral v každém případě, že.“

„Já už tyhle nesmysly poslouchat nebudu,“ prohlásil Tremayne. „To všechno je absurdní.“

„Na místě činu se našly předměty patřící panu Goodhavenovi,“ řekl Doone klidně. „A ta dívka měla u sebe jeho fotografii. To nejsou nesmysly.“

V nastalém, zaraženém tichu se zdvihl k odchodu. Tremayne, celý rozrušený, řekl, že zajde ke Goodhavenovým, aby je trochu povzbudil.

Když už byl na cestě, zavolala Fiona. Vzal jsem telefon, protože Dee-Dee mezitím odešla domů, necítila se dobře.

„Johne!“ vykřikla Fiona, „kde je Tremayne?“

„Na cestě k vám.“

„To je dobře. Já vám ani nedokážu říct, jak je to všechno hrozné. Doone si myslí... říká „Byl tady, všechno nám pověděl.“

„Je jako buldok,“ hlas se jí třásl rozčilením. „Harry je silný člověk, ale tohle... tahle soustředěná palba ho ničí.“

„Harry má strach, abyste vy o něm nepochybovala.“

„Cože?“ To ji vyvedlo z míry. „Nepochybuju o něm ani na vteřinu.“

„Tak mu to řekněte.“

„To mu tedy řeknu.“ Na chvíli se odmlčela. „Johne, kdo to spáchal?“

„Já nevím.“

„Ale přijdete na to. Přijdete na to, protože my na to přijít nemůžeme. Jsme příliš ve středu dění. Tremayne tvrdí, že líp než kdo jiný do věcí vnikáte, aniž vám je třeba něco vysvětlovat. Harry říká, že to je tím, že máte ty vlastnosti, které vám teta Erika upírá. Představitost, pochopení a tak.“

Zřejmě se o mně bavili. Byl to zvláštní pocit.

Řekl jsem: „Třeba byste to ani nechtěla vědět.“

„Ach ne,“ vzdychla a bylo v tom kousek doznání. „Johne... zachraňte nás!“

Aniž čekala na odpověď, zavěsila. Vyřkla prapodivnou prosbu a já zcela vážně uvažoval o tom, co vlastně ode mne očekává, co ve mně vidí: cizího člověka, který se ocitl v jejich středu a který jako ve starém filmu z Dalekého západu vyřeší všechny jejich problémy, nebo jestli ve mně vidí naprosto obyčejného spisovatele středního kalibru, který se čirou náhodou u nich ocitl, je schopný a ochotný každého vyslechnout, ale nakonec mnoho nedokáže. Druhá představa nepochybně spíš odpovídala pravdě, podle mého názoru.

Do úterka došlo ze všech možných míst k úniku informací do tisku. Soud veřejnosti se rozběhl naplno a tisk se opatrně vyhýbal urážkám na cti výrazy jako „údajně“, opatrně zakrývajícemi to, co bylo zcela jasně míněno: Harry Goodhaven údajně přivedl do jiného stavu-stáj-nici a pak ji uškrtil, aby zachránil manželství s bohatou dědičkou, bez jejíž peněz by se ocitl na dlažbě.

Z Harryho hlediska byly středeční noviny ještě horší. Postavily ho na pranýř.

Zavolał mi po obědě.

„Četl jste ty prokleté plátky?“

„Jo.“

„Kdybych teď pro vás přijel, byl byste ochotný se mnou někam zajet?“

„Jasně.“

„Tak tedy za pět nebo za deset minut.“

Bez větších výčitek svědomí jsem odložil poznámky ke střednímu období Tremaynovy kariéry. Z mých čtyř týdnů už dva uběhly a já měl pocit, že už jsem celkem připravený pustit se do psaní první stránky, ale jako obvykle jsem uvítal odklad.

Harry přijel ve svém bavoráku, stejném jako měla Fiona. Sedl jsem si vedle něj a povšiml si, že mu ve tváři přibýly vrásky, že má na krku napjaté svaly a křečovitě prsty. Vlasy jako kdyby měl došeda, modré oči bez jiskry, společenský nátěr se vytrácel.

„Johne, jste moc hodný,“ řekl. „Život stojí za houby.“

„Něco vám řeknu,“ pokoušel jsem se ho utěšit. „Doone dobře ví, že v tomhle případě něco nehraje, jinak by vás už zatkl.“ Usadil jsem se a zapnul bezpečnostní pás.

Zadíval se na mě, když zařazoval rychlost a vyjížděl. „Myslíš? Snad bychom si mohli tykat. Pořád za mnou chodí. Je u nás každý den. Každý den jako když kapou kapky na kámen. Každý den přijde s něčím novým, co je zatraceně nepříjemné. Jako kdyby kolem mne stavěl klec. Tyč po tyči.“

„Snaží se vás... tě připravit o nervy.“ To jsem jen hádal. „Jakmile by tě zatkl a obžaloval, musely by noviny dát pokoj. Dává jim příležitost, ať si užijí a doufá, že si někdo na něco vzpomene, nebo čeká, že se složíš a že se nějakým způsobem odkopeš. Já bych si skoro myslel, že se ani nesnažil ten únik informací nějak zarazit od chvíle, kdy se tisk dozvěděl, kde se to děvče našlo a policie musela vydat oficiální zprávu. Dokonce bych i věřil, že nějaký ten únik sám nastražil, dokázal by to.“

Harry zamířil na Reading přes hory, cestou vedoucí panstvím Quillersedge. Nebylo mi jasné, proč jede právě tamtudy, ale mlčel jsem.

„Včera se mě Doone zeptal, co měla Angela Brickellová na sobě,“ řekl trpce. „Bylo to přece ve všech novinách. Taky se mě ptal, jestli se svlékla sama a dobrovolně. Byl bych ho nejradši uškrtil... Probůh, co to říkám!“

„Nechceš, abych řídil?“ zeptal jsem se.

„Co? Teď jsme málem narazili do telegrafní tyče... já ji vlastně ani neviděl. Ne, vlastně ne. Já jsem v pořádku, opravdu. Fiona mě přesvědčuje, že se nemám nechat vyvést z míry. Chová se ohromně. Skutečně skvěle. Jenže on mě z míry přivádí! Já si prostě nemůžu pomoci. Vždycky přijde s nějakou vražednou otázkou a vysloví ji, jako kdyby byla úplně neškodná... Svlékla se dobrovolně? Co bys na to řekl? Vždyť já u toho nebyl!“

„To je taky správná odpověď.“

„Jenže on mi nevěří.“

„Není si jistý. Něco mu v tom nehraje, dělá mu to starost.“

„Kéž by se ustaral do hrobu.“

„Jeho nástupce by mohl být ještě horší. Třeba by dal přednost odsuzujícímu rozsudku před pravdou. Doonovi aspoň jde o pravdu.“

„To nemyslíš vážně.“ Připadalo mu to absurdní.

„Buď rád, že ho máš a buď rád, že jsi ještě na svobodě,“ odmlčel jsem se. „Proč jedeme tudy?“

Zatvářil se překvapeně. „Abychom dojeli tam, kam jedeme, samo-: zřejmě.“

„Takže my jsme nejeli jen tak na projížďku?“

„Ne, to ne.“

„Teď projíždíme panstvím Quillersedge.“

„To asi jo,“ řekl nepřítomně. Pak dodal: „Bože, vždyť my tudy projíždíme pořád, všichni. Chci říct, všichni z Shellertonu jezdí do Readingu tudy, pokud zrovna nesněží.“

Na dlouhém úseku cesty byl z obou stran smíšený les, mokrý po dešti ze včerejška, s holými větvemi, olýsalý koncem zimy. Část lesa byla prokletěná a úhledně oplocená drátěným plotem s pevnými sloupky a s cedulkami VSTUP zakázán. Další část byla neudržovaná a kdokoli chtěl, mohl se splétí stromů a křoví prodírat podle libosti. Pomyslel jsem si, že by stačilo zajít pět yardů do té houštiny a už by člověka ze silnice nebylo vidět. Jenže do tak hustého lesa by se nikdo nevydal bez pádného důvodu, určitě ne na příjemnou procházku.

„Quillersedge se táhne celé míle,“ řekl Harry. „Tohleto je jen západní část. Angelu našli jinde, poblíž Bucklebury.“

Jak to víš?“

„Sakra, přece to bylo v novinách. Snad o mně taky nepochybuješ?“ Moje otázka ho rozhněvala a vyvedla z míry. Pak rezignovaně potřásl hlavou. „Tohle byla typická doonovská otázka. Jak to vím? Snadno. Protože v readingských novinách otiskli mapu a ten lesník označil místo činu křížkem.“

„Já o tobě vůbec nepochybuju. Kdybych o tobě pochyboval, tak bych musel pochybovat i o vlastním úsudku, a to není v tomhle případě na místě.“

„Takže jsi mi vlastně oficiálně projevil důvěru.“

„Ano.“

Jeli jsme dál okresními silnicemi, projížděli jsme vesnicemi, které jsem neznal, dál a dál krajinou doneznáma.

Harry však zřejmě věděl, kam cílí. Pobořenou brankou zahrnul na opuštěnou cestu, vyjeté koleje ho dovedly k velké, zpustlé stodole. Vedle stodoly byla velká hromada kovového a dřevěného harampádí a další menší stodola. Za tímto nepůvabným seskupením vykukovala šedá řeka, jejíž zkalené vody zvolna tekly podél zalesněných kopců na vzdáleném břehu.

„Kde to vlastně jsme?“ zeptal jsem se, když vůz zastavil. Vůz byl to jediné, co v širokém dalekém okolí nevypadalo ošuměle.

„Tohle je Temže,“ řekl Harry, „málem se po tom dešti, a taky že taje, vylévá z břehů. A tohle tady je Samova loděnice.“

„Tohle?“ Vzpomněl jsem si, co Sam vyprávěl o tom, že když něco vypadá zpustle, je to k něčemu dobré. Zpustlé bylo slabé slovo.

„Udrží to v takovém stavu záměrně,“ přikývl Harry. „Všichni jsme se tu sešli na velkém pikniku, který tu uspořádal na oslavu, když získal šampionát. To už je osmnáct měsíců, aspoň myslím. Tehdy to tu vypadalo jinak. Byl to jeden z nejpodařenějších večerů, jaký jsme zažili...“ Hlas se mu vytratil, jako kdyby mu myšlenky unikaly, jako kdyby nesledovaly to, co říká. Na čele se mu perlil pot.

„Proč jsi nervózní?“

„Nejsem.“ Nebyla to pravda. „Pojď se mnou,“ řekl přerývaně, „nechci tam jít sám.“

„Dobře. Ale kam vlastně jdeme?“

„Do loděnice.“ Ukázal na menší stodolu. „Tamhle ta velká stodola vlevo je Samova dílna a loděnice, kde na lodích pracuje. Malou loděnici, dok, tolik neužívá, aspoň myslím. Ale tehdy, jak jsme měli ten večírek, jsme ho měli tam. Teď se tam mám s někým sejít,“ podíval se na hodinky. „Přišel jsem o trochu dřív, ale to snad je jedno.“

„S kým se máš sejít?“

„S někým,“ řekl a vystoupil z vozu. „Nevím s kým. Prostě mi někdo údajně prozradí něco, co by mě u Doona očistilo,“ pokračoval za chůze. Šel jsem za ním. „Já prostě... potřebuju oporu... možná, svědka. Já nevím. Třeba si myslíš, že to je pitomost.“

„Ne.“

„Tak pojď.“

„Jdu s tebou, ale moc si od toho neslibuj, možná se nikdo nedostaví. Lidi se dovedou chovat krutě. Zvlášť když vezmeš v úvahu, jak tě znecitlil tisk.“

„Takže ty myslíš, že to je bouda?“ Ta představa mu dělala starosti, ale zřejmě ho to už taky napadlo.

„Jak jste si to vlastně domluvili?“

„Telefonicky,“ řekl. „Dnes ráno. Hlas jsem nepoznal. Dokonce ani nevím, jestli to byl mužský nebo ženský hlas. Mluvil příliš tiše. Byl hluboký a jako opatrný, když teď o tom uvažuju.“

„A proč se máte setkat zrovna tady?“ zeptal jsem se.

Zamračil se. „Nemám tušení, ale nemůžu si dovolit nevyslechnout, co mi kdo nabídne, když mně to může pomoci. To snad uznáš.“

„To uznávám.“

„Mně se to taky moc nelíbí,“ přiznal se. „Proto jsem chtěl, aby šel někdo se mnou.“

„To je v pořádku,“ pokrčil jsem rameny. „Tak pojďme a uvidíme.“

S úlevou se usmál a vedl mě přes kamennou dlažbu zarostlou plevely po jakési zpustlé cestičce mezi velkou stodolou a loděnicí.

Zblízka loděnice vypadala ještě hůř než z dálky, i když měla vyřezávané vikýře. Kdysi snad byly ozdobné a mohly by zase být, kdyby je někdo dal do pořádku. Loděnice sestávala z větší části ze zvětralých cihel, delší stěny směřovaly přímo k břehu, do jehož svahu zapadalo celé stavení.

Sam byl ve své filozofii důsledný, takže na chatrných dřevěných dveřích nebyla žádná závora, ba ani visací zámek. Snadno se otvíraly do loděnice. Okny dovnitř proudil dostatek světla. Nikde tam nebylo nic než holá dřevěná podlaha a na druhém konci místnosti směrem k řece skleněné dveře vedoucí na balkon se zábradlím nad rozvodňovou řekou.

„Copak v loděnici není voda?“ zeptal jsem se.

„Voda je pod námi. Tohle je společenská místnost. Dole u řeky jsou další dveře, kterými se do loděnice vchází. Tam tehdy Sam rozvěsil barevná světla, dokonce i do vody. Vypadalo to ohromně. A tady nahoře byl bar. My jsme si s Fionou odnesli pití na balkon a dívali se na hvězdné nebe. Byla teplá noc a bylo to krásné,“ povzdechl si. „Perkin a Mackie šli s námi. Byli krátce po svatbě a vinuli se k sobě. Připadá mi, že to je už hrozně dávno. Tehdy jsme byli všichni šťastní a všechno bylo jednoduché. Asi jsme dokonce věřili, že se nikdy nic špatného stát nemůže...“

Pak následoval rok, kdy měl Tremayne fantastické úspěchy a všechno vyvrcholilo vítězstvím Top Spin Loba ve Velké národní... a tím to skončilo. Pak už se věci jaksi nedařily.“

„Pozval tehdy Sam taky Nolana?“

Harry se krátce usmál. „Sam byl v obrovské náladě. Pozval Dee-Dee, Boba Watsona, stájníky, všechny. Tady muselo být snad sto padesát lidí. Dokonce i Angela...“ Zarazil se a podíval na hodinky.

„Už je pomalu čas.“

Otočil se a zamířil k balkonu. Stará prkna mu vrzala pod nohama. Asi v půli cesty ke vzdálenému konci místnosti nad řekou ležela na zemi bílá obálka. Harry řekl, že to je možná zpráva, kterou mu tam někdo nechal, takže odbočil a shýbl se, aby obálku zdvihl. V tu chvíli se celý obrovský úsek podlahy s obrovským rachotem a praskáním zvažil a propadl se i s křičícím Harrym.

12

Stalo se to tak rychle a tak nečekaně, že jsem se málem taky zřítíl dolů. Stačil jsem se však otočit na jedné noze a po hlavě se vrhnout na pevnou část podlahy.

Absurdně mě napadlo, že Harry má smůlu, když se koupe v tak studené vodě. Opatrně jsem se plazil po břiše, až jsem se dostal k okraji díry a zadíval se do temné mokré hloubky. Bylo tam špatně vidět.

Do prkýnka, řekl jsem si a sundal sako. Tak Harry, koukej se vynořit, abych tě mohl vytáhnout.

Nebylo po něm ani stopy. Zakřičel jsem tedy na něj. Nic. Ticho.

Odkopl jsem boty, spustil se dolů a přidržoval se přitom za pevný příčný trám skřípající pod mou váhou. Držel jsem se jednou rukou a snažil se najít Harryho. Nechtěl jsem mu skočit na hlavu.

Dole nebylo vidět nic než hnědou, kalnou, bahnitou vodu. Nemělo význam se zdržovat, musel jsem ho vytáhnout. Pustil jsem se trámu a skočil se skrčenými koleny tak, abych dopadl mělce. Ledová voda mi vyrazila dech. Natáhl jsem nohy, až jsem se dotkl dna. Zjistil jsem, že mi hladina sahá po uši. Zhluboka jsem se nadechl, celý se potopil a šmátral kolem, abych Harryho nahmátl, protože zahlédnout jsem ho nemohl. I když jsem měl oči dokořán, neviděl jsem vůbec nic. Někde tam přece musí být!

Čas nemilosrdně ubíhal. Vzpřímil jsem se, rychle se nadechl, znovu se ponořil a opět šmátral kolem rukama i nohama, zoufale a zuřivě, a zvolna jsem propadal panice. Nahmatal jsem všechno možné. Kusy železa, nějaké špičaté, ostré předměty, ale nic živého.

Znovu jsem si stoupl, abych se nadechl. Rozhlédl jsem se, jestli přece někde neuvidím bublinky, abych podle nich Harryho našel. Bublinky žádné, zato se kousek ode mne v kalné, nebarevné, špinavé vodě objevila barevná červená skvrna.

Konečně jsem ho našel. Potopil jsem se po směru stoupající červeně a ihned jsem ho nahmátl. Nehýbal se. Snažil jsem se ho vytáhnout nad hladinu. Nešlo to.

„Do prdele... do prdele...“ To hloupé, nepěkné slovo se mi znovu a znovu vybavovalo. Podstrčil jsem ruce pod Harryho a snažil se ho vši silou nadzdvihnout. Nohy mi klouzaly po bahnitém dně a ať jsem dělal, co jsem dělal, nedokázal jsem s ním ani hnout. Zkusil jsem to znovu, teď už zoufalstvím zdvojenou silou, až konečně to, co ho drželo, povolilo, a Harry vyplaval nad hladinu. Sotva se však na ní objevil, začal klesat, nehybný a těžký. Sám jsem držel nos nad vodou jen tak tak, ale svíral jsem Harryho hlavu, aby byla výš než moje. Nedýchal. Vzal jsem ho pod paži, kolem trupu, takže padl obličejem na mě, a v téhle nešikovné poloze jsem se snažil o dýchání z úst do úst. Pravda, nebylo to podle předpisů, vleže, ve správné poloze, nedýchal jsem mu vlastně do úst, ale do nosu, nebo do úst i do nosu, prostě jak to šlo, a snažil se mu přitom rytmicky tisknout hrudník a nahradit to, o co se měly postarat jeho mezižeburní svaly. Pohybovat jeho hrudním košem, aby z něj a do něj proudil vzduch.

Správně se má s umělým dýcháním pokračovat donekonečna i poté, co se člověk už dávno vzdal.

Nesmíte se vzdávat, učili mě, musíte pokračovat. Nepřestávat, nepřestávat. Nikdy to nesmíte vzdát.

Harry byl těžký, přestože ho voda nadlehčovala, a mně pomalu mrzly nohy v bahně na říčním dně. Dýchal jsem mu do úst a do nosu, pravidelně, rychleji než při normálním dýchání, tiskl jsem mu hrudník, v duchu jsem na něj promlouval, prikazoval jsem mu a rozkazoval, aby se konečně vzpamatoval, aby začal dýchat sám, aby se vrátil do života... No tak Harry, vrať se...

Byl jsem nešťastný nad ním, nad Fionou a nade všemi, ale nejvíc jsem litoval Harryho. Byl jsem nešťastný při pomyslení na jeho smysl pro humor, jeho lidskost. To všechno bude ztracené. Dýchal jsem za něj, až se mi z toho točila hlava, a nebyl jsem ochotný smířit se s tím, že to je marné, že nemá smysl pokračovat. Jak jsem ho k sobě rytmicky tiskl, najednou cítím, že to v něm hrklo. Dlouhou vteřinu jsem tomu nechtěl uvěřit, ale pak se znovu pohnul, zakašlal a z úst se mu vyhrnul proud špinavé vody. Pak se rozkašlal doopravdy, dusil se, lapal po dechu... Dusil se, lapal po dechu, hvízdalo to v něm, jako kdyby měl černý kašel, to jeho plíce bojovaly o vzduch.

Když jsem o tom pak uvažoval, nemohl být v bezvědomí dlouho, ale v tu chvíli se mi to zdálo nekonečné. Jak se rozkašlal, otevřel oči, začal vzdychat, to všechno bylo dobré znamení. Rozhlédl jsem se tedy, jak se oba dostaneme z prostory, nepříjemně připomínající vězení.

Harry předtím říkal že dole, na konci loděnice jsou u řeky další dveře. Když jsem se pořádně podíval, našel jsem je. Dřevěné, kdysi natřené, zasazené v cihlové zdi. Dolní okraj dveří sotva šest palců nad vodou.

Celou část loděnice zasahující do řeky přehrazovala od stropu až ke dnu kovová opona, síť spletená ze silného drátu. Zřejmě tam byla proto, aby lodě chránila před zloději. Za železnou síť uháněl proud a oky sítě vháněl do loděnice drobné víry.

Bylo mi jasné, že v loděnici je víc vody než jindy, protože řeka je rozvodněná. Dveře byly navzdory tomu šest palců nad hladinou, což znamenalo... Nikdo přece neumístí dveře příliš vysoko nad hladinu, která je normálně nižší... ledaže pode dveřmi jsou schůdky, možná chodníček nebo římsa na nakládání a vykládání... Opatrně jsem táhl Harryho s sebou a posunoval se doleva ke zdi. S úlevou jsem zjistil, že tam skutečně je asi ve výšce mého pasu římsa. Vyzdvihl jsem Harryho a posadil ho na ni, ale nepřestával jsem ho držet a opatrně jsem se vyškrábal vedle něj. Seděli jsme tedy oba s hlavami nad vodou, což se možná nezdá jako velká výhra, ale v tu chvíli to rozhodlo ve prospěch života a proti smrti.

Harry byl jenom zpola při vědomí, zato zcela zmatený, a krvácel. Jediná výhoda té studené vody asi byla v tom, že ať už měl Harry ránu jakoukoli, chlad udržel krevní ztráty na minimu. Jinak samozřejmě bylo jasné, že čím dříve se odtamtud dostaneme, tím líp.

Díra, kterou Harry propadl, zela uprostřed stropu. Kdybych se postavil a natáhl, pravděpodobně bych na strop dosáhl, ale na díru ne. Mohl bych vyskočit... jenže bych třeba strhl další kus podlahy. Ne, to nebylo nadějně. Zdálo se mi, že ve stropě taky chybí kus trámu, nejspíš shnil.

Nejdříve ze všeho jsem musel Harryho nějak bezpečně posadit, aby mi nepřepadl dopředu a nakonec se přece jenom neutopil. Usoudil jsem, že bude nejlepší, když ho posadím v rohu. Táhl jsem ho tedy šetrně po prkenné římsě s pacholaty na přivázání lodí v pravidelných intervalech. U každého kůlu jsem musel Harrymu nadzdvihnout nohy, abych ho přestěhoval na druhou stranu. Nakonec jsme však doputovali až k rohu, kde jsem Harryho bezpečně zaklínil.

Už nekašlal a tvářil se omámeně. Z jedné nohy prýštily červené pramínky. Měl teď nohy natažené, ale

pořád na ně nebylo dobře vidět, protože voda byla tak zkalená. Uvažoval jsem chvíli, jestli mám napřed zastavit krvácení nebo jestli ho mám nechat a snažit se rychle najít cestu ven. Doufal jsem, že neztratí vědomí. Vtom jsem nahoře zaslechl zaskřípění dveří, přímo nad našimi hlavami. Vrzly dveře, kterými jsme předtím s Harrym přišli.

Mou první reakcí bylo zavolat o pomoc, ať už je nahoře kdokoliv, ale než jsem stačil vykřiknout, v hlavě se mi bleskově odvíjely myšlenky. Ústa jsem otevřel, ale byl jsem zticha. Byl jsem připravený zavolat, ale byl jsem zticha. Byl jsem připravený zavolat, ale nebyl jsem si jistý, jestli je to moudré.

Rychle jsem uvažoval. Harry přišel do loděnice, aby se s někým setkal. Nevěděl s kým. Někdo mu určil místo setkání, které znal. Přišel důvěřivě. Vešel do loděnice a šel zdvihnout obálku ležící na podlaze. Podlaha se pod ním propadla, pod podlahou chyběl kus trámu, a kdybych nebyl s ním, byl by se zaručeně utopil. Nabodl se na něco, co na něj číhalo pod hladinou.

Jeden z mých instruktorů v posledních letech byl kdysi u SAS a ten tvrdil, že když jde o přežití, je ze všeho nejdůležitější vyhnout se nepříteli. Nebyl jsem si zcela jistý, ale tušil jsem, že se nad našimi hlavami pohybuje nepřítel, nikoli záchránce. Čekal jsem, jestli se odtamtud ozve výkřik leknutí, jestli někdo na Harryho vyděšeně zavolá jménem, jestli prostě někdo normálně zareaguje na to, že se propadla podlaha. Nic. Bylo ticho. Pak se ozvalo jedno, dvě vrznutí, jeden nebo dva kroky a dveře se tiše zavřely.

Divné.

Všechny zvuky zevního světa pronikaly dolů do loděnice tlumeně hlavně proto, že spodní část loděnice byla pod úrovní okolního terénu. Po chvíli jsem nicméně slyšel zaklapnout dvířka auta, někdo startoval a odjížděl.

Harry náhle prohlásil: „Do háje!“ Sladká slova. Pak se zeptal: „Co se vlastně děje? Páni, mě bolí noha.“ „Propadl jsi podlahou,“ ukázal jsem na díru. „Praskla pod tebou prkna a pod hladinou jsi dopadl na něco, co ti propíchlo nohu.“

„Já zmrznu.“

„Ano, já vím. Jsi do té míry při sobě, že tě můžu chvíli nechat sedět samotného?“

„Johne, prosím tě...“

„Jenom chvíli,“ uklidňoval jsem ho rychle. „Nebudu dlouho pryč.“

Když jsem si na římse stoupl, sahala mi voda po kolena. Šel jsem těsně podél zdi ke dveřím a k řece. U dveří byly skutečně tři schůdky nad malou plošinou. Vystoupil jsem ke dveřím, takže mi voda sahala sotva po kotníky. Pokoušel jsem se otevřít. Tentokrát to nebylo tak snadné. Dveře byly zamčené a pevné. Vedle dveří byly tři vypínače. Všechny jsem vyzkoušel, ale nic se nerozsvítilo. Byla tam taky krabice s kabely vedoucími ke kovové oponě. Otevřel jsem krabici, stiskl červené tlačítko a zelené tlačítko, zkusil to znovu, ale nic se nedělo.

Sít se zřejmě vytahovala mechanismem, který ji navíjel na válec jako roletu. Postranní okraje sítě zapadaly do drážky. Bez proudu se sotva s oponou pohne. Na druhé straně se ovšem dalo předpokládat, že sít nemůže být příliš těžká, jinak by na ni ta konstrukce nestačila.

„Harry!“ zavolal jsem.

„Ach bože, Johne...“ Měl slabý a stísněný hlas.

„Seď a nelam si hlavu. Za chvíli jsem u tebe.“

„Kam... kam jdeš?“ Měl strach, ale ovládal se.

„Ven.“

„Tak... tak si pospěš.“

„Ano.“

Sklouzl jsem zpět do vody a udělal asi tři tempa k železné oponě. Pokusil jsem se nohama dosáhnout na dno, ale byla tam příliš velká hloubka. Držel jsem se drátů sítě a cítil, jak mě za nohy tahá proud řeky.

Když budu mít štěstí, nebude ta opona sahat úplně až na dno. Ani nemá smysl, aby tam sahala. Logicky by dole měla zůstat mezera takové dvě tři stopy. Z praktického hlediska se mezera přímo nabízí.

V tom případě by to bylo jednoduché.

Zhluboka jsem se nadechl a ručkoval po oponě ke dnu. Snažil jsem se dosáhnout dna nohama. A ejhle, pod oponou dole skutečně byla mezera, ale jen několik palců. Pod ní bylo bahno a změt' všelijakých neidentifikovatelných předmětů. Snažil jsem se pod oponou protlačit.

Musel jsem znovu nad hladinu nadechnout se.

„Harry?“

„Ano.“

„Tady pod tou sítí je mezera. Podlezu pod ní, vyplavu do řeky a vrátím se co nejdřív.“

„Dobře.“ Ovládal se už víc a strach z něj tolik nečišel.

Zhluboka jsem se nadechl, ponořil se a doručkoval ke dnu. Okraje opony tvořila volná oka bez spojovací tyče. Oka bylo možné nadzdvihnout, ale jedno po druhém, ne všechna najednou.

Tak pod to vlez, nařizoval jsem si přísně, i když jsem byl ve velkém pokušení znovu se vynořit do loděnice. No tak do toho!

Rozhodl jsem se, že se pod oponou protlačím napřed hlavou, tváří vzhůru. Prolézal jsem a modlil se... doslova modlil, aby se mi drátěná oka nezachytila za šaty... za svetr... měl jsem se svléknout... Nejdřív hlava, zdvihnout oponu rukama, vší silou, ale opatrně, nepříliš rychle, dát pozor na šaty, dát pozor na všechno, co se pod oponou válí v bahně, chytit se za oponu zvenčí, nepouštět se, protože proud byl dost prudký a táhl, nepouštět se, držet se, prolézt rameny, celým tělem, nohama, pozor na okraj opony... už mi chybí dech... bolí mě plíce... opatrně, opatrně... něco jako kdyby mě drželo za nohy... už se budu muset nadechnout... konečně mám nohy volné... jsem venku.

Řeka mě okamžitě uchopila za nohy, jako kdyby si je chtěla přisvojit. Musel jsem se vší silou držet opony, aby mě proud nestrhl, ale podařilo se. Dostal jsem se ven bez úrazu, nezachytil jsem se za drát ani za nic jiného, co tam číhalo, neutopil jsem se, věc nebyla ztracená.

Vyplul jsem nad hladinu a lapal po dechu. Plíce mě bolely, jako když jsou oteklé a teprve v tu chvíli jsem dostal strach. Držel jsem se drátěných ok a třásl se.

„Harry?“ zavolal jsem.

Za oponou byla loděnice temná, takže jsem Harryho neviděl, ale on viděl mě.

„Ach Johne...“ řekl s obrovskou úlevou. „Díky bohu.“

„Ted už to dlouho nepotrvá,“ řekl jsem. Uvědomil jsem si v tu chvíli, že taky mluvím napjatě a rozčileně.

Ručkoval jsem po oponě proti proudu směrem k zavřeným dveřím. Když jsem vyručkoval trochu výš, podařilo se mi dostat až za roh loděnice, pak podél zdi, až jsem se konečně vyškrábal na travnatý břeh.

Byla krutá zima a třásl jsem se z celé řady důvodů. Byl jsem však venku z vody.

Když jsem se postavil, myslel jsem, že mě nohy neunesou. Pokoušel jsem se otevřít dveře loděnice, ale byly pevné a nešly otevřít zvenčí stejně jako zevnitř. Měly obyčejný zámek na klíč, ale klíč nikde.

Asi udělám nejlíp, říkal jsem si zoufale, když se porozhlédnu po telefonu a přivolám profesionály. Hasiče a sanitku. Pokud telefon nenajdu v Samově dílně, tak bych mohl s Harryho vozem zajet k nejbližšímu domu...

Zrada.

Harryho vůz byl pryč.

V duchu jsem si zase donekonečna opakoval do prdele, do prdele, do prdele.

Než začnu něco podnikat, musím se ze všeho nejdřív obout. Vydal jsem se do loděnice horními dveřmi.

Zase zrada.

Boty nikde.

Lyžařská bunda nikde.

Zdola se ozval jakoby z velké dálky Harryho hlas: „Je tam někdo?“

„To jsem já, John,“ křikl jsem. „Vydrž!“

Ticho. Asi je zesláblý. Musím si pospíšit.

Ted už jsem vůbec nepochyboval, že kdosi měl vražedné úmysly, a dostal jsem obrovský vztek. Ze vzteku jsem načerpal rezervní síly. Běžel jsem po kamenné pěšince k Samově velké stodole v ponožkách a ani jsem to necítil. S úlevou jsem zjistil, že se do stodoly dostanu snadno. Na dveřích nebyl zámek.

Uvnitř to vypadalo jako skladiště nebo hromada rumu stejně jako venku. Ve středu místnosti jsem na dřevěných špalcích zahlédl velkou loď, nahoře pokrytou lehkou šedivou plastickou fólií.

Vyplytval jsem drahocenné vteřiny hledáním telefonu, ale žádný jsem nenašel. Nebyla tam žádná pracovna, žádná oddělená místnost, nic zamčeného. Všude kolem se povalovalo všechno možné, staré a zrezivělé. Ve vší té zmeti jsem nakonec přece jenom našel dva vynikající nástroje. Montovací páku a těžké kladivo.

S oběma nástroji jsem rychle utíkal zpátky k loděnici a zahájil útok na spodní dveře. Nejdřív jsem se snažil vrazit páku mezi dřevěný rám a zeď kousek pod klíčovou dírkou, pak jsem do toho páčidla mlátil kladivem a snažil se pohnout rámem dveří, potom jsem páčidlo vytáhl a zkoušel to kousek nad klíčem. To už zoufale a vší silou.

Dřevěný rám to konečně vzdal a praskl, zámek povolil, dveře se přestaly vzpírat a zešíroka se otevřely.

Nechal jsem páku i kladivo ležet v trávě a vešel jsem do loděnice. Chlad vanoucí z vody mě znovu roztřásl.

Ještě štěstí, pomyslel jsem si zasmušile, že není větrno. Kdyby foukal ledový vítr, byl by to náš konec.

Dobrodil jsem se k Harrymu, zhroucenému v rohu. Hlavu měl na prsou jen kousek nad hladinou vody.

„No tak Harry,“ řekl jsem naléhavě, „vzmuž se honem!“

Apaticky se na mě zadíval, slabý, udolaný. Bylo vidět, že už se v ledové vodě máčel příliš dlouho. Když člověk začne být apatický může ho to zabít. Rychle jsem se sehnul, vzal ho pod paží zády k sobě a táhl ho vodou až ke schůdkům a pak jsem ho pracně vyvlekl nahoru a ven na trávu.

„Moje noha,“ naříkal.

„Páni, kolik vlastně vážíš?“ řekl jsem.

„Co je ti do toho,“ zamumlal.

Skoro jsem se zasmál, jak se mi ulevilo. Když dokázal takhle zareagovat, přestože nepochybně trpí, na smrt nepomýšlí. To mi dodalo energii k dalšímu úsilí, abychom se odtamtud dostali. Byla nám oběma zima, moc nepomohlo, že už jsme na pevné zemi.

Zdálo se, že mu noha krvácet přestala, nebo skoro přestala, takže zřejmě nedošlo k poranění hlavní tepny, jinak by už byl vykrvácel. Nicméně pod nohavicí má Harry určité ošklivou ránu a čím dřív se dostane k lékaři, tím líp.

Pokud jsem si dobře vybavoval, byla loděnice na konci cestičky a v blízkosti nebyl žádný dům. Chci-li najít pomoc, musím opravdu utíkat.

Když jsem se však ohlédl na hromadu všelijakého harampádí, jenom několik stop od sebe, vidím tam dnem vzhůru malou loďku. Spíš lodičku, sotva šest stop dlouhou. Lodička pro jednoho, ale dva by se do ní vešli. Pokud není děravá...

Na chvíli jsem Harryho opustil a šel se na tu loďku podívat. Převrátil jsem ji a zjistil, že by sice potřebovala něžnou péči, ale vypadá, že by nás mohla unést. Jen vesla jí chyběla.

No nic. Stačí nějaká tyč nebo kus sloupku. Takových věcí tady leží spousta. Našel jsem jednu vyhovující délky a uložil do loďky.

Na zádi měla kus provazu.

„Harry, dokázal bys skákat po jedné noze?“ zeptal jsem se.

„Nevím.“

„Tak pojď, zkusíme to. Potřebuju tě dostat do té lodi.“

„Do jaké lodi?“

„No do lodi. Někdo ti ukradl auto.“

Tvářil se zmateně, ale že má skákat po jedné noze do lodi, ho zvlášť neudivilo. Celé to odpoledne bylo přece neskutečné. Snažil se mi být nápomocný, když jsem ho zdvihal a stavěl na levou nohu, visel na mně skoro celou svojí vahou, ale přece jenom těch několik skoků zvládl, takže jsme se k lodičce dostali. Viděl jsem na něm, že ho zraněná noha hodně bolí. Pomohl jsem mu posadit se vpředu na lavičku, narovnal mu nohy, aby to měl co nejpohodlnější. Sykal a přivíral oči bolestí.

„Drž se pevně za bory. Drž se pevně!“

„Ano.“

Nepohnul se. Vzal jsem ho za ruce a položil mu je každou na jednu stranu na bort.

„Drž se,“ rozkázal jsem ostře.

„Dobře,“ hlesl chabě, ale přece ruku na bort přitiskl.

Strkal jsem a tahal loďku tak dlouho, až konečně bokem sklouzla ze břehu dolů. Pak jsem ji držel za provaz, paty zaťaté do země a zakloněný, aby loďka nepřistála na vodě příliš zprudka. Nato jsem do loďky skočil na poslední chvíli, když už záď byla na hladině a před zvolna klouzala dolů. Tiše jsem se modlil, aby se loďka hned nepotopila.

Nepotopila se. Proud ji vzal a rychle ji poslal po řece dolů. Protáhl jsem se kolem Harryho, sedl si vzadu za něj a vzal do ruky tyč.

„K čemu to je?“ zeptal se chabě. Snažil se pochopit, co se vlastně děje.

„Kormidlo.“

„Aha.“

Skrčil jsem levou ruku v lokti, opřel ji o okraj zádi, o loketní jamku jsem zapřel tyč, nechal ji splývat po vodě a pokoušel se trošku řídit směr, kterým nás proud unášel. Bylo to primitivní kormidlo, ale stačilo k tomu, abychom pluli předem. Po proudu se člověk dostane k lidem... vybavovaly se mi věty z mých knížek. Některé pasti jsou smrtící. U některých pastí jsem přesně popsal jak všechno nastražit, aby kořist propadla zdánlivě pevnou půdou do jámy plné bodáků.

Všichni mé průvodce četli.

„Johne?“ ozval se Harry. „Kam plujeme?“

„Nejspíš do Maidenheadu. Nejsem si jistý.“

„Je mi proklatě zima.“

Na dně lodi, kolem nohou šplouchala voda.

Do prdele!

Ještěže na Temži člověk nikdy není daleko od lidských obydlí, dokonce ani poblíž Samovy loděnice. Řeka se náhle zúžila a já na levém břehu zahlédl velkou tabuli s nápisem POZOR nebezpečí. Na pravém břehu byla menší tabule se šipkou a nápisem ZDYMADLO. Vší silou jsem se snažil loďku vmanévrovat doprava. Nebezpečí vedlo do propusti, zdymadlo se mi líbilo víc, protože u zdymadla bývají zaměstnanci.

Vtom jsem si uvědomil, že po řece nepluje žádná jiná loď a připomněl jsem si, že některá zdymadla jsou přes zimu zavřená kvůli údržbě a že třeba zaměstnanec zdymadla mohl odjet nakupovat...

To nic. Stejně jsou na pravém břehu v dohledu domy.

Jak se ukázalo, byly to samé letní chaty a byly zavřené.

Pomalů jsme pluli dál. Vody na dně lodi přibývalo. Při pravém břehu byla voda klidnější, už jsme nebyli v hlavním proudu. Klidná voda u zdymadla se mi zdála nekonečná. Vlevo byly vysoké tmavé stromy a vpravo k mé nemalé radosti kruhy na uvázání lodí čekajících na zdymadlo. Samozřejmě tam žádné lodi nebyly, ani žádná pomocná ruka. Co se dá dělat.

Zajel jsem s loďkou, až kam to šlo, až skoro k bráně zdymadla. Tam jsem ji uvázal a vyšplhal se ven.

„Jsem tu hned,“ řekl jsem Harrymu.

Přikývl. Už toho na něj bylo moc.

Vystoupal jsem po schůdcích nahoru a zaklepal na dveře strážce zdymadla. Štěstí nám přálo. Byl doma. Hubený člověk s laskavými očima.

„Spad jste do řeky, co,“ zeptal se vesele, když viděl, jak jsem promočený. „Nebudete si chtít zatelefonovat?“

13

Jeli jsme s Harrym sanitkou do maidenheadské nemocnice, oba zabalení v přikrývkách. Harrymu dali navíc prošívaný pytel podšitý zvláštní fólií, který měli pro případy podchlazení. Pak už zbývalo jen zavolat Fioně, uklidnit ji a počkat, až se dozvím, jak to vypadá s Harryho zraněním. Ukázalo se, že má probodnuté lýtko, že vstup i výstup bodné rány jsou čisté, nekrvácejí a uvnitř tkání nedošlo k žádným větším škodám. Zatímco Fiona byla na cestě, lékaři nacpali do Harryho spoustu antibiotik a všech možných léků, zašili, co bylo třeba zašít, a když Fiona konečně dorazila a vběhla mi do náruče, Harry už byl zahřátý a uspokojivě se zotavoval kdesi v resuscitačním pokoji.

„Ale proč?“ ptala se Fiona nechápavě a taky rozhněvaně. „Proč vůbec do té Samovy loděnice chodil?“

Jako když matka hubuje ztracené dítě, které se konečně v pořádku najde. Jako Perkin a Mackie.

„On vám to všechno poví. Říkají, že to s ním vypadá dobře.“

„Vy jste mokrý,“ pustila se mě a přidržela si mě na délku paží. „Taky jste propadl tou podlahou?“

„Dá se říct.“ Ustřední topení v nemocnici dělalo, co mohlo, takže jsem docela pěkně schnul a připadal si jako staromódní věšák na prádlo. V teplém vzduchu se ze mne jen kouřilo. Pořád jsem ještě neměl boty, ale s tím se nedalo nic dělat.

Fiona se mi váhavě zadívala na nohy.

„Chtěla jsem vás poprosit, abyste mě odvezl Harryho vozem, ale koukám, že to asi nepůjde.“

Vysvětlil jsem jí, že Harryho vůz je pryč.

„A kde je tedy,“ ozvala se nejistě. „Kdo s ním odjel?“

„To možná zjistí Doone.“

„Ten člověk.“ Otrásla se. „Já ho nenávidím.“

Než jsem měl čas něco namítnout, přišla pro ni sestra, aby se šla podívat na Harryho. Úzkostlivě sestru následovala a ještě přes rameno na mě zavolala, abych na ni počkal. Když se asi za půl hodiny vrátila, tvářila se zmateně.

„Harry je ospalý,“ řekla. „Ale každou chvíli se budil a vyprávěl nějaké nesmysly... přece jste do téhle nemocnice nemohli přijet po lodi?“

„Já vám to všechno povím cestou domů. Chcete, abych řídil?“

„Ale...“

„Když budu bos, tak to půjde. Jen si sundám ponožky.“

Odemkla vůz a mlčky mi podala klíčky. Usadili jsme se a vyrazili v houstnoucí tmě na Shellerton. Klidně, bez dramatizování a ve zkrácené verzi jsem jí vyprávěl, co se přihodilo v Samově loděnici.

Vyslechla mě zamračeně a ustaraně.

„Tady doprava,“ řekla najednou automaticky a za chvíli: „Promiňte, tady jsme měli zahnout doleva. Budem to muset otočit.“ Nakonec řekla: „Jedte rovnou k vám, já už potom dojedu domů sama. Jsem v pořádku,

opravdu. Jen mě to samozřejmě rozčílilo. Až jsem se roztřásla, když jsem viděla, jak je Harry jako omámený po všech těch práscích, které mu dali.“

„To vám věřím.“

Zastavil jsem u Tremaynova domu. Zatímco jsem si natahoval ponožky, prohlásila, že by vlastně nejradši šla na chvíli se mnou, aby byla mezi lidmi a přestala se třást.

Tremayne, Mackie a Perkin přišli do obývacího pokoje na obvyklou skleničku. Tremayne se věnoval Fioně ještě víc než jindy, asi tušil, že něco není v pořádku. Pak jí začal vyprávět, že se Mackie vrátila z Ascotu, kde mu běžel jeden kůň v nováčcích a moc se neprosлавil.

Vzkaz JEDU S HARRYM, vrÁTÍM se K večeři, který jsem Tremaynovi nechal na nástěnce, byl ještě na místě. Tremaynovi proto vůbec nepřišlo divné, že jsem se vrátil s Fionou a taky to nijak nekomentoval.

Fiona úsečně přerušila Tremaynovo vyprávění o Ascotu: „Myslím, že se někdo pokusil zabít Harryho.“

„Cože?“

Nastalo ticho a všichni se tvářili vyděšeně. I Fiona.

„Šel do Samovy loděnice a propadla se pod ním podlaha, málem se utopil...“ Vyprávěla jim pak, co už vyslechla ode mne. „Nebýt tam John...“

Tremayne energicky prohlásil: „Moje milá, to byla skutečně nešťastná náhoda, i když dost hrozná. Prosím tě kdo by mohl chtít Harryho zabít?“

„Nikdo,“ řekl Perkin jako ozvěna. „Chci říct taky proč?“

„Harry je přece miláček,“ přikývla Mackie.

„Z novin by si člověk takovou představu o něm neudělal, teď v posledních dnech,“ řekla Fiona a vrásky na čele se jí prohloubily. „Lidé dovedou být neuvěřitelně zlí, i ve vesnici. Šla jsem dnes ráno nakoupit a všichni v obchodě okamžitě přestali mluvit a jenom na mě koukali. Lidé, které znám celá léta. Vyprávěla jsem to Harrymu a ten se rozzuřil. Ale co člověk může dělat. Teď tohle!“

„Řekl Harry, že se ho někdo pokoušel zabít?“ zeptal se Perkin.

Fiona potřásla hlavou. „Ne, byl příliš omámený.“

„A co John? Co ten si myslí?“

Fiona se na mě podívala. „John to nevyslovil. Já si to ale myslím, já se toho bojím a děším se.“

„Tak to ne, zlato,“ Mackie ji vzala kolem ramen a políbila na tvář. Je jistě hrozný, co se stalo, ale Harry jev pořádku a to je hlavní.“

„Někdo mu ale ukradl auto,“ řekla Fiona. Oči měla zapadlé.

„Třeba nechal klíčky v zapalování,“ ozval se Tremayne. „Někdo šel kolem a využil toho.“

Fiona neochotně přisvědčila. „Ano, nechával klíčky v zapalování, je důvěřivý. Já mu pořád říkám, že si to člověk teď už dovolit nemůže.“

Všichni se pak snažili Fionu utěšit, až se konečně trochu uklidnila. Pozoroval jsem její stříbroplavou hlavu v měkkém světle a nijak jsem se nesnažil věci zpochybnit, protože bych tím ničemu neprospěl.

Následující dopoledne, když jsem se sešel s Doonem, byla věc jiná. Vylíčil jsem mu předtím stručně telefonicky, co se stalo. Přišel do jídelny, kde jsem pracoval, a sedl si proti mně za stůl. „Jak slyším, tak jste malý hrdina,“ řekl suše.

„Nepovídejte. Kdo to říká?“

„Pan Goodhaven.“

Díval jsem se na něj s kamenným výrazem, stejně jako se díval on na mě. Ranní zprávy o Harrym byly dobré a prognóza přímo výborná. Prý si čím dál jasněji vybavuje, co všechno se odehrálo.

„Tak co, nešťastná náhoda, nebo pokus o vraždu?“ zeptal se Doone a zřejmě očekával, že řádně zvážím odpověď.

Zvážil jsem. „Řekl bych že spíš to druhé. Našel se už jeho vůz?“

„Ještě ne.“ Zamračeně, neproniknutelným pohledem se na mě díval. „Kde byste to auto hledal?“ zeptal se.

Po krátké odmlce jsem řekl: „Na kraji útesu.“

Zamžikal.

„Vy se mnou nesouhlasíte?“ zeptal jsem se.

„V Doveru nad bílými útesy,“ řekl. „K moři je daleko.“

„Myslím útes jaksi obrazně.“

„Povídejte.“

„To je běžné, že se policista ptá laika na možné teorie?“ zeptal jsem se.

„Už jsem vám řekl, že rád vyslechnu každého. Ne že bych vždy | souhlasil s tím, co slyším, ale někdy ano. Tak tedy prosím...“

„Řekněte mi, k jakému závěru byste došel, kdyby se včera dopoledne Goodhaven nadobro vytratil a vy

byste potom objevil jeho vůz někde na nějakém útesu, ať už skutečném nebo obrazném?“

„Že spáchal sebevraždu,“ řekl okamžitě. „Čímž doznal vinu.“

„A tím by vyšetřování skončilo. Konec případu.“

Vážně se na mě díval. „Možná. Jenže dokud se nenajde mrtvola, počítá se s možností, že dotyčný jednoduše uprchl. Byli bychom podali zprávu do Austrálie... a rozhlédli se po něm po světě. Příklad by se neuzavřel.“

„Ale jiného viníka byste nehledali, protože byste si byli jistí, že | viník je on.“

„Všechno tomu až dosud nasvědčovalo. Jeho útěk nebo sebevražda by náš předpoklad potvrdily.“

„Něco vám v tom ale nehraje.“

Už jsem se naučil číst z jeho výrazu, nebo lépe řečeno nevýrazu. Skutečnost, že nepohnul ani svaelem, nasvědčovala, že jsem se dotkl | čehosi, co považoval za skryté.

„Proč myslíte?“ zeptal se pak.

„Protože jste ho nezatkl.“

„Jednoduché.“

„Nemám vaše vědomosti, takže jenom hádám.“

„Hádejte dál,“ vyzval mě.

„V tom případě bych usoudil, že Harryho brýle proti slunci, pero a pásek se našly poblíž Angely Brickellové prostě proto, že ty věci měla předtím u sebe.“

„Pokračujte,“ řekl klidně. Bylo mi jasné, že tahle myšlenka mu není nová.

„Jestli si dobře pamatuju, tak jste říkal, že kabelka byla roztržená a obsah z ní zmizel, až na tu fotografii. Je to tak?“

„Ano, je.“

„A v blízkosti jste našli prázdné obaly od čokolády, ano?“

„Ano.“

„A stopy po psech?“

„Ano.“

„Každý správný pes, pokud za něco stojí, roztrhne kabelku, aby se dostal k čokoládě, že?“

„Je to možné.“ Pak se rozhodl k velkorysému přiznání: „Na kabelce byly stopy psích zubů.“

„Dobře, v tom případě předpokládejme, že Angela skutečně na Harryho držela. Harry je přitažlivý.

Připusťme, že měla u sebe tu fotografii ne kvůli koni, ten nakonec patří Fioně, ale kvůli němu, protože na té fotografii byl on. Připusťme, že se jí zdařilo nějak získat Harryho předměty, jeho brýle proti slunci, pero, dokonce pásek, a že ty věci nosila buď na sobě nebo s sebou, jak to mladí lidé dělají. To ovšem jenom dokazuje, že byla možná do Harryho zamilovaná, ale ne že Harry byl při její smrti.“

„Ano. Všechny tyto možnosti jsem zvážil.“

„Dobře. Takže tedy připusťme, že si někdo domyslel, proč jste Harryho nezatkl, zvlášť poté, kdy ho všechny noviny tak znechtily, a připusťme, že se ten dotyčný rozhodl, že rozptýlí vaše pochyby, pokud jaké máte.“

Chvilí mlčky seděl, nemluvil, a zřejmě zvažoval co říct a co si nechat pro sebe. Až na další si nechal pro sebe všechno.

„Ten, kdo odjel s Harryho autem,“ pokračoval jsem, „vzal i mou lyžařskou bundu a boty, které jsem si svlékl, než jsem skočil dolů do loděnice.“

„Proč jste mi to neřekl dřív,“ pokáral mě.

„Říkám vám to teď. Myslím si, že ten řidič teď má velké starosti, neboť mezitím zjistil, že jsem v loděnici byl s Harrym a že Harry je naživu. Ten někdo předpokládal, že nikoho nenapadne, že by Harry šel do Samovy loděnice. Proč by tam chodil? Taky by ho tam nikdo nehledal. Podle mého je to pokus svalit definitivně vinu na Harryho, utvrdit vás v tom, že Harry je viník. Myslím, že to je pokus, který se naprosto a úplně vymkl z ruky a nezdařil se, protože vy naopak teď o celé věci tím víc pochybujete a vyšetřování rozšíříte.“

„Byl bych rád, kdybyste se zítra dopoledne dostavil do loděnice,“ prohlásil komisně.

„Co si o té loděnici myslíte?“ zeptal jsem se.

„Vyslechl jsem pana a paní Goodhavenovy a další osoby,“ řekl odměřeně. „V loděnici jsem ještě nebyl. Nicméně loděnice je náležitě | střežená. Mám se tam sejít s panem Yaegerem zítra v devět hodin ráno. Byl bych tam raději šel ještě dnes odpoledne, ale jak jsem zjistil, pan Yaeger jede tři dostihy ve Wincantonu.“

Přikývl jsem. Tremayne taky jel do Wincantonu, i Nolan. Zase dojde k srážce titánů.

„Víte, já skutečně začal hledat jinde a začal jsem uvažovat i o jiných osobách, nejen o panu

Goodhavenovi," řekl Doone pomalu.

Přikývl jsem. „Ano, ku příkladu o Samovi Yaegerovi, řekl mi to. Všichni vědí, že jste začal rozšiřovat okruh vyšetřování.“

„To děvče bylo opravdu nevybíravé," řekl zarmouceně.

Když jsem další den jel do loděnice, Tremayne mi půjčil své volvo. Před odjezdem mi ještě kladl na srdce, abych nezapomněl, že večer se koná slavnostní večeře, při které dostane čestnou cenu.

Viděl jsem pozvánku, protože ji Dee-Dee připíchla v kanceláři tak, aby byla každému na očích. Na večeři se měl dostavit celý dostihový svět, aby Tremaynovi zatleskal. Tremayne sám sice předstíral, že to tak úplně vážně nebere, ale ve skutečnosti ta událost jaksí dávala význam jeho životu podobně jako moje knížka.

Sam a Doone už Čekali v loděnici, když jsem konečně dorazil. Ani jeden ani druhý se netvářili příliš radostně. Sam měl na sobě pestrou bundu a tím jenom zdůraznil rozpor své osobnosti s šedým civilem. Jak se zdálo, čekali na mě bez vzájemných zdvořilostí.

Když jsem vystoupil z auta, uvítal mě Doone: „Výborně pane, zatím jsme tady nic nepodnikali, s ničím jsme nepohnuli, na nic jsme nesáhli. Prosím zopakujte nám, jak to tady ve středu odpoledne proběhlo.“

Sam nevlídně utrousil: „Neměli jste sem lízt. To jste si sami nadrobili, ty průšvihy.“

„To se pak teprve ukázalo," řekl Doone klidně. „Prosím začněte pane Kendalle,"

„Harry řekl, že se tu v loděnici má s někým setkat. Tak jsme tedy šli.“ Vydal jsem se po pěšince, po které jsme předtím kráčeli s Harrym, a ostatní mě následovali. „Tady jsme otevřeli hlavní dveře. Nebyly zamčené.“

„Nikdy nejsou," řekl Sam.

Strčil jsem do dveří a všichni jsme nahlédli dovnitř, na díru v podlaze.

„Vešli jsme dál," pokračoval jsem, „a povídali jsme si.“

„O čem?" zeptal se Doone.

„O tom, jaký tu kdysi Sam uspořádal skvělý večírek. Harry mi vyprávěl, že tady nahoře byl bar a dole že bylo barevné osvětlení. Vykročil tamhle k oknu, pak uviděl na zemi obálku, chtěl ji zdvihnout a v tu chvíli podlaha zapraskala a propadla se.“

Sam se tvářil nechápavě.

„Zdá se vám to normální?" zeptal se ho Doone. „Jak je to dlouho, co podlaha byla do té míry pevná, že jste tu mohl uspořádat večírek?"

„Minulej červenec to byl rok," řekl Sam suše.

„To tedy rychle ztrouchnivěla," poznamenal Doone.

Sam mlčel, což bylo překvapující.

„No nic," pokračoval jsem. „Zul jsem si boty a bundu, nechal jsem je tady ležet a spustil jsem se dolů do vody, protože se Harry nevynořoval, aby se nadýchl. To už jsem vám vyprávěl.“

„Ano," přikývl Doone.

„Ono je tam ale líp vidět zdola, z těch spodních dveří," poznamenal jsem a vydal se na cestičku k vodě.

„Tady dole ty dveře vedou do spodní části loděnice.

Sam znechuceně osahával rozbitý rám dveří.

„Takhle jste to posral vy?" zeptal se. „Vždyť to nebylo zamčený.“

„Bylo. A nikde jsem neviděl klíč.“

„Klíč je v zámku z druhé strany, zevnitř.“

„Nebyl.“

Sam dveře otevřel a my se všichni zadívali do prostory mně tak důvěrně známé. Bahnitá voda, díra ve stropě a železná síť přes celou přední stěnu ústící do řeky. Mokrý dok dostatečně velký, aby se do něj vešla středně velká jachta nebo tři až čtyři menší lodky.

Voda vlhce páchla bahnem a zimou, což jsem předtím vůbec nevnímal.

„Tady u pravé zdi je taková římsa, chodníček," řekl jsem Doonovi, „teď není vidět, protože je vysoká voda.“

Sam přikývl. „Jo, tam jsou pacholata na uvázání lodě.“

„Kdybyste se tam laskavě kousek prošli," řekl jsem s kamenným výrazem, „tak vám ukážu něco zajímavého, pokud jde o tu díru ve stropě.“

Oba se zadívali na vodní hladinu s velice zřetelnou nechutí. Sam se přestal tvářit zachmuřeně, protože ho napadlo mnohem přijatelnější řešení.

„Mohli bychom se tam podívat s lodí.“

„A co ta železná síť?“

„Tu bychom samozřejmě vytáhli.“

„Moment moment,“ ozval se Doone. „S tou lodí bych počkal. Pane Kendalle, vy jste se tou dírou spustil, našel jste pana Goodhavana a vytáhl ho nad hladinu. Pak jste ho posadil tady na tu římsu, podplaval jste síť a vylezl na břeh. Je to tak?“

„Ano, až na to, že zatímco jsem Harryho posunoval tamhle do rohu, abych ho tam mohl pořádně posadit a zaklínit, někdo nahoře otevřel hlavní dveře, jak už jsem vám říkal, a pak zase odešel, aniž řekl slovo. Potom jsem slyšel odjíždět vůz a to mohl být Harryho vůz.“

„Slyšel jste předtím, že by nějaký vůz přijel?“ zeptal se Doone.

Ne nic.

„Proč jste nevolal o pomoc?“

„Protože sem Harryho někdo vysloveně nalákal... Celé to působilo jako past, a když někdo nastraží past, většinou se jde podívat, co chytí.“

Doone se na mě zase dlouze zadíval.

Sam zamračeně namítl: „Pod tou sítí jste podplavat nemohl protože jde až na dno.“

„Já jsem pod ní jako prolezl.“

„To jste ale zatraceně riskoval.“

„Vy riskujete taky,“ řekl jsem klidně, „skoro každý den, a já neměl na vybranou. Kdybych nás odtud nedostal, tak jsme oba zahynuli na podchlazení nebo bychom se utopili, možná oboje. Do dneška zaručeně a do středy s velkou pravděpodobností.“

Po krátkém zamyšlení Doone řekl: „Dobře, tak jste se dostal na břeh. Co bylo dál?“

„Vidím, že je auto pryč, tak si jdu pro boty a pro bundu, ale ty jsou taky pryč. Zavolal jsem na Harryho, aby byl klidný a trpělivý a šel jsem tam do té větší budovy hledat telefon, který jsem nenašel.“

Sam potřásl hlavou. „Tam žádnéj není. Když sem jdu, беру si pře-nosnej telefon z auta.“

„Taky jsem nenašel žádné slušné nářadí.“

Sam se usmál. „To já schovávám.“

„Tak jsem tedy použil zrezavělou montovací páku a kladivo. Omlouvám se za ten rám u dveří.“

Sam pokrčil rameny.

„A dál?“ pobízel mě Doone.

„No pak jsem vytáhl Harryho ven, sem, naložil jsem ho do loďky a pak jsme... prostě jsme pluli dolů ke zdymadlu.“

„Moje lodička,“ vykřikl Sam a zadíval se na hromadu harampádí. „Je pryč!“

„Určitě se jí nic neděje a je u zdymadla v bezpečí,“ řekl jsem. „Požádal jsem strážce zdymadla, aby se o ni postaral, řekl jsem mu, že je vaše.“

„Ta se potopí, vždyť teče.“

„Je vytažená na břeh.“

„Z vás nikdy žádnéj spisovatel nebude.“

„Proč ne?“

„Máte na to moc rozumu.“

Viděl, že se tvářím pobaveně, a ušklíbl se.

Zeptal jsem se: „Co se stane se všemi těmi věcmi, které se povalují na dně doku, když se vytáhne síť?“

„A jo, sakra!“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se nás Doone.

„Dno doku je bahnité a mírně se svažuje k řece,“ vysvětloval jsem. „Jestliže se vytáhne síť, tak všechny ty krámy, které se tam povalují, zákonitě vlastní vahou sklouznou do řeky a proud je pak odnese. Mrtvolý občas vyplavou na povrch, ale jak sám nesporně víte líp než kdo jiný, kdo se utopí v Temži, většinou zmizí na věky, protože ho spodní proudy protáhnou Londýnem až do moře.“ Občas, když jsem se díval ze svého okna v Chiswicku, jsem si představoval hrůzy skrývající se na dně řeky. Podobně se skrývají motivy, smrtící a tajemné...

„Všichni lidé v údolí Temže vědí, že utopenci mizí,“ přikývl Doone. „Rok co rok přijdeme o někoho, kdo tu je na dovolené. Je to smutné.“

„Harry se na něco napíchl nohou,“ pokračoval jsem klidně. „Byl pod vodou přibodnutý a během několika minut by bývalo po něm. Až by zase Sam vytáhl síť, Harry by odtud tiše vyplaval, aspoň předpokládám, a nikdo by se nikdy nedozvěděl, že tu vůbec byl. Pokud by se jeho tělo našlo někde dole po proudu, byl by každý usoudil na sebevraždu. Kdyby se nenašlo, tak by se předpokládalo, že Harry uprchl před spravedlností.“ Odmlčel jsem se a pak jsem se obrátil přímo na Sama: „Kdy byste nejspíš zase vytáhl tu

sít'?"

Odpověděl okamžitě: Jakmile bych našel tu díru v podlaze. Šel bych se podívat, jak to vypadá zdola. Jako se díváme teď. Jenže já sem dolů chodím velmi zřídka, jedině v létě." Podíval se potutelně na Doona. „V létě si sem беру matraci.“

„A Angelu Brickellovou?" zeptal se Doone.

Sam zmlkl. Ústa měl pootevřená. To bylo do černého, pane inspektore, pomyslel jsem si. \$

„Co je na dně pod vodou, v tom doku?" zeptal jsem se Sama.

„Cože?"

„Na co se Harry napíchl?"

Musel se přemáhat, aby přestal myslet na Angelu Brickellovou. Odpověděl nejistě: „Nemám tušení.“

„Kdybyste vytáhl sít, tak se to třeba nikdy nedozvíme.“

„Ano.“ Doone se díval na Sama. Všichni tři jsme v tu chvíli pořád ještě stáli u otevřených dveří. „Jde nejspíš o past, o železa, že? Dá se tady dole rozsvítit?"

„Hlavní vypínač je nahoře v kůlně," řekl Sam automaticky, ale bylo vidět, že myslí na něco jiného. „Dole v doku nebude nic, jedině! nějaká plechovka od piva a rádio, co tu jednou jedna hloupá kočka pustila, když se nemohla na vysokých kramflekách vymotat z lodi. No uznejte..."

„Harry se nenapíchl na rádio," namítl jsem.

Sam se mlčky otočil na patě a šel k dílně. Doone se chystal jít za ním, pak se nerozhodně zastavil a vrátil se ke mně.

„To mohla být nešťastná náhoda," řekl nejistě.

Přikývl jsem. „Dobrá past nevypadá jako past.“

„To někoho citujete?"

„Ano. Sebe. Napsal jsem toho o pastech hodně. Jak je připravit, jak chytit zvěř. Knížky, ve kterých o tom píšu, najdete v Shellertonu všude. Všichni se do nich dívali. Když někoho chcete zabít, stačí řídit se návodem.“

„Nežertujete náhodou?"

„Bohužel ne.“

„Budu se na ty knihy muset podívat.“

„Ano.“

Sam se vrátil. Mračil se a sáhl za dveře, aniž šlápl dovnitř. Zmáčkl všechny tři vypínače, které mě předtím nechťely poslouchat. Okamžitě se rozsvítilo stropní světlo a osvětlilo staré cihlové zdi, šedé trámy napříč stropu a na nich ležící prkna. Prkna i trámek chyběly tam, kde byla díra.

Doone se krátce zadíval vzhůru a pak prohlásil, že sem přijde ještě jednou s nějakými technikami. Sam se zadíval pořádně a pak se obrátil ke mně. „Tak co?"

„Chybí tam kus trámy, že?"

Neochotně přikývl. „Už to tak vypadá. Ale já v tom nejedu, netuším vo tom nic, nemám s tím nic společného.“

Doone klidně, ale zato významně prohlásil: „Vy sám, pane, máte jak patřičné znalosti, tak patřičné nářadí k tomu, abyste tady mohl něco provádět.“

„Jenže já nic neprováděl," odpověděl Sam dopáleně. Strach neprojevoval. „Tady to znaj všichni, všichni tady byli a všichni dokážou uříznout kus trámku. To umí malý dítě.“

„Kdo všichni?" zeptal se Doone. „Myslím kromě vás,"

„No... prostě všichni. Perkin, ten by to uměl. Nolan... chci říct, kdo umí držet pilku v ruce, ne? To vy taky umíte, ne?"

Na Doonovi bylo vidět že jistě ano, ale řekl: „Rád bych se ještě podíval nahoru prosím.“

Nahoře jsme chodili velmi opatrně, ačkoli podlaha vyhlížela celkem pevná, kromě části prken nad chybějícím trámkem. Prkna byla stará, šedá, zaprášená, ale nebyla prohnílá ani červotočivá.

„Ty prkna nejsou zrovna dvakrát moc přitlučený," řekl Sam. „Jen sem tam. Většinou pasují dobře, protože je tu vlhko, ale jednou jsme měli suchý léto, to se jako smrscky a pak se daly snadno zdvihnout. Můžete se podívat, jestli chcete, že nejsou shnilý.“

„Proč je máte, jak je máte?" zeptal se Doone.

„Jo to by vám museli říct ty, co to tu postavili," pokrčil Sam rameny. „Já už jsem to takhle koupil. Naposled jsem ty prkna zdvihal před tím večírkem, protože jsem pod nima instaloval ty barevný světla.“

„Kdo všechno věděl, že jste ta prkna zdvihal?" zeptal se Doone.

Sam se na něho zadíval, jako kdyby byl méněcenný. „Copak já vím? Každý, kdo se zeptal, jak jsem tam ty světla dal. Každýmu jsem to řekl.“

Klekl jsem si a opatrně se po všech čtyřech plazil k díře.

„Nelezte tam,“ křikl Doone.

„Chci se jen podívat.“

Prkna byla položena tak, že jejich hlavní váhu nesl trám, kterého kus chybělo. Bez toho trámu řada prken visela prakticky ve vzduchu a pohromadě držela jenom díky tomu, že k sobě těsně přiléhala. Prkna nepraskla, jak jsem si původně myslel, jednoduše se pod Harrym propadla.

Jenom rukou jsem zkusil několik prken, jak pruží. Pak jsem vycouval a postavil se, kde už to bylo bezpečnější.

„Nuže?“ zeptal se Doone.

„Po obou stranách té díry to je pořád o život.“

„Ano,“ obrátil se k Samovi. „Musím zjistit, pane, v jakém časovém rozpětí tady mohl někdo něco provádět.“

Sam se zatvářil, jako kdyby celé záležitosti měl už po krk. Podrážděně se zeptal: „Jako vod kdy? Vod vánoc?“

Doone řekl suše: „Minulých deset dní.“

Sam se krátce zamyslel. „Po středě před tejdnem jsem tady byl na cestě z dostihů z Windsoru, složil jsem nějaký dříví. Ve čtvrtek jsem byl na dostihách v Towcesteru. V pátek jsem tady byl asi tak půl dne. V sobotu jsem jel dostihy v Chepstow, měl jsem pád, takže jsem pak nemoh jezdit, až zase v úterý. Takže v sobotu jsem si dal lehy, než jste za mnou přišel. V pondělí jsem byl tady, v úterý jsem jel ve War-wicku, ve středu v Ascotu, včera byl Wincanton a dneska mám New-bury...“ odmlčel se. „Večer nebo v noci jsem tu nebyl ani jednou.“

„Které dostihy jste jel ve středu odpoledne?“ zeptal se doone. „Myslím v Ascotu.“

„Jako který dostihy?“

„Ano.“

„Proutěnky na dvě míle, proutěnky pro nováčky a překážky pro nováčky.“

Viděl jsem na Doonovi, že tuhle odpověď neočekával. Vytáhl notes, zapsal si, co mu Sam řekl, a ještě si zkontroloval, jestli to má správně.

Samovi to konečně došlo. Řekl: „Nebyl jsem tady a nevodjel tím posraným autem, jestli vás tohle pálí.“

„Musím si ověřit, kde kdo byl ve středu odpoledne u celé řady lidí,“ řekl Doone klidně, „a pokud jde o vás, pane, můžeme pokračovat ve vyšetřování, aniž vás budeme obtěžovat. Oba vás až na další nemusím zdržovat.“

„Konec vyučování?“ zeptal se Sam kousavě.

Doone klidně prohlásil že ano, a že se nám ozve.

Sam mě doprovodil k Tremaynovu vozu, stojícímu na kamenité louce. Šel pružným sebejistým krokem, ale uvnitř mu asi sebejistota chyběla, aspoň se mi zdálo.

„Mám Harryho rád,“ prohlásil, když jsme došli k vólvu.

„Já taky.“

„Myslíte si, že jsem to na něj nastražil já?“

„Měl jste tu možnost.“

„Jasně, to je tutovka. Jenže já to neudělal.“

Zadíval se na mě trochu starostlivě, i když se snažil předstírat obvyklou suverenitu.

„Pokud jste nezabil Angelu Brickellovou, neměl jste důvod zabíjet Harryho. To by nebylo logické.“

Já tý mladý hloupý holce nezkřivil ani vlas na hlavě.“ Potřásl hlavou, jako kdyby se snažil na ni nemyslet.

„Na mě byla moc vášnivá, jestli chcete vědět. Já se rád pobavím a nemám rád, když potom ženský slzej a dělaj člověku scény. Jo, Angie brala všechno moc vážně, pořád že všechno je smrtelnej hřích, až mě to už přestalo bavit, i vona mě už přestala bavit, abych vám pravdu řek. Chtěla, abych si ji vzal,“ prohlásil s výsostným rozhořčením. „A já jí na to řek, že já osobně si najdu nějakou nóbl dědičku, no a holka mně div nevyškrábala voči. Byla fakt vichřice, páni, jak ta teda byla na ty věci lačná, to byste nevěřil. Chci říct, člověk se sotva zeptal jestli jako jo, že jo, a v tu ránu už byla ze šatů.“

Fascinovaně jsem vyslechl tento znalecký posudek a náladová slečna Brickellová najednou pro mě byla skutečný člověk a ne jenom ubohá hromádka suchých kostí. Skutečný člověk, mladá žena, nevyrovnaná, plná chtivosti, sužovaná pocitem viny, příliš vášnivá, příliš na lidi naléhala, přetěžovala je vlastní potřebou pokání a svými tužbami. Nakonec nejspíš svalila odpovědnost za těhotenství na někoho, na koho to bylo příliš a neviděl jinou cestu z bezvýchodné situace než násilí.

Musel to být někdo, napadlo mě náhle, kdo věděl, jak snadno zemřela Olympie jen proto, že ji někdo vzal za krk.

Angela Brickellová si o smrt řekla. Tušil jsem, že Doone to ví už dávno.

„Na co myslíte?“ zeptal se Sam neobvykle nejistě.

„Jak vypadala.“

„Kdo? Angie?“

„Ano.“

„No docela dobře. Měla hnědý vlasy, byla hubená, malý kozy, pěkně kulatý zadek. Pořád blbla s tím, že chce plastiku prsou. Řek sem jí, ať na ty zasraný implantáty zapomene, protože co by si vo tom pomyslely miminka, její děti, až je bude mít. Vám řeknu, tohle když jí člověk řek, tak se v tu ránu rozeřvala. Pak brečela celou věčnost. No, sranda s ní nebyla. Ale do postele byla skvělá.“

Taky epitaf, pomyslel jsem si. Vytesat ho do skály.

Sam se zahleděl přes rozvodněnou řeku a vdechl vlhký pach rána, jako když někdo zkouší vůni vína. Já si v tu chvíli uvědomil, že žije svými smysly mnohem víc než já a že taky žije s mnohem větší intenzitou. I proto, že bez zábran a s gustem přistupuje k sexu a nebojí se nebezpečí.

Pak jako kdyby ze sebe setřásl problém vraždy jako přechodnou nepříjemnost, vesele se zeptal: „Jdete dneska večer na ten Tremaynův podnik?“

„Ano. A vy?“

Ušklíbl se. „To si děláte srandu? Kdybych tam nešel, tak mě popravěj.“ Pak pokrčil rameny, nechtěl dát najevo city. „Von si to náš starej zaslouží. Von není tak špatnej, víte?“

„Takže se tam uvidíme,“ přikývl jsem.

„Pokud si nesrazím vaz,“ řekl s humorem, ale současně to bylo trochu zaklínadlo, jako když člověk drží palce. „Jo, ale měl bych říct tomu zasranýmu policajťovi, kde je hlavní vypínač vod elektriky. Mám ho udělanej tak, aby ho nikdo jinej než já nenašel, protože bych nerad, aby sem lidi lezli, když už je šero, a svítili tu. To by člověk přímo přivolaával vandaly. Až tady policajti skončej, aby vypnuli.“

Odběhl za Doonem písícím si něco do notesu. Když jsem odjížděl, viděl jsem je oba odcházet k velké loděnici.

Ačkoli jsem cestou domů ještě zajel nakoupit, stačil jsem se vrátit do Shellertonu včas, takže si Tremayne mohl vzít volvo a odjet do Newbury na dostihy. Posílal tam tři koně dopravním boxem a bral s sebou Mackie, aby mu byla k ruce. Já zůstal doma, abych se dole v jídelně věnoval pomalu se rozvíjející kapitole.

Když odjeli, přišla Dee-Dee. Často za mnou v poslední době chodila. Ptala se na roztržité výstřižky a popíjela kávu.

Poznamenal jsem: „Doufám, že Tremaynovi nebude vadit, když si tohle všechno vezmu s sebou, až pojedu domů.“

„Domů...“ Dee-Dee se usmála. „On přece nechce, abyste jezdil domů. Copak to nevíte? Chce, abyste napsal celou tu knihu tady. Předpokládám, že vám co nejdřív udělá takovou nabídku, že ji nedokážete odmítnout.“

„Já přijel jenom na měsíc, tak jsme se domluvili.“

„Jo, jenomže to vás ještě neznal.“ Napila se kávy. „Chce, abyste tady byl kvůli Garetovi, aspoň myslím.“ To má určitou logiku, pomyslel jsem si, ale nevěděl jsem ještě, jak se rozhodnu, jestli zůstanu, či ne, Pokud má Dee-Dee vůbec pravdu.

Když odešla do kanceláře, snažil jsem se pokročit v psaní, ale nedokázal jsem se soustředit. Past nastražená v Samově loděnici mně nedala pokoj. Taky jsem nedokázal přestat myslet na Angelu Brickellovou. Ledová hrozba bahnitě vody pronikající do trpících plic, způsobující konec všemu, a zemitá holka, která se do země vrátila, očištěná tvory země, změněná v prach.

Klidnými vodami běžného všedního života v Shellertonu plaval přízrak vraždy jako žralok, tichý, neviditelný, s ostrými zuby. Tiše jsem doufal, že ho Doone brzy chytí. Jistý jsem si tím nebyl.

Odpoledne zavolala Fiona, že už přivezla Harryho domů a že by mě rád viděl. Trochu jsem si povzdechl, skoro neochotně jsem opustil prázdný list papíru a odešel do vesnice.

Fiona mě chytla do náruče jako ztraceného bratra a řekla mi, že Harrymu to zřejmě pořád tak docela nemyslí, prý tvrdí, že se mu vybavuje, jak se topil. Přece si nemůže pamatovat utopení!

„Já bych spíš řekl, že takovou věc těžko zapomene.“

„Ale přece se neutopil.“

„Chybělo málo.“

Zavedla mě do růžovozeleného obývacího pokoje, kde seděl v křesle Harry, bledý, s kruhy pod očima, zavalitou nohu pěkně podloženou na čalouněné stoličce.

„Nazdar,“ řekl a pokusil se o úsměv. „Nevíš jak se zbavit noční můry?“

„Já je mívám, i když jsem vzhůru.“

„No nazdar! Poslyš, řekni mi, co je fakt a co není!“

„Co si pamatuješ, je fakt.“

„Že jsem se topil?“

Jo.“

„Takže jsem se nezbláznil.“

„Naštěstí ne.“

„Vždyť jsem ti to říkal,“ otočil se k Fioně. „Pokoušel jsem se nedýchat, ale nakonec jsem se prostě nadýchl, i když jsem nechtěl. To se člověk prostě neovládne.“

„Tomu se neubrání nikdo,“ přikývl jsem.

„Sedněte si, vlastně... sedni si,“ řekla Fiona, usmála se na mě a políbila Harryho na hlavu. Ještě štěstí, že měl Harry tolik rozumu, že tě vzal s sebou. A co víc, teď se mu jeden přes druhého omlouvají, až na jednoho nemožného jedovatého žurnalistu, který tvrdí, že je dobře možné, že se nějaký fanatik pokusil zastoupit spravedlnost a Harryho zabít. Je to vrchol zloby, proto bych chtěla, aby Harry toho člověka žaloval.“

„Kašlu na to,“ řekl Harry lehkomyšlně. „Doone se ke mně choval hezky, to mi stačí.“

„Co noha?“

„Nestojí to za nic. Jako kdyby vážila tunu. No ale zatím žádná gangréna.“

Řekl to žertem, ale Fiona se vylekala.

Uklidňoval ji: „Zlato, jsem plný antibiotik, napíchali mi protiteta-nové injekce. Mám přece očkování proti choleře a proti všemu možnému. Všichni páni odborníci tvrdí, že to velice pravděpodobně přežiju. Co takhle dát si pořádnou whisky?“

„Ne, ta by se nesnášela s tvými léky.“

„Tak aspoň tady pro Johna.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vezmi Popelku na ples,“ řekl Harry.

„Prosím?“

„Vezmi Fionu na ten Tremaynův večer. Přece tam jdeš, ne?“

Přikývl jsem.

„Já tě tu samotného nenechám,“ bránila se Fiona.

„Ale necháš, zlato. Zkazila bys Tremaynovi radost, kdybys nešla. On na tebe strašně drží a John tě může vzít... Tak, a teď vám ještě něco povím,“ v očích mu škodolibě zablýskalo. Vracela se mu energie. „Řeknu vám, kdo bude hrozně rád, když mu přenechám svůj lístek.“

„Kdo?“ zeptala se ho žena.

„Erika, moje skvělá teta.“

14

Slavnostní večeři spojenou s předáním ceny za celoživotní práci uspořádala jedna hotelová společnost, která převzala řadu hotelů a rozhodla se svůj podnik oživit a vstoupit na dostihovou scénu jako velevýznamný sponzor. Společnost „Castle Houses“ vypsala cenu na steeplechase a také převzala patronát nad prestižním proutěnkovým handicapem, který se měl běžet v sobotu v rámci řádného programu.

Cena vypsaná na proutěnky byla tak vysoká, že se z toho dostihového světa tajil dech, a vzrušení majitelé vyvinuli takový nátlak na trenéry, že počet přihlášených koní byl přímo nevídaný (řekla Dee-Dee). Z bezpečnostních důvodů směl běžet jen omezený počet koní a několik koní nesoucích lehčí váhu muselo losováním vypadnout.

Jako úvod svého grandiózního vstupu na scénu organizovaly hotely „Castle Houses“ večeři s udělením ceny a dotovaným vstupným, takže si víceméně každý mohl dovolit se zúčastnit. Večeře se konala přímo na závoděšti, v hlavní tribuně s prakticky neomezenou kapacitou. Jak mi řekla Mackie, celý večer je vlastně obrovská reklama, ale nakonec co, proč si to neužít.

Před odchodem jsme se ještě sešli v obývacím pokoji. Tremayne předstíral, že o nic nejde. Ve smokinku vypadal neočekávaně vznešeně, vlasy na spáncích prošedivělé, výrazný obličej klidný, statnou postavu zeštíhlenou perfektním krejčovským výtvozem. Zato Perkino-vi sako jako by bylo malé, začalo se mu zaoblovat břicho. Tím vším se jaksi rozdíl v proporcích otce a syna setřel.

Garet všechny překvapil, zvláště Tremayna. Vešel s hranou suverenitou skrývajících rozpaky, na sobě smokink, o kterém nikdo netušil, že ho má. Vypadal úhledně, zajímavě, o mnoho starší než patnáct.

„Kde jsi to vzal?“ podívoval se jeho otec.

„To jsem našel v lese,“ Gareth se zeširoka usmál. „No abych pravdu řekl, Sam usoudil, že jsme asi stejně velký a že náhodou másmokinky dva, takže mi jeden půjčil. Nevadí to?“

„Vypadáš skvěle,“ řekla Mackie upřímně. Sama byla v lesklých černých šatech lemovaných sametem. „A jak vidím, Johnův smokink přežil koupel v příkopu.“

Zdálo se mi, že se incident s příkopem odehrál před celou věčností, a přitom uplynuly teprve dva týdny a tři dny od chvíle, kdy jsem opustil své osamělé tiché podkroví a život, který se mi najednou zdál neskutečný, protože skutečnost byla Shellerton. Shellerton byl jasně osvětlená scéna, Chiswick tmavé hlediště, ve kterém člověk seděl a vyčkával, co nebe dá.

„Dnes večer se koukejte nenamazat,“ řekl Tremayne. „Zítra ráno pro vás mám práci.“

„Víte jak se vyhnout kocovině, jako napořád?“ zeptal se mě Gareth.

„Jak?“

„Bejt pořád opilý.“

„Tak ti pěkně děkuju,“ usmál jsem se.

Tremayne se zdál spokojený se životem. Obrátil se ke mně: „Vy už se cítíte celkem jistý, když jedete Driftera, že jo?“

„Celkem ano,“ přikývl jsem.

„Takže zítra pojedete Fringe, z poloviny mi patří. To je ten pětiletý v rohovém boxu. Budete ho školit na proutěnkách.“

Žasl jsem a muselo to na mně být vidět. Ohlédl jsem se na Mackie, usmívala se, a mně došlo, že to zřejmě s Tremaynem už probrali.

„S druhou skupinou,“ dodal Tremayne. „V první skupině pojedete Driftera jako obvykle.“

„Když myslíte,“ hlesl jsem.

„Jestli se u nás zdržíte ještě dýl,“ řekl Tremayne, „a jestli budete jezdit dobře práci, tak byste nakonec klidně mohl jet v některém dostihu amatérů, pokud o to budete stát.“

„Páni,“ vydechl Gareth.

„Já bych myslel, že o to stát nebude,“ poznamenal Perkin, když jsem se hned neozval. „A nutit ho nemůžete.“

Dee-Dee předtím říkala, že mi Tremayne udělá nabídku, kterou nedokážu odmítnout. Tehdy jsem myslel, že mluví o penězích. Jenže on mi nabízel lahůdku, která představovala možnost nádherného skoku do úplně nového rozměru životních zkušeností.

„Řekněte že jo,“ prosil mě Gareth.

Tak. A už zase budu jednat unáhleně. K čertu s balonem na helium, však on ještě chvíli počká.

„Ano,“ podíval jsem se na Tremayna, „rád.“

Přikývl, celý zářil a byl spokojený. „Příští týden vám zažádám o licenci.“

Všichni jsme se nasoukali do volva a odjeli do shellertonského panského domu, kde jsme zase všichni vystoupili, abychom navštívili Harryho. Byl unavený, ale v dobré náladě a v křesle přijímal návštěvníky.

Když ho Mackie políbila, tvářil se spokojeně a vesele.

„Jsem tak ráda, že jsi naživu,“ řekla Mackie a hlas se jí nepatrně chvěl slzami. Harry ji pohladil po ruce a řekl, že je taky rád.

„Jaký to bylo?“ zeptal se Perkin zvědavě a zadíval se na Harryho zavázanou nohu.

„Stalo se to tak rychle, že jsem vlastně nic necítil,“ usmál se Harry. Nebýt tam John, tak bych umřel a ani bych nevěděl jak.“

„Přestaň!“ vykřikla Fiona. „Já na to nechci ani myslet. Tremayne, koukejte jít, ať nepřijdete pozdě. Já s Johnem vyzvednu Eriku a za chvíli vás dohoníme.“ Všechny vyprovodila, asi se bála, aby Harryho moc neunavili. Jak se pokoj náhle vyprázdnil, zadívali jsme se s Harrym jeden na druhého a oba jsme mysleli na totéž.

„Víš, kdo to byl?“ zeptal se vyčkávavě. Bylo vidět, že je zase napjatý a že ho to všechno trápí.

Potřásl jsem hlavou.

„To nemohl být nikdo, koho bych znal,“ řekl Harry, ale vlastně tím myslel, že si nepřeje, aby to byl někdo takový. „Sakra, ten člověk mě | chtěl zabít.“

„Není to příjemné pomyšlení.“

„Já ani nechci hádat, kdo to mohl být. Pokouším se na to nemyslet.“

Pomyšlení, že mě někdo nenávidí tak, že by... je to dost hrozné.“ Polkl. „Víš, to mě trápí víc než celá ta bolavá noha.“

„Ano, chápu,“ chvíli jsem váhal. „Jenže to nemuselo být z nenávisti, spíš to byl tah jako na šachovnici.“

Tah, který se nepovedl, na to nezapomeň. Předpoklad, že jsi pachatel, se naopak změnil v předpoklad, že nejsi pachatel. Ten tah měl naprosto opačný efekt, než jaký mít měl, a to přece je dobře, ne?”

„Ano. Soustředím se na to.“

Přikývl jsem. „Je to lepší než pohřeb.“

„Všechno je lepší než pohřeb,“ pracně se usmál. „Mně sem dneska večer přijde soused a bude tu se mnou, zatímco vy budete pryč. Připadám si trošku zbaběle.“

Blbost. Tělesná stráž je na místě.“

„Nevzal bys to jako trvalé zaměstnání?“

Vrátila se Fiona. Přes červené hedvábné šaty si vzala nadýchaný bílý šál, ale prohlásila, že by radši tu večeri vynechala a zůstala doma, jenže manžel ji znovu přemlouval. Ubezpečil ji, že bude v pořádku, že soused přijde co chvíli, a ať už radši jdeme a ať se dobře bavíme a postaráme se o to, aby Tremayne zažil krásný večer.

Fiona jela svým vozem stejným jako Harryho vůz (který se ještě nenašel), Eriku Uptonovou (kterou jsme vyzvedli při malé zájízďce na západ) usadila vpředu vedle sebe. Věhlasná novelistka se na mě záhadně podívala, když jsem zavíral dvířka vedle jejího sedadla a poznamenala, že si to odpoledne chvíli vyprávěla s Harrym po telefonu.

„Řekl mi, ať vás netrápím, že jste mu zachránil život,“ prohlásila klidně. „Tím mi tedy pěkně zkazil večer.“

„Vy ho nejspíš neposlechnete,“ řekl jsem pobaveně.

Zasmála se a rychle ztichla. Pravidla a hranice souboje už zřejmě promyslela. Nicméně příměří trvalo, i když jsme přijeli na závoděště, odkládali si, česali se, pili první skleničku. Měl jsem dojem, že se ten večer sešla dobrá polovina celého dostihového světa. To odpoledne po posledním dostihu museli velice pilně zdobit stěny Černými a stříbrnými závěsy, aby všední interiér břicha tribun změnili v elegantní sál.

„Je to příliš divadelní,“ kritizovala Erika dekorace a měla pravdu, nicméně mně divadelnost nevadila, naopak. Člověk najednou dostal lepší náladu, byl hovornější, večer se dobře rozproudil. Místo křiku bookmakerů tvořila zvukovou kulisu hudba. Fiona si prohlédla, jak kdo sedí, a řekla mi, že se sejdeme u stolu číslo šest. Přišli nějací lidé a shlukli se kolem ní a Eriky. Já se od nich zvolna odpoutal a prošel se po místnosti. Zhlédl jsem několik známých od vidění, a stovky, které jsem neviděl nikdy. Jako kdyby člověk byl na kongresu hrobníků poté, co sám vykopal teprve jediný hrob.

Ne, nesmím tolik myslet na smrt.

Byl tam taky Bob Watson. V šedém obleku vypadal úpravně, po boku ostýchavě se tvářící Ingrid v bleděmodrém.

„No, šéfa jsme nemohli zklamat,“ řekl Bob vesele. „Nehledě k tomu, že nám dal lístky.“

„To bylo od něho hezké,“ řekl jsem slabomyslně.

„Zejtra jedete Fringe,“ řekl Bob napůl oznamovacím, napůl tázacím způsobem. „Ted’ mně to právě říkáš šéf.“

„Ano.“

„Fringe se o vás postará,“ řekl nevyzpytatelně a pak se rozhlédl. „Tady to vypadá jako v egyptských bordelu, nezdá se vám?“

„To můžu těžko posoudit.“

„Jo, vtipný.“

Ingrid se zasmála. Bob ji umlčel jediným pohledem. Později jsem si povšiml, že se ho Ingrid drží jako klíště, držela se ho vlastně celý večer, což by si člověk mohl vysvětlit jako ostýchavost z její strany, nebýt toho, že jsem od Mackie věděl, že ta nenápadná, mírná Ingrid nikdy nedala Bobovi sebemenší šanci, aby si něco začal s nějakou Angelou Brickellovou. Kdyby si snad něco začal, pánbůh s ním.

Exhibicionista Sam Yaeger přišel v bílém smokinku, protože Gare-tovi půjčil černý. Košili měl s volánky, místo motýlka šňůrku. Choval se jako obvykle sebejistě, ale bylo na něm přece jen vidět, že je rozrušený. Jak jsem se pak dozvěděl, Doone ho víceméně nařkl, že sám způsobil sabotáž ve vlastní loděnici.

„Tvrdí, že na to mám nástroje, že mám vědomosti, že jsem měl příležitost, že to je moje a že když si ověřil, co jsem dělal v Ascotu, tak mu vyšlo, že bych po prvních dvou dostizích a před tím posledním klidně stačil dojet do Maidenheadu a odvízt Harryho auto. Ptal jsem se ho, proč bych to dělal, kdybych opravdu já tu past na Harryho nastražil, že bych tam přece stejně našel Harryho auto i po dostizích. Tohle jsem mu řekl, a von si to zapsal, jako kdyby to bylo přiznání.“

„Je důkladný.“

„Poslyšte, von na vás dá, to jsme si všimli všichni. Nemůžete mu sakra říct, že jsem to neudělal?“

„Můžu se o to pokusit.“

„Jo, a taky si přivolal posily, když jste vypad,“ stěžoval si Sam.

„Přišli v potápěčským vybavení, s těžkým magnetem a jeřábem, a vylovili z doku spoustu sajraitu a krámů. Starý rozbitý kolo, nějaký kolejničky, potom kus rozbitýho železnýho plotu... to všechno se povaluje všude. No a pak už mi neřekli, co našli dál. Všechno mi určitě neukázali, ale ten policajt si určitě myslí, že jsem to všechno naházel do vody v naději, že se do toho Harry zamotá.“

„Taky že se zamotal.“

„Takže se vás ptám jak to, že vy jste se na nic nenapíchl, když jste skočil do vody za ním?“

„Naučil jsem se už jako kluk, jak se skáče mělce, takže jsem zůstal na povrchu, pak jsem opatrně dosáhl nohama na dno.“

Vytřeštěně se na mě díval. „Sakra jak se skáče mělce?“

„Jak se skáče mělce? V okamžiku, kdy se nohama dotknete vody, tak musíte rychle skrčit kolena a sbalit se jako do klubíčka. Pak vás zbrzdí voda. Určitě jste to taky někdy v životě vyzkoušel. A navíc, já byl oblečený, takže jsem měl v šatech spoustu vzduchu, což mi pomohlo udržet se na hladině, na to taky nezapomínejte.“

„Doone se mě zeptal, jestli jsem nechal vaši bundu a boty v Harryho autě. Hajzl jeden prohnanej! Teď si umím představit, jak bylo Harrymu. Ten policajt vás dokáže úplně zblbnout, máte pocit, že vás vobtáčí hroznýš a tiskne vás čím dál tím víc. Ať člověk řekne, co řekne, von si to vysvětlí proti němu a přitom vypadá tak nevinně. Von mě teda tak vytočil, že jsem dneska vodpoledne prošvihnul dostih, co jsem moh vyhrát. Ale to nikomu neříkejte. Já vlastně vůbec nevím, proč vám tohleto všechno vykládám. Vždyť vy sem vůbec ani nepatříte.“

„Možná právě proto.“

„Jo, to je fakt.“

Zřejmě si dostatečně ulevil, aspoň pro tu chvíli, a šel se poslušně dvořit jedné paní středního věku, která se k němu plná naděje přitočila. Jak mi vysvětlil Tremayne, majitelé Sama buď milovali, nebo jeho chování nesnášeli. Ženy ho spíš milovaly, muži se s ním smířili, protože jim přinášel vítězství.

Nolan se jako vždy na Sama tvářil nevraživě. Stál o kousek dál a špatnou náladu si vybil na mně.

„Nepřeju si, abyste mi lezl do zelí,“ řekl vztekle. „Sakra proč už ze Shellertonu nevypadnete?“

„Vypadnu, ale ne hned.“

„Řekl jsem Tremaynovi, že jestli vám dá některou z mých jízd, bude zle.“

„Aha.“

„A on si nato ještě troufne říct, že jsem s tím vlastně přišel já, když zatraceně dobře ví, že jsem to myslel jako srandu.“ Rozzuřeně se na mě díval. „Nechápu, co na vás Fiona vidí. Řekl jsem jí, že jste hovno, že jste nic, akorát dobře vypadáte, ale jinak potřebujete nakopat do prdele. Koukejte se držet stranou od mých koní, jasný?“

Bylo mi úplně jasné, že Nolan jako všichni ostatní trpí atmosférickými poruchami způsobenými Angelou Brickellovou. A možná ještě víc než ostatní, protože před krátkou dobou prodělal napětí při vlastním soudním procesu a odsouzení. Bylo přece úplně vyloučené, abych mu mohl kdy konkurovat, a musel to vědět. Nehledě na to, že by ho Fiona nikdy ze sedla nevyhodila. Myslím doslova, ne jak se to říkává. Vztek odešel a na jeho místo okamžitě nastoupil jeho bratr. Škodolibě se usmál a poznamenal: „Nedá se říct, že by si vás Nolan zamiloval, miláčku.“

„Ne, to se nedá.“

Lewis byl střizlivý. Přišel sám stejně jako Nolan, ačkoli se předtím Harry jednou zmínil, že Lewis je ženatý. Jeho paní sedí zřejmě raději doma, než aby prožívala trapné situace, když se Lewis opije.

„Nolan je rád středem pozornosti a vy jste ho vyrazil z pozice, dodal Lewis.

„Nesmysl.“

„Jo, Fiona a Mackie se teďko zhlížejí ve vás a ne v něm, a pokud jde o Tremayna a o Gareta...“ ušklíbl se.

„Radši nestrkejte krk tam, kam dosáhne můj brácha.“

„Lewisi!“ Víc než co jiného mě pobouřilo, jak málo bratrsky se chová. „Ale vy jste za něj nastavil krk.“

„Někdy ho nenávidím,“ řekl nejspíš podle pravdy. Pak se vzdálil, jako by usoudil, že už toho navyprávěl dost.

Lidé se skleničkami v ruce vytvářeli skupinky, přemísťovali se zdravili, vykřikovali, jako kdyby se neviděli po celá léta a ne jen několik hodin. Tremayne se vytrvale usmíval a přijímal s přesvědčí-1 vou skromností upřímná blahopřání ze všech stran. Garet, pohybující se jako úhoř, se náhle vynořil vedle mě a řekl spokojeně: „Že si to zaslouží, co?“

„Určitě.“

„To člověka nutí, aby se zamyslel.“

„Jako jak?“

„Prostě je to táta.“ Pracně se snažil vyjádřit myšlenku. „My jsme vlastně všichni... každý jsme dva lidi, ne?“

„To má hloubku,“ řekl jsem s opravdovým zájmem.

„Jděte do háje.“ Ta poklona ho uvedla do rozpaků. „No nic, já jsem rád, že je táta rád.“

Zase zmizel a po několika minutách se davy začaly zvolna posunovat k večeři, po deseti ke každému stolu. Usazovali se na nepohodlné židle, sahali po jídelních lístcích, prohlíželi si ve světle svíc, co se na nich píše a dívali se, vedle koho kdo sedí. U stolu číslo šest jsem měl z jedné strany Mackie, z druhé Eriku Uptonovou. Už seděla, když jsem ke stolu dorazil.

Sedět vedle Eriky bylo zřejmě nevyhnutelné. Trochu jsem tušil, že Fiona nejspíš několik lidí přesadila, aby téhle kombinace docílila. Tvářila se příliš nevinně.

Když jsem si sedal, prohlásila Erika, jako kdyby mi četla myšlenky: „Jen jsem se dozvěděla, že tu budete, hned jsem si řekla o to, abychom seděli vedle sebe.“

„Já... proč?“

„To máte tak málo sebedůvěry?“

„Záleží na tom, s kým jsem.“

„A když jste sám?“

„V poušti mám sebedůvěry víc než dost. Když před sebou mám prázdný papír a v ruce pero, tak málo.“

„V pořádku.“

„A co vy?“ zeptal jsem se.

„Na takové otázky neodpovídám.“

Zaznamenal jsem odmětenost, s níž promluvila, i jak má vzpřímená záda a pochopil jsem, že je tvrdá, a že nouze a těžkosti by ji jen tak snadno nezlomily.

„Vás bych dokázal převést přes poušť,“ řekl jsem.

Dlouze, pátravě se na mne zadívala. „Doufám, že to nemá být lichotka.“

„Ne, jen odhad.“

„Máte najednou víc odvahy, než když jsme se posledně setkali.“

Vždycky dokázala člověku vzít vítr z plachet, takže jsem nevěděl co říct. Spokojeně se ode mne odvrátila a začala se bavit s Nolanem, který seděl vedle ní z druhé strany. Pak jsem se ohlédl a vidím, že Mackie se na mě pobaveně usmívá.

„Padla kosa na kámen,“ poznamenala.

Zarmouceně jsem potřásl hlavou. „Kdepak, kdybych dokázal psát jako ona... nebo jezdit jako Sam či Nolan... kdybych dokázal cokoli dělat tak dobře, byl bych šťastný.“

Zeširoka se usmála. „Zkuste to s vařením.“

„Sakra...“

Dala se do smíchu. „Slyšela jsem, že vaše flambované banány byly tak skvělé, že po nich Gareth zaspal.“

Potom její druhý soused, Perkin, něco zamumlal, aby upoutal její pozornost, a já tedy začal sledovat Tremayna. Seděl taky u našeho stolu, vedle manželky hlavního sponzora, načechrané, nadýchané dámy v neslušivé žluté. Bylo mi jasné, že by si radši povídal s Fionou, ale za všechno se platí, dokonce i za cenu, aspoň zdvořilostí. Zadíval se přes stůl, všiml si, že se usmívám, uhádl, co si myslím, a vesele na mě mrkl.

Statečně se dál věnoval svým povinnostem, zatímco jsme všichni pojídali suflé z lososa a pak hovězí.

Lewis, z druhé strany paní sponzorové, vytáhl z kapsy malou lahvičku vodky a nalil si. Fiona se na něj zamračila. Lewisovo pití už začínalo být neúnosné, dokonce i podle mého měřítka. Jako by poté, co prohlásil u soudu, že měl okno, to chtěl znovu a znovu dokazovat.

Mezi Lewisem a Perkinem seděl Gareth. Tvářil se zasmušile, byl nesvůj, všechny chody snědl velmi rychle a pak se nudil. Perkin ho jako pravý starší bratr okřikl, ať nekope do nohy stolu a Gareth se zatvářil uraženě, což u něho bylo nezvyklé. Mackie se ho snažila utěšit, ale Perkin ji taky okamžitě okřikl.

Zasmušile se ke mně obrátila a zeptala se: „Co je to se všemi?“

„Jsou ve stresu.“

„Kvůli Harrymu? Ano. Všichni se snažíme dělat že nic, ale všichni určitě přemýšlíme... Tentokrát je to samozřejmě mnohem horší. Minule jsme velmi přesně věděli, jak se stalo, že Olympie zemřela, ale Angela Brickellová je něco jiného, a všichni z toho mají špatné nervy. Najednou už člověk ničemu nevěří.“

„Vy se nemáte čeho bát. Ani vy ani Perkin. Soustředte se na miminko.“

Rázem se rozzářila. I ty nejčernější myšlenky vždycky stačilo rozptýlit pomyšlením na miminko.

Perkin se jí omluvil: „Odpusť, zlato, opravdu odpusť.“ Okamžitě se k němu otočila, připravená odpustit mu cokoli, neboť v tomto manželství byla ona dospělejší. V tu chvíli mě napadlo jestli Perkin, až se stane

otcem, nebude žárlit na vlastní dítě.

Večeře se zvolna chýlila ke konci a na řadu přišly proslovy. Kultivovaní pánové, o kterých mi Mackie sdělila, že představují nejvyšší himalájské vrcholky Jockey Clubu, pěli od sousedního stolu na Tremayna chvalozpěvy a hluboce se klaněli sponzorovi. Sponzor, manžel citrónově žluté paní, rovněž pěl chvalozpěvy na Tremayna, v jejichž rámci místo Top Spin Lob řekl Topsy Blob. Na Tremaynovi bylo vidět, jak se přikrčil. Pak přišel olivřejovaný pracovník hotelů „Castle Houses“ a přinesl ták, na kterém trůnila vlastní cena, stříbrná mísa, jejíž okraj zdobili drobní koníčky ve cvalu. Skutečně důstojný dar.

Tremayne zrůžověl potěšením a stříbrnou mísu převzal. Všichni tleskali, fotografické aparáty blikaly.

Tremayne měl krátký děkovný proslov. Děkoval sponzorům, svým přátelům, svým spolupracovníkům, jezdcům, dostihovému sportu samému. Když si zase sedl, bylo na něm vidět, jak je dojatý. Všichni začali znovu vykřikovat a hlasitě tleskat. V duchu jsem uvažoval, kolik přítomných by si koupilo knížku o Tremaynovi, a jestli po tomhle večeru Tremayne vůbec potřebuje, aby se o něm kniha psala.

„Nebylo to skvělé?“ Mackie zářila.

„Bylo.“

Hudba začala hrát k tanci. Lidé vstávali od stolů, shlukovali se kolem Tremayna, poplácávali ho po zádech. Perkin vyvedl Mackie na parket, kousek od našeho stolu. Nolan tančil s Fionou, Lewis byl čím dál tím opilejší, Garet někam zmizel a pan sponzor si přišel pro svou paní. Zůstali jsme s Erikou sami.

„Tančíte?“ zeptal jsem se.

„Ne.“ Rozhlédla se po sále. „Bál vévodkyně z Richmondu.“

„Vy myslíte, že zítra dojde k Waterloo?“

„Brzy. Víte vůbec, kdo je Napoleon?“

„Tedy jestli vím, kdo je nepřítel?“

„Samozřejmě.“

„Nevím.“

„Tak přemýšlejte, namáhejte se, jste přece citlivý a máte představivost.“

„Já myslel, že v tyhle vlastnosti nevěříte.“

„V tomto případě ano. Někdo se pokusil Harryho zabít, což je samozřejmě zneklidňující. Čím je to zneklidňující?“

Zřejmě očekávala odpověď, tak jsem tedy odpověděl.

„Že to bylo premeditované, připravené. Smrt Angely Brickellové možná ne, ale ten útok na Harryho byl velmi pečlivě promyšlený.“

Jako by se jí v tu chvíli ulevilo.

„Dobrý bože!“ řekl jsem ohromeně.

„Co je? Na něco jste si vzpomněl?“ Ihned byla ve střehu.

„Musím něco říct Doonovi...“

„Už víte, kdo za tím je?“ naléhala na mě.

„Ne. Ale vím, co věděl,“ zamračil jsem se. „Vlastně to ví každý“

„Co? Vysvětlíte mi to.“

Nepřítomně jsem se na ni zadíval. Přemýšlel jsem.

„Možná to není tak důležité,“ řekl jsem nakonec.

„Tak o co jde?“ ptala se vytrvale.

„Dřevo plave.“

Zatvářila se zmateně. „No samozřejmě že plave!“

„Jenže ta prkna, co se pod Harrym propadla, zůstala na dně, neplavala.“

„Jaktože ne?“

„To se právě musí zjistit. Doone to zjistí.“

„Je to důležité?“

„No, ten někdo si nejspíš nebyl úplně jistý, že se Harry na něco nabodne a okamžitě se utopí. Řekněme že by zůstal naživu a plaval v loděnici. Znal to tam, byl tam už předtím na Samově večírku a věděl, že podél jedné zdi je římsa. Věděl, že tam jsou dveře, bylo to ve dne, a tou sítí viděl na řeku. Jak by se odtamtud nejspíš dostal?“

Potřásla hlavou. „Povídejte.“

„Dveře se otvírají ven. Když jste uvnitř a stojíte jenom po kotníky ve vodě, ne po bradu, a na hladině se vám houpají taková tři nebo čtyři prkna, tak prostě jedním z těch prken buď rozbijete zámek nebo vyrazíte dveře. A pokud byste byla silná a statná jako Harry, k tomu promočená a zmrzlá, zoufalá, rozzuřená, jak dlouho by vám asi trvalo, než byste se dostala ven?“

„Asi ne dlouho.“

„Když náš Napoleon přišel do té loděnice, nic neslyšel. Neslyšel, že by Harry vyrážel dveře, vlastně...“ zamračil jsem se. „Vlastně vůbec nevíme, jak dlouho tam nepřítel byl, jak dlouho čekal. Možná se někde schovával... slyšel, když Harry přijel.“

„Až ta vaše knížka vyjde, pošlete mi jeden exemplář,“ řekla Erika.

Udiveně jsem se na ni podíval.

„Potom vám povím, jaký rozdíl je mezi tvůrčí vynalézavostí a citlivostí spojenou s představivostí.“

„Umíte člověka píchnout,“ řekl jsem s přivřenýma očima.

Chystala se něco říct, ale už to nedořekla. Všichni jsme se otočili směrem k parketu, protože tam propukla rvačka. Slyšeli jsme ránu, potom výkřik a za veselého vyhrávání hudby jsme viděli, jak se paradoxně mezi tančícími dva lidé perou.

Sam... a Nolan.

Sam měl krev na bílém smokinkovém saku i na voláncích. Nolan měl roztrženou košili, takže bylo vidět zarostlou hrud'. Oba se potáceli jeden pod ranami druhého sotva deset stop od stolu číslo šest. Bez přemýšlení jsem vstal, spíš na obranu, než abych se chtěl vměšovat.

Perkin se pokoušel ty dva od sebe odtrhnout, ale Nolan ho srazil. Byl stejně rychlý v pěstním zápase jako při dostizích. Bez dalšího rozvažování jsem tedy vykročil na naleštěný parket a pokusil se ty dva zarazit slovy.

„Vy pitomci,“ řekl jsem. Nic chytřejšího mě nenapadlo.

Nolan na chvíli odvrátil pozornost od Sama a vší silou mě praštil do obličeje. Pak se bleskově znovu soustředil na svého soka a stačil ještě uhnout Samově ráně. Velmi cíleně Sama kopl do rozkroku. Sam se skrčil, sklonil hlavu a Nolan se ho chystal udeřit pěstí do zranitelného týlu. Spíš instinktivně než vědomě jsem do Nolana vší silou vrazil, abych té ráně zabránil. Otočil se, tvář zkrivenou vzteky, a soustředil svou nenávist a jed na mne.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že se parket vyprázdnil, jako když se rozptýlí ranní mlha, ale taky jsem si velice dobře uvědomoval, že Nolan se v pěstním zápase vyzná zaručeně líp než já.

Dostihoví lidé jsou zvláštní, napadlo mě. Místo aby se na Nolana vrhli a snažili se ho zbrzdit, vytvořili kolem nás kruh. Hudba předčasně skončila disharmonickým akordem a do nastalého ticha se ozval Lewisův opilý aristokratický hlas: „Pět ku čtyřem na pole.“

Všichni až na Nolana se rozesmáli. Myslím, že to snad ani nevnímali. Protrhla se hráz jeho temné povahy a všechna úzkost, pocit viny, nenávisti, krivdy, to vše se spojilo do obrovského proudu zuřivosti, jakou nebylo možné zvládnout.

Věděl jsem, že ho v prostém zápase muže proti muži nepřemůžu. Mlátil by do mě ve svém vzteku jako do pytle, protože ve mně viděl soka, nebezpečí ohrožující jeho výsadní postavení v Tremaynově stáji. Pro něho jsem byl vetřelec, útočník a přirozený nepřítel.

Otočil jsem se k němu zády a poodešel asi o jeden nebo o dva kroky. Sám jsem zápasit neuměl, spíš jsem ovládal všelijaké triky. Z tváří diváků jsem vyčetl, že Nolan jde po mně, vyčetl jsem taky, jak asi rychle. Když jsem ucítil, jak se za mnou pohnul vzduch, a zaslechl jsem šustění jeho šatů, bleskově jsem se skrčil najedno koleno, otočil se a vší silou ho uhodil pod žebra. Pak jsem se prudce narovnal, takže jsem Nolana zdvihl a než se vzpamatoval, držel jsem ho za zápěstí, takže nakonec přece jen o kousek za mnou stál, ale s rukou zkroucenou bolestivě za zády. Zašeptal jsem mu do ucha:

„Ty pitomče jeden,“ syčel jsem. „Je tu Jockey Club. To ti je úplně fuk, jestli ti nechají licenci nebo ne?“ snažil jsem se zaútočit na jeho bolavé místo.

Místo odpovědi mě kopl do holeně.

„V tom případě budu jezdit všechny tvoje koně,“ řekl jsem poněkud nerozvázně.

Odstrčil jsem ho směrem k Samovi, Perkinovi a vyjevenému Garetovi. Pak se konečně našlo asi tucet rukou, které ho chytly a přidržely a zabránily mu, aby se znemožnil úplně. Pral se s těmi lidmi a pak se otočil ke mně, ve tváři mstivou zášť. Vztekla křikl:

„Já tě zabiju!“

Stál jsem bez hnutí, slyšel jeho slova a myslel na Harryho.

15

Omluvil jsem se Tremaynovi.

„Ale s tím přece začal Nolan,“ namítla Mackie.

Dívala se starostlivě na tmavnoucí pohmožděninu na Perkinově tváři a obdobnou na mé.

Perkin vztekale a zmateně seděl u stolu číslo šest, zatímco se dostihové publikum po zábavném intermezzu zase rozcházelo a hudba znovu začala hrát.

Nolan nebyl v dohledu. Sam si sundal sako od krve, utřel si krvácející nos, olízal si bolavé klouby ruky a začal si z celé věci dělat legraci, aby příhodu zlehčil.

„Já do něho jenom vrazil, to je všechno,“ prohlásil s tragikomickými gesty. „No je teda fakt, že jsem mu odved Fionu a možná že jsem mu taky řekl, ať si najde jinou klisničku, no prostě pak už mě držel za ucho a už mi dal do nosu a tekla mně červená, že by jí byl kýbl. No | tak jsem mu to samozřejmě vrátil, že jo?“

Kolem Sama se shromáždili diváci, ale Tremayne mezi nimi samo-] zřejmě nebyl. Tremayna velice mrzelo, že na konci krásného večera! došlo k takové nepříjemnosti. Netrpělivě a dopáleně popadl Fionu a posadil ji vedle sebe ke stolu. Projevoval podobnou nerudnost jako tehdy v kanceláři Ronnieho Curzona. Fiona ho přesvědčovala: „Sam to přece myslel žertem.“

„Má mít víc rozumu,“ řekl Tremayne tvrdě.

Garet sedící vedle Perkinsa se na otce úzkostlivě zadíval. Věděl, co , ten tón značí.

„Nolan toho má mnoho za sebou,“ snažila se ho Fiona omluvit.

„Nolan je vztekloun,“ řekl Tremayne dopáleně. „Taky je všeobecně známo, že když člověk nechce, aby ho kousnul chřestýš, tak do něj nestrká klackem.“

„Tremayne!“ Fionu polekalo, jak rozzlobeně a úsečně hovoří. Okamžitě se snažil zmírnit.

„Moje milá, já vím, že je tvůj bratranec a taky vím, že toho má hodně za sebou, vím, že ho máš ráda, ale bude lepší, když až na další nebude se Samem v jedné místnosti.“ Pak se zadíval na mě.

, Jste v pořádku?“

„Jo.“

„John byl skvělý,“ vykřikla Mackie a Perkin se zaškaradil.

Erika se na mě ušklíbala jako čarodějnice a poznamenala: „Příliš tělesně zdatný na literáta.“

„Pojďme domů,“ řekl Tremayne stroze. Vstal, políbil Fionu, vzal krabici se stříbrnou mísou a očekával, že ho synové, snacha a životopisec budou poslušně následovat. Vstali jsme tedy a poslušně následovali. Odešel důstojně, třebaže byl rozhněvaný a zcela jasně dával všem najevo svoji nelibost. Ale běda tomu, kdo by se mu smál.

Nesmál se nikdo. Tremayna měli všichni v opravdové vážnosti. Viděl jsem, že se většina přítomných tváří spíš soucitně, než aby se ušklebovali. Přitom po pravdě řečeno Tremayne nevraživost obou jezdců v mnoha směrech živil. Když teď ještě mezi ně přimíchal mě, určitě to ke smíru nepřispělo.

„Možná by bylo lepší, kdybych zítra práci nejezdil,“ řekl jsem před brankou na parkoviště. Okamžitě se zastavil:

„Bojíte se?“

Zastavil jsem se vedle něj a nechal ostatní tři jít napřed.

„Já jen že to Nolan i Sam neradi vidí. To je všechno.“

„To se na to sakra podíváme. Samozřejmě že pojedete! A o tu licenci pro vás požádám. Nolana zkontroluji.“

Přikývl jsem.

Upřeně se na mě zadíval. „Proto vám Nolan vyhrožoval, že vás zabije? Nejen proto, že jste ho veřejně zesměšnil?“

„Myslím si to.“

„Tak chcete jet v jednom nebo ve dvou dostihách, nebo ne?“

„Chci.“

„Čili zítra jezdíte práci s Fringem. A teď bude lepší, když pojedete zpátky s Fionou. Postarejte se, aby se dostala v pořádku domů. Harry by určitě nebyl rád, kdyby ji Nolan otravoval, a on by to klidně dokázal.“

„Dobře.“

Energicky přikývl a šel ke svému volvu. Já šel za Fionou. Hádala se s Nolanem ve vstupní hale. Když jsem se přiblížil, Fioně i Ericě se viditelně ulevilo a Nolan začal zuřit.

„Měla jsem strach, že jsi odjel,“ řekla Fiona.

„Poděkuj Tremaynovi.“

„Sakra proč tady ten srab pořád zaclání,“ vztekal se Nolan.

Nezdálo se však, že by mě chtěl napadnout.

„Harry ho požádal, aby mě odvezl domů,“ odsekla Fiona. „Jdi si odpočinout, Nolane, jinak nebudeš zítra fit na Groundsela.“

Určitě stejně jako já zaslechl v té přátelské radě nepatrnou výhrůžku. Současně mu tím Fiona poskytla záminku k důstojnému odchodu. Dívala se za ním s lítostí. Ani Erika, ani já jsme tu lítost nesdíleli.

Následující ráno jsem v první skupině jel Driftera a asi v polovině cvalové dráhy se mi podařilo spadnout do pilin.

Tremayne projevil starost, ale žádný soucit. Starost se samozřejmě týkala koně. Poslal stájníka, aby koně chytil a díval se znechuceně, „? jak se k němu blíží, pokulhávám a hladím si natlučenou nohu.

„To chce soustředit se,“ řekl. „Na co jste sakra myslel?“

„On bočil.“

„Protože jste ho pořádně nevedl. Nevymlouvejte se, vy jste se prostě nesoustředil.“

Stájník Driftera chytil a přivedl ho.

„Do sedla,“ řekl Tremayne podrážděně.

Vysoukal jsem se do sedla. Asi měli pravdu, nebyl jsem dost soustředěný, asi jsem měl trochu kocovinu. Včera v noci, když jsem se vrátil od Harryho, už všichni spali. Šel jsem z vesnice pěšky pod hvězdným nebem, dýchal svěží, ostrý, studený ranní vzduch a přemýšlel o vraždách. Těžko jsem usínal a zdály se mi ošklivé sny. Ráno jsem se vzbudil nesvůj, nevyspalý a neodpočínutý.

Na zpáteční cestě jsem jel Driftera se skupinou, šel na snídani a tak trochu jsem očekával, že nebudu smět jet. Tremayne měl čím dál horší náladu, vadilo mu, jak včerejší večer skončil, a mně ho bylo upřímně líto, protože by si zasloužil hezkou vzpomínku.

Když jsem vstoupil, četl si noviny a tvářil se jak čert.

„Sakra jak se to mohli tak rychle dovědět?“

„Co?“

„TO.“ Přistrčil mi rozložené noviny přes stůl a já si přečetl, že slavnostní večer na Tremaynovu počest skončil rvačkou jezdců, pěstním zápasem a krví. Bývalý šampión Yaeger a šampión amatér Nolan Everard (před krátkou dobou odsouzený za zabití) museli od sebe být roztrženi. Tremayne Vickers odmítl věc komentovat. Sponzor byl velmi rozhněvaný. Jockey Club věc vyšetří. Konec reportáže.

„To je pitomost,“ vztekal se Tremayne. „Vůbec jsem neodepřel komentář. Nikdo se mě na nic neptal, a sponzoři tam už v tu dobu, kdy se to odehrálo, nebyli, jak se teda mohli zlobit! Z Jockey Clubu tam už taky nebyl nikdo, ti odešli hned po proslovech. Mluvil jsem s nima, když byli na odchodu, gratulovali mně, tak co?“

„Ono se to uklidní,“ ubezpečoval jsem ho.

„Takhle ze mě udělají pitomce.“

„Tak to převeďte v žert.“

Zadíval se na mne. „Nemám náladu na žertování.“

„Tu nemá nikdo.“

„To je asi kvůli Harrymu, že? Vyvedlo to z míry všechny. Ztracená Angela Brickellová!“

Šel jsem chystat topinky.

„Jste dostatečně fit, abyste mohl jet Fringe?“

„Když budu smět...“

Zadíval se na mě. Mizerná nálada zvolna ustupovala. „Tak se ale sakra soustřeďte!“

„Ano.“

„Poslyšte,“ řekl trochu rozpačitě. „Já si na vás špatnou náladu vybíjet nechci, protože nebýt vás, jsme na tom všichni mnohem hůř. To byla vůbec nejlepší věc, co jsem kdy udělal, že jsem vás sem dostal.“

Překvapeně jsem hledal slova jak mu poděkovat, když vtom zazvonil telefon. Tremayne sáhl po sluchátku a zabručel „Haló“. Ještě pořád byl ve špatné náladě.

Pak se náhle rozzářil. „Ale dobrý den, Ronnie. Asi se chcete zeptat, jak to jde s knížkou, co? Ten váš mladík na tom pilně pracuje. Cože? Jo je tady, moment.“ Podal mi sluchátko a zbytečně dodal: „To je Ronnie Curzon.“

„Haló Ronnie?“ ohlásil jsem se.

„Tak jak to jde?“

„Hodně jezdím.“

„Soustřeďte se radši na psaní. Mám pro vás zprávu.“

„Dobrou nebo špatnou?“

„Můj kolega z Ameriky mi včera večer volal kvůli vaší knížce.“

„Aha,“ neměl jsem dobrý pocit. „Co říkal?“

„Říkal, že se mu Daleká cesta domů moc líbí. Že prý to rád vezme a zaručeně získá dobrého nakladatele.“

„Ronnie!“ Polkl jsem a sotva jsem lapal po dechu. „Jste si jistý?“

„Samozřejmě že si jsem jistý. Vždyť vám od začátku říkám, že to je dobré. Vaše anglická nakladatelka je celá nadšená. Řekla mému kolegovi v Americe, že knížka je dobrá a on s ní plně souhlasí. Co byste ještě chtěl?“

„Ach...“

„No tak, sneste se na zem! Na první knížku neznámého britského autora velkou zálohu nedají.“ Zmínil se o částce, která by mi zaplatila činži na celou dobu, co budu psát horkovzdušný balon a ještě by mi zbylo na sendviče. „Pokud se kniha chytne, jakože doufám, že se chytne, dostanete samozřejmě víc, budete dostávat procenta z prodeje.“ Odmlčel se. Jste tam ještě?“

„Ano, skoro.“

Zasmál se. „To je jenom začátek. Já vám věřím.“

Bylo to směšné, ale najednou se mi chtělo brečet. Několikrát jsem zamrkal, zase zamžikal a pak jsem mu chraptivým hlasem řekl, že jsem se dvakrát setkal s Erikou Uptonovou a že jsem vedle ní seděl u večeře.

„Ta vás zničí!“ řekl zděšeně.

„Řekl bych že ne. Chce jeden výtisk knížky, jakmile vyjde.“

„Roztrhá tu knihu na kusy, ráda ničí nové autory,“ řekl zoufale.) „Nepíše kritiky, ale vykonává popravy.“

„Musím to risknout.“

„Dejte mi Tremayna... chci s ním mluvit.“

„Dobře Ronnie... a děkuju.“

Jistě, jistě...“

Vrátil jsem sluchátko Tremaynovi a slyšel jsem ještě, jak Ronnie na druhém konci rozčileně spustil.

„Moment moment,“ zarazil ho Tremayne, „ona ho má ráda.“

Pak jsem zřetelně slyšel Ronnieho nevěřící dotaz: „Cože?“

„Taky má ráda svého synovce, Harryho, a John ve středu zachránil Harrymu život. Já vím, je dobře možný, že napíše přísnou kritiku, ale určitě ho nezničí.“ Tremayne chvíli poslouchal, potom zase chvíli hovořil a nakonec mi sluchátko vrátil.

„Tak tedy dobře.“ Ronnie už byl klidnější, „ale kdyby se náhodou naskytla příležitost, zachraňte život jí.“

Dal jsem se do smíchu a pak jsem s povzdechem zavěsil.

„Co je,“ ptal se Tremayne, „co vám řekl?“

„Vydají mi knížku v Americe, tedy... pravděpodobně.“

„Blahopřeju.“ Rozzářil se. Těšilo ho to a chmury se rozplynuly. „Doufám ale, že to tady na věci nic nezmění, myslím jako mezi náma. Zůstanete doufám tu a budete pokračovat v psaní méj knížky.“

Viděl jsem na něm, že mu to dělá starost, a rychle jsem ho uklidnil.

„Ano, budu. Budu dělat, co můžu, a jenom doufám, že co napíšu, vás bude hodno. Ale teď prosím vás promiňte, já musím dělat stojky a musím chvíli běhat a skákat a dělat kotrmelce, nebo se snad zblázním... Ronnie říká, že to je jenom začátek! Ale na mě je toho skoro moc.“ Zadíval jsem se na něj. „Měl jste tenhle pocit, když Top Spin Lob vyhrál Velkou národní?“

„Byl jsem jak opilý celé dny, pořád jsem se usmíval. Topsy Blob, no uznejte!“ Vstal. „Ale teď k věci.“

Pojedete se mnou landroverem a Fringe pojede stájník. Pak se vyměníte.“

„Dobře.“

Ronnieho zprávy mi dopomohly k větší sebedůvěře v sedle Fringe, než jakou jsem měl s Drifterem, i když to nebylo logické.

To je teprve začátek...

Musím se soustředit.

Fringe byl mladší, živější a míň předvídatelný než Drifter. Jako když člověk srovnává rockovou hudbu s klasickou. Vzal jsem do rukou otěže, prodloužil si řemeny u třmenů o dvě dírky, zatímco Fringe pode mnou tančil a zvykal si na nového, těžšího jezdce.

„Vemte ho dolů pod ty tři první proutěnky,“ řekl Tremayne. „Pak půjdete přes ně, ale s rozumem, nejedete dostih! Střední cval. Bob Watson vám bude dělat společnost. Fringe skáče celkem slušně, ale chce, aby ho člověk vedl. Začne bočit, když mu nedáte jasně najevo, kdy má odskočit. Pamatujte, že vy školíte koně a ne že kůň školí vás. Tak co, jste připravený?“

Přikývl jsem.

„Tak do toho.“

Nezdálo se, že by mu dělalo starosti, že mi svěčuje svou velkou investici. V duchu jsem se přesvědčoval, že dohromady o nic nejde, že mě čekají jenom tři celkem snadné překážky, nikoli první a základní zkouška mých schopností jet jednou dostih.

Už jsem přes překážky mnohokrát skákal, i když nikdy ne se závodním koněm, nikdy ne rychle a nikdy mi

tolik nezáleželo na výsledku. Aniž jsem si to pořádně uvědomil, přešel jsem od váhavého přístupu svých prvních dní na pláních ke skutečné, opravdové touze startovat. Startovat kdekoli! Musel jsem sám sobě přiznat, že závidím Samovi i Nolanovi.

Bob se svým koněm kroužil a čekal na mě. Jak jeho kůň, tak Fringe, si počínali dychtivě, tušili, že je čekají skoky a těšili se. „Šéf říkal, abyste jel po týhle straně blíž k němu. Chce vidět, jak vám to půjde,“ řekl Bob stručně.

Přikývl jsem. V ústech jsem měl sucho. Bob s lehkostí navedl koně na začátek dráhy, podíval se na mě, jestli jsem připravený, a pak koně pobídl do cvalu. Fringe se zařadil vedle Bobova koně, všechno to znal, šel ochotně, ba dychtivě. Atlet konající to, pro co se narodil a co ho těšilo.

První proutěnky. Odhadnout vzdálenost... dát koni pokyn, aby zkrátil krok... Pokyn byl zřejmě příliš důrazný, protože Fringe udělal jeden krok navíc příliš blízko proutěnky, takže odskočil skoro z místa a ztratil celé délky.

Zatraceně, pomyslel jsem si. Zatraceně!

Na druhé proutěnce už to bylo lepší, dal jsem mu pokyn tři kroky před překážkou, cítil jsem, že se odlepil ve správný okamžik a že taky získal sebedůvěru a důvěru v jezdce. Aspoň na chvíli.

Na třetí proutěnce jsem ho dostatečně nevedl, protože byla v nešikovné vzdálenosti a já se nedokázal rozhodnout, jestli mám chtít, aby prodloužil nebo zkrátil krok, takže jsem mu nakonec nedal žádný pokyn a kůň šel přes překážku nešikovně, kopyty zavadil o dřevěný rám, já měl těžiště příliš vpředu... Prostě to nestálo za nic.

Na konci pracovní dráhy jsme zatahli koně a klusali k Tremaynovi ozbrojenému dalekohledem. Na Boba jsem se neohlédl. Nechtěl jsem se setkat s jeho kritickým pohledem. Příliš dobře jsem si uvědomoval, že jsem to pokazil. Tremayne měl našpulené rty, ale nepronesl žádný soud. Řekl jen: „Tak ještě jednou, Bobe, jděte na to.“

Pochopil jsem, že máme znovu jet na začátek dráhy a jít znovu. Podruhé se mi nějak dařilo všechno si líp srovnat, takže se Fringe udržel vedle Boba celkem bez obtíží až do konce. Měl jsem v tu ránu obrovskou náladu, jako kdybych se podruhé narodil, ale taky jsem měl na paměti, jak jezdí Sam Yaeger. Jednou ráno jsem ho viděl a bylo mi jasné, jak obrovský je mezi námi rozdíl. Tremayne se zase zdržel komentáře.

Teprve když jsme byli na zpáteční cestě do stájí, zeptal se mě, jestli jsem spokojený s tím, jak mi to šlo. V jedné věci jsem byl velmi spokojený, ve druhé ne. Bylo mi už jasné, že chci jezdit dostihy, ale že mám jenom základní schopnosti.

„Však já se to naučím,“ řekl jsem tvrdě. Tremayne neodpověděl.

Když jsme však dojeli domů a vešli dovnitř, chvíli kramářil v kanceláři a stěžoval si, že nikdy nic nenajde, když má Dee-Dee volno. Nakonec přišel do jídelny s nějakým lejtrem. Položil papír na stůl a přikázal mi, ať se podepíšu.

Při bližším nahlédnutí jsem viděl, že to je žádost o jezdeckou licenci pro jezdce amatéra. Podepsal jsem se beze slova, neuvěřitelně blažený, a usmíval se od ucha k uchu jako pitomec.

Tremayne něco zabručel a papír odnesl. Pak se vrátil, prohlásil, že bych psaní měl nechat plavat a raději s ním mám jet na dostihy v Newbury, pokud se mi chce. Prý s námi pojede taky Mackie a cestou se stavíme pro Fionu.

Přiznal se: „Upřímně řečeno, ty dvě prostě odmítají jet bez vás a Harry taky chce, abyste jel... takže... já si to přeju taky.“

„Dobře,“ přikývl jsem.

„Výborně.“

Odešel. Chvíli jsem uvažoval, pak jsem šel do kanceláře a zavolal na policejní stanici Doonovi. Řekli mi, že nemá službu, ale jestli chci, že mu vyřídí vzkaz.

Udal jsem své jméno.

„Prosím vás zeptejte se ho, proč prkna v loděnici neplavala,“ dodal jsem.

„Hm... mohl byste to prosím opakovat, pane?“

Větu jsem opakoval a oni mi ji nedůvěřivě přečetli.

„To je zcela v pořádku,“ řekl jsem pobaveně. „Hlavně to prosím vás nezapomeňte vyřídít.“

Odjeli jsme na dostihy a sledovali, jak Nolan jede Fionina koně Groundsela a jak jde do cíle o délku druhý. Pak jsme se dívali, jak Sam bezúspěšně jede dva z Tremaynových koní a vítězí s koněm jiného trenéra.

„No co, jindy bude líp,“ prohlásil Tremayne filozoficky.

Fiona nám cestou na dostihy vyprávěla, že z policie volali Harrymu, že už se našel jeho vůz. Byl na parkovišti u nádraží v Readingu. „Říkali, že auto vypadá v pořádku, ale že je někam odtáhli, protože se musí prohledat, jestli by se v něm nenašly nějaké důkazy. Přijde mi to legrační, když někdo řekne, že se

hledají důkazy, ale oni to tak opravdu řekli.“

„Mluví jako z učebnice,“ přikývl Tremayne.

Z železniční stanice v Readingu mohl člověk vyrazit kamkoli. Byl to obrazně řečeno skutečný útes. Cílem bylo vnuknout dojem, že viník uprchl, ne že šlo o sebevraždu. Pokud ovšem někdo vůz nepřesunul z místa na místo poté, co se ukázalo, že se Harry neočekávaně znovu objevil na scéně.

Na závodisti si samozřejmě lidé vyprávěli o rvačce při Tremaynově večeři. Fáma kolovala v nepřesném a přehnaném vydání díky tomu, jak událost zkreslil tisk. Tremayne snášel žerty na to téma statečně. Byl rád, že ho nechává na pokoji Jockey Club a že nechce nic vyšetřovat. Nikdo se dokonce ani nezmiňoval o tom, že ta příhoda „poškodila dobré jméno dostihového sportu“. Poučili mě, že tohle provinění bývá záminkou k „domácím“ trestům.

Protože se v dostihovém světě nic neutají, věděli už jak Sam, tak Nolan, o průběhu ranní práce s Fringem. Sam prohlásil: „Vy mě sakra ještě nakonec připravíte o práci.“ Samozřejmě to nemyslel ani trochu vážně. Zato Nolan se vztekem v očích začal nadávat, ale Tremayne ho zkontroloval pohledem.

„Jak to můžou vědět?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Sam zatelefonoval Bobovi, aby si to zjistil,“ řekl Tremayne suše. „A Bob mu řekl, že jste si vedl dobře.“

Sam to samozřejmě s velkým gustem pověděl Nolanovi. Já ho slyšel. Jsou to dva pitomci.“

Fiona se mě držela celé odpoledne. Kdykoli jsem zůstal kousek pozadu, ihned se ohlédla. Snažila se skrýt svůj „nesmyslný strach jak potom řekla, ale já docela chápal, že ačkoli ten strach nemá žádné opodstatnění ani logiku, už ji prostě neopouští. Byl to stav mysli. Tremayne to vycítil taky, takže se Fioně věnoval ještě víc než jindy a Fiona se vši silou snažila chovat normálně, nebo jak sama řekla, rozumně. Kdykoli Mackie nemusela pomáhat Tremaynovi, držela se taky poblíž Fiony. Ať jsem dělal, co jsem dělal, nedokázal jsem rozptýlit úzkost v očích obou žen. Stříbrná a rusovlasá hlava dlouholetých přítelkyň se k sobě co chvíli skláněly. Povídaly si taky s Nolanem. Jedna z nich byla jeho sestřenice, druhá bývalá snoubenka. Když s ním mluvily, viděl jsem na nich zvláštní směs strachu, soucitu a podrážděnosti. Nolan byl mimo sebe, protože nezvítězil s Groundselem, ačkoli se podle mého žádné chyby nedopustil. Tremayne mu taky nic nekladl za vinu a Fiona teprve ne. V každém případě neúspěch s Groundselem ještě posílil Nolanovu zášť vůči mně. Už jsem sám začínal být nespokojen z toho, jaký se z něj stává celkem bezdůvodně nepřítel, hlavně jsem neviděl žádné východisko, ledaže bych zcela ustoupil. A v tom byla právě ta potíž. Od ranní práce jsem vůbec neměl chuť na ústup, dočista ne.

Co chvíli jsem na to ráno s radostí vzpomínal. Vzpomínal jsem na telefonický hovor s Ronniem a na nádherný pocit na překážkách. Jako kdyby se všude přede mnou otevíraly dveře. Všechno opravdu začínalo.

Na konci odpoledne jsme napřed zavezli domů Fionu, pak jsme jeli k nám. Perkin se připojil na skleničku.

Tremayne se šel podívat ke koním a Gareth se vrátil z fotbalu. Byl to večer, jakých jsem už zažil mnoho, jenže pro mne byl zvláštní. Byl to začátek nového života.

Další den, v neděli, mě Gareth donutil splnit slib a jít s ním a Kokosem na další cvičení v přežití.

Bylo podstatně lepší počasí. Sice byla zima a foukal mírný vítr, ale svítilo slunce. Výborné počasí na výlet. Navrhl jsem, že půjdeme sedm mil od domova, sedm mil zpět. Gareth se zděsil a řekl, že snad dvě by stačily. Nakonec jsme se dohodli na kompromisu, kus cesty ujedeme landroverem a pak půjdeme pěšky, dokud jim vydrží elán.

„Kam vlastně jdete?“ zeptal se Tremayne.

„Po silnici přes kopce směrem na Reading. Tam začínají krásné lesy bez plotů a bez výstražných tabulek.“

Tremayne přikývl. „Já vím, nač myslíte, tam to už patří k panství Quillersedge. Tam se nesmí jediné kolem vánoc, kdy tam hlídají, aby lidi nekradli smrčky.“

„V tom případě bude lepší, když tam nebudeme zapalovat oheň. Vezmeme si s sebou jídlo a pití,“ řekl jsem.

Garetovi se viditelně ulevilo. „Takže nebudeme smažit červy.“

„Ne, ale vezmeme si jenom takové věci, jaké by si člověk dokázal nasbírat nebo chytit.“

„Tak jo,“ řekl rozumně. Byl opravdu po otci. „A co takhle vzít si čokoládu místo pampeliškového listí?“

Čokoládu jsem schválil. Šlo přece o to, aby den byl snesitelný. Vyrazili jsme v deset, vyzvedli Kokose a vyjeli k lesům.

Podél cesty bylo několik malých parkovišť, nijak zvlášť vybavených, nevyasfaltovaných, jenom malé nedlážděné ostrůvky za krajnicí, kde stávala auta výletníků. Zastavil jsem na jednom z těchto malých odpočívadel, zatáhl ruční brzdu a když chlapci vystoupili, zamkl jsem vůz.

Garet měl na sobě zase tu strakatou bundu, Kokos místo žluté pláštěnky křiklavou větrovku. Protože já o

svou bundu přišel, půjčil mi Tremayne k džínám svůj krátký, olivově zelený hubertus.

„Výborně,“ usmál jsem se, když si kluci nandali ruksaky na záda. „Takže tedy vyrážíme do berkshirské divočiny. Jste připravení?“

Řekli že ano. Vstoupili jsme do spletné houštiny olší, lísek, bříz, dubů, smrků, jedlí, a šli po suché trávě mezi bodláky a mladými, po kolena sahajícími pruty porostu příští generace lesa. Byl to přirozený nálet, nikdo les nečistil, nikdo ho nevysazoval. Les rostl sám, bez lidského zásahu, a chlapcům připadal opravdový.

Měl jsem je k tomu, aby si sami určovali trasu a řídili se sluncem, když obcházejí neprůchodné, příliš husté křoví. Cestou jsem jim říkal jména stromů, aby to měli zábavnější.

„Doufám, že nebudeme zase jíst kůru,“ řekl Kokos, když jsme míjeli břízu.

„Dnes ne. Tady máte lísku, možná bychom ještě někde našli oříšek.“

Našli jen dva. Veverky je předběhly.

Ušli jsme asi míli, když je přepadla únava z vynaložené námahy. Stejně jsem nechtěl jít dál, protože podle mapy, kterou jsem měl v kapse, jsme v tu chvíli byli v samém středu západního výběžku quillersedgeských lesů. Šli jsme chvíli do mírného kopce, chvíli z kopce, ale já věděl, že o kus dál bychom museli sejít z příkrého svahu, jak jsem to vyčetl z mapy, a pak bychom na zpáteční cestě obtížně šplhali do kopce.

Garet se zastavil na malé mýtině a s nadějí v hlase se zmínil o jídle.

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „Vytvoříme si sedátka z kletí, abychom neseseděli na mokrému, pokud budete chtít, dnes přístřešek stavět nemusíme.“

Nastlali na zem ploché hromádky kletí, na ně nanosili větvičky jehličnatých stromů, pak vyprázdnili mokré ruksaky a na sedátka je prostřeli. Seděli jsme celkem pohodlně a pojídali, co jsem s sebou přinesl.

„Uzený pstruh!“ vykřikl Garet. „To je pokrok, to je lepší než kořínky.“

„Protože pstruha by sis mohl chytit a taky bys ho mohl vyudit. Pstruh se nejlíp chytí na trojzubý klacek, ale neříkej to rybářům.“

„A jak se vyudí?“

„Založíš oheň a necháš ho hořet, aby bylo hodně žhavých oharků. Pak na oharky nasteleš hustou vrstvu čerstvého listí. Listí potom pomalu hoří a je z něj hodně kouře. Nad ohniště vyrobíš takovou kostru jako klec, na tu nakladeš pstruhy, nebo je tam zavěsíš a všechno to přikryješ větvemi anebo listím, aby se kouř udržel pod příkrovem. Nejlepší listí, když chcete udit, je bukové nebo dubové. Ryba do sebe trochu vůně toho kouře natáhne, takže nikdy nepoužívejte takového listí, které vám nevoní. V žádném případě nepoužívejte listí z tisu, které je jedovaté. Ale udit můžete prakticky všechno. Maso, kuře, cokoli.“

„Nebo lososa,“ řekl Kokos. „Proč ne?“

„To bys ho musel napřed chytit,“ utrousil Garet.

Měl s sebou fotoaparát a fotografoval všechno možné. Sedátka, jídlo, nás jak tam sedíme.

„Chci si tyhle dny zapamatovat, abych si na ně vzpomněl, až budu tak starý jako táta,“ řekl Garet. „Táta lituje, že neměl foťák, když jel se svým tatínkem kolem světa.“

„Vážně?“

Přikývl. „Vyprávěl mi to, když mi tenhle foťák dal.“

Dali jsme si pstruha s chlebovými plackami. Měli jsme hlad, takže jsme jedli s chutí. Pak jsme se dojedli sušeným ovocem, pečenými kaštany a mandlemi. Kluci prohlásili, že to byla úplná hostina ve srovnání s tím, co jsme jedli před týdnem. Jako puntík za hostinou jsme měli čokoládu.

Pak se Garet zeptal jakoby nic: „Angelu Brickellovou zabili v lese jako je tenhle?“

„No... předpokládám. Jenže je to odtud dobře pět mil.“

„Taky to bylo v létě,“ řekl Garet. „Bylo teplo a na stromech bylo listí.“

„Ano.“ Pomyslel jsem si, že má představivost.

„Chtěla mě políbit,“ řekl a při tom pomyšlení se otřásl.

Kokos a já jsme se na něho s úžasem zadívali.

„Co se divíte, přece nejsem tak šerednej,“ urazil se.

„To určitě ne,“ ubezpečil jsem ho, „ale jsi příliš mladý.“

„Řekla, že už dorůstám.“ Tvářil se rozpačitě a Kokos taky.

„Kdy ti to řekla?“ zeptal jsem se klidně.

„Loni o velikonocích. Věčně byla venku na dvoře a věčně se po mně dívala. Řekl jsem o tom tátovi, ale on mě nevnímal. Bylo to kolem Velký národní a táta myslel jenom na Top Spin Loba.“ Polkl. „Pak odešla a já byl rád. Vůbec se mi na dvůr nechtělo, když tam byla.“ Zadíval se na mě úzkostlivě. „To je asi ošklivý, když je člověk rád, že už někdo nežije.“

„Jsi opravdu rád?“

Zamyslel se nad tím.

„Ne,“ řekl nakonec. „Spíš se mi ulevilo, protože jsem se jí bál.“ Tvářil se zahanbeně. „Ale dost jsem na ni myslel, já si prostě nemohl pomoci.“

„No, není to určitě naposled, co po tobě nějaká ženská vyjela,“ řekl jsem věcně. „Takže příště si nic nevyčítej.“

To se snadno řekne, ale hůř udělá, pomyslel jsem si. Stud a vina pronásledují nevinné mnohem častěji než ty, kteří se provinili.

Garetovi se očividně ulevilo, když vyslovil, co ho strašilo v hlavě. On i Kokos pobíhali kolem, poskakovali, na oko boxovali, houpali se na větvích, zbavovali se rozpaků křikem a činností a stavěli na odív, jakou mají sílu. Asi jsem kdysi býval taky takový, jen jsem si to už nepamatoval.

Když toho konečně nechali a celí udýchaní si zase sedli, sbalil jsem obaly od jídla (byly by dobré na podpal) a řekl: „Tak dobře, a teď kudy zpátky k autu?“

„Tamhle tudy,“ řekl okamžitě Garet a ukázal k východu.

„Tamhle tudy,“ řekl Kokos a ukázal na západ.

„Kde je sever?“ zeptal jsem se.

Oba hádali a oba špatně. Pak to zkusili podle slunce, to už se trefili blíž, a já jim pak ukázal jak použít hodinky místo kompasu. Garet už to trochu znal, učil se to ve škole.

„To se nějak nařídí ručička ke slunci, že jo,“ hádal.

Přikývl jsem. „Ano, hodinová ručička se nařídí směrem na slunce a pak na půl cesty mezi tou hodinovou ručičkou a dvanáctkou je spojnice od severu k jihu.“

„Ovšem ne v Austrálii,“ podotkl Garet.

„Ale my nejsme v Austrálii,“ namítl Kokos. Zadíval se na hodinky a pak se rozhlédl kolem. „Tamhle je sever,“ ukázal, „jenže kde je teď landrover?“

„Když půjdete na sever, dojdete k silnici.“

„Jak to když půjdete? Copak s námi nejdete?“

„Ne, já myslel, že by vás to třeba víc bavilo, kdybyste si cestu zpátky našli sami.“ Než mi stačili skočit do řeči, dodal jsem: „Abyste neztratili orientaci, až slunce zapadne, značkejte cestou stromy fosforeskující barvou. Podle značek se potom vždycky můžete vrátit za mnou.“

„Páni,“ to se Garetovi líbilo.

„Co máme dělat?“ Kokos neslyšel, o co jde.

Garet mu vyprávěl, jak si člověk zajistí bezpečný návrat na místo, odkud vyšel, když si označí trasu.

„Půjdu za vámi,“ řekl jsem, „jenže mě neuvidíte. Pokud byste šli na úplně špatnou stranu, tak vás varuju. Jinak je na vás, jestli přežijete.“

„Prima,“ vydechl spokojeně Garet.

Otevřel jsem ledvinku, jíž jsem byl opásaný, a vyndal z ní malou skleničku s barvou a ulomený štětec.

„Nezapomeňte malovat ty značky tak, aby byly vidět z obou stran, i ze strany odkud přijdete. To kdybyste se otočili. Vždycky musíte dohlédnout od značky ke značce.“

„O. K.“

„Počkejte na mě, až dojdete na silnici.“

„Dobře.“

„Jo a vezmě si písťalku.“ Podal jsem mu písťalku z ledvinky. „Pro případ nouze, kdybyste někde uvázli anebo kdybyste se jinak ocitli v nesnázích. Když zapískáte, hned přijdu za vámi.“

„Vždyť je to jenom míle,“ namítl trošku uraženě, ale písťalku si vzal.

„Jak bych asi vysvětlil tvému otci, že jsem vás ztratil?“

Garet se s pochopením usmál, vzdal se a písťalku pro pomoc v nouzi strčil do kapsy.

„Půjdem zpátky stejnou cestou, jak jsme přišli,“ prohlásil Kokos.

Jasně,“ přikývl Garet.

Sledoval jsem je, jak se hned zkraje rozběhli na špatnou stranu a špatně namalovali první značku. Kdyby šli od silnice, možná by se jim podařilo najít cestu, kudy jsme přišli, ale najít cestu obráceným směrem je nesmírně těžké. Všechny naše stopy, ať ulámané větvičky nebo sešlapaná tráva, směřovaly do nitra lesa, nikoli ven.

Dívali se na hodinky, pak vyrazili na sever mezi stromy a občas se ohlíželi. Cestou malovali značky. Asi jednou mi zamávali, já zamával jim. Ještě několikrát jsem zahlédl jejich strakaté bundy v lesním šeru a odpoledním slunci. Když zmizeli, šel jsem zvolna za nimi podle značek.

Šel jsem mnohem rychleji, než šli oni, takže jakmile jsem je objevil na dohled, skrčil jsem se u země. Sice

se každou chvílí ohlíželi, ale protože jsem měl zelenohnědé oblečení, skrčeného při zemi mě vidět nemohli.

V kapse jsem měl kromě mapy taky svůj věrný kompas a s jeho pomocí jsem stále sledoval směr, kudy šli kluci. Uhnuli trochu na severovýchod, ale ne příliš, neztratili se, a po chvíli se vrátili do správného směru, na sever.

Světlo žluté značky byly snadno viditelné, nikdy nebyly příliš daleko od sebe. Gareth na značkování moudře vybral stromky s hladkou kůrou a všechny značky umístil stejně vysoko, asi tak do výše pasu, kde se mu zřejmě nejlíp malovaly.

Držel jsem se na dohled obou kluků celou cestu. Hlasitě si povídali, jako kdyby chtěli zaplašit lesní duchy, a mně se najednou přesně vybavil ten podivný, tajemný, trochu strašidelný pocit, jaký člověk měl, když byl ještě kluk a sám se ocitl v lese, ze kterého jako by na něj koukalo tisíc očí. Člověk zneklidněl, ačkoli svítlo slunce. Když mi bylo patnáct, stalo se mi asi dvakrát, že jsem se v noci v lese strašně bál.

Ten den, jak jsem kluky sledoval podle značek, jsem měl pocit pohody a klidu. Ptáci zpívali, i když jich ještě nebylo mnoho, a až na hlasy obou kluků byl les tichý, mlčenlivý, prastarý jako země sama. Ještě se neprobouzelo jaro. Bylo chladno, stromy byly trpělivé, nerašily, a motýli spali v kuklách. V předjarním tání ještě doznívala vůně podzimu, vůně tlejícího listí, svěžestí voněly jen jehličnaté stromy. Pryskyřice z nich, pokud se ji člověku podaří nasbírat a usušit, je výborný podpalovač.

Trvalo nám dost dlouho, než jsme tu míli ušli, ale ke konci cesty už bylo občas od silnice slyšet hluk projíždějících vozů. Gareth a Kokos posledních několik yardů s hulákáním proskákali a utíkali stejně jako před týdnem celí šťastní, že se zase vracejí zpět do století vesmírných lodí.

Přidal jsem do kroku a vyšel na silnici hned po nich, k nemalému Garethovu překvapení.

„My jsme mysleli, že jste ještě bůhví kde!“ vykřikl.

„Nechali jste za sebou perfektní značkování.“

„No jo, ale barva mi už skoro došla.“ Ukázal mi skleničku od barvy, ale vtom mu vyklouzla z ruky, spadla na zem a vytekla.

Jé, to je mi líto, ale už tam skoro nic nebylo.“

„To nevadí.“ Zdvihl jsem upatlanou skleničku, přišrouboval víčko a hodil ji i se štětcem do igelitového sáčku. Všechno jsem uložil do brašny u pasu.

„Dá se sehnat?“ zeptal se Kokos.

„Jasně, bez problémů. Tak co, jde se domů?“

Kluci, celí nadšení tím, co dokázali, běželi a poskakovali až k landroveru, který jsme našli za příští zatáčkou. Cestou domů byli ve vynikající náladě.

„To bylo fantastický,“ vyprávěl Gareth Tremaynovi, když jsme odvezli Kokose, vrátili se do Shellertonu a vešli do obývacího pokoje. „Prostě skvělý.“

Ať se jim to líbilo nebo ne, Tremayne, Mackie a Perkin museli vyslechnout minutu po minutě přesný referát, jak den probíhal. Gareth vynechal jenom diskusi o Angele Brickellové. Tremayne poslouchal spokojeně, Mackie s vysloveným zájmem, Perkin se nudil.

„Je to opravdická divočina,“ říkal Gareth. „Je tam prostě úplný ticho, a nafotil jsem toho strašný kvanta...“ Najednou se zarazil a zamračil. „Počkat, moment.“

Vyběhl z místnosti a vrátil se s modrým ruksakem. Rozčileně ho prohledával.

„Nemám tu foťák!“

„Co jsem ti dal k Ježíšku?“ zeptal se znepokojeně Tremayne. „Třeba ho má Kokos,“ řekl líně Perkin.

„Jo, dík.“ Gareth skočil k telefonu, ale brzy měl po naději. „Říká, že ho od oběda neviděl.“ Pak se zatvářil zděšeně. „No to se tam ale musíme hned vrátit.“

„Ne, nepřichází v úvahu,“ řekl Tremayne energicky. „Podle toho, co jsme slyšeli, to je daleko a za chvíli je tma.“

„Ale to byla fosforeskující barva,“ pokračoval Gareth. „Ta je přece vidět i po tmě.“

„Ne,“ pravil jeho otec.

Gareth se obrátil ke mně. „Můžeme se tam vrátit?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, tvůj otec má pravdu. V noci bychom se tam klidně mohli ztratit, i když je stezka značkováná. Stačí minout jednu značku a mohli bychom tam klidně zůstat až do rána.“

„Vy byste se neztratili.“

„Mohl bych se ztratit. Ne, nikam nejedeme.“

„Myslíš, žeš ho upustil cestou zpátky?“ zeptala se Mackie soucitně.

„Ne... Musel jsem ho nechat tam, co jsme obědvali. Pověsil jsem ho na větev, aby se nenamočil. Pak jsem prostě zapomněl.“

Byl natolik nešťastný, že jsem se nabídl: „Já ti pro něj zítra dojdu.“

„Fakt?“ Zasmušilost se změnila v naději. „No to je skvělý!“

„Vy myslíte, že najdete jeden malý fotoaparát viset uprostřed celých lánů lesa?“ zeptal se Tremayne pochybovačně.

„Jasně že jo,“ ubezpečoval ho Gareth. „Vždyť říkám, že jsme tu cestu značkovali. Jo!“ Najednou si na něco vzpomněl. „Ještě klika, že jsem tu lahvičku s barvou upustil, protože se aspoň pozná, kde ta stezka začíná, protože jak už jsme dohlédli na silnici, tak jsme přestali značkovat.“

„O čem prosím tě mluvíš?“ řekla Mackie.

Garet jí podal vysvětlení.

„Myslíte, že opravdu tu stezku najdete?“ zeptala se mě Mackie a vrtěla hlavou.

„Pokud někdo na té vylité barvě nezaparkoval a neodvezl ji na kolech, tak ano.“

„No to snad ne,“ řekl úzkostlivě Gareth.

„Nic se neboj, já ten aparát najdu. Pokud ještě je na té mýtině, tak ho najdu...“

„Určitě tam je, jsem si úplně jistý. Pamatuju si, jak jsem ho tam věšel.“

„Tak dobře,“ řekl Tremayne, „a teď už si pojďte povídat o něčem jiném.“

„Třeba o jídle?“ zadoufal Gareth. „Třeba o pizze?“

16

V pondělí ráno s první skupinou jsem se ocitl znovu v sedle Driftera.

„Přihlásil jsem ho na pozitíř do Worcesteru,“ řekl Tremayne, jak jsme spolu šli v sedm ráno ještě za šera přes dvůr. „Dnes poběží svůj poslední pracovní cval před dostihem. Tak z něj koukejte nespadnout. Už tu byl ráno veterinář a vzal mu vzorky krve.“

Tremaynův veterinář bral vzorky krve všem koním ve stájích před posledním pracovním cvalem, než běželi dostih. Z výsledků krevních zkoušek se dá vyčíst spousta věcí, od zvýšeného počtu lymfocytů až k enzymům, svědčícím o pohmoždění svalů. Jestliže se v krvi ukáže víc negativních faktorů, veterinář Tremayna upozorní, aby radši koně nikam neposílal, protože by pravděpodobně neběžel dobře a nezvítězil by. Tremayne tvrdil, že tenhle postup ušetří majitelům spoustu zbytečně vyhozených peněz za dopravu a platby jezdcům, jemu samotnému pak zbytečné a nepochopitelné, zneklidňující zklamání.

„Vy taky pojedete do Worcesteru?“ zeptal jsem se.

„Možná. A možná pošlu Mackie. Proč?“

„Já... docela bych rád viděl, jak poběží Drifter.“

Otočil se a nechápavě se na mě podíval. Pak mu to teprve došlo a řekl, že samozřejmě můžu jet, pokud si to přeju.

„Děkuju.“

„A já děkuju vám, že jste včera uspořádal Garethovi tak skvělý den.“

„Já se taky bavil.“

Stáli jsme na dvoře a dívali se na poslední přípravy jako vždy.

„Byl to dobrý aparát,“ řekl Tremayne zarmouceně. „Kluk jeden pitomá.“

„Já mu ho přinesu.“

„Najdete ho podle těch značek?“ ptal se pochybovačně.

„Možná. Taky jsem měl včera s sebou mapu a kompas, takže vím dost přesně, kam až jsme došli.“

Usmál se a potřásl hlavou. „Vy jste nevidaně schopný člověk. Jak říká Fiona, umíte řešit pohromy.“

„Pokaždé to nejde.“

„Koukejte Driftera pěkně provětrat.“

Jel jsem s Drifterem nahoru po pláních a podařilo se mi udržet se v sedle. Tentokrát jsem měl úplně jiný pocit, cítil jsem se v sedle jako doma a jaksi samozřejmě. Co bylo zpočátku nové a obtížné, najednou bylo naprosto přirozené. Takový pocit jsem měl, když jsem se naučil létat. Pro dostihové koně i helikoptéry potřebuje člověk citlivé ruce, a jak dostihoví koně, tak helikoptéry, většinou zamíří tam, kam si člověk přeje, jestliže jim to téma rukama dovede náležitě přikázat.

Drifter cválal v plynulém rytmu, a Tremayne pak prohlásil, že by ve Worcesteru mohl mít docela slušnou šanci, pokud tedy bude krevní test v pořádku.

Nechal jsem koně na dvoře a šel na snídani. Tam jsem našel Mackie, Sama Yaegera a Tremayna. Seděli kolem stolu a bavili se o tom, co bude dnes v Nottinghamu. Kůň, kterého tam chtěl poslat Tremayne, začal kulhat, dalšího koně, kterého měl jet Sam, odhlásili, protože zemřela žena majitele.

„Takže mně zbejvá takovej, co nemá šanci,“ stěžoval si Sam. „To se mi hovno vyplatí tam jezdit. Nejspíš dostanu chřipku a zamakám si v loděnici.“ Šel k telefonu a hned to chraptivým hlasem vyřídil. Omluvil se

majitelům a vyslechl nezaslouženou soucitnou odpověď. Ušklíbl se na mě a položil telefon. „No a kde jsou topinky?“

„Už budou.“

„Tak jsem slyšel, že jste si včera s Garetem a Kokosem hráli na Indiány po celém Berkshiru.“

„Tady se všechno roznese,“ vzdychl jsem.

„To jsem mu řekla já,“ usmála se Mackie. „Máte něco proti tomu?“

Zavrtěl jsem hlavou a zeptal se jí, jak se cítí. Přestala jezdit s první skupinou, protože brzy po ránu, jak vstala, se jí dělalo špatně. Tremayne se vůbec nezlobil, naopak, stále ji nabádal, aby víc odpočívala.

„Zase mi je zle. Zaplať pánbůh,“ odpověděla mi.

„Jdi si radši lehnout, holka zlatá,“ pobízel ji Tremayne.

„Moc s tím nadělaš.“

Sam se obrátil ke mně. „Doone strávil celý sobotní odpoledne v loděnici.“

„Já myslel, že nemá službu.“ Jenže vod vás dostal vzkaz, jak jsem pochopil.“

„Jo, poslal jsem mu vzkaz.“

„Jaký?“ zeptal se Tremayne.

„Jo to já nevím,“ odpověděl Sam. „Doone mi prostě včera zavolal, že byl v loděnici a že si tam vzal nějaký předměty a že mi na ně dá potvrzení.“

„Jaký předměty?“ zeptal se Tremayne.

„To mi neřek.“ Sam se zadíval na mě. „Vy víte, vo co šlo, vy jste ho tam poslal, pokud jsem to dobře pochopil. Byl z toho celej vzruše-nej.“

„Co jste mu vzkázal?“ zeptala se Mackie.

„Já... Jen jsem mu vzkázal, jestli neví, proč ta prkna neplavala.“

Tremayne a Mackie se zatvářili zmateně, ale Sam okamžitě pochopil, o čem mluvím a strnul.

„Do prdele, jak vás to napadlo?“

„Nevím, prostě mě to napadlo.“

„Vysvětlíte nám to,“ prosila Mackie.

Řekl jsem jí totéž, co už jsem řekl Erice při slavnostní Tremaynově večeři a dodal jsem, že to možná nebude mít žádnou zvláštní důležitost.

„Ale mohlo by,“ mínila Mackie.

Sam zamyšleně poznamenal: „Kdybyste mě nebyl zarazil, tak bych zdvihnul síť, abych se moh do loděnice podívat s lodí, a všechny ty krámy, co se tam po dně povalujou, by se vyvalily do řeky a houby bysme věděli.“

„Fiona je přesvědčená, že John odhalí dřív než Doone, kdo vlastně tu past na Harryho nastražil,“ prohlásila Mackie.

Potřásl jsem hlavou. „Nevím, kdo to byl. Přál bych si, abych to věděl.“

„To je jenom otázka času.“ prohlásil Tremayne. Zadíval se na hodinky. „Jo, otázka času... Je čas na druhou skupinu.“ Vstal. „Same, chci vyzkoušet toho nováčka, Roydala. Takže pojedete Roydala a John pojedete Fringe.“

Dobře,“ řekl Sam klidně.

„A vy, Johne,“ Tremayne se obrátil ke mně, „se nesnažte se Samem závodit. Tentokrát nám jde o to zjistit, na čem jsme. Teda zjistit, který z těch dvou koní je rychlejší sám od sebe. Můžete jet tak rychle, jak to půjde, ale jakmile ucítíte, že toho má Fringe dost, uberte, netlačte ho.“

„Dobře.“

„Mackie, ty si jdi povídat s Dee-Dee nebo si vymysli něco jinýho. S sebou tě nevemu, ještě bys mi pozvracela landrover.“

„Ale Tremayne, to bych přece neudělala.“

„No, radši to nebudeme zkoušet,“ zabručel. „Nechci, aby ses s náma natřásala přes všechny ty výmoly.“

„Nejsem přece invalida,“ bránila se, ale měla to marné, jako by mluvila do dubu. Nechal ji doma a na cvaly jel se mnou a se Samem.

Cestou Sam utrousil: „Normálně jezdí zkušební cvaly Nolan. Bude pěkně zuřit.“

„To vám děkuju.“

Tremayne řekl přísně: „Varoval jsem Nolana, že práci jezdit nebude, dokud se neukázní.“

Sam povytáhl obočí. „Chcete snad, aby Johna zastřelil? Nolan je skvělej střelec.“

„Nemluvte nesmysly,“ odsekl Tremayne trochu nejistě a pak se přehoupl s landroverem přes nerovnou trať na hladký, travnatý svah. Zastavil. „Koukejte se soustředit na Roydala, poslal nám ho nový majitel.

Chci co nejperfektnější odhad. Údajně nemá zvláštní formu, ale taky neměl zvláštního trenéra. Potřebuju

vědět, co v tom koni skutečně je.“

, Jasně,“ přikývl Sam.

„Držte se Fringe, jak jenom to půjde.“

Sam přikývl. Převzali jsme Roydala a Fringe od stájníků, a jakmile Tremayne odjel na svou pozorovací stanici na kopečku, vyrazili jsme po celoroční cvalové dráze, V životě jsem tak rychle nejel. Fringe nasadil dostihové tempo. Měl v sobě elán a vášeň, kterou jsem vlastně ani nedokázal zkrotit a tušil jsem, že právě díky těmhle vlastnostem vítězí v dostizích.

Kdykoli Roydale strčil nos dopředu, Fringe okamžitě zapnul rezervy. Nakonec se ukázalo, že velký rozdíl mezi oběma koňmi není, protože když jsme dojeli na konec pilinami vystlané dráhy, byl závod nerozhodný. Sam klidně zpomalil, posadil se pohodlněji a já se okamžitě snažil chovat se přesně tak jako on, ale moc mi to nešlo. Byl jsem strašně udýchaný a bolely mě svaly. Když jsem zastavil, doslova jsem lapal po dechu, zatímco Sam nonšalantně zatáhl koně a pak jakoby nic odklusal za Tremaynem, aby mu pevným hlasem podal referát.

„Je zelenej,“ řekl, „a hubu má jak slon. Taky se leká vlastního stínu a je paličatej jako prase. Jinak je jak jste viděl rychlej.“

Tremayne ho vyslechl s kamenným výrazem. „A co odvaha?“

, Jo, to se takhle nedá říct, to až na závodišti.“

„Přihlásím ho na sobotu, aspoň budeme vědět, na čem jsme. Zítra byste ho měl vzít přes proutěnky.“

„Dobře.“

Předali jsme zase koně příslušným stájníkům a vrátili se domů s Tremaynem. Před domem na nás čekal Doone, sedící ve voze.

„Z toho chlapa mně naskakuje husí kůže,“ řekl Sam, když jsme vystoupili.

Neodbytný šedivý detektiv vrchní inspektor Doone vylezl z vozu jako želva z krunýře, když nás uviděl.

Výjimečně přijel sám, bez mlčenlivého zapisovatele.

„Tak kterýho z nás chcete?“ zeptal se Tremayne útočně.

„Abych pravdu řekl, pane, všechny, pokud vám to nevadí.“ Zpěva-vý hlas už nezněl výhružně, ale přece jenom v něm byla nepatrná příměs výstrahy.

Bylo jasné, že i kdyby nám to vadilo, nepomůže to.

„Tak pojďte dovnitř,“ Tremayne pokrčil rameny.

Doone za námi šel do kuchyně. Svlekl šedý tíldový plášť a v obnošeném šedém obleku zasedl za stůl.

Napadlo mě, že se v kuchyni cítí dobře. Tremayne se zmínil o kávě, tak jsem tedy pro každého přichystal hrnek.

Po snídani s Perkinem přišla Mackie a chtěla vědět, jak dopadl zkušební cval. Když uviděla Doona, nijak ji to nepřekvapilo. Tvářila se odevzdaně. Udělal jsem jí taky kávu. Sedla si s námi a dívala se, jak Doone vytahuje z náprsní kapsy kousek papíru a podává ho Samovi.

„Tady máte potvrzenku, pane,“ řekl., „Na tři podlahová prkna, která jsme vylovili z doku ve vaší loděnici.“

Sam rozložil papír a hloupě na něj koukal.

„Proč neplavaly?“ zeptal se Tremayne k věci.

„Aha, takže tady o tom všichni vědí,“ řekl Doone zklamaně.

„John nám o tom pověděl,“ přikývl Tremayne.

Doone se na mě vyčítavě zadíval, ale mě předtím ve snu nenapadlo, že si to přál uchovat v tajnosti.

„Prkna neplavala, pane, protože byla zatížená.“

, Jak?“ zeptal se Sam.

„Dlažebními kostkami. Dlažební kostky se povalují na vašem pozemku.“

„Dlažební kostky?“ Sam se tvářil zmateně, pak se váhavě zeptal: „Myslíte takový jako rozbitý kusy růžovošedýho mramoru?“

„To je mramor?“ podivil se Doone. Zřejmě toho o mramoru mnoho nevěděl.

„No moh by bejt.“

Doone chvíli váhal, pak zřejmě dospěl k rozhodnutí, vyšel ven k vozu a vrátil se s pět stop dlouhým prknem. Položil je na kuchyňský stůl. Staré šedavé prkno, ještě zavlhlé, vypadalo pevné, nelišilo se nijak od ostatních prken tvořících podlahu loděnice, nebylo nikde zpuchřelé nebo jinak poškozené. Na konci prkna, na horní ploše tak jak leželo na stole, spočíval kus tmavého plochého kamene připomínajícího neopracovaný granit.

„Jo,“ řekl Sam, když si kámen prohlédl. „To je mramor.“ Natáhl se po kameni, ale kámen pevně lnul k prknu. Když chtěl kamenem hnout, hnul celým prknem. Sam kámen pustil a zamračil se,

„Je přilepený,“ přikývl Doone. „Když jsem se podíval na ostatní kusy kamene, tak bych řekl, že tenhle je

přilepený na dřevo hladkou leštěnou plochou.“

„To jo,“ přikývl Sam. „Velmi dobrým lepidlem. Existuje takové lepidlo, které vydrží i ve vodě.“

„Teď je spousta takovejch novejšch lepidel,“ přikývl Sam.

„Jak to, že se vám tam povaluje ten mramor?“ zeptal se Doone, ale bez jakékoli výhrůžky.

„To mi dodala jedna firma s bouračkou, s demolicí, co jsem koupil,“ vysvětloval Sam. „Šlo mi vo dřevěný vobklady, ty jsem chtěl použít na lod, a taky starý vodovodní kohoutky a tak. Jenže já musel vzít všechno, včetně toho mramoru. Zbořili nákej starej barák a to bylo z něj. To takhle prodávaj, víte? To třeba prodávaj i krby a dveře a tak.“

Doone se zeptal jakoby nic: „Přilepil jste ten mramor na prkna?“

„Do prdele, to si pište že ne,“ vyštěkl Sam vztekle.

„Bylo to přilepené zespoda,“ ozval jsem se. „Protože když jsme s Harrym přišli do té horní místnosti, nikde jsme žádný mramor neviděli. Řekl bych, že pokud tam ještě nějaká prkna s přilepenými kameny zbyla, tak by musela být vidět zespodu z doku.“

Doone poněkud neochotně připustil, že tam vskutku ještě dvě taková prkna z každé strany díry jsou.

Prkno ležící na stole bylo asi osm palců široké. Když se Harry propadl podlahou, spadla s ním tři prkna.

Takže celkem na pěti byly přilepené kameny. Past, kde chyběl kousek trámu, byla široká tři a půl stopy, a když Harry sáhl po bílé obálce, po návnadě, propadl přesně středem.

„Už jste tam u mě přestali šmejdit?“ zeptal se Sam a Doone potřásl hlavou.

„Potřebuju dělat na lodi,“ zlobil se Sam.

„To klidně můžete, pane. Mých lidí si nevšímejte, pokud tam ještě budou.“

„Dobře.“ Vstal plný elánu, určitě nevypadal ani trošku na chřípku. „Takže já jdu, Tremayne. Nazdar, Mackie. Ahoj, Johne.“

Odešel k vozu, přes ruku nápadnou bundu, a když odjížděl, ještě na nás zatroubil. Kuchyně bez něho byla jako bez života.

„Rád bych si promluvil s panem Kendallem o samotě,“ řekl Doone suše.

Tremayne povytáhl obočí, ale nic nenamíтал. Navrhl, že bychom se mohli přemístit do jídelny a že mezitím Mackie řekne, jak dopadl zkušební cval. Doone mě poslušně následoval. Prkno vzal s sebou.

Ve formálním prostředí jídelny se vznešeným zařízením se mi zpočátku zdálo, že Doone ztratil bezprostřednost a choval se škrobeně, ale po chvíli jsem pochopil, že mu spíš dělá starost, na čí jsem vlastně straně, že si není jistý, jestli na „naší“ nebo, jejich“.

Nakonec dospěl k závěru, že jsem na „naší“ straně, přičemž za naši stranu považoval policii nebo aspoň ty, kdo se snaží dopátrat pravdy. Odkášlal si a sdělil mi, že jeho lidé s jeřábem a magnety prkna nenašli, když poprvé čistili dno. Nejspíš proto, že na prknech nebylo nic železného. A jestli prý si myslím, že kdo tu past nalíčil, bral v úvahu magnetismus.

Zamračil jsem se. „No to by se mi zdálo skoro přehnané,“ řekl jsem. „Spíš si myslím, že hledal něco těžkého, co se dá přilepit a že předpokládal, když se tam všude povaluje tolik harampádí, že něco najde. Náhodou našel ten mramor a náhodou se mu hodil daleko nejlíp. Ale je pravda, že celá ta věc byla velice promyšlená, takže těžko říct.“

„Víte, kdo to udělal?“ zeptal se přímo.

„Ne,“ odpověděl jsem podle pravdy.

„Ale určitě vás muselo ledaco napadnout.“ Zavrtěl se na židli a rozhlédl se kolem sebe. „Rád bych slyšel, co vás napadlo.“

„Spíš negativní než pozitivní věci.“

„Ale to je často stejně cenné.“

„Tak tedy... Předpokládám, že kdo tu past nalíčil, byl jedním z hostů na večíрку Sama Yaegera v loděnici. Jenže vy jste mě varoval, abych nevycházel z předpokladů.“

„Jo, ale tohle předpokládat můžeme.“ Skoro se usmál. Tvářil se skoro spokojeně.

„Tak tedy můžeme taky předpokládat, že člověk, který zabil Angelu Brickellovou, chtěl svalit vinu na Harryho a proto chtěl, aby Harry zmizel. Jenže... to můžeme předpokládat,“ přikývl.

Angelu Brickellovou mohl zabít kdokoliv, ale na Samově večíрку bylo jenom sto padesát lidí, z toho asi polovina žen.“

„Vy si myslíte, že žena tu past nastražit nemohla?“ zeptal se nezaujatě.

„Jistě, žena klidně mohla tu věc vymyslet a mohla ji taky nastražit, jenomže žena určitě nesvedla Angelu Brickellovou a nepřemlouvala ji, aby se svlékla donaha uprostřed lesa, že?“

„Mlčel.“ „Dobře,“ řekl nakonec. „Uznávám, že ji spíš zabil muž,“ odmlčel se znovu. „A motiv?“

„No to je jenom dohad... aby se zachovalo tajemství. Totiž chci říct, pokud byla těhotná. Řekněme, že šla

do toho lesa... s mužem, že se chystali, že se budou milovat... možná se i milovali... možná mu pak řekla: Jsem těhotná, ty jsi otec, co s tím chceš dělat? Díky jejímu přesvědčení ji pronásledoval pocit viny, nakonec nejspíš sama byla svůdce... „Odmlčel jsem se. „Možná ji ten dotyčný zabil, protože příliš naléhala, příliš toho chtěla... a odmítala potrat.“ Vydal zvuk, který nápadně připomínal kočičí předení. „Dobře, prosím,“ řekl, „takže způsob vraždy uškrcení. Všichni tady věděli, že uškrtit je snadné, tedy poté, co se stala ta věc s tou dívkou, s tou Olympií.“ „Ano.“ „Kdo měl příležitost?“ zeptal se. „Nikdo tady si nevzpomíná, co dělal v den, kdy zmizela Angela Brickellová.“

„Až na vraha,“ poznamenal. „A co příležitost v ten den, kdy pan Goodhaven propadl podlahou?“ „Někdo tam určitě byl, protože odjel s jeho vozem... Předpokládám, že se nenašly žádné otisky prstů.“ „Musel mít rukavice,“ řekl suše. „Našli jsme příliš málo otisků pana Goodhavena. Na řadicí páce kupříkladu není otisk jeho dlaně. Kdybychom uvěřili, že je na útěku, tak bychom si toho možná ani nevšimli, byl chladný den, takže rukavice byly namístě.“ „Taky třeba někdo někomu pomohl.“ „Uvažoval jste někdy o policejní práci?“ „Ne, já bych asi takový druh disciplíny těžko snášel.“ „Asi nemáte rád, když vám někdo rozkazuje, co?“ „Nejradši rozkazuju sám sobě.“ Shovívavě se usmál. „Ne, asi byste se do uniformy nehodil.“ „Určitě ne.“

Asi měl právo na malý průzkum mého povahového založení. Koneckonců, pomyslel jsem si, kdyby se sám dokonale hodil do uniformy, nejspíš by ji ještě nosil.

Ve dveřích se objevil Perkin v montérkách.

„Je tu Mackie?“ zeptal se. „Nemůžu ji najít.“

„Je v kuchyni s Tremaynem,“ odpověděl jsem.

„Děkuju.“ Zadíval se na Doona, pak na prkno a řekl uštěpačně: „Luštíte, luštíte, co?“

Doone řekl důrazně: „Pan Kendall nám velice pomáhá.“

Perkin se ušklíbl a odešel za Mackie.

„Pokud jde o Harryho vůz,“ obrátil jsem se k Doonovi, „tak to mi trochu dělalo hlavu, ale řekl bych, že náš člověk třeba zaparkoval vlastní vůz v Readingu na parkovišti u nádraží, pak jel vlakem do Maidenheadu a odtamtud autobusem co nejbliž k řece. Do loděnice došel pěšky. Nemyslíte, že to je možné?“

„Ano zdá se, jenomže zatím jsme nenašli nikoho, kdo by si něčeho všiml, co by nám bylo k čemu.“

„Lístek z parkoviště?“

„Ve voze žádný nebyl. Nemáme tušení, od kdy ten vůz na parkovišti stál. Taky mohl ve středu parkovat jinde a pak ho ten člověk mohl přeparkovat, když zjistil, že pan Goodhaven žije.“

„Hm. To by ovšem znamenalo, že náš člověk měl víc než dost času na manévrování.“

„Lidé od dostihů mají pružnou pracovní dobu,“ řekl Doone, „a odpoledne mají většinou volno.“

„Předpokládám, že moje bunda a boty už v autě nebyly.“

„Ne. Ani stopy po nich. Je mi líto. Budou někde na smetišti, aspoň bych předpokládal.“ Znovu se rozhlédl po místnosti, ale tentokrát něco zcela konkrétního hledal. „Co ty vaše instrukční knížky? Rád bych se na ně podíval.“

Byly v obývacím pokoji. Zašel jsem tam a přinesl jediné tři, jež jsem našel. Džungli, Safari a Polární kraje. Vysvětlil jsem Doonovi, že ostatní knížky jsou bůhví kde, protože si je všichni čtou.

Otevřel Džungli a rychle prolistoval úvodní kapitoly, kde byly jenom rady pro dobře vybavené táborníky. Nikdy nechodte bosí. Sprchujte se v sandálech. V noci schovávejte boty pod síť proti moskytům. Pijte jen převařenou vodu... Nečistěte si ani zuby nepřevařenou vodou... Neumývejte ovoce a zeleninu v nepřevařené vodě, pozor na kostky ledu.

„Nesmíte se vyčerpat!“ četl Doone nahlas. „Co je tohle prosím vás za radu?“

„Vyčerpaní lidé nemají dost síly na to, aby dodržovali pravidla umění přežít. Když se neunavíte přes určitou hranici, máte větší šanci na přežití. Když vás čeká kupříkladu dlouhá cesta, je lepší dojít k cíli pomalu než vůbec ne.“

„To je slabá rada,“ potřásl jsem hlavou.

Nepřel jsem se s ním, i když jsem dobře věděl, že rok co rok lidé umírají vyčerpáním, protože podcenili sílu slabosti. Jestliže člověk jde dlouho, je lepší každý den pochod přerušit, aby mu zbyl dostatek energie na postavení stanu nebo vykopání iglú nebo vybudování plošiny na stromě. Když člověk padá únavou a nevybuduje si přístřešek, je vpravdě unavený k smrti.

„Jídlo,“ četl Doone, „rybaření, lov, líčení pastí,“ listoval dál. „V džungli můžete na háčky na ryby chytit ptáky. Nezapomeňte na vnadidlo, vždycky budete potřebovat vnadidlo.“ Vzhlédl. „Ta obálka byla vnadidlo, vidíte?“

Přikývl jsem. „Dobré vnadidlo.“

„Nenašla se. Ta voda je jako tekuté bláto, není skrz ni vůbec vidět, aspoň to říkají moji lidé.“

„Mají pravdu.“

Chvilí se na mě díval. „Ano, vlastně ano, já úplně zapomněl, že jste v té vodě byl.“ Znovu se zadíval do knížky. „Zvěř je možné ulovit oštěpem nebo lukem a šípem, ovšem zacházení s těmito zbraněmi vyžaduje zručnost a hodiny čekání. Past čeká sama...“ Stále předčítal. „Klasická past na velká zvířata je jáma, na jejímž dně jsou bodáky hrotem vzhůru. Jámu přikrejte přirozenou vegetací a hlínou a vnadidlo připevníte nad kryt jámy.“ Vzhlédl. „Velice poučné a instruktivní.“

„Obávám se že ano.“

Díval se do knížky a pokračoval: „Všechny ostré kůly, které chcete použít v pastech (stejně jako oštěpy a šípy) lze zpevnit, učinit průraznější tím, že jejich hrot opálíte ve žhnoucích oharcích. Horkem dojde k zhuštění a zpevnění vláken dřeva.“ Doone na okamžik přestal číst a poznamenal: „Nemáte tu nic o tom, jak se ostří staré rámy od kola a kolejnice.“

„Však taky v džungli mnoho rámu od kol není... byly nějak naostřené?“

Povzdechl si. „Ne, nebyly.“ Znovu četl: „Jestliže není možné vyhloubit jámu nebo jestliže jámu zaplavuje voda, lze použít síť. Síť se umístí tak, aby se do ní zvěř zapletla, když do pasti upadne. Ke zhotovení sítě lze použít rostlinná vlákna...“ Několik stránek si pak četl potichu, občas potřásl hlavou. Jak jsem pochopil, ani ne tak nad tím, že nesouhlasil s obsahem knížky, spíš mu dělalo starosti, že všechny ty informace jsou tak snadno k dosažení.

Jak stáhnout hada,“ četl. „Můj ty bože!“

„Opékaný chřestýš chutná jako kuře,“ poznamenal jsem.

„Vy jste ho jedl?“

Přikývl jsem. „Vůbec není špatný.“

„První pomoc. Jak zastavit prudké krvácení. Kde jsou tlaková místa... K uzavření otevřených ran lze použít jehlu a nit. K zastavení menšího krvácení lze použít pavučiny... Pavučiny! To snad ne.“

„Jsou organické a asi tak sterilní jako většina obvazů.“

Já se bez nich obejdu.“ Odložil Džungli a rychle prolistoval Safari a Polární kraje. Základní rady co do přípravy pastí byly ve všech knížkách stejné, lišily se jenom možnostmi danými terénem.

„Nejezte játra polárního medvěda,“ četl překvapeně. „Obsahují tolik vitamínu A, že by dávka pro lidský organismus mohla být smrtelná.“ Krátce se usmál. „To by byla pěkná metoda vraždy.“

Nejdřív by člověk ovšem musel chytit medvěda.

„Dobře pane,“ Doone knížky odložil. „Je nám tedy jasné, odkud se vzala myšlenka, jak nastražit past. Ale koho ta myšlenka napadla?“

Potřásl jsem hlavou.

„Budu vám říkat jména a vy mně říkejte, proč to dotyčný buďto nemohl být, nebo naopak mohl. Pro a proti.“

„Dobře,“ řekl jsem váhavě.

„Pan Vickers.“

„Myslíte Tremayna?“ Žasl jsem nepokrytě. „Proti. Na sto procent.“

„Proč?“

„No prostě není takový.“

„Už jsem vám vysvětlil, že ty lidi neznám tak jako vy. Potřebuju slyšet konkrétně proč.“

Chvilí jsem uvažoval. „Pan Vickers je energický. Je to silná osobnost, trochu staromódní, naprosto přímý a často laskavý. Angela Brickellová určitě nebyla podle jeho vkusu. I kdyby, a to je skutečně velice pochybné, i kdyby se jí i nakrásně zdařilo ho svést a kdyby mu pak řekla, že je otcem jejího nenarozeného dítěte a kdyby jí uvěřil, spíš by na něj vypadalo, že by ji poslal k rodičům a postaral se o ni finančně. Nevyhýbá se zodpovědnosti. Taký si neumím představit, že by jakoukoli ženu zatáhl do hlubokého lesa proto, aby se s ní vyspal. Prostě absurdní. A pokud jde o pokus zabít Harryho...“ chyběla mi slova.

„Dobře,“ řekl Doone a nahoru na stránku pečlivě napsal Kendallovo hodnocení a podtrhl. O řádku níž napsal Tremayne Vickers a vedle Tremaynova jména křížek. Pod Tremayna napsal Nolan Everard.

„Nolan Everard,“ řekl.

„To už bude těžší, Nolan je statečný, výbušný a cílevědomý... taky je agresivní.“

„Vyhrožoval, že vás zabije,“ řekl Doone suše.

„Jak to víte?“

„Polovina dostihového světa to slyšela.“

S povzdechem jsem mu vysvětlil, jak to je s mým ježděním.

„Když vás napadl, tak jste ho zdvihl jako miminko a přede všemi těmi lidmi jste ho zesměšnil. To vám možná nikdy nezapomene.“

Jenomže teď mluvíme o Angele Brickellové a o Harrym,“ připomněl jsem mu.

„Mluvme o Nolanovi Everardovi. Nejdřív co mluví pro.“

„No zabil Olympii... neúmyslně, ale každopádně ji ohrozil na životě. Angela Brickellová zahynula, když měl před soudním líčením. Nemohl si dovolit další skandál. Pokud ho Angela Brickellová svedla anebo naopak on svedl ji, a pokud mu vyhrožovala, že ho bude stíhat pro otcovství... nevím. Je to velký otazník, ale není to tak absurdní jako Tremayne. Nolan a Sam Yaeger často spávají se stejnou slečnou, dělají si vlastně trochu naschvály, aspoň se mi to tak zdá. Nolan pravidelně jezdí Chickweeda, o kterého se Angela Brickellová starala. Na závodištích měli příležitost se spolu vyspat, kupříkladu v dopravním boxu, pokud by to Nolan riskoval. Ale za všechno, co vám tady vykládám, by mě klidně mohl žalovat pro utržení na cti.“

„Nic se nedozví,“ řekl Doone přesvědčivě. „Tehle rozhovor zůstane jenom mezi námi. Kdyby se mě někdo ptal, popřu, že jsem s vámi o věci hovořil.“

„Dobře tedy.“ Chvilí jsem uvažoval. „Pokud jde o tu past nastraženou na Harryho, tak na tu by měl Nolan určitě dost duševní i fyzické síly i schopností.“

„Ale? Mám pocit, že slyším nějaké ale.“

Přikývl jsem. „Ano, takže proti... Je Fionin bratranec a jsou si velmi blízcí. Pokud si chce zachovat svůj statut amatéra, je závislý na tom, že jezdí Fioniny koně. Nemůže si být jistý, že by Fiona nechávala koně běhat, kdyby ji okolnosti přinutily uvěřit v Harryho vinu... Kdyby uvěřila, že ji opustil bez rozloučení, bez jediného slova. Byla by zdrcená, zničená, byla by nešťastná, že neví, kde Harry je, a ke všemu by ji pronásledovala představa Harryho s Angelou Brickellovou.“

„Myslíte, že by Everard o tom všem takhle uvažoval?“ zeptal se pochybovačně.

„Ta past byla velice promyšlená.“

Doone si za Nolanovým jménem napsal otazník.

„Copak skutečně nikdo nemá na středeční odpoledne alibi?“ zeptal jsem se. „To je přece jediná doba, o které víme s určitostí, že se našeho člověka týká.“

„To si dobře uvědomujeme, nemyslete si,“ přikývl Doone. „Je málo chlapů tady u vás, kteří můžou hodinu po hodině prokázat, co to odpoledne dělali. Ženy to naopak vědí. Dnes jsme celé dopoledne byli hodně pilní a vyslychali jsme. Paní Goodhavenová byla na nějaké výborové schůzi, pak se vrátila domů a vzala náš telefon. Paní Vickersová byla na dostizích v Ascotu, to je prokázané, protože sedlala koně na třímílové překážky. Sekretářka pana Vickerse Dee-Dee uskutečnila několik telefonických hovorů tady z kanceláře a paní Ingrid Watsonová byla nakupovat v Oxfordu se svou matkou. Má účtenky z obchodů.“

„Ingrid?“

„Nemůže přísahat na to, co dělal její muž.“

Napsal pod Nolana Bob Watson.

„Takže pro... Kdyby měl on být naším člověkem, tak pro něj mluví asi jediné to, že má za ženu Ingrid,“ řekl jsem váhavě. „Ta by určitě nesnesla, kdyby si něco začal s Angelou Brickellovou, ale jestli by Bob dokázal zabít, aby si zachránil manželství s Ingrid...“ zavrtěl jsem hlavou, „to nevím. Je dobrý vrchní stájník, Tremayne mu důvěřuje, ale ruku do ohně bych za jeho loajalitu nedal. Je taky výborný truhlář, jak jste ostatně sám viděl. Tehdy při tom večírku, kdy zemřela Olympie, roznášel pití. Na večírku v loděnici byl jako host.“

„A proti?“

Chvilí jsem váhal. „Angelu Brickellovou mohl zabít ze strachu, mohl podlehnout panice, ale past na Harryho vyžadovala velký důmysl a odvahu. Neznám Boba Watsona natolik, abych se mohl nějak vyslovit. Neznám ho tak dobře jako ostatní.“

Doone přikývl a vedle Bobova jména napsal taky otazník.

Pak o řádku níž napsal Gareth Vickers.

Usmál jsem se. „Ten nepřichází v úvahu.“

„Proč ne?“

„Protože se smyslnosti Angely Brickellové bál. V životě by ho nenapadlo jít s ní do lesa. Kromě toho nemá řidičský průkaz a ve středu odpoledne byl ve škole.“

Doone klidně namítl: „Abychom byli přesní, je známo, že jezdí džípem svého otce po planinách, a to velmi

dobře. Dále moji lidé zjistili, že minulou středu odpoledne ve škole nebyl, protože jeho třída jela na výlet do windsorského Safari parku. To není zase tak daleko do loděnice. Učitel, který měl chlapce na starosti, si stěžoval, že mu pořád utíkali kupovat si něco k jídlu.“

Představil jsem si Gareta v roli vraha. Pak jsem řekl: „Chtěl jste slyšet, co si o těch lidech myslím. Gareth nemůže být náš člověk.“

„Proč jste si tak jistý?“

„Prostě si jsem jistý.“

Napsal vedle Garethova jména křížek, pak chvíli zaváhal a připsal otazník.

Potřásl jsem hlavou. Doone na další řádku napsal Perkin Vickers.

„Tak co víte o něm?“ zeptal se.

„Perkin...“ povzdechl jsem si. „Většinou žije jako v jiném světě. Hodně pracuje. Co mluví pro... Asi že pracuje se dřevem, vyrábí nábytek. Těžko říct jestli je pro nebo proti, že nesmírně visí na své ženě. Chová se k ní silně majetnický. V určitém směru je nedospělý, je rád, když se o něho manželka stará. Co mluví proti... Nemá dohromady nic společného s koňmi. Zřídka kdy jezdí na dostihy, nemohl si ani vybavit, kdo byla Angela Brickellová, když jste sem poprvé přišel.“

Doone našpulil rty, přikývl, napsal vedle Perkinova jména křížek i otazník.

„Necháváte si otevřená dvířka, co?“ zeptal jsem se suše.

„Člověk nikdy neví, co neví.“

„To je hlubokomyslné.“

„Lze předpokládat, že pan Goodhaven nenastražil past sám na sebe, aby mě přesvědčil, že je nevinný.“

Napsal na seznam Harry Goodhaven.

„Stoprocentně proti,“ přikývl jsem.

„Ale vzal si vás s sebou jako svědka,“ na chvíli se zarazil. „Co když to celé naplánoval a pak se mu to vymklo z ruky? Co když vás chtěl mít s sebou, abyste dosvědčil, že spadl do pasti?“

„To vylučuju.“

Nicméně napsal vedle Harryho jména otazník.

„Kdo odjel jeho vozem?“ zeptal jsem se trochu útočně.

„Náhodný zloděj.“

„Tomu nevěřím.“

„Vy ho máte rád, v tomhle nejste spolehlivý.“

„Nadepsal jste si stránku Kendalovo hodnocení,“ namítl jsem, „takže moje hodnocení Harryho si zaslouží křížek.“

Zadíval se na své poznámky, pokrčil rameny a přepsal otazník na křížek. Pak napsal znovu otazník vpravo na konci řádky. „To je můj odhad,“ dodal.

Usmál jsem se nevesele a zamyšleně jsem se zeptal: „Už jste přišli na to, kdy asi tak ten člověk past nastražil? Musel vytrhat prkna, najít a posbírat mramor, přilepit, odříznout kus trámu... Vsadil bych se, že ten kus trámu odplaval po řece... Musel pamatovat na to, aby zamkl spodní dveře... To všechno mohlo trvat dost dlouho.“

„Kdy vy myslíte, že to všechno ten člověk provedl?“ zeptal se mě s kamenným výrazem.

„Kdykoli v průběhu úterka nebo ve středu ráno, aspoň si to myslím.“

„Proč si to myslíte?“

„Protože nálada veřejnosti proti Harrymu se nejvíc vystupňovala v pondělí, v úterý a ve středu. Jenže vy jste už v neděli předtím ne-li dříve začal rozšiřovat okruh vyšetřování... což muselo našeho člověka hodně vyplašit. Sam Yaeger byl v pondělí v loděnici, protože mu doktoři zakázali po pádu jet dostihy, ale v úterý už zase jel, ve středu taky, v Ascotu, takže loděnice byla zranitelná celý den v úterý a ve středu odpoledne.“

Doone se na mě díval zpod přivřených víček. „Na něco jste zapomněl, že?“ Připsal na listinu Sam Yaeger.

17

„Napište tam křížek.“

Doone potřásl hlavou. „Vy ho obdivujete. Asi nejste objektivní.“

Chvilí jsem o tom uvažoval. „Ano, v mnoha směrech ho obdivuju, to přiznávám. Obdivuju jeho jezdecké umění, jeho profesionalitu a odvalu. Je realista,“ odmlčel jsem se. „Ale taky připouštím, že jako pro je možné uvést všechno, o čem jste se už dřív zmínil. Má všechny schopnosti potřebné k tomu, aby tu past nalíčil, včetně ideálního místa.“

Doone přikývl. „Pokračujte.“

„Rozšířil jste na něj vyšetřování.“

„Ano. To souhlasí.“

„Spával s Angelou Brickellovou. A to je právě to, co považuju za nejsilnější argument proti.“

„Přece nechcete říct, že by se v něm nenašlo dost vzteku, odvahy a síly na to, aby ji uškrtil.“

„Ne, to netvrdím. Ale stejně si nemyslím, že to udělal. Chci říct, že by ji v žádném případě nevodil do lesa. Přece vám sám řekl, že pro tyhle příležitosti nosí do ložnice matraci. Kdyby Angelu uškrtil ze vzteku, v náhlém rozčilení, byl by to udělal tam. Klidně pak mohl mrtvolu něčím zatížit a hodit do řeky. Nikdo by se nikdy nic nedozvěděl.“

Doone poslouchal s hlavou ke straně. „Ale co když to takhle úmyslně naplánoval? Co když ji zavedl do lesa právě proto, aby spolu byli daleko od jeho přirozeného útočiště?“

„Neřekl bych, že by byl schopný někoho uškrtil jenom proto, aby skryl své hříchy. Všichni přece vědí, že se vyspí s každou, která se namane. Takový skandál, jaký by mohl mít s Angelou Brickellovou, by prostě pominul jako žert.“

Doone se tvářil pohoršeně. „To není pěkné,“ řekl a nejspíš myslel na své zranitelné dcery.

„To jsme se ale moc daleko nedostali,“ zadíval jsem se na seznam. U všech mých hodnocení byl křížek s výjimkou otazníku vedle Nola-nova jména. Moc jsem nepomohl.

Doone několikrát klapl perem a pak připsal na další řádek Lewis Everard.

„To není do černého.“

„Tak mi řekněte nějaká pro a proti.“

Přemýšlel jsem. „Vezmeme tedy napřed pro: Myslím, že nemá dost průraznosti a odvahy, aby tu past nalíčil. Na druhé straně... chytrý a prohnáný bezpochyby je. Taky bych neočekával, že by šel s Angelou Brickellovou do lesa. Nevím vlastně proč, ale nějak se mi to k němu nehodí, k jeho střídmosti, pokud je střízlivý.“

„A pro?“ pobízel mě Doone, když jsem se odmlčel.

„Opíjí se... A jestli by v opilosti dokázal skočit po Angele Brickellové, skutečně nevím.“

„Ale znal ji.“

„Ano, ale ne v biblickém slova smyslu,“ přikývl jsem.

„Panel“ řekl káravě.

„Určitě ji vídal na dostizích,“ řekl jsem s úsměvem. „Další pro... Je vynikající lhář. Sám o sobě říká, že ze všech zdejších lidí je nejlepší herec.“

„Takže otazník?“ Doone váhal.

Zvolna jsem potřásl hlavou. „Ne, křížek.“

Doone se zadíval na sloupek negativních hodnocení a řekl znechuceně: „S vámi je ta potíž, že znáte málo vrahů.“

„Nesetkal jsem se s žádným, protože Nolana Everarda počítat nemůžeme.“

„Vy byste vraha nerozeznal, i kdybyste o něj zakopl.“

„Váš seznam je příliš krátký.“

„Už to tak vypadá,“ odložil notes a vstal. „No pane Kendalle, děkuju vám za čas, který jste mi obětoval. Já to vaše hodnocení zvážím. Pomohl jste mi věci si vyjasnit. Teď zkrátka budeme muset s naším vyšetřováním pokračovat. Však my se nějakého konce dobereme.“

Zpěvavý hlas dospěl k tečce. Doone mi potřásl rukou a odešel. Šedivý muž v šedivém oblečení spějící za pravdou svérázným způsobem.

Chvilí jsem jen tak seděl a přemýšlel o tom, co jsem řekl já a co on, a pořád se mi zdálo nemyslitelné, že někdo z lidí, které jsem se naučil znát, by mohl být vrah. Nikdo z nich přece nebyl padouch, ani Nolan ne. Musel to být někdo, na koho jsme vůbec nepomysleli.

Zbytek dopoledne jsem po chvilkách pracoval na Tremaynově knize, ale těžko jsem se soustředil.

Občas za mnou zašla Dee-Dee. Děkala mi společnost, nabízela mi kávu. Nakoukl ke mně taky Tremayne, aby mi řekl, že odjíždí do Oxfordu ke krejčímu. Jestli prý nechci jet s sebou a nechci si něco nakoupit. S díky jsem odmítl. Sice jsem si potřeboval koupit novou bundu a boty, ale měl jsem málo peněz, v Shellertonu se bez nich žilo docela dobře. Tremayne by mi byl nepochybně půjčil a pak mně to mohl strhnout z další zálohy, ale nakonec jsem byl bez peněz z vlastní volby, proto jsem se rozhodl, že vydržím a o nic si neřeknu. Patřilo to k věci.

Přišla taky Mackie ze své poloviny domu, aby mi dělala společnost s Dee-Dee. Říkala, že Perkin odjel do Newbury pro nějaké nákupy. Pak obě ženy odešly na oběd a já zůstal ve velkém, rozlehlém domě sám. Znovu jsem se pokusil soustředit na práci, ale byl jsem neklidný, nesvůj. Bylo to nesmyslné, přece mi nikdy nevadilo být sám, naopak, byl jsem rád sám. Ten den mě však velký dům deprimoval.

Šel jsem nahoru, vysprchoval se a převlékl se z jezdeckého do pohodlnějších džín a košile, které jsem měl na sobě včera. Obul jsem si tenisky a natáhl červený svetr, aby mi nebyla zima. Pak jsem sešel dolů do kuchyně, udělal si sendvič se sýrem k obědu a už mě mrzelo, že jsem nejel s Tremaynem, třeba jenom abych se projel. To bylo normální. Člověk se vždycky snaží najít něco, cokoli, nějakou výmluvu, jenom aby nemusel sedět před prázdným listem papíru. Nicméně tentokrát mě tísnil zcela mimořádný, krajně nepříjemný pocit.

Přešel jsem bez nálady do obývacího pokoje. Zdál se mi jako bez života, oheň v krbu nehořel. Přemýšlel jsem, co udělám k jídlu. Na nástěnce ještě visel Garetův vzkaz VRÁTÍM SE NA večer! a já si najednou s úlevou vzpomněl, že jsem mu slíbil dojít pro jeho fotografický aparát.

Rázem jsem přestal být neklidný. Vyhledal jsem kus papíru a připíchl na nástěnku svůj vzkaz: PŮJČIL JSEM SI LANDROVER, JDU PRO GARETŮV FOŤÁK. VRÁTÍM SE VČAS. UVAŘÍM. S lehkým srdcem jsem se znovu vydal nahoru, převlékl se do jezdeckých kalhot a bot, protože byly do lesní houštiny vhodnější, vzal mapu a kompas pro případ, že by se mi nepodařilo najít značky. Pak jsem seběhl dolů, zamkl za sebou a šel k autu.

Byl hezký den, slunečný stejně jako předchozí, jen trochu víc foukalo. Připadal jsem si jako záškolák. Jel jsem přes kopce cestou na Reading, pak zvolna podél neudržovaného lesa na panství Quillersedge, až se mi zdálo, že jsem přibližně v tom úseku, kde Garet upustil skleničku s barvou. Zaparkoval jsem vedle silnice a šel stopy po barvě hledat pěšky.

Malou kaluž barvy nikdo na kolech neodvezl. Byla tam, zaprášená, ale jasně viditelná. Pak jsem celkem bez obtíží našel začátek značkové stezky asi tak dvacet stop od silnice, a snadno jsem po značkách prošel hustým lesem a podrostem jako včera. Garet a vrah... Bylo to tak neskutečné, až jsem se tomu musel smát. To bychom mohli rovnou podezírat Kokose.

Kromě světlých skvrn viditelných jasně jednu po druhé jsem našel i jiné stopy našeho pochodu. Zlomené větvičky, otisky na zemi. Až tudy znovu projdu s aparátem, už to bude skutečná stezka.

Foukal vítr, stromy se nakláněly a hukot v jejich větvích jako kdyby zpíval píseň o staré zemi. Slunce svítilo mezi haluzemi a vytvářelo třpytivé, věčně se měnící obrazce. Zvolna jsem kráčel houštinou podrostu. Připadalo mi, že jsem součástí přírody, a měl jsem pocit štěstí.

Stezka se mírně zatáčela a končila na malé mýtině. Naše primitivní sedátka tam ještě byla, i když je vítr trochu pocuchal. Byl jsem si jistý, že to je naše mýtiny. Taky jsem skoro hned zahlédl Garetův aparát. Skutečně visel na větvi.

Přešel jsem přes mýtinu, když vtom mě něco tvrdě uhodilo do zad.

Nastane-li pohroma, člověk ztrácí přehled. V tu chvíli jsem vůbec nevěděl, co se vlastně stalo. Svět se změnil. Padal jsem na zem. Ležel jsem na zemi, obličejem v listí. Nemohl jsem pořádně dýchat.

Neslyšel jsem nic než vítr, neviděl jsem nic než stromy a přitom si s nevírou uvědomil, že mě někdo postřelil. Spíš podvědomě než z rozumu nebo z bolesti jsem zůstal ležet bez hnutí. Vtom mi něco zasvíštělo kolem ucha, jako kdyby tam něco prolétlo. Zavřel jsem oči. Pak následovala další rána do zad. Tak tohle je smrt, pomyslel jsem si tupě. A já ani nevím, kdo mě zabíjí a proč.

Dýchat bylo hrozné. Jako kdyby mi plíce hořely. Vyvstal na mně studený pot. Dál jsem ležel bez hnutí. Pod tváří jsem měl tlející listí, suchou trávu a úlomky větviček. Cítil jsem vůni vlhké země. Prach se obrátí v prach...

Někdo čeká, napadlo mě matně, jestli se pohnu. Jestli se pohnu, přijde třetí rána a zastaví se mi srdce. Jestli se nepohnu, možná ten někdo přijde, sáhne mi na puls, a když zjistí, že mi srdce ještě tluč, tak mě dorazí. Af tak či onak, všechno zřejmě končí. Přichází konec a naděje mizí.

Ležel jsem bez hnutí. Nepohnul jsem ani svalem.

Slyšel jsem jen vítr v korunách stromů. Žádný pohyb. Ani předtím jsem neslyšel výstřely.

Dýchat bylo kruté. řezavá bolest. Snažil jsem se tedy dýchat povrchně. Jen trochu vzduchu do plic, trochu z plic. Příliš málo. Půjde-li to takhle dál, usnu.

Uplynula nekonečná doba a já ještě žil.

Představoval jsem si, jak kdosi za mnou stojí, v ruce pušku, a čeká, až se pohnu. Postava bez tváře s nekonečnou trpělivostí. Znovu se mi udělalo zle, až jsem se zpotil. Nevypadalo to dobře. Byla mi zima. Radši jsem nemyslel na to, co se děje ve mně.

Stejně bylo jednodušší ležet bez hnutí než se pohnout. Když takhle zůstanu ležet, tiše sklouznu do věčnosti a člověk s puškou bude čekat nadarmo. Uniknu mu. Aspoň tak ho oklamu.

Už blouzním.

Nedělo se nic. Ležel jsem bez hnutí. Čas plynul.

Po nekonečné době jsem začal znovu myslet. Uvědomil jsem si, že ještě dýchám, byť s obtížemi, a že ještě dýchat budu, aspoň nějakou dobu. Bylo mi sice hrozně, byl jsem slabý jak moucha, ale netopil jsem se v krvi ani jsem krev nevykašlával. Hrudník mě však bolel tak, že pomyslení na kašel bylo nepříjemné. Představa člověka čekajícího kdesi s puškou se zvolna vytrácela. Přece by tak dlouho nečekal. Přece by tam nestál úplně nečinně. Přišel by mi sáhnout na puls. Nejspíš si myslel, že to je zbytečné.

Věřil, že jsem mrtvý.

Odešel. Jsem sám.

Trvalo chvíli, než jsem tomu uvěřil, a další chvíli, než jsem se rozhodl na základě tohoto přesvědčení jednat.

Pokud se nepohnu z místa, na místě umřu. Z nezbytnosti, i když s nemalým strachem, jsem pohnul levou rukou.

Bože, to bolí.

Sice to bolelo, ale nestalo se nic.

Pohnul jsem pravou rukou. Bylo to taky zlé, možná ještě horší.

Další rána do zad však nenásledovala. Neozvaly se rychlé kroky. Nepřišel další úder. Nenastal konec.

Snad jsem tedy opravdu sám. Utěšoval jsem se tou myšlenkou. Představa kruté hry kočky s myší se mi přičila.

Opřel jsem se oběma dlaněmi o zetlelé listí a pokoušel se zdvihnout na kolena.

Chybělo málo a ztratil jsem vědomí. Nejenže nešlo se zdvihnout, ale vynaložená námaha mi působila takové bolesti, že jsem chtěl křičet, jenomže na křik mi stejně nestačil dech. Znovu jsem klesl na zem a zavalila mě vlna strašlivé bolesti. Chvilí jsem nemohl ani myslet.

Něco není v pořádku, řekl jsem si nakonec. To není jenom tím, že nejsem schopný zdvihnout se ze země, já jsem k té zemi nějak přibitý.

Opatrně, celý zpocený, s bodavou bolestí v celém hrudníku, jsem pomalu podstrčil pravou ruku pod hrud' a jak šmátrám po zemi, cítím, že ze mne jako by do země vedla tyčka.

Asi jsem upadl na nějaký ostrý klacek. Možná mě vůbec nikdo nepostřelil. Ale ano postřelil, do zad, docela určitě.

Snažil jsem se udržet bolest ve snesitelných mezích a zvolna jsem znovu vysunul ruku. Po chvíli jsem ji opatrně zkroutil za záda, až jsem dosáhl na další kus tyčky. Bylo to k nevíře. Najednou mi došlo, že mě opravdu někdo postřelil, ne však kulkou, ale šípem.

Chvilí jsem jen tak ležel a snažil se smířit se skutečností.

Byl jsem šípem probodený zezadu skrz naskrz asi tak ve výši dolních žeber. Šíp pronikl pravou plicí proto se mi špatně dýchalo – a zázračně se vyhnul hlavním cévám, jinak bych už vykrvácel. Srdce je sice ve stejné výši, ale zůstalo trochu stranou. Dobré to nebylo, spíš hrozné, leč byl jsem naživu.

Zásahy byly dva, vybavoval jsem si. Možná mě protkly dva šípy, nejeden. Ať jeden nebo dva, jsem živý. Umění přežít je stav mysli.

To jsem sám napsal a byla to pravda. Ovšem přežít průstřel šípem na míli daleko od silnice, když vrah je někde poblíž a jde mu o to, abych nepřežil... Kde mám probůh nasbírat dostatek vůle k přežití? Kde, když mi dělá potíž si kleknout. Připadá mi to jako nepředstavitelné mučení. Zůstat ležet a čekat až mě někdo zachrání, se mi v tu chvíli jevilo skoro moudřejší... Nebo ne?

Uvažoval jsem o možnosti záchrany. Byla velmi vzdálená. Uplynou celé hodiny, než by mě někdo mohl začít hledat, určitě až za tmy. Do zad mě sice hřálo slunce, ale únorové noci jsou mrazivé, kolem nuly. A já si oblékl jenom svetr. Případní zachránci by mě teoreticky mohli najít podle fosforeskujících značek i v noci... jenže jenom trochu myslící vrah jistě zahladil značku u silnice, jakmile sám z lesa vyšel.

Dřív než zítra mě nikdo najít nemůže. Kdybych na to čekal, asi bych nepřežil. Pravděpodobně bych v noci zemřel. Lidé po úrazu umírají v šoku, člověka zabije traumatický šok, nejen samo poranění.

Musím to brát postupně. Jen jednu úvahu a jen jedno rozhodnutí. | Jedno po druhém.

Když už zemřít, tak se aspoň o něco pokusit.

Dobře. Další rozhodnutí.

Kam jít?

Značkováná cesta byla jasná, ale můj nepřítel tamtudy přišel a jistě taky odešel jinudy nemohl kdyby se z jakéhokoli důvodu ještě jednou vrátil, nerad bych ho potkal.

V kapse mám kompas.

Vzdálená silnice probíhá severně od mýtiny, nejkratší cesta k silnici vede vlevo od značkové trasy.

Čekal jsem, až posbírám trochu síly, ale neposbíral jsem nic.

Další rozhodnutí: musím vstát.

Špička šípu určitě není hluboko v zemi. Když jsem padal, šíp už mě protkl, do země se mohl zabodnout nanejvýš na jeden palec, možná jenom jeden centimetr.

Snažil jsem se nemyslet na následky, položil dlaně na zem a vzepřel se.

Hrot šípu se uvolnil a já ležel na boku. Bylo to dost hrozné, úplně mě to vyčerpalo. Díval jsem se na ostrý, černý hrot, vyčnívající z červeného svetru.

Černý hrot asi na prst dlouhý. Tvrdý a ostrý jako jehla. Dotkl jsem se ho a hned jsem litoval.

Jenom jeden šíp pronikl skrz naskrz. Aspoň to.

Kupodivu jsem moc nekrvácel, ačkoli těžko říct v červeném svetru. Ale v žádném případě pode mnou nebyla kaluž.

Urazit celou míli k silnici se zdálo nemožné. Pohnout se o píd' byl těžký úkol. Ale píd' po pidi... radši začít. Nejdřív kompas...

V duchu jsem se usmál, povzdechl si, opatrně kompas vylovil z kapsy a zaměřil na sever. Ležel jsem, jak se ukázalo, nohama k severu.

S velkou námahou jsem se vyhrabal na kolena. Bylo mi strašně, neuvěřitelně zle. Humor mě nadobro opustil. Všechno se ve mně tak bouřilo, že jsem se málem vzdal. Poraněné tkáně, probodené plíce, naděje malá.

Klečel jsem v sedu na patách, s hlavou skloněnou jsem se snažil dýchat co nejpovrchněji. Díval jsem se na vyčnívající hrot. Zdálo se mi, že tohle cvičení v umění přežít je příliš náročné.

Viděl jsem, že kousek ode mě je do země zatknutý tenký, rovný, světlý prut. Nejdřív jsem se na něj díval nechápavě, pak pozorněji. Vzpomněl jsem si, jak mi něco hvízdlo kolem ucha.

Šíp, který mě minul, byl dlouhý asi jako paže. Oloupaný klacík, tyčka z jemně vláknitého dřeva, rovná... jako šíp. Na konci zářez k nasazení na tětívu. Peříčko žádné.

V mých knížkách pro cestující dobrodruhy byl přesný návod na výrobu šípů.

Opalte hrot nad žhnoucími oharky, aby se zpevnil a lépe pronikal. Černý hrot pronikl vskutku skvěle.

Na konci šípu udělejte dva zářezy, jeden mělký k nasazení na tětívu, jeden hlubší, abyste do něj mohli vložit peříčko, se kterým šíp letí lip k cíli.

U návodu byly vždy příslušné ilustrace.

Kdyby všechny tři šípy měly peříčka... Kdyby nefoukal vítr... Přivřel jsem oči. I bez peříček se ten neznámý trefil do černého.

Opatrně, celý zpocený jsem si levou rukou sáhl za záda a našel třetí šíp. Čněl ze svetru a jaksi se viklal.

Se strachem jsem za něj pořádně vzal a snadno ho vytrhl. Trošku to zabolelo, jako když si člověk vytahuje třísku.

Černý hrot šípu byl červený od krve, ale určitě nepronikl hluboko, nejspíš narazil na žebro nebo na páteř.

Šlo opravdu jenom o ten první.

Jenom ten první.

Stačil.

Bylo by šílenství snažit se ho vytáhnout, i kdybych k tomu sebral dost síly. Kdysi dávno při soubojích lidé hynuli, protože z nich jejich sok kord vytáhl, nikoli že je kordem probodl. Otevřená bodná rána vpustí do hrudníku vzduch a tím zmaří přirozené vakuum. Jakmile se prostor mezi poplicnicí a hrudním košem naplní vzduchem, vakuum zmizí, plíce splaskne a přestane dýchat. Pokud šíp zůstane, kde je obě bodné rány jsou ucpané. Pokud šíp zůstane, kde je, nedojde k většímu krvácení. Možná se šípem v těle umřu, bez šípu bych určitě zemřel dřív.

Jak jsem sám napsal, základní pravidlo člověka, který chce přežít neštěstí, je přijmout, co se stalo a snažit se vyjít s tím, co je. Nemá smysl se litovat, nemá smysl si činit výčitky, podléhat beznaději, vzdávat se.

Tak by člověk domů nikdy nedošel. Umění přežít začíná a končí stavem mysli.

Dobře, řekl jsem si. Musím se tedy zachovat podle vlastních pravidel.

Smírím se s šípem. Smírím se s tím, jak mi je. Smírím se s tím, že to bolí a že každý pohyb až na další bolet bude. Prostě to musím brát jako samozřejmost a z toho vycházet.

Ještě stále jsem klečel. Zvolna jsem se posunul tak, abych byl tváří k severu.

Byl jsem na mýtině sám. Nikde člověk s puškou, ani lukostřelec.

Bylo to zvláštní, ale den se vlastně nezměnil. Slunce dál svítilo a vrhalo skvrnitě obrazce, stromy šuměly ve větru a zpívaly nejstarší symfonii. Kolik lidí asi kdysi dávno zasáhl v těchto prastarých lesech šíp. A kolik lidí se smiřovalo se smrtelností v houštinách připomínajících tu mou v dobách ještě dávnějších, než lidé začali zabíjet lidi.

Jenže já pokud k tomu najdu sílu můžu dojít k doktorům, k antibiotikům, a ať žije Národní zdravotní pojištění! Pomalu jsem se po kolenou sunul přes mýtinu a mířil kousek doleva od značkové cesty.

Nebylo to zase tak hrozné...

Bylo to strašné.

Probůh, musíš to ignorovat, zvykni si na to! Soustřeď se na sever!

Je vyloučené, abych až na silnici putoval po kolenou. Podrost je příliš hustý, mladé stromky rostou příliš blízko u sebe, budu muset vstát.

Nedá se nic dělat, chytím se větví a vstanu.

I nohy jsem měl jaksi divné. S očima přivřenýma jsem se držel jednoho stromku a čekal, až bude líp.

Musel jsem si připomínat, že kdybych upadl, bylo by to mnohem, ale mnohem horší.

Sever.

Otevřel jsem oči a vytáhl kompas. Předtím jsem ho schoval do kapsy, protože jsem potřeboval mít obě ruce volné, když jsem se chtěl postavit. V jedné ruce kompas, druhou kolem stromku určil jsem si sever a snažil se zapamatovat nejvzdálenější strom, na který jsem dohlédl. Pak jsem zase kompas schoval a pomalu, nesmírně pomalu jsem se sunul kupředu, až jsem konečně dospěl k cíli. Stromku jsem se držel vší silou.

Ušel jsem sotva deset yardů a byl jsem úplně vyčerpaný.

Sám jsem radil: Nesmíte se nikdy vyčerpat. Skvělá rada.

Odpočíval jsem, jinak to nešlo, byl jsem příliš slabý.

Po chvíli jsem se zase podíval na kompas, zapamatoval si další strom v příslušném směru a vydal se k němu. Když jsem se ohlédl, na mýtinu jsem už neviděl.

Tak. Teď už není návratu. Otřel jsem si z čela pot, stál bez hnutí, držel se stromu a počkal, až načerpám dostatek kyslíku a dokážu se zase pohnout.

Až zase budu funkční, řekl by Gareth.

Garet...

Sherwoodský les před osmi sty lety... Čí tvář mám vyvěsit v Nottinghamu?

Ušel jsem dalších deset yardů a dalších. Dával jsem si velký pozor, abych nezakopl a chytal se cestou větví jako zábradlí. Dýchal jsem stísněně a vyčerpaně. Na bolest jsem si pomalu zvykal. Horší bylo, že jsem rychle ztrácel sílu a že se mi tak špatně dýchalo.

Zůstal jsem znovu na chvíli stát a v duchu jsem počítal. Nebylo to veselé počítání. Ušel jsem padesát yardů. Přišlo mi to jako obrovský výkon, přitom to byla jen asi jedna pětatřicetina míle, to znamená, že ještě musím ujít třicet čtyři pětatřicetiny.

Jak dlouho jsem šel těch padesát yardů, nevím, protože jsem si to nestopl, ale trvalo to dost dlouho.

Podle mých hodiněk byly už čtyři,! a to taky nebylo příjemné, jak mi potvrzovalo slunce nízko nad obzorem. Co nevidět se setmí.

Musím jít rychleji, pokud ještě vidím na cestu. Pak si teprve odpočinu, nanejhůř se budu plazit. Byla to rozumná úvaha, jenomže už mi nezbývalo dost sil, abych se pohyboval rychleji. Napětkrát jsem ušel dalších padesát yardů. Takže další pětatřicetinu cesty. Ohromné.) Trvalo mi to patnáct minut.

Chvilí jsem znovu v duchu počítal. Jestliže půjdu tímhle tempem,! to jest padesát yardů za čtvrt hodiny, bude mi trvat osm hodin, než dojdu na silnici. To už bude po půlnoci a to nepočítám s tím, že musím čím dál tím častěji a déle odpočívat, že nakonec polezu po čtyřech.

Zoufat si je snadné, odhodlat se přežít těžké.

Do háje, žádné zoufání. Radši na pochod.

Občas jsem koncem šípů, který mi čouhal ze zad, o něco zavadil,! a to nebylo příjemné. Neměl jsem dost dobrou představu, jak je šíp dlouhý, nedosáhl jsem na konec, a tak jsem špatně odhadoval, jak s ním kde projdu.

Když jsem šel Garethovi pro aparát, nevzal jsem s sebou své základní vybavení, ale měl jsem aspoň pásek s nožem a minimální výbavu. Taky zrcátko. Po dalších padesáti yardech jsem zrcátko vyndal a podíval se, jak to vlastně s tím šípem vypadá.

Tyčka, světlá, rovná a pevná, dlouhá asi osmnáct palců. Na konci zářez na tětívu, ale žádné pírkó.

Na sebe jsem se v zrcátku raději nedíval. Nestál jsem o to vidět, jak se cítím. Zastrčil jsem zrcátko zpět do pásku a ušel opatrně dalších padesát yardů.

K severu. Vždycky po deseti yardech kam až dohlédnu. Deset yardů, pětkrát deset yardů. Trochu si odpočinout.

Slunce vlevo klesalo k obzoru a jehličnaté stromy modraly stínem.

Stíny ve větvích smrků a jedlí houstly, v podrostu se míhaly ve větru jako pruhy číhajícího tygra.

Dalších padesát yardů a chvíle odpočinku. Padesát yardů, odpočinek. Padesát yardů, odpočinek.

Nemysli na nic jiného.

Až se úplně setmí, bude svítit měsíc, před třemi dny byl úplněk. Pokud nebe zůstane jasné, dostanu se domů za svitu měsíce.

Tma houstla a už jsem na deset yardů nedohlédl. Když se mi pak stalo, že jsem koncem šípů dvakrát narazil do nějakého stromu nebo keříku, zůstal jsem stát, pomalu jsem klesl na kolena, opřel se čelem a levým ramenem o mladou břízu. Byl jsem vyčerpaný jako nikdy.

Možná někdy napíšu knížku o tomhle jediném dni.

Možná ji nazvu... Do černého.

Do černého a do tmy.

Možná do úplné tmy. Možná do věčné.

Možná to ten lukostřelec neměl nijak těžké. Byl kousek od té mýtin, na jejím okraji. Nebylo obtížné trefit do černého.

Určitě tam na mě čekal. Sledoval mě. Pokud by mě stopoval, byl by blízko a slyšel bych ho, přestože foukal vítr. Ne, určitě tam byl dřív a čekal. A já hlupák klidně kráčet k té jasně viditelné návnadě jako dokonalý terč. Široká záda v červeném svetru. Bylo to snadné.

Past.

Vlezl jsem do pasti stejně jako Harry.

Opíral jsem se o stromek, až jsem se na něj zcela zhroutil. Bylo mi nesmírně zle.

Být ten lukostřelec já, napadlo mě, čekal bych ve střelecké pozici pečlivě schovaný, nekonečně trpělivý, s šípem už založeným. Čekal bych, až se nic netušící terč dostaví, až dojde k aparátu, až bude v optimální pozici. Pak stačilo vstát, zacílit... A strefil se napoprvé do černého.

Pak na ležící oběť strefil ještě dvakrát. Škoda šípů. Ačkoli jedním se trefil.

Oběť byla zřejmě mrtvá. Chvilí čekal, aby měl jistotu. Možná šel trochu blíž, aby se přesvědčil. Všechno v pořádku. Pak po značkách odešel. Úkol splnil.

Snažil jsem se zaujmout nějakou přijatelnější polohu, ale žádná neexistovala. Abych si neotlačil kolena, sklouzl jsem trochu doleva a hlavou a levým bokem se pořádně opřel o strom. Bylo to mnohem příjemnější než kráčet, příjemnější než se potýkat s houštinou. Jestli to bylo lepší než na té mýtině ležet, mi nebylo jasné. Třeba se tam ten lučištník ještě jednou vrátil. Pokud ano, pak věděl, že jsem živý, ale tam kde jsem teď seděl, by mě určitě nenašel. V hlubokém stínu dál od stezky, kam by nikdy ve tmě nepronikl. Je to paradoxní, pomyslel jsem si, že jsem si pro tu výpravu s Garetem a Kokosem vybral místo co možná nejvzdálenější od silnice. To nebylo ode mne moc chytré.

Tma houstla a já mezi větvemi na nebi zahlédl hvězdy. Naslouchal jsem větru. Začínalo být chladno.

Připadal jsem si nekonečně osamělý –

Jaksi jsem všechno vypnul. Jen jsem vegetoval. Nesnažil jsem se myslet. Připadal jsem si jako nehmotný, jako součást času, prostoru, vesmíru. Představa nekonečného stáří světa, kterou jsem tak často cítil, byla náhle silnější a utěšovala mě. Vše bylo jediný celek. Vše bylo jediný osamělý celek. Člověk se může rozplynout a přitom existuje dál... Byl jsem jenom zpola při vědomí, zpola jsem spal, neuvažoval jsem racionálně.

Příliš jsem se odpoutal od bytí. Sklouzl jsem trochu podél kmene k zemi a koncem šípů na ni narazil.

Pronikavá bolest mě přivedla k vědomí. V tu chvíli jsem s věčností ještě nesplynul. Pokoušel jsem se znovu získat sílu, přemoci trýzeň. Ke svému nemalému zoufalství jsem zjistil, že se šíp posunul, že vpředu vyčnívá dobře o jeden palec víc než předtím.

Sám jsem si ho posunul, jak jsem jím narazil o zem. Samo peklo ví, co mi to asi způsobilo uvnitř. Stačilo, co jsem cítil.

Ještě jsem však dýchal. Ještě jsem žil. Aspoň něco.

Čekal jsem, až to nejhorší přejde.

Zdálo se mi, že celou věčnost sedím v chladné tmě. Snažil jsem se dýchat povrchně, nehýbat se, jen jsem čekal. Pak se náhle v temném lese rozzářilo bledé světlo. Na východě vyšel jasný měsíc. Jak jsem si předtím zvykl na tmu, měsíční svit se mi zdál jako světlo denní.

Je čas dát se do pohybu. Vytáhl jsem kompas tak, abych na něj viděl, zaměřil na sever a v duchu si rozmyslel první kroky.

Uskutečnit úmysl byla ovšem nemalá trýzeň. Všechno mě bolelo a všechny svaly jako kdyby se přímo napojily na ten šíp. Bodavá | bolest všude.

No a co, říkal jsem si, přestaň se litovat, zapomeň na všechno a soustřeď se na cestu. Soustřeď se!

Znovu jsem se postavil, trochu se zapotácel, potil se, přidržoval se kdečeho, občas zanaříkal, občas si nadával. Jedna noha, druhá noha, krok po kroku. Jinak se domů nedostanu.

Posunutí šípů zřejmě nebyla katastrofa. Kráčet a pohybovat se bylo stejně namáhavé jako předtím, takže

co.

Za světla měsíce jsem daleko nedohlédl, musel jsem se častěji dívat na kompas, což se mi zdálo jako zbytečné zdržování, stále jsem musel pro kompas sahat do kapsy džín. Schoval jsem tedy přístroj do rukávu. Tím jsem trochu porušil svůj padesátiyardový rytmus, ale bylo mi to jedno. Díval jsem se na hodinky a každých patnáct minut jsem odpočíval.

Měsíc už stál vysoko na obloze a jasně zářil do temného lesa. Byl jako stříbrný bůh a já ho ctil. Podařilo se mi nevnímat, jak mi je, a plahočil jsem se usilovně dál. Občas jsem si ověřil směr, dýchal jsem povrchně a snažil se šetřit síly, aby mi vydržely.

Ten lučištník přece musí mít tvář.

Kdybych se dokázal pořádně soustředit, kdybych nemusel pořád myslet na to, že nesmím za žádnou cenu upadnout, možná bych na něco přišel. Od chvíle kdy přiletěl ten šíp, se cosi změnilo. Najednou tu byla spousta dalších faktorů, které ve věci hrály důležitou roli, na které bylo třeba myslet. Zakopl jsem o kořen, málem jsem upadl a radši jsem nové okolnosti až na další odložil.

Pomalu, nesmírně pomalu jsem se ubíral na sever. Jednu chvíli jsem sáhl do rukávu, abych se podíval na kompas, ale kompas byl pryč.

Někde mi vypadl.

Bez kompasu dál jít nemůžu, musím se vrátit. Jenže kompas v podrostu těžko najdu. V tu chvíli mě opravdu zaplavilo zoufalství, přímo jsem se v něm utápěl a málo chybělo, abych se rozbrečel.

Sakra seber se! Nebuď pitomý! Myslí!

Směřoval jsem na sever. Když se otočím o sto osmdesát stupňů, budu tvářít tam, odkud jsem přišel.

Samozřejmě. Myslí!

Nehnutě jsem stál a čekal, až mě přejde paralyzující strach a až začnu normálně myslet. Pak jsem vytáhl z pásku nůž a vyřezal na strom, u kterého jsem stál, šipku. Šipku směřující vzhůru. Šíp, šípky mě strašily. Nejenže mě šíp proklál, ale strašil mě i v hlavě.

Šíp, šipka na stromě směřovala k severu.

Ten kompas přece musí být někde na dohled. Musím na všechny čtyři a snažit se ho najít.

Opatrně jsem se spustil na kolena a opatrně jsem se otočil na jih. Husté trsy hnědé, suché trávy a zetlelé listí, proutky podrostu mezi mladými stromky byly všude, kam jsem sáhl. Uvědomil jsem si, že i za dne, za denního světla, při zdravém rozumu a plné síle by nebylo snadné kompas najít.

Odplazil jsem se asi tak na jednu, na dvě stopy, šmátral kolem, kam jsem dosáhl, ale doufal jsem marně.

Rozhlédl jsem se po šípce na stromě a pak jsem se odplazil další stopu. Nic. Ještě jednu a ještě jednu.

Pak jsem se odplazil tak daleko, že šíp vyřezaný v kůře už tvořil jen světlou skvrnu.

Bylo mi jasné, že jsem se odplazil dál, než kde jsem se naposled na kompas díval.

Otočil jsem se a plazil zpátky. Přitom jsem jednou rukou smýčel v podrostu a travou. Nic. Nic... Naděje se pomalu vytrácěla. Přemáhala mě slabost.

Přece ten kompas někde být musí.

Když ho nenajdu, budu muset čekat až do rána a orientovat se podle slunce, pokud ovšem slunce bude svítit, a pokud do té doby vydržím naživu. Bylo čím dál větší chladno a já byl čím dál víc zesláblý.

Plazil jsem se a šmátral, až jsem se doplazil zpět ke svému stromu a zkusil jsem prohledávat terén o kousek dál. Hledal jsem, hledal, naděje mě opouštěla, opouštěly mě síly, opouštěla mě vůle, zmocňovala se mne beznaděj.

V jednu chvíli jsem se otočil, abych se zadíval na strom s vyřezanou šipkou. Neviděl jsem ho. Teď už jsem vůbec nevěděl, kde je sever.

Přestal jsem lézt, sedl si na paty a smířoval se s prohrou.

Všechno mě vytrvale bolelo a já už to nedokázal ignorovat. Utrpěl jsem smrtelné poranění a umíral vkleče v suché zimní trávě. Za svitu měsíce stínů přibývalo.

Věděl jsem, že už víc nevydržím. Už jsem pozbyl vůli. Vždycky jsem byl přesvědčený, že umění přežít je stav mysli, ale v tu chvíli mi bylo jasné, že jsou situace, které člověk přežít prostě nedokáže. Přežít člověk dokáže jen to, o čem věří, že přežít lze. Já tu víru ztratil. Zmařila ji bolest a vyčerpání. Odnosl ji vítr.

18

Čas plynul... nepozorovatelně a neúprosně.

Nakonec jsem se pohnul jen proto, že už jsem to ve stejné poloze nevydržel. Asi dvakrát jsem se na kolenou otočil na místě, jako bych si podvědomě dělal hnízdo, ve kterém ulehnu a umřu.

Vzhlédl jsem a najednou vidím strom s vyřezanou šipkou. Nebyl daleko, jen jsem na něj předtím neviděl přes několik mladých stromků.

Otupěle jsem si pomyslel, že mi to stejně není k ničemu. Šipka sice ukazovala správně, ale jakmile se octnu deset stop za ní, jak zjistím bez kompasu, kde je sever?

Šipka ukazovala vzhůru.

Podvědomě jsem se taky zadíval nahoru, až na nebe. A tam, mezi míhajícími se větvemi, vidím souhvězdí Velkého vozu... a Polárku.

Je jisté, že už jsem pak nešel přímo na sever jako předtím, ale aspoň jsem se pohyboval. Nebylo dost dobře možné skroutit se do klubička a vzdát se, když existovala alternativa. Přidržel jsem se,, čeho se dalo, povrchně dýchal a kousek po kousku se pohyboval vpřed. Podařilo se mi znovu přestat vnímat, jak se cítím, a když jsem se občas podíval vzhůru k nebi a na hvězdy, připadal jsem si čím dál tím lehčí, jako bez tíže.

Dá se říct, že jsem měl lehkou hlavu.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo už po jedenácté, ale to nebylo podstatné. Viděl jsem, že k silnici dřív jak po půlnoci dojít nemůžu. Neměl jsem tušení, kolik času jsem ztratil hledáním kompasu, nebo jak dlouho jsem klečel v beznaději. Taky jsem nedokázal odhadnout, jak rychle se pohybuju, a už jsem se ani nenamáhal to počítat. Jedno bylo jasné... půjdu tak dlouho, dokud mi plíce a ochabující svaly dovolí.

Budťo přežít, nebo nic. Jasná volba.

Tvář lučištníka...

V neuspořádaných útržcích jsem vzpomínal na uplynulé tři týdny.

Přemýšlel jsem o tom, jaký jsem se jim asi zdál, těm lidem, které jsem se naučil znát.

Spisovatel, cizí člověk, náhle jeden z nich. Člověk s neobvyklými znalostmi, neobvyklými dovednostmi, fyzicky zdatný. Člověk, kterému Tremayne důvěřoval a kterého chtěl mít nablízku. Člověk, který se dvakrát objevil ve správnou chvíli na správném místě. Nebezpečný člověk.

Přemýšlel jsem o smrti Angely Brickellové, o útocích na Harryho, na sebe, a zdálo se mi, že to všechno má jediný cíl... Zachovat daný stav. Nešlo o to něčeho dosáhnout, ale spíš něčemu předejít.

Jedna noha, druhá noha. Krok za krokem...

Drobná hvězdička, napůl skrytá, objevující se tu a tam, jak vanul vítr. Blikala v kroužící galaxii, modlitba námořníků... Kéž mě dovede domů.

Angelu Brickellovou ten někdo jistě zabil proto, aby mlčela. Harryho smrt zase měla stvrdit vinu. V mém případě šlo o to, abych neodhalil pro Doona pravdu, jak Fiona a Tremayne předpovídali.

Všichni ode mne očekávali příliš mnoho.

Díky tomu jsem jen zpola naživu.

Vždyť jenom hádám, jenom dedukuju. Nemám žádný důkaz něčí viny, ničí přiznání, ničí výpověď.

Vycházím pouze z pravděpodobnosti, z teorie.

Lučištníkem musel být někdo, kdo věděl, že jdu pro Garetův fotoaparát. Musel to být někdo, kdo věděl o značkové stezce. Kdo uměl vyrobit fungující luk a šípy podle mého návodu a kdo měl čas číhat v záloze. Někdo, kdo si přál, abych zmizel, protože mu hrozilo, že ztratí celý svůj svět.

Při tom, jak se v Shellertonu šířily informace, mohl kdokoli vědět, že se ztratil fotoaparát a že pro něj jdu. Ovšem na druhé straně výlet s chlapci jsme podnikli teprve včera... Můj bože, teprve včera... a pokud... pokud... pokud se vrátím, tak s určitostí zjistím, kdo komu co řekl.

Jeden krok za druhým. V plicích jsem měl tekutinu. Bublala a sípala při každém nadechnutí, ale lidé s vodou na plicích mohou žít... astma... emfyzém... celé roky. Tekutina v hrudníku zabírá místo vyhrazené pro vzduch. Lidé s emfyzémem neběhají do schodů. Angela Brickellová byla malá a lehká, s tou to bylo snadné. Harry i já jsme velcí a statní. Nás někdo tak snadno přepadnout nemohl. Ostatně polovina dostihového světa byla svědkem toho, jak jsem zdvihl Nolana. Všichni viděli, že se dokážu bránit. Proto pro Harryho ten neznámý nachystal bodáky a pro mne šípy. Zachránilo nás jen štěstí. V Harryho případě, že jsem tam byl já, v mém případě, že šíp náhodou minul srdce. Štěstí. Jasně nebe bylo taky štěstí.

Nepřál jsem si vidět tvář lučištníka.

Že jsem si to přiznal, to samo o sobě cosi napovídalo. I když jsem byl probodený jeho dílem, nedokázal jsem zapomenout, kolik smutku to způsobí ostatním. Budu ho muset usvědčit, protože sáhne-li někdo třikrát k vraždě jako k řešení, pak si člověk nikdy nemůže být jistý, zda se k ní neuchýlí znovu. Říká se, že vrazi si na zabíjení zvyknou.

Noc byla nekonečná. Za mnou na tmavém nebi tiše putoval stříbrný měsíc. Levá noha, pravá... Přidržovat se větví, dýchat povrchně.

Půlnoc.

Jestliže tohle jednou skončí, potrvá dlouho, než dostanu chuť na procházku v lese. Vrátím se do svého podkroví s větším pochopením pro své vlastní postavy, jestliže klesnou na kolena a podlehnou beznaději.

Vzpomněl jsem si na Fringe a na planiny a napadlo mě, jestli vůbec kdy ještě pojedu nějaký dostih. Taky jsem chvilku myslel na Ronnie-ho Curzona, na nakladatelství, na americká práva, na to, co napíše Erika Uptonová, a všechno mi připadalo tak vzdálené jako Velký vůz a zdaleka ne tak důležité k bezprostřednímu přežití jako ono souhvězdí.

V Shellertonu se všichni vždycky dozvědí všechno.

Jenže tentokrát... tentokrát...

Zůstal jsem stát.

Lučištník měl náhle tvář.

Doone si bude muset dát trošku práce s alibi, s časem, s časovými rozvrhy. Bude muset dokázat, že viník měl příležitost, bude muset hledat stopy. Doone bude čelit důmyslně uvažujícímu, skvělému herci, nejlepšímu ze všech.

Třeba se mýlím, ale to si Doone ověří.

Pomalu jak želva jsem se pohyboval vpřed. Jedna míle rovná se šedesát tři tisíce a tři sta šedesát palců.

Jedna míle je přibližně jedna celá šest desetin kilometru nebo sto šedesát tisíc centimetrů.

No a co?

Možná, že jsem skutečně urazil skoro osm tisíc palců za hodinu, jenže celý můj pochod prodloužily přestávky. Šest set šedesát stop.

Dvě stě dvacet yardů.

Furlong! Skvělé! Jeden furlong za hodinu. Nejlepší výkon britských dostihů.

Sviť, světýlko, sviť, hvězdičko.

Jenom úplný blázen se pokusí ujít míli protkнутý Šípem. Prosím, tady máte J. Kendalla. Je úplný blázen.

Byl jsem jak opilý.

Jedna hodina po půlnoci.

Ale, napadlo mě, měsíc sestoupil z nebe a tancuje přede mnou v lese. Nesmysl. Ale ano, přece ho vidím tančit.

Světla. Najednou jsem začal rozumně uvažovat. Viděl jsem skutečná světla. Světla na silnici.

Silnice byla skutečná, byla přede mnou, nevysnil jsem si ji. Nebyla to fata morgana v začarovaném lese.

Já opravdu k silnici došel! Byl bych se nejraději rozkřičel radostí pokud by mi ovšem na to stačil dech.

Došel jsem k poslednímu stromu a chabě jsem se o něj opřel. Přemýšlel jsem jak dál. Až do té chvíle byla silnice mým jediným cílem a dál jsem neuvažoval. Byla tma. Kolem neprojízděly žádné vozy.

Co teď? Mám se odplazit na silnici a riskovat, že mě někdo přejede? Mám se pokusit někoho zastavit?

Taky bych mohl přivodit některému projíždějícímu řidiči infarkt z leknutí.

Byl jsem absolutně vyčerpaný. Zvolna jsem sklouzl podél kmene na kolena a opřel si hlavu o kůru. Pokud jsem nesešel příliš z cesty, musí být landrover vpravo, dost daleko vpravo. Bylo ovšem vyloučené, abych k němu došel.

Zprava ze zatáčky vyjel vůz. Objevila se světla. Zdálo se, že auto nejede příliš rychle. Pokusil jsem se zamávat, abych na sebe upoutal pozornost, ale mávl jsem jen velmi chabě.

Příště musím podat lepší výkon.

Vůz náhle se skřípěním brzd zastavil, pak rychle zacouval, až se ocitl kousek ode mne. Byl to landrover.

Jak je to možné?

Dvířka se otevřela a lidé vyskákali. Znal jsem ty lidi.

Mackie.

Mackie ke mně běžela a volala: „Johne, John!“ Když doběhla až ke mně, vydechla: „Dobrý bože!“

Perkin utíkal za ní, zadíval se na mne, ústa otevřená, nenalézal slov. Pak přiběhl Garet. „Co se děje?“ ptal se naléhavě. Když mě uviděl, vyděšeně, s očima jako talíře si vedle mne klekl.

„Hledáme vás celou věčnost,“ řekl, „ale vy máte šíp...“ nedořekl.

Nemusel mi to oznamovat.

„Běž pro Tremayna,“ řekla mu Mackie. Okamžitě vyskočil a běžel po silnici doprava, jako když ho čerti honí.

„Ten šíp musí ven,“ prohlásil Perkin. Šíp uchopil a zatáhl za něj. Šíp se sotva pohnul, ale jako by mnou projel blesk.

Vykřikl jsem... vlastně jsem spíš jen zasípěl. „Ne!“ Snažil jsem se uhnout, ale bylo to o to horší. Rychle jsem natáhl ruku, chytil Mackie za nohavici a zatahal silou, o které jsem ani netušil, že ji ještě mám. Byla to síla zoufalství.

Mackie se ke mně okamžitě shýbla, vyděšená a ustaraná. „Nesahat na šíp,“ zasípěl jsem. „Zadržte ho.“

„Můj bože! Perkine, nesahej na ten šíp, strašlivě ho to bolí.“

„Kdybych ho vytáhl, bolelo by to míň,“ trval na svém. Z jeho ruky se do mě přenášely vlny bolesti a strachu.

„Ne, ne.“ Mackie ho zděšeně chytila za ruku. „Nech toho, zabil bys ho. Zlato prosím tě nech toho!“ Nebýt jí, Perkin by dokonal, co chtěl. Takhle však pustil šíp z nebezpečné ruky. Napadlo mě, jestli opravdu věří, že by mě zabil, kdyby šíp vytáhl. Jestli má tušení, kolik síly je třeba na vyproštění šípu. Jestli tuší, co ve mně způsobil. Zuřili ve mně běsové s nemilosrdnými drápy a ostrými zuby. Snažil jsem se co možná nedýchat. Cítil jsem, jak mi po tváři teče pot.

Mackie se ke mně znovu sehnula: „Tremayne přivolej pomoc.“ Hlas se jí třásl. Bylo to všechno příliš zrudné. Neodpověděl jsem. Chyběl mi dech.

Za landroverem zastavil další vůz, z něj vyskočili Gareth a Tremayne. Tremayne vyrazil po krajnici jako tank a zastavil se na krok ode mne.

„Můj dobrý bože,“ hlesl. „Já jsem Garethovi nevěřil.“ Okamžitě se ujal velení, jako by se to rozumělo samo sebou. „Dobře, zavolám sanitku telefonem z auta. Vy se nehýbejte,“ poznamenal celkem zbytečně. „Za chvíli jste pryč.“

Neodpověděl jsem mu. Chvátal k vozu a slyšeli jsme, jak cosi naléhavě říká do telefonu, i když jsme mu nerozuměli. Za malou chvíli se vrátil, prý ať vydržím, že to nebude dlouho trvat. Byl taky v šoku a lapal po dechu.

„Hledáme vás už celé hodiny,“ vykládal úzkostlivě. Chtěl, abych uvěřil, že na mě nezapomněl. „Volali jsme na policii, volali jsme do nemocnic, ale nikde o vás nic nevěděli, nevěděli o žádné bouračce, tak jsme se vypravili sem.“

„Díky vašemu vzkazu na nástěnce,“ řekla Mackie.

Ach tak.

Perkin držel v ruce Garethův aparát.

Mackie viděla, že se na něj dívám a vysvětlovala: „Našli jsme tu stezku.“

Garet se přidal: „Ten cákanec u silnice sice zmizel, ale my jsme se pořádně rozhlídli v lese. Já si pamatoval, odkud jsme vyšli.“ Mluvil smrtelně vážně. „Fakt jsem si to pamatoval docela přesně. Ten foťák našel Perkin.“

„Vydal se po stezce s baterkou,“ vyprávěla Mackie a hladila muže po ruce. „To bylo od něj chytré. Vrátil se za strašně dlouhou dobu, přinesl Garethův aparát, ale vás nikde nenašel. Nevěděli jsme co si počít.“

„Nechtěl jsem, aby se šlo domů, nedovolil jsem jim to,“ prohlásil Gareth odhodlaně a hrdě. Zaplat' pánbůh za něj, pomyslel jsem si.

„Ale co se vlastně stalo?“ zeptal se Tremayne. „Jak to, že jste v tomhle stavu?“

„Řeknu vám to... až pak.“ Jen jsem šeptal. Už jsem neměl sílu a asi mě nebylo slyšet.

„Nechte ho na pokoji, vždyť sotva mluví,“ bránila mě Mackie. Ustaraně stáli kolem mne, snažili se mě povzbuzovat, až konečně od Readingu přijela sanitka. Tremayne a Mackie šli promluvit s člověkem v uniformě, zřejmě mu šli říct, o co běží, Gareth se chystal vykročit za nimi, ale já ho zoufale přivolal zpátky...

„Garete!“ Zastavil se a okamžitě se vrátil. Sklonil se nade mnou. „Ano? Co je? Co můžu udělat?“

„Zůstaň tady.“

Zatvářil se překvapeně, ale přikývl. „Dobře.“ Stál kousek ode mne, celý ustaraný.

Perkin podrážděně řekl: „Prosím tě, Garete, jdi.“

„Ne, zůstaň,“ zachraptěl jsem.

Po chvíli se Perkin otočil ke Garethovi zády, sklonil se nade mne a klidným, vyrovnaným hlasem se zeptal: „Víte, kdo vás postřelil?“ Znělo to jako normální otázka. Za dané situace to však docela obyčejná otázka nebyla.

Neodpověděl jsem. Poprvé jsem se ve svitu měsíce zadíval Perki-novi přímo do očí. Viděl jsem Perkina syna, manžela, člověka pracujícího s dřevem. Zadíval jsem se mu hluboko do očí, ale do duše jsem mu nedohlédl. Viděl jsem člověka, který věřil, že mě zabil... Viděl jsem lučištníka.

„Opravdu to víte?“ zeptal se znovu.

Ptal se nezúčastněným hlasem, ale já věděl, že na mé odpovědi záleží jeho bezpečí či pád.

Po dlouhé odmlce, kdy mi musel vyčíst odpověď z očí, jsem řekl: „Ano.“

Něco jako by se v něm zlomilo, ale nedal to nijak znát. Nezačal zuřit, nepodlehli viditelně panice, ani se mě nesnažil dorazit tím, že by ze mne vyrval šíp. Nic nevysvětloval, nedal najevo lítost, ani se nehájil.

Vzpřímil se, zadíval se k sanitce, odkud přicházeli zřízenci s jeho otcem a ženou. Zadíval se na svého bratra, stojícího sotva na krok od nás a naslouchajícího.

„Mám Mackie příliš rád,“ řekl.

Tím řekl vše.

Noc jsem strávil v blahé nevědomosti o horlivém zažívání probíhajícím v mém hrudníku. Probral jsem se až před polednem. Všude ze mne čouhaly trubičky a byl jsem napojený na přístroj, o kterém jsem v životě neslyšel. Ukázalo se, že zůstanu naživu. Lékaři se tvářili vesele a nikoliv opatrně.

Jeden z nich řekl: „Jste zdravý jako kůň. Než se nadějete, budete na nohách.“

Jedna ze sestřiček mi sdělila, že mě hledal jistý policista, ale že ke mně návštěvy až do příštího dne nesmějí.

Příští den byla středa. Dýchal jsem opatrně, bez pomoci přístrojů. Seděl jsem na posteli pěkně podložený a jedl polévku. Mohl jsem mluvit, i když ze mě čouhaly všelijaké trubičky a kdeco mě bolelo. Říkali, že jsem na tom velmi dobře.

Mým prvním návštěvníkem nakonec nebyl Doone, ale Tremayne. Přišel pozdě odpoledne. Byl bledý, unavený a vypadal o několik let starší.

Nezeptal se, jak se mi vede. Přešel k oknu resuscitačního pokoje, kde jsem ležel sám. Dlouho tam stál a díval se ven. Pak se otočil a řekl: „Včera se přihodilo něco hrozného.“

Třásl se.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se vystrašeně.

„Perkin...“ Nedokázal větu dokončit. Byl příliš nešťastný.

„Sedněte si,“ vyzval jsem ho.

Nemotorně se usadil na židli pro návštěvníky a ruku si držel před ústy. Asi abych neviděl, jak blízko má k slzám.

Po chvíli pokračoval: „Perkin... člověk by nevěřil, že po tolika letech... že se mu může taková věc stát, taková neopatrnost.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se, když se odmlčel.

„Ručně vyřezával lištu skříňky... a řízl se nožem do stehna, krvácel... pokoušel se dojít ke dveřím... všude po podlaze byla krev, litry krve. Už se řízl mockrát, ale tentokrát to byla hlavní tepna... našla ho Mackie.“

„Ach ne!“

„Ano. Je na tom děsně, ale odmítá si vzít něco pro uklidnění kvůli miminku.“

Marně se snažil ovládnout. Do očí mu vstoupily slzy. Chvilí čekal, až získá sílu, pak vytáhl kapesník a vysmrkal se.

„Teď je s ní Fiona,“ řekl. „Chová se ohromně.“ Polkl. „Já jsem vám to dneska nechtěl říkat, nechtěl jsem vás tím zatěžovat, ale asi byste se divil, že za vámi Mackie nejde.“

„To už by bylo to nejmenší.“

„Musím domů, ale chtěl jsem vám to říct sám.“

„Děkuju vám.“

„Mám spoustu zařizování.“ Znovu se mu zachvěl hlas. „Lituju, že tam nejste se mnou. Někdo musí s koňma na práci. Potřeboval bych vás.“

Byl bych mu rád pomohl, ale bylo jasné, že to nejde.

„Za několik dní to půjde,“ řekl jsem a on přikývl.

„Bude se to muset vyšetřit,“ řekl nešťastně.

Ještě u mne chvíli vyčerpaně seděl, jako by nedokázal nasbírat odvalu, aby vstal a znovu vzal na svá bedra všechny starosti, jako by odkládal chvíli, kdy bude muset být oporou všem ostatním. Nakonec s hlubokým povzdechem povstal, smutně se usmál a odešel.

Cítil jsem k němu velký obdiv.

Krátce poté, co Tremayne odešel, se dostavil Doone. Zamířil přímo k věci.

„Kdo vás postřelil?“

„Nějaký kluk si hrál na Robina Hooda.“

„Teď ale vážně.“

„Vážně. Já nikoho neviděl.“

Posadil se na židli pro návštěvníky a zasmušile se na mě zadíval.

„Zahlédl jsem pana Tremayna Vickerse dole na parkovišti,“ řekl. „Asi už vám pověděl, co je potkalo.“

„Ano. Je to hrozný.“

„Nenapadlo vás náhodou, že by to mohla být další vražda?“

Musel vidět, že se tvářím překvapeně. „To mě ve snu nenapadlo,“ řekl jsem.

„Vypadá to vskutku jako nešťastná náhoda,“ řekl jaksi opatrně, „jenže mladý Vickers měl přece bohaté zkušenosti v zacházení s nožem... A po Angele Brickellové, po panu Goodhavenovi a po vaší drobné

nepříjemnosti...“ Nedomluvil a čekal, že si sám vyvodím závěr. Já nic. Povzdechl si a po krátkém mlčení se mě zeptal, jak se cítím.

„Dobře.“

Shýbl se a vzal tašku ležící na zemi. „Tak mě napadlo, že tohle by vás mohlo zajímat.“ Vytáhl z tašky pytlík ze silného igelitu a přidržel ho proti světlu, abych viděl dovnitř.

Byl tam šíp přeříznutý na dvě části.

Jedna část byla čistá, světlá, druhá tmavá a potřísněná, s ostrým, černým hrotem.

„Poslal jsem to k nám do laboratoře, ať se na to podívají,“ řekl zpěvavě. „Prý na šípu nenašli stopy po žádném zvláštním nástroji. Ten hrot prý mohl udělat kdokoli čímkoliv.“

„Aha.“

„Ovšemže je ten hrot opálený, jak je to v těch vašich knížkách.“

„I v jiných knížkách, nejen v těch mých.“

Přikývl. „Včera dopoledne v Shellertonu mi pan Tremayne Vickers a mladý pan a paní Vickersovi vyprávěli, jak vás v pondělí v noci tři až čtyři hodiny hledali. Prý Gareth nechtěl, aby to vzdali, ale pan Vickers starší ho přesvědčoval, že budete určitě v pořádku, i kdybyste se ztratil. Krátce předtím než vás našli, se rozhodovali, že už to vzdají a půjdou domů.“

„Měl jsem štěstí.“

Přikývl. „Ano. Stačilo málo a už byste nebyl, aspoň podle toho, co jsem vyslechl. Všechny jsem ubezpečil, že si nemusejí dělat starosti, že ledva přijдете k sobě, dáme se zase společně do práce a určitě společnými silami případ vyřešíme.“

„Vážně?“ Trochu mi vzal dech, pokud jsem vůbec jaký měl.

„Pan Tremayne Vickers byl velmi rád.“ Odmlčel se. „Šel jste po té značkované stezce k mýtině, o které se zmínili?“

„Ano.“

„A někdo vás postřelil na té stezce?“

„Ano.“

„Budeme se tam muset taky podívat.“

Zdržel jsem se komentáře a Doone se zatvářil zklamaně.

„Přece si určitě přejete, aby člověka, který vás napadl, stihl po zásluze trest.“ Zase volil slova jako z učebnice. „Ale vám je to snad jedno.“

„Jsem unavený.“

„Takže lepidlo vás asi zajímat nebude?“

„Jaké lepidlo? Aha lepidlo.“

„Lepidlo, jímž se přilepí mramor na prkna. Nechali jsme ho analyzovat. Je to normální, rychleschnoucí lepidlo, dostane se všude. To nám nijak nepomůže.“

„A co alibi?“

„Na tom pracujeme, jenže všichni byli ustavičně v pohybu, až na mladšího pana Vickerse, který pracoval ve své dílně.“

Čekal, že nějak zareaguju, jako kdyby mi před nose držel vnadidlo.

Usmál jsem se a předstíral nezájem. Kníř jako by mu zplihl zklamáním, že se nedobral žádných výsledků. Zvedl se k odchodu a řekl mi, ať se šetřím. Dobrá rada, ale poskytl mi ji poněkud pozdě. Pak ještě dodal, že bude pokračovat ve vyšetřování.

Popřál jsem mu štěstí.

„Jste nápadně nemluvný,“ řekl.

Když odcházel, ležel jsem bez hnutí a uvažoval o ubohém „mladším panu Vickersovi“, o tom, co jsem Doonovi říct měl a neřekl.

Perkin byl jedním z mála lidí, kteří věděli o ztraceném fotoaparátu i o značkované stezce. Byl jsem u toho, když mu o ní Gareth v neděli večer vyprávěl.

Mackie to vyprávěla Samovi v pondělí ráno.

Teoreticky to taky mohla zatelefonovat Fioně, a ta to mohla povědět Nolanovi nebo Lewisovi, jenže to nebyla informace do té míry zajímavá, aby ji někdo předával dál.

V pondělí dopoledne šel Doone do Shellertonu s prknem. Perkin věděl, že to já jsem si vzpomněl, že by prkna správně měla plavat, a v pondělí viděl prkno s mramorem na jídelním stole a byl svědkem toho, že se Doone se mnou radí. Víra, již do mne vkládali Fiona a Tremayne se v tu chvíli musela zdát oprávněná. John Kendall přivedl Doona na stopu kořisti, kterou je on sám. Má svaté právo se bránit, má právo bránit se útokem.

V poledne odjel Perkin údajně do Newbury nakupovat. Spíše však jel do quillersedgeských lesů. Tremayne jel do Oxfordu ke krejčímu. Mackie obědvala s Dee-Dee. Gareth byl ve škole. Odešel jsem z prázdného domu a s lehkým srdcem vyrazil do lesů. Jen čirou náhodou jsem přežil a zjistil, co mě zasáhlo.

Představoval jsem si Perkinsa, jak v noci jde po značkách, jak se snadno orientuje, protože po stezce šel už za dne. Pokud na ní nechtě nechal nějakou stopu, snadno ji může vysvětlit, po stezce přece jde s vědomím všech ostatních. Jistě byl sám se sebou zcela spokojený.

Jenže ta spokojenost jistě rychle vyprchala, když došel na mýtinu a zjistil, že jsem pryč. To nepochybně znamenalo nemalý otřes. Předtím se jistě chystal vrátit k ostatním členům rodiny patřičně zděšený z kruté zprávy o mé smrti. Namísto toho byl zděšený, protože jsem byl ještě naživu. Když mě viděl, měl otevřená ústa, vytřeštěné oči a nenalézal slov. Katastrofa.

Kdybych se pokusil jít po stezce, po značkách, narazil bych na Perkinsa tvář v tvář.

V teplém nemocničním pokoji mě zamrazilo. Jsou věci, na které je lepší nemyslet.

Vyrobít šíp bylo pro Perkinsa stejně snadné jako ostříhat nehty. Taky měl v dílně plynový vaříč, takže mohl snadno opálit hroty. Musel vyrobit dobrý, pevný luk (podle mých podrobných pokynů). Ten je teď jistě rozřezaný na malé kousky někde v roští. Možná že Perkin chvíli trénoval, než na mýtinu došel. Těžko říct, musel bych se tam jít podívat, jestli někde neleží zapadlé šípy, a to jsem nehodlal udělat.

Zbytek dne mi hlavou bloudily útržky myšlenek.

Kupříkladu mě napadlo, že Perkin uvažoval výhradně ve dřevě, že dřevo je jeho způsob vyjádření. Ať by nastražil jakoukoli past, vždycky by byla ze dřeva.

Nolan Perkinsa srazil při Tremaynově oslavě. Já Nolana zdvihl jako nic a tím jsem ho zesměšnil. Poté, co mě viděl v akci, Perkin jistě došel k závěru, že bude lepší neriskovat přímý útok.

Perkinem nepochybně otřásl, když našel moji známou lyžařskou bundu a boty v loděnici. Ještě mnohem víc jím muselo otřást, když se celý jeho plán nejen zhroutil, ale zvrátil, a my s Harrym přežili.

Byl přece jenom nejlepší herec z nás všech. Podařilo se mu skrýt, jak to s ním zacloumalo, nedal najevo vůbec nic. Jistě, mnoho odsouzených vrahů se dokázalo ovládnout. Možná to nějakým způsobem souvisí s tím, že takoví lidé jako by žili mimo skutečný život. Vyšly o tom knížky. Možná si je jednou přečtu.

Perkin taky nerad viděl, že se Mackie ke mně chová přátelsky. Ne že by mu to vadilo do té míry, aby mě proto chtěl zabít, ale když už měl důvod mě zabít, jiný důvod, určitě to vítal. Nikdy nevycházejte z předpokladů...

Vždycky jsme předpokládali, že Perkin pilně pracuje ve své dílně, a přitom uplynuly hodiny, kdy tam možná nebyl, a Mackie byla mimo dům a starala se o koně. Ve středu, v den, kdy nastražil past na Harryho, Mackie seděla Tremaynova koně před třímílovým steeplem v Ascotu.

Žádné klasické chyby se Perkin nedopustil. Nepohodil nikde kapesník s monogramem, ani nefalšoval alibi, ani nikde neschoval inkriminující lístky z vlaku, ani neprojevil znalost něčeho, co neměl vědět. Perkin nemluvil, spíš poslouchal, byl rafinovaný a opatrný.

Přemýšlel jsem o Angele Brickellové a o tom, kolik odpolední Perkin strávil sám v domě. Angela se přece pokoušela svést i Garetha, lze si tedy snadno představit, že se zaměřila i na Perkinsa. Ani inteligentní muži, byť milují své ženy, nejsou imunní proti pokušení. Náhlé vzrušení, náhlé ukojení touhy. Konec epizody.

Jenže epizoda tím neskončila, pokud skutečně došlo k porušení pravidel antikoncepce a k otěhotnění.

Nebyl to konec celé věci, jestliže těhotná chtěla peníze a vyhrožovala prozrazením. Nebyl to konec příhody, jestliže byla odhodlaná zničit jeho manželství.

Řekněme, že Angela Brickellová skutečně těhotná byla. Řekněme, že věděla, že zkoušky otcovství jsou čím dál tím přesnější. Otec by těžko zapíral. Řekněme, že ho vylákala do lesa a začala na něj naléhat ze všech stran, vyvíjet citový nátlak, tisknout ho ke zdi.

Krátce předtím Perkin viděl mrtvou Olympii ležet u Nolanových nohou. Nesčíslněkrát vyslechl, jak zemřela. Řekněme si, že ta představa, ta jistota mu v tu chvíli bleskla hlavou. Nejrychlejší způsob, jak se zbavit nesnází, způsob, na který stačí dvě silné ruce.

Chápu, jak asi Perkin uvažoval, a co mu hrozilo.

Mackie tehdy nemohla otěhotnět a trápilo ji to. Že Perkinovo dítě v sobě nesla právě Angela Brickellová, byl paradox. Perkin miloval Mackie a nedovedl si představit, jak by se vyrovnal s tím, kdyby Mackie věděla, jak se provinil. Za žádnou cenu jí nechtěl způsobit tak krutou bolest. Taky se možná styděl a nechtěl, aby se o věci dozvěděl jeho otec.

Neodolatelně svůdné řešení. Rychlá smrt pro Angelu. Snadné.

Možná že tu procházku po lese vymyslel on a ne ona. Možná že to všechno naplánoval. Možná že

nejednal v prudkém hnutí mysli, ale nastražil první ze svých pastí.

Teď už nikdo nezjistí, který scénář byl ten pravý. Člověk mohl zvažovat jen různé možnosti nebo pravděpodobnosti, víc ne.

Byl bych rád věděl, jestli tehdy šel domů s pocitem úlevy. Už dávno předtím, než se v domě objevil Doone, byl pravděpodobně pevně odhodlaný říct, že si Angelu vůbec nepamatuje, tedy pokud by se našla její mrtvola. Nikomu nepřipadlo divné, že si na ni nevzpomíná, protože se zřídka kdy objevil u koní. Dopustil se jediné základní chyby, a to když se snažil případ uzavřít zmizením Harryho.

Podle skutků poznáte jed...

Podle šípů...

Uvažoval jsem o tom, jestli Doona napadne podívat se do Perkino-vy dílny, jestli tam nenajde stejné dřevo, z jakého byly šípy. Perkin přece neměl tolik času, aby sháněl vhodné dřevo jinde. Pravděpodobně použil nějaké zcela běžné, ne exotické, ale i tak lze předpokládat, že ho bude mít v dílně víc, třeba použil dubové dřevo, z kterého vyráběl vyřezávanou skříňku.

Peříčka po ruce neměl.

Perkin jistě věděl, že se dřevo dá identifikovat. Věděl toho o dřevu víc než kdokoli jiný.

Doonovo pevné odhodlání případ vyřešit jakmile se proberu k vědomí, znamenal konec všech nadějí.

Perkin miloval Mackie a ztrácel celý svět. Zbývalo jediné řešení.

Vzpomínal jsem na Tremayna a na to, jak je na synovu práci pyšný. Přemýšlel jsem o Garethovi a jak je zranitelný, o Mackie, jak se raduje ze svého těhotenství. O dítěti, jak se narodí, poroste, jak bude dozrávat v bezpečí a všemi milované.

Jestliže se prokáže Perkinova vina, nikdo nic nezíská. Naopak, mnoho se zmaří a mnoho lidí bude trpět.

Rodiny vždy trpí nejvíce.

Dítě nemůže dospět v sebejistého, vyrovnaného jedince, jestliže ví, že jeho otec byl vrah. Pokud se Mackie nedozví pravdu, zármutek ji časem přebolí a Tremayna a Garetha nebude trýznit nezasloužená hanba. Všichni budou žít šťastněji, jestliže pravda najevo nevyjde. Jestliže jim chci pomoci, dám jim jediný dar, který jim můžu dát. Mlčení.

O týden později koroner po krátkém jednání uzavřel vyšetřování okolností Perkinovy smrti jako nešťastnou náhodu a vyjádřil pozůstalým upřímnou soustrast. Tremayne potom přijel pro mne do nemocnice a cestou do Shellertonu vyprávěl, jak statečně se Mackie chovala v průběhu toho smutného líčení.

„A co miminko?“ zeptal jsem se.

„S miminkem je všechno v pořádku. To Mackie dodává sílu. Říká, že takhle je Perkin pořád s ní a vždycky s ní zůstane.“

„Hm.“

Tremayne se na mne krátce ohlédl. Pak se znovu soustředil na cestu.

„Už Doone ví, kdo vás postřelil?“ zeptal se.

„Myslím že ne.“

„Víte to vy?“

„Ne.“

Chvilí jsme oba mlčeli.

„Já, mě napadlo...“ začal nejistě.

Po chvíli jsem promluvil: „Doone za mnou dvakrát přišel. Řekl jsem mu, že nevím, kdo mě postřelil. Taky jsem ho ubezpečil, že už mě vůbec nic chytrého nenapadá.“

Samozřejmě jsem Doonovi nenapověděl kde hledat dřevo, ze kterého byly šípy.

Doone se ve mně trpce zklamal. Byl z toho znechucený. Prohlásil, že jsem se spojil s nimi Goodhavenovi, Everardovi a Vickersovi se spikli s Kendallem. „Ano. Lituju.“ Přikývl jsem. Doone ještě přiznal, že není možné prokázat, kdo zabil Angelu Brickellovou.

„Nechte ji odpočívat v klidu,“ řekl jsem. Chvilí bylo ticho. Pak Doone vstal, šedivý, nenápadný člověk, a chystal se k odchodu. Řekl mi, ať se šetřím. Suše jsem mu slíbil že ano. Pak zvolna, neochotně odcházel. Viděl, že i já lituju, protože jsme jeden k druhému pocítili sympatie, a ty se teď náhle rozplývaly.

„Nemyslíte,“ řekl Tremayne ztrápeně, „chci říct že přece ten, co vás střelil, musel vědět, že jdete pro Garethův aparát.“

„Řekl jsem Doonovi, že to nejspíš byl nějaký kluk, co si hrál na Robina Hooda.“

„Já... bojím se...“

„Přestaňte na to myslet. Byl to nějaký kluk.“

„Johne...“

Ví všechno, pomyslel jsem si. Není hloupý. Nepochybně si domyslel totéž co já a prožívá peklo. Šlo přece o jeho vlastního syna!

„Pokud jde o tu knížku,“ řekl váhavě. „Nejsem si jistý, jestli s tím máme pokračovat.“

„Já ji určitě napíšu,“ odpověděl jsem rozhodně. „Bude to stvrzení vašeho života, stvrzení ceny vašeho života, vašich hodnot, a o to přece jde. Teď je to zvlášť důležité. Pro vás a hlavně pro Gareta a pro Mackie, pro vaše budoucí vnouče. Pro vás všechny je ta knížka důležitá. Musím ji napsat.“

„Takže vy víte...“

„Byl to nějaký kluk.“

Dál už jsme jeli mlčky.

V obývacím pokoji nás očekávali Fiona, Harry, Mackie a Garet. Byl trochu šok, že tam chyběl Perkin. Býval tam přece vždycky. Mackie byla bledá, ale ovládala se a přivítala mě sesterským polibkem.

„Ahoj,“ řekl Garet klidně.

„Ahoj.“

„Vzal jsem si volno ze školy.“

Harry se zeptal: „Jak se cítíš?“ a Fiona mě opatrně objala. Zavanul ke mně její parfém.

Harry mě s jiskrou v oku pozdravoval od tetý Eriky.

Zeptal jsem se Harryho, co dělá jeho noha. Všichni jsme si počínali zdvořile a hovor se pohyboval na povrchu.

Mackie všem přinesla čaj. Anglický lék na všechna trápení. Vzpomněl jsem si v tu chvíli, jak nám Harry okořenil kávu po koupeli v příkopu, a byl bych skoro dal přednost onomu nápoji.

Vtom mě napadlo, že včera uplynul přesně měsíc od chvíle, kdy jsem do Shellertonu přijel. Měsíc na venkově.

Harry se zeptal: „Už jsi přišel na to, kdo tě postřelil?“

Zeptal se nevinně, ne jako Tremayne. Odpověděl jsem mu taky nevinně a mou odpověď postupně všichni přijali.

„Doone připouští, že to mohl být nějaký kluk, který si hrál na Indiány nebo na Robina Hooda, na kovboje nebo tak. Asi se to nikdy nevypátrá.“

„To je dost hrozné,“ řekla Mackie. Viděl jsem na ní, jak vzpomíná.

Zadíval jsem se na ni s láskou, Tremayne mě poplácal po rameni a oznámil všem přítomným, že tam zůstanu dál, jak jsme se domluvili, a že budu psát jeho životopis. Měl jsem pocit, že mají radost, že k nim jaksi patřím. Taky mi však bylo jasné, že než přijde léto, budu muset odjet. Odejít z jasně osvětleného jeviště a vrátit se do stínu a tvůrčí osamělosti. Byla to posedlost. Toužil jsem po tom a bylo mi jasné, že i když třeba nezažiju hlad, ta posedlost už mě neopustí. Nedovedl jsem si ji vysvětlit, nedovedl jsem ji rozebrat, jen jsem věděl, že mě natrvalo opanovala.

Po chvíli jsem odešel z obývacího pokoje, prošel velkou ústřední halou a vstoupil do vzdálené části domu, do Perkinovy dílny.

Omamně voněla dřevem. Nářadí bylo úhledně rozložené jako vždy. Hrnc s kličkou na kamnech, uklizeno. Na naleštěné podlaze nezbyla ani stopa po krvi, člověk nepoznal, kde vyhasl život.

Necítil jsem k němu žádnou zášť. Spíš mi bylo líto, že zaniklo jeho vzácné nadání. Přemýšlel jsem o všem, co se odehrálo. O pokušení. Co se stalo, stalo se, řekl by Tremayne, ale člověk přece jenom nepřestával litovat tak zbytečné ztráty, tak marné.

Na ponku ležel výtisk Bezpečného návratu z divočiny. Sáhl jsem po knížce a jen tak v ní listoval.

Pasti. Luky a šípy. Všechno tak důvěrně známé.

Listoval jsem zasmušile dál a knížka se rozevřela, jako kdyby tak byla otevřená často, na jedné stránce kapitoly o první pomoci. Byl tam náčrt míst, kde je třeba udržovat tlak, aby se zastavilo krvácení z velkých tepen. Díval jsem se na přesnou kresbu ilustrující uložení hlavních tepen, a kde vedou nej povrchněji. Na pažích, na zápěstích... na dolních končetinách...

Dobrý bože, tak i tohle se naučil ode mne.